MARY JO PUTNEY

Mireasa din China

2000 Mary Jo Putney lira este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Mireasa din China

Mary Jo Putney

2014 Grup Media Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii

Copertă: Andreea Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

PUTNEY, MARY JO

Mireasa din China / Mary Jo Putney; trad. Graal Soft.

— Bucureşti: Litera, 2014

ISBN 978 – 606 – 741 – 035 – 8

L Soft, Graal (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

MARY JO PUTNEY

Mireasa din China

Traducere din limba engleză Nicoleta Mitrofan

Pentru Elisa Wares, un extraordinar

Cartea întâi împlinirea, viselor prolog

Shropshire. Anglia deermbne *1832*

Nu se aşteptase să fie atât de *frig*. Troth Montgomery tremura când coborî din trăsura sărăcăcioasă închiriată, trăgându-şi mantia mai bine pe lângă corp ca să se apere de vântul năprasnic de decembrie. Ştia că Marea Britanie era departe către nord, dar o viaţă petrecută la tropice o făcuse să nu fie pregătită pentru frigul acela ce-ţi pătrundea până la oase.

Deşi tânjise să ajungă la ea părul călătoriei sale lungi, acum era speriată de perspectiva de a-i întâlni pe acei străini. Trăgând de timp, îl întrebă pe birjar:

— Sigur aici e Warfield Park? Nu e cum mă aşteptam.

Acesta tuşi sec în mâna înmănuşată.

— Da. e Warfield, fără îndoială.

Îi trase afară singura geantă de voiaj pe care o avea, o lăsă să cadă pe aleea de lângă ea, apoi dădu bice cailor pentru a se întoarce repede acasă, în Shrewsbury.

În timp ce trăsura se îndepărtă hurducăind. Troth se surprinse pentru o secundă în fereastră. Deşi purta o rochie lungă bleumarin sobră, cel mai respectabil şi cel mai englezesc articol vestimentar pe care îl avea, reflecţia pe care o văzu era tot deznădâjduitor de urâtă, cu părul ei negru

şi ochii orientali care o făceau ostentativ de străină. Dar nu se putea întoarce. Ridicându-şi geanta de voiaj, îşi târî picioarele pe treptele clădirii cu frontoane, care ocupa un spaţiu întins. În timpul verii, poate că pietrele gri păreau plăcute şi calde, dar, în amurgul iernii, Warfield părea dezolant şi neprimitor. Locul ei nu era aici – locul ei nu era nicăieri. Începu să tremure din nou, dar de data aceea nu din pricina vântului. Proprietarii acelei case nu aveau să se bucure de veştile w

CU cure venea, *ilar*, cu siguranţă, de dragul lui Kyfe, avea «A nr, dea tel puţin un ţintln care petreacă noaptea.

Ajungând fa uţă, ciocăni cu ajutorul mânerului siv, în forma de cap de foim. După o aşteptare lungă, un lacheu în uniformă dedehlae uşa. Acesta îţi arcul sprâncenele «And dădu cu ochii de ea.

— Intrare» pentru servitori este pe cealaltă parte a casei.

Dispreţul sau o făcu să-ţi ridice capul *afidâtar*.

— Am venit să vorbesc cu Lord Crahame, din partea fratelui său, spuse ea cu răceală, cu cel mai scoţian acte nr, de care era în stare.

Fără prea mare tragere de inimă, o primi în antreu.

— Cartea dumneavoastră de vizită?

— Nu am. Am… călătorit.

Bra evident că lacheul îţi dorea să o dea afară, dar nu prea îndrăznea.

— Lord Grahame ţi soţia dumnealui servesc cina. Va trebui să aşteptaţi aici până când termină. Când Domnia Sa este liber, cine săi spun că îl aşteaptă?

Buzele ei îngheţate de-abia putură rosti numele care nu părea să fie cu adevărat al ei.

— Lady Maxwell. Soţia fratelui său.

Lacheul căscă ochii.

— O să-l anunţ de îndată.

În timp ce slujitorul plecă grăbit, Troth îşi scoase mantia şi măsură cu pasul antreu! neîncălzit, de-abia purăndij şi stăpâni nerăbdarea. Oare urma să pună să fie biciuită când avea să afle vestea? Se ştie că marii lorzi îi pedepsesc pe mesagerii care vin cu veşti proaste.

Ar fi vrut să fugă mâncând pământul şi să-şi încerce norocul cu iarna nemiloasă din nord, dar în mintea ei încă mai răsuna glasul lui aspru: „Anunţă-mi familia, Mei-Lian. Trebuie să afle de moartea mea”.

Deşi Kyle Renbourne, cel de-al zecelea viconte Maxwell, ţinuse întrucâtva la ea, nu avea nicio îndoială că fantoma lui avea să o bântuie dacă nu reuşea să-i îndeplinească ultima dorinţă.

Adunându-şi toate puterile, îşi scoase mănuşile ca să lase la vedere inelul celtic împletit pe care i-l dăduse

Kyle, din moment ce aceea era singura dovadă care să-i susţină spusele. Se auriră paşi în spatele ei. Apoi, o voce ciudat de familiară întrebă:

— Lady Maxwell?

Se întoarse şi văzu că un bărbat şi o femeie intraseră în antreu. Femeia era minionă precum o chinezoaică vorbitoare de cantoneză, dar cu un păr blond-argintiu bogat, uimitor chiar şi pentru acea ţară de diavoli străini. Femeia îi susţinu privarea lui Troth, cu o expresie curioasă ca a unei pisici, dar lipsită de ostilitate. Bărbatul spuse din nou:

— Lady Maxwell?

Troth îşi smulse privirea de la femeie pentru a se uita la el. Sângele îi îngheţă în vene. Era imposibil. Bărbatul era suplu, dar bine proporţionat, cu trăsături cizelate şi ochi albaştri izbitori. Păr şaten ondulat, o

urmă de gropiţă în bărbie, un aer de autoritate înnăscută. Faţa unui om mort. Era imposibil.

Acela fu ultimul ei gând buimac înainte să leşine.

1 Denumire data de chinezii vorbitori de cantoneza străinilor, (n.tr.)

capitolul 1

Macao, China februarie 1832

Kyle Renbourne, al zecelea viconte Maxwell, îşi ascunse nerăbdarea în timp ce salută politicos zeci de membri ai comunităţii europene din Macao care se adunaseră pentru a întâlni un lord în carne şi oase. Apoi, după ce îşi făcu datoria socială, ieşi afară pe verandă pentru a contempla ultima şi cea mai bună aventură pe care avea să o înceapă în dimineaţa următoare.

Casa care se întindea pe o suprafaţă mare era cocoţată pe unul dintre dealurile abrupte din China de Sud. Dedesubt, o perdea de lumini delimita regiunea Macao, în jurul portului estic. Un orăşel exotic în colţul de sud-est al estuarului râului Pearl, Macao fusese fondat de către portughezi, singura putere europeană acceptată de chinezi.

Timp de aproape trei secole, enclava le servise drept casă comercianţilor şi misionarilor şi unui melanj rar de rase. Kyle era mulţumit de vizita sa. Dar Macao nu era tocmai China, şi era dornic să pornească spre Canton. Se rezemă de balustradă, bucurându-se de briza care-i răcorea faţa. Poate că era imaginaţia lui, dar vântul părea înmiresmat cu mirodenii necunoscute şi cu mistere antice, ademenindu-l către ţinutul la care visase de când era copil.

Gazda, prietenul şi partenerul său, Gavin Elliott, intră prin uşile cu obloane.

— Arăţi ca un copil în Ajunul Crăciunului, parcă arzi de nerăbdare.

— Tu îţi permiţi să tratezi cu nepăsare navigarea spre Canton de mâine. Faci asta de cincisprezece ani. Aceasta este prima mea vizită. Kyle ezită, după care adăugă: Şi probabil, ultima. 9

— Aşadar, te întorci în Anglia. Îţi vom duce dorul.

— A venit timpul.

Kyle se gândi la anii pe care şi-i petrecuse călătorind, deplasându-se din ce în ce mai spre est. Văzuse Marea Moschee din Damasc şi urcase pe dealurile unde propovăduise Iisus. Explorase India din

sudul colorat strălucitor până la munţii sălbatici, singuratici din nord-vest. Pe drum, avusese parte de aventuri şi supravieţuise unor dezastre care l-ar fi putut lăsa pe fratele lui mai mic moştenitor al titlului de conte englez al familiei – şi ce i-ar mai fi plăcut asta lui Dominic! Nu mai avea latura impetuoasă care îl caracterizase când fusese mai tânăr, şi era şi cazul, având în vedere că urma să împlinească treizeci şi cinci de ani.

— Sănătatea tatălui meu s-a deteriorat. Nu vreau să risc să mă întorc prea târziu.

— Of, îmi pare rău să aud asta. Gavin scoase un trabuc şi îl aprinse. Când Wrexham va pleca, vei fi prea ocupat cu responsabilităţile de conte ca să mai cutreieri cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

— Lumea este un loc mai mic decât în trecut. Navele sunt mai rapide, iar necunoscutul este cartografiat şi explorat. Am lăsat China pe final. După această vizită, voi fi pregătit să plec acasă.

— De ce e China ultima pe listă?

Kyle se gândi la ziua în care descoperise China.

— Când aveam paisprezece ani,

zăboveam printr-un anticariat în Londra şi am găsit un folio de desene şi acuarele chinezeşti. Dumnezeu ştie cum au ajuns acolo. M-au costat banii de buzunar pe şase luni. Imaginile m-au fascinat. Era ca şi cum ai fi privit o lume diferită. Atunci am decis că trebuie să călătoresc spre est.

— Eşti norocos că ai reuşit să-şi îndeplineşti visul, zise Gavin cu o urmă de tristeţe în voce.

Kyle se întrebă care erau visurile lui, dar nu dădu glas întrebării. Visurile erau o chestiune intimă.

— Visul suprem poate fi imposibil. Ai auzit vreodată de templul Hoshan?

— Am văzut un desen o dată. La aproximativ o «or* şaizeci de kilometri vest de Canton, nu.

— Exact! Există vreo şansă de *A* vizeta.

— Nici nu se pune problema. Gavin trase din trabuc, vârful acestuia aprinzându-se în întuneric. Chmern sunt foarte serioşi când vine vorba de a-l ţine pe europeni în carantină în Colonie. Nu te vor lăsa nici măcar să treci de zidurile oraşului Canton, cu atât mai puţin să călătoreşti în zona de provincie.

Kyle ştia despre Colonie, o fâşie îngustă

de depozik te între linia de coastă din Canton şi zidurile oraşului. I se spusese şi despre infamele Opt Reguli care fuseseră concepute pentru a-i face pe străini să stea la locul lor. Totuşi, din experienţa lui, ştia că oamenii hotărâţi şi cu bani pot găsi, de obicei, o cale de a ocoli regulile.

— Poate că nişte bănuţi în buzunarul potrivit mi-ar oferi şansa de a călători în interiorul ţârii.

— Nu ai parcurge nici măcar un kilometru, şi ai fi arestat. Eşti un *Fan-qui*, un diavol străin. O să ieşi în evidenţă ca un elefant în Edinburgh. Pronunţia guturală a literei r specifică scoţienilor nu numai că nu părăsise pe Gavin, ba chiar se accentuase. Vei sfârşi acuzat de spionaj şi vei putrezi în temniţa vreunui prefect.

— Ai dreptate, fără îndoială.

Cu toate acestea, Kyle intenţiona să afle mai multe despre asta în timpul şederii sale în Canton. Timp de douăzeci de ani, templul Hoshan făcuse parte din imaginaţia lui, fiind un simbol al păcii şi al frumuseţii nepământene. Dacă exista o modalitate de a-4 vizita, avea se găsească.

În lumina zorilor, o grădină chinezească era un loc misterios, nelumesc, cu copaci

întortocheaţi şi pietre vii. Tăcută şi pe nevăzute, Troth Mei-Lian Montgomery trecea prin împrejurimile familiare precum o fantomă. Acela era momentul ei preferat din zi, când aproape că putea crede că se afla la casa tatălui ei, în Macao.

În acea dimineaţă avea să-şi facă exerciţiile *chi* lângă heleşteu. În apă se reflecta ca în oglindă stuful graţios şi arcada podeţului din bambus. Rămase nemişcată, imaginându-şi energia *chi* străbătându-l pieton rele dinspre pământ. Muşchi după muşchi, se refnxă încerefând să devină una cu natura, să fie asemenea nuferilor dellcâţi şi peştişorilor aurii strălucitori care dădeau din înotătoare în tăcere dedesubt.

Nu că ar fi atins de multe ori o astfel de stare de graţie. Graţia însăşi era un cuvânt care provenea din latura ei de diavol străin, care refuza cu încăpăţânare să dispară.

Simţi cum se încordează, aşa că trecu în primii păţi lenţi ai unei poziţii tai *chi*. Hotărâtă, dar relaxată, echilibrată, dar alertă. După atâţia ani, succesiunea mişcărilor devenise o a doua natură pentru ea şi îi inducea un sentiment de pace.

Când era mică, tatăl ei intra uneori în

grădină cu ceaiul de dimineaţă pentru a o vedea cum îşi practica exerciţiile. Când termina, el râdea şi-i spunea că, atunci când avea s-o ia acasă, în Scoţia, ea avea să fie frumoasa de la evenimente, reuşind să le întreacă la dans pe toate fetele scoţiene. Ea îi zâmbea şi se imagina îmbrăcată ca o femeie *Fan-qui*, intrând într-o sală de bal la braţul tatălui ei. Fusese deosebit de încântată atunci când îi spusese că înălţimea ei nu ar fi neobişnuită în Scoţia, în loc să fie mai înaltă decât toate femeile din China şi decât jumătate dintre bărbaţi, aşa cum se întâmpla în Macao, acolo urma să fie considerată de înălţime medie. Medie. Ca oricine altcineva. Un obiectiv atât de simplu, de imposibil.

Apoi Hugh Montgomery murise într-un una dintre furtunile acelea păcătoase care se dezlănţuie cu putere periodic dinspre ocean, distrugând totul în calea lor. În aceeaşi zi murise şi Troth Montgomery, lăsând-o în urmă pe Mei-Lian, o copilandră chinezoaică cu sânge pervertit şi fără nicio valoare. Numai în intimitatea minţii sale ea era în continuare Troth.

Începu un exerciţiu tving chun care necesita mişcări rapide ale picioarelor şi

lovituri simulate. Erau multe tipuri de kung fu sau arte marţiale, şi ea fusese instruită în versiunea numită tving *chun*. Exerciţiile erau viguroase, şi le practica întotdeauna după ce făcea o încălzire cu tehnica mai blândă *tai chi*. Aproape că-şi terminase exerciţiile, când o voce rece îi spuse:

— Bună dimineaţa, Jin Kang.

Ea înţepeni la auzul vocii stăpânului ei. Chenqua era şef în breasla negustorilor numită Cohong, un bărbat cu o mare putere şi influenţă. El fusese agentul care se ocupase de bunurile tatălui ei şi o luase sub aripa lui când rămăsese orfană. Pentru asta, îi datora recunoştinţă şi supunere.

Cu toate acestea, îi displăcea faptul că îi spunea mereu Jin Kang, numele masculin pe care i-l dăduse atunci când o pusese pentru prima oară să-i spioneze pe europeni. Deşi era urâtă, prea înaltă şi cu tălpi uriaşe, nelegate[1], şi avea trăsăturile grosiere ale sângelui său amestecat, era totuşi o femeie. Dar nu şi pentru Chenqua ori pentru altcineva din casa lui. Pentru ei, ea era Jin Kang, o ciudăţenie, nici bărbat, nici femeie.

---

1 Referire la practica de a rupe degetele fetelor de până la cinci ani şi de a le lega sub talpă pentru a împiedica dezvoltarea picioarelor. Picioarele mici, numite lotus sau lotus de aur, erau un criteriu de frumuseţe în China, această practică desfăşurându-se din secolul al X'lea până în secolul XX. (n.tr.)

Înăbuşindu-şi resentimentele, ea făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, unchiule.

Era îmbrăcat într-o tunică simplă de bumbac şi pantaloni că ai ei, ceea ce însemna că venise să practice exerciţii de kung fu cu ea. Îşi ridică braţele în poziţia de start, respectând formalităţile antrenamentului.

Ea îşi presă antebraţele şi palmele de ale lui în poziţia cunoscută sub numele de mâini lipicioase. Pielea lui era netedă şi uscată, şi ea îi simţi puterea energiei chi pulsând între ei. Deşi avea mai bine de şaizeci de ani, era mai înalt decât ea, puternic şi foarte în formă. Ea era singura persoană din casa lui capabilă să-i ofere un antrenament de kung fu mulţumitor, lucru care îi era de folos.

Încet, el îşi încercui braţele în aer. Ea menţinu contactul, simţind fluxul chi-ului lui, astfel că îi putea anticipa mişcările. Ritmul lui se iuţi, devenind din ce în ce mai dificil de urmat. Pentru un observator ocazional, cei doi ar fi putut părea nişte parteneri implicaţi într-un dans ciudat.

Chenqua încercă o lovitură neaşteptată, dar nu reuşi să scape de blocajul

încheieturii mâinii ei. În timp ce el era dezechilibrat din cauza loviturii, ea contracara cu o lovitură puternică cu podul palmei. El îi devie lovitura, astfel încât aceasta îi atinse doar umărul. Încă o dată, mâinile lor se uniră într-un model de mişcări care păreau ceremonioase şi graţioase, dar care ascundeau o tensiune dinamică. Se testau reciproc, precum doi lupi prudenţi.

— Am o sarcină nouă pentru tine, Jin Kang.

— Da, unchiule? Ea se relaxă până ce simţi că se ţinea bine pe picioare, fiind imposibil de pus la pământ.

— Un nou partener va veni la firma de comerţ a lui Gavin Elliott, un bărbat pe nume Maxwell. Trebuie să te porţi cu mare băgare de seamă cu el.

Troth îşi simţi stomacul contractându-se.

— Elliott este civil. De ce ar fi partenerul său dificil?

— Elliott este din America. Acest Maxwell este englez

Î; i ei creează întotdeauna mai multe probleme decât ceilalţi *Fan-qui*. Ba, mai mult, este şi lord – şi cu siguranţă arogant. Astfel de persoane sunt periculoase.

El încercă din nou să-i penetreze garda, dar fără succes. Ea lupta bine în această zi. Încurajată de exerciţiu, Troth făcu cererea la care se gândea de ani întregi:

— Unchiule, îmi poţi permite să nu mai spionez? Nu-mi place prefăcătoria.

Sprâncenele lui negre se arcuiră.

— Nu e nimic rău în asta. Din moment ce eu şi ceilalţi negustori Cohong suntem responsabili pentru tot ce fac diavolii străini, este necesar pentru siguranţa noastră să le ştim planurile. Aceştia sunt copii neascultători, capabili să creeze probleme ce depăşesc puterea lor de înţelegere. Trebuie să fie ţinuţi sub observaţie şi controlaţi.

— Dar viaţa mea este o minciună!

Ea se repezi spre el, dar judecă greşit, oferindu-i lui Chenqua posibilitatea de a-i lovi braţul.

— Nu-mi place să pretind că sunt interpretă în timp ce le ascult pe furiş conversaţiile personale şi le cercetez actele.

Tatăl ei, cel mai cinstit scoţian din câţi au trăit vreodată, ar fi fost dezgustat de viaţa ei.

— Nu există altcineva în lumea asta care să vorbească la fel de fluent şi chineza, şi

engleza. Este datoria ta să-i supraveghezi pe *Fan-qui*.

Chenqua încercă să-i tulbure echilibrul.

Mobilă, se feri de mişcarea lui, apucându-i braţul şi imprimându-i propria energie. El căzu, rostogolindu-se pe verdeaţa moale. Ea regretă imediat că îşi pierduse controlul. Chenqua era foarte priceput, dar ea era şi mai bună. De obicei avea grijă să nu-şi învingă stăpânul în timpul luptelor. El îşi reveni şi fii din nou rapid în picioare, o scânteie luminându-i ochii lui negri. Renunţând la mâinile lipicioase, luă o poziţie vigilentă, înconjurând-o încet şi aşteptând o ocazie de a intra în luptă.

— Te-am hrănit, ţi-am oferit un acoperiş deasupra capului şi privilegii ca nici unei alte femei din casa mea. Îmi datorezi recunoştinţa şi supunerea unei fiice.

Răzvrătirea ei luă sfârşit.

— Da, unchiule.

Nefericirea îi dezechilibrase energia, aşa că îi fu uşor să o pedepsească pentru că îşi uitase locul. El simulă un atac, apoi o lovi simultan cu o mână şi cu un picior, o lovitură dublă care combină în mod exploziv forţa şi chi-ul. Ea căzu la pământ cu o forţă

brutală. În loc să facă un salt instantaneu, rămase întinsă trăgându-şi răsuflarea pentru o clipă şi permiţându-i să se bucure de victorie.

— Iartă-mă că n-am gândit limpede, unchiule.

— Eşti doar o femeie. Nu se aşteaptă nimeni să acţionezi cu logică, răspunse el temperat.

Troth Montgomery, o scoţiană, ar fi contestat acel lucru. Dar Mei-Lian nu făcu decât să-şi plece capul cu supunere.

capitolul 2

Ultima cale de acces către Canton îi amintea lui Kyle de portul din Londra, doar că era de douăzeci de ori mai aglomerat şi de cincizeci de ori mai gălăgios. Navele comerciale străine trebuiau să fie ancorate la douăsprezece mile în aval la Whampoa, cu marfa şi echipajul transportate pe distanţa finală pe bărcile unei nave. Vasul care îi ducea pe Kyle şi pe Gavin Elliott spinteca apa cu îndrăzneală printre ambarcaţiuni *lorcha*[2] gigantice şi jonci cu ochi mari pictaţi pe provele lor pentru a-i

2 Tip de navă cu vele cu un greement chinezesc şi un stil de cocă portughez sau european folosită pentru transportul mărfurilor. Datorită cocii, aceasta ambarcaţiune era mai rapidă şi transporta mai multă marfa decât jonca, o altă navă tradiţională chinezească, (n.tr.)

urmări pe demoni. Echipaje de vâslaşi făceau ca unele bărci să zboare pe apă, în timp ce altele erau propulsate de roţi cu zbaturi învârtite de bărbaţii ce dădeau la pedale. De multe ori, coliziunea părea inevitabilă, dar ambarcaţiunea lor se îndepărta întotdeauna la timp.

O barcă de flori decorată vesel aluneca prin apropiere, chinezoaice dichisite şi drăguţe aplecându-se peste balustrade în timp ce strigau şi le făceau semne bărbaţilor *Fan-qui* cu gesturi inconfundabile.

— Nici să nu te gândeşti să mergi la bordul unei bărci de flori, spuse Gavin sec. Poate că sunt cele mai atractive bordeluri din mările Chinei, dar se spune că europenii care încearcă serviciile fetelor nu mai sunt niciodată văzuţi.

— Interesul meu a fost pur intelectual.

Mărturisirea era adevărată. Deşi Kyle găsea femeile brunete, zvelte din Orient foarte atrăgătoare, în cea mai mare parte a anilor petrecuţi în călătorii fusese celibatar. Iubise o singură dată, iar atunci când dorinţa lui pentru atingerea, gustul şi parfumul unei femei îi învingea judecata, îşi amintea mereu în mod dureros cât de

inferioară era pofta carnală în comparaţie cu iubirea.

Cu toate acestea, privirea lui zăbovi asupra fetelor până când barca de flori dispăru în spatele unei jonci. Era lesne de înţeles de ce mulţi dintre comercianţii europeni care deţineau case în Macao aveau concubine din China.

— Iată Colonia!

Kyle s-a întors ca să studieze fâşia îngustă plină de viaţă dintre râu şi zidurile oraşului, singurul loc din China unde străinii aveau acces. Un şir de construcţii se înşirau de-a lungul malului râului, steagurile europene şi americane fluturând deasupra lor. Aceste construcţii se numeau honguri, magazii imense unde străinii depozitau şi îşi expediau mărfurile, locuind la etajele superioare în lunile sezonului de comerţ de iarnă.

— Ciudat când te gândeşti că cea mai mare din ceaiul Occidentului trece prin aceste depozite.

— Un comerţ suficient de productiv încât să transforme bărbaţii în regi. Gavin miji ochii la soarele tropical puternic. Ne aşteaptă un comitet de recepţie la ecluză. Tipul cu tunica de mătase brodată este

Chenqua.

Kyle auzise de Chenqua, desigur. Bărbatul era cel mai mare negustor din Canton, poate chiar din toată lumea. Pe lângă faptul că era şef al breslei Cohong, se ocupa personal de afacerile Casei de Comerţ Elliott şi de mai multe dintre cele mai mari companii comerciale britanice şi americane. Bărbat uscăţiv, înalt pentru un chinez, avea o ţinută mândră şi o barbă rară, presărată cu fire cărunte. Demnitatea sa nesfârşită era vizibilă chiar şi de la acea distanţă.

— De unde ştia că sosim?

— Informaţiile curg pe râu mai rapid decât apa. Chenqua ştie tot atunci când vine vorba despre un comerciant *Fan-qui*. De fapt, îi stă alături unul dintre spionii lui.

— Doamne, Dumnezeule. Infamele Opt Reguli precizează că europenii trebuie să accepte să fie spionaţi?

— Nu, dar nu pot spune că îl învinovăţesc pe Chenqua

Eentru că doreşte să stea cu ochii pe noi. Mai ales voi, ritanicii, sunteţi deosebit de rebeli, încălcaţi de multe ori regulile din încăpăţânare pură.

— Nu da vina pe mine pentru păcatele

compatrioţilor mei!

Gavin afişă un zâmbet larg.

— Recunosc că tu te comporţi destul de bine pentru un lord englez. Când vei simţi nevoia să te porţi necuviincios, să-ţi aminteşti că Chenqua şi ceilalţi negustori vor fi pedepsiţi pentru păcatele tale. Amenzi serioase, dacă sunt norocoşi, şi nu e nemaiauzit ca ei şi familiile lor să fie arestaţi, torturaţi sau strangulaţi ca să plătească pentru nelegiuirile făcute de

Kyle se holbă la el.

— Nu glumeşti, nu-i aşa?

— Mă tem că nu. Suntem în China. Aici lucrurile se fac în mod diferit. Negustorii Cohong sunt, probabil, cei mai cinstiţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Cu toate acestea, ei pot pierde tot ce posedă din cauza răutăţilor făcute de *Fan-qui*.

Informaţia aceea te trezea la realitate. Kyle cercetă cu privirea grupul de bărbaţi adunaţi la ecluza de care se apropiau.

— Care dintre ei este spionul?

— Jin Kang este tânărul destul de fusiform de la stânga lui Chenqua. Teoretic, este un interpret care lucrează pentru Cohong. Ei îi numesc lingvişti, deşi niciunul nu este foarte competent – de fapt, este sub

demnitatea lor să studieze limba barbarilor, aşa că puţini dintre ei ştiu ceva mai mult decât engleza stricată vorbită de majoritatea celor care lucrează în mod regulat în Colonie. Suficient cât să se ocupe de problemele comerciale de bază.

Vocea lui Gavin se stinse când intrară în rază auditivă a lui Chenqua.

Un marinar desculţ sări sprinten din barcă şi o ancoră de treptele care duceau până la ecluză. În timp ce pasagerii coborau în zona înconjurată de ziduri numită grădina engleză, Kyle observă că de aproape Chenqua era chiar şi mai impresionant. Tunica lui de un albastru-închis stratificată era confecţionată din cea mai bună mătase şi decorată cu benzi brodate în jurul mânecilor largi, în timp ce şiraguri de mărgele de jad frumos sculptate îi atârnau în jurul gâtului.

Rangul său era indicat nu numai de bogăţia veşmintelor lui, ci şi de aplicaţia brodată de pe piept şi de butonul albastru din vârful bonetei. Butonul era simbolul pentru mandarini, iar culoarea denota importanţa funcţionarului. Un mandarin care îşi ofensa stăpânii imperiali risca să-şi piardă butonul. Pentru un occidental, acest

lucru părea amuzant. Acolo, problema era extrem de serioasă.

Gavin făcu o plecăciune.

— Salutări, Chenqua, spuse el cu încântare. Sunt foarte onorat că aţi venit să ne întâmpinaţi.

— Sunteţi de prea mult timp în Canton „îi spuse chenqua folosind termenul care denumea căpetenia unei case de comerţ.

Gavin îl prezentă pe Kyle, care completă formalităţile cu cea mai bună plecăciune a lui.

— Este o onoare să vă întâlnesc, Chenqua. Am auzit multe despre Domnia Ta.

— Onoarea este a mea, Lord Maxwell. Cei doi ochi negri îl cercetară cu viclenie pe Kyle, după care negustorul se întoarse către Gavin. Iertaţi-mi graba nepoliticoasă, dar este vorba despre o problemă destul de serioasă. Puteţi să veniţi la Casa Consoo acum?

— Desigur. Gavin îi aruncă o privire lui Kyle. Cu permisiunea Domniei Voastre, Chenqua, ar putea Jin Kang să-l ducă pe Lord Maxwell la hongul meu şi să se ocupe de instalarea lui?

— Desigur, *taipan*. Jin, ocupă-te de Lord

Maxwell.

După ce Chenqua şi Gavin plecară către Casa Consoo, sediul Cohong din apropiere, Kyle îşi îndreptă atenţia către ghidul său. Jin Kang era cu mult mai puţin impresionant decât stăpânul său. Purta o tunică fără formă care se încheia sus pe gât şi pantaloni, ţinută ce servea drept uniformă pentru ambele sexe. Îmbrăcămintea era de un albastru-închis simplu, cu doar o bandă îngustă de broderie care mărginea mânecile largi.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să-mi dezmorţesc picioarele şi să arunc o privire pe faleză mai întâi, spuse Kyle, dornic să exploreze noile împrejurimi.

— După cum doreşte Domnia Ta.

Vocea moale a lui Jin era la fel de discretă ca înfăţişarea lui. Ei ieşiră din grădina engleză ca să dea piept cu cheiul aglomerat. Bunuri europene erau descărcate în timp ce lăzi de ceai şi alte produse chinezeşti erau ambalate în şalande chinezeşti pentru a fi transportate către navele comerciale ancorate la VAhampoa. Kyle şi însoţitorul său se văzură nevoiţi să se ferească de baloturile basculate şi de hamalii transpiraţi în timp

ce îşi croiau drum de-a lungul cheiului. Ritmul repetitiv şi ameţitor al cantonezilor umplea aerul.

În timp ce se depărtau de tumultul docurilor, Kyle îl cercetă pe Jin cu coada ochiului. Boneta albastră a tânărului îi acoperea capul de la jumătatea sprâncenelor până în partea de sus a cozii dese de păr închis la culoare care îi cădea pe spate. Era îmbrăcat mai bine decât un muncitor, şi un săculeţ de bani îi atârna în jurul taliei, dar ochii săi plecaţi şi umerii arcuiţi îl făceau un specimen rebarbativ. Chiar dacă avea o înălţime peste medie, dacă se amesteca într-o mulţime de conaţionali, s-ar fi făcut nevăzut într-o clipă. Desigur, să nu ieşi în evidenţă era util pentru un spion. Pesemne că Jin Kang avea talente ascunse, precum inteligenţa. Kyle l-a privit mai atent. Drăguţ precum o fată, Jin avea tenul palid şi delicat şi trăsături care erau diferite în mod subtil de cele ale celorlalţi vorbitori de cantoneză din jurul lor. Poate că era din nordul Chinei. Se spunea că cei din nord sunt mai înalţi decât vorbitorii de cantoneză – şi ar putea fi şi alte diferenţe între ei.

Din moment ce expresia lui Jin nu mai

trăda nimic altceva, Kyle îşi îndreptă atenţia către împrejurimi. Dincolo de zona debarcaderului, un sat plutitor de bărci era ancorat precum nişte pâlcuri de case, lăsând suficientă apă între rânduri cât să treacă o şampană. Fiecare casă plutitoare avea o plită mică la pupa, şi adesea păsări zgomotoase erau aruncate pe o parte şi de alta în cuşti de răchită, aşteptând să devină cină. Familii întregi locuiau într-un spaţiu care făcea ca o căsuţă a unui muncitor englez să pară mare.

Kyle era pe cale să se întoarcă, dar tocmai atunci un copilaş se prăbuşi peste marginea celei mai apropiate case plutitoare. Rămase fără suflare, întrebându-se dacă observase cineva căderea copilului, apoi îşi dădu seama că un colac de salvare de lemn era legat la spatele copilului, ca măsură de prevedere pentru astfel de accidente.

Auzind zgomotul apei, o soră mai mare îşi făcu apariţia şi îl scoase pe copil din apă, mustrându-l cu înverşunare.

— Fetiţa a fost norocoasă că a avut acel dispozitiv plutitor, remarcă Kyle.

Deşi nu se aştepta la un răspuns, Jin Kang spuse:

— Băiat, nu fată.

Era primul lucru pe care tânărul îl spunea neîntrebat de când li se făcuse cunoştinţă.

— Cum poţi fi sigur că e băiat?

— Niciun colac de salvare pentru fete, spuse Jin categoric. Nu merită.

Crezând că a înţeles greşit, Kyle întrebă:

— Fiicele nu merită să fie salvate?

— Să creşti o fiică doar pentru a o căsători este ca a îngrăşa un porc pentru banchetul altcuiva.

Jin a vorbit de parcă ar fi citat un vechi proverb. Asta era dur chiar şi după standardele aspre din Asia. „Dumnezeu să le ţină în paza lui pe chinezoaice”, gândi Kyle.

Depărtându-se de oamenii de pe bărci, Kyle merse către piaţă, aflată între malul mării şi honguri. Spaţiul semăna cu un târg englez, plin de cerşetori şi de ghicitori, vânzători de produse alimentare şi alţi pierde-vară. Lumea întorcea capul către Kyle, dar nimeni nu zăbovea cu privirea. Acesta era singurul loc din China unde nu era neobişnuit să vezi un european.

Un şir de cerşetori orbi legaţi împreună cu o frânghie se târau spre piaţă,

tânguindu-se şi bătând din bastoane şi tăviţe. Făceau atâta gălăgie, că puteau deştepta şi morţii. Cu o expresie de exasperare, dar nu şi de surprindere, un european ieşi dintr-un hong şi îi dădu un săculeţ primului cerşetor.

Liderul făcu o plecăciune, apoi se întoarse şi îşi conduse semenii înapoi spre oraş. Kyle se întreba cât de mare trebuia să fie cadoul ca să scapi de grupul gălăgios.

— Aceşti indivizi i-ar putea învăţa câte ceva pe cerşetorii din Londra.

— Cerşetorii aparţin Societăţii Floarea Divină. O breaslă foarte veche.

— A, o breaslă. Desigur.

Câteva săptămâni în Canton i-ar afecta grav capacitatea lui Kyle de a fi surprins.

În faţă, o mulţime numeroasă se strânsese în jurul unui jongler, care rotea o frânghie cu o piatră legată de ea ca să-i îndepărteze pe oameni suficient cât să-şi prezinte trucurile. Nu era prea mult loc liber în piaţă. Kyle ocoli mulţimea, deplasându-se către marginea râului. Îşi fixă privirea asupra unei canoniere mandarine marcate cu steaguri strălucitoare, când auzi un strigăt ascuţit:

— Domnule!

O clipă mai târziu, fu tras într-o parte, în timp ce un năvod plin cu lăzi de ceai căzu de pe o macara şi se făcură bucăţi exact în locul unde stătuse el. El şi Jin căzură grămadă la pământ, împroşcaţi de aşchii de lemn şi nori de praf.

Kyle se ridică sprijinindu-se într-un braţ, şi pentru o clipă privirea lui o întâlni pe a lui Jin. Ochii tânărului erau de un căprui neutru, nu negri, şi trădau o inteligenţă ascuţită.

Dar nu culoarea îi atrase atenţia lui Kyle. De puţine ori întâlnise pe cineva cu care să aibă un sentiment puternic, spontan de conexiune. Cel mai recent, i se întâmplase cu un lider spiritual zdrenţuit din India, care dintr-o privire păruse să pătrundă în sufletul lui Kyle. Acelaşi lucru se întâmplase cu Constancia la prima lor întâlnire. Acea legătură durase până la moartea Constanciei – şi dincolo de ea. Acum, în mod ciudat, ceva în acest tânăr chinez rezona intens.

Jin Kang îşi lăsă capul în jos în timp ce încercă să se pună iar pe picioare. De îndată ce puse greutate pe glezna dreaptă, aceasta se răsuci, şi el icni de durere.

Lumea se adunase în jurul lor, docherii

murmurau într-o engleză stricată ceva ce aducea a scuze pentru sfoara ruptă care cauzase accidentul. Ignorându-i, Kyle îl întrebă pe Jin:

— Cât de rău e?

— Nu… rău.

Jin încercă să se ridice din nou. Cum chipul tânărului se contorsiona de durere, Kyle îl apucă de braţ ca să-l echilibreze.

— Care este hongul lui Elliott?

— Acela, zise Jin şi făcu semn spre o clădire în mijlocul rândului.

— Poţi să mergi până acolo cu ajutorul meu?

— Nu se cuvine să mă ajutaţi! Stăpânului meu, Chenqua, nu i-ar plăcea.

— Păcat, din moment ce nu am nicio intenţie de a ignora faptul că m-ai salvat de la a fi zdrobit.

Susţinându-l pe Jin, Kyle începu să se îndrepte spre hong. Tânărul reuşea destul de bine să înainteze şchiopătând. Probabil glezna era doar luxată.

În timp ce traversau piaţa, Kyle constată din nou cât de multă forţă zăcea în corpul firav al lui Jin. Era şi incredibil de rapid, având în vedere că îl aruncase pe Kyle din calea cuferelor de ceai fără a fi rănit el

însuşi de acestea. Dar acum tremura, probabil într-o uşoară stare de şoc din cauza accidentării de la gleznă. Ajunseră la poarta care ducea în hongul lui Elliott. Kyle se prezentă portarului, apoi îl ajută pe Jin să treacă printr-un set de uşi largi. Intrară într-o zonă vastă de depozitare, scăldată în arome de lemn de santal, condimente şi ceai. Jin făcu semn către dreapta.

— Biroul e acolo.

Un culoar îngust între cutii stivuite de porţelan de export era suficient de mare pentru a le permite să treacă. Intrară în birou, stârnind agitaţie în rândul celor şase muncitori. Un bărbat cu un aer autoritar se ridică şi spuse cu un accent american:

— Lord Maxwell. Vă aşteptam.

— Tu eşti Morgan, managerul-şef, presupun? Elliott vorbeşte întotdeauna foarte apreciativ la adresa ta. Comandă un ceainic plin pentru Jin Kang, spuse Kyle. Va avea nevoie şi de cineva care să-i cerceteze glezna şi să i-o înfeşe. Tocmai m-a salvat să nu fiu făcut una cu pământul de o încărcătură de cufere cu ceai, când s-a rupt sfoara unei macarale.

— Este un medic la Fabrica engleză. Morgan făcu semn unui tânăr portughez,

care o luă la goană. Bună treabă, Jin.

Kyle îl ajută pe Jin Kang să ajungă la cel mai apropiat scaun. Postura tânărului, cu spatele încovoiat, arăta că se simţea profund jenat fiindcă provoacă atâta agitaţie, şi încă nu se oprise din tremurat. Să îi fi fost oare atât de teamă de Chenqua? Sau Kyle încălcase vreun tabu prin atingerea tânărului?

Kyle avea o mulţime de lucruri de învăţat despre China. Păcat că avea la dispoziţie doar câteva săptămâni în care să o facă.

capitolul 3

Chenqua îşi ridică privirea de la masa de scris, cu pana pregătită în mână.

— Noul *Fan-qui*, Maxwell. Cum e?

Troth încercă să-şi pună în ordine gândurile învălmăşite. Pe stăpânul ei nu îl interesa faţa chipeşă a lui Maxwell, umerii largi sau atingerea tulburătoare.

— Cred că Maxwell este un bărbat decent şi grijuliu. Nu este o persoană problematică, dar… e obişnuit să facă întocmai ce vrea.

Chenqua se încruntă.

— Din fericire, va sta aici doar o lună. Să nu-l scapi din ochi.

Se aplecă din nou deasupra scrierilor sale, făcându-i semn să plece. Ea ieşi şchiopătând din cameră, folosindu-se de bastonul pe care îl găsise Maxwell pentru ea. De asemenea, o şi condusese la debarcader, după ce îi fusese bandajată glezna, deşi, din fericire, nu o mai atinsese din nou.

Ea încercase să-l facă să plece, dar el insistase să aştepte până când o văzuse ajunsă în siguranţă pe o barcă, urmând a pleca la palatul lui Chenqua pe insula Honam, de partea cealaltă a apei de Canton. Desigur, grija lui nu fusese pentru Jin Kang ca persoană, ci ca urmare a serviciului pe care ea îl prestase. Precum un câine de pază sau un cal credincios, ea îşi făcuse datoria, şi urma să fie tratată în consecinţă.

Cu o faţă care nu trăda nimic, ea urcă cele două şiruri de trepte până în cămăruţa ei, în partea de sus a casei, şi încuie uşa în urma ei. Apoi se ghemui în patul mic, îngust, tremurând. Nu din cauza durerii de la glezna luxată – avusese parte de o serie de leziuni provocate de kung fu şi ştia că rana avea să se vindece repede.

Dar nu avea să-şi revină prea curând şi după întâlnirea cu Maxwell. După moartea

tatălui său, niciun bărbat nu o mai atinsese din bunătate, şi era şocată de propria reacţie. Poate că, dacă nu ar fi privit în acei ochi albaştri pătrunzători, nu ar fi fost atât de tulburată. Sau dacă el nu i-ar fi atins piciorul şi glezna, care erau zone private şi erotice pentru doamnele din China.

Atingerea lui fusese mai degrabă impersonală – s-ar fi comportat la fel cu oricine ar fi avut nevoie de sprijin. Dar ea, femeie nesăbuită, tremura de şoc şi de dorinţă, energia sa feminină *yin* trezindu-se şi căutând echilibrul masculin yang. Îşi dorise să îl strângă în braţe, să-i simtă corpul lipit de al ei.

Cum ar fi ca un astfel de bărbat să se uite la ea cu dorinţă?

Îşi fixă ochii impasibili în tavan, nepermiţând lacrimilor să-şi facă apariţia. Destinul ei nu era să fie concubină, soţie sau mamă. Trebuia să se mulţumească pentru totdeauna cu confortul vieţii ei. Avea stomacul plin, un oarecare respect din partea stăpânului ei şi o intimitate binecuvântată în cămăruţa sa. Ba, mai mult, avea şi o oarecare libertate, mai mult decât orice altă femeie din casă. Dar asta se datora faptului că nu era considerată cu

adevărat femeie, tot la fel cum nu era cu adevărat nici chinezoaică.

Îşi roti privirea de jur-împrejurul sanctuarului ei. Îl aranjase cu o grijă minuţioasă, folosind principiile *feng shui*, aranjarea armonioasă. Nu era nimic îngrămădit, doar câteva obiecte de mobilier pe care le iubea. Patul, un scaun, o masă care-i servea drept birou. Un covor moale, în nuanţe de albastru şi crem, lăzi de depozitare de mai multe dimensiuni. O carpetă brodată atârnată pe perete întruchipa lumea în simbolurile taoiste de apă, pământ, aer şi foc.

Într-un colţ, crease un mic altar de familie unde îşi putea onora tatăl şi mama, care nu mai aveau pe nimeni care să-i pomenească sau să se îngrijească de sufletele lor. Tatăl ei o crescuse să creadă în Domnul Iisus, dar în China erau respectaţi şi zei mai de demult, şi nu ar fi fost înţelept să-i neglijeze.

În partea opusă a patului său era cufărul lăcuit care găzduia majoritatea bunurilor ei personale. Poate că, dacă se lăsa purtată de eul său secret, avea să se despovăreze de acea deşertăciune. Mişcându-se ciudat din cauza gleznei dureroase, îngenunche lângă

cufăr şi scoase cheia care atârna pe un şnur de mătase în jurul gâtului său.

Mirosul de lemn de santal invadă aerul când descuie cufărul şi săltă capacul. În partea de jos a cufărului erau Biblia şi celelalte cărţi englezeşti ale tatălui său, precum şi caseta căptuşită în care îşi ţinea bijuteriile. Deasupra erau articole ei preţioase de îmbrăcăminte de sex feminin.

Îi luase ani întregi ca să strângă garderoba ei secretă. Chenqua îi făcuse o indemnizaţie mică, şi, uneori, comercianţii *Farvqui* îi dădeau bani atunci când erau deosebit de mulţumiţi de sarcinile pe care le îndeplinea ea. Acele monede adunate se duseseră toate pe aranjarea camerei ei şi pe haine şi podoabe femeieşti.

Din moment ce Chenqua îi interzisese să iasă din casă îmbrăcată altcumva decât ca bărbat, ea pretindea că era la cumpărături pentru o soră atunci când bântuia pe la tarabele cu îmbrăcăminte folosită. Mersese chiar până în cealaltă parte a oraşului astfel încât nimeni să nu o recunoască în timp ce îşi căuta haine suficient de mari pentru a i se potrivi.

Cu delicateţe, ea scoase rochia de mătase albastră care-i plăcea cel mai mult.

Deşi era purtată şi cârpită, îi aparţinuse cândva unei doamneimportante, poate o femeie Manchu înaltă din nord. Îşi scoase veşmintele bărbăteşti şi îşi eliberă şi sânii, apoi îşi trase pe ea lenjeria de corp şi pantalonii. Simţea cum mătasea îi atingea pielea uşor şi senzual.

Îşi aruncă boneta deoparte şi desfăcu coada lungă, semnul distinctiv al bărbaţilor, şi îşi trecut degetele prin părul des, ca să-l răsfire. După o periere conştiincioasă, ea îl aranjă sus în creştet, în stilul elaborat al unei doamne de la curte, fixând buclele negre cu agrafe lungi cu vârf de aur gravat. Acestea fuseseră un cadou de la tatăl său pentru mama ei.

Un strop de parfum pe gât, puţină culoare pe buze. Apoi îmbrăcă rochia bogat brodată. Chiar şi mărgelele de jad care alunecară prin găici ca să-i fixeze îmbrăcămintea păreau un lux în vreme ce-i atingeau degetele. Ultimele pe listă erau bijuteriile: brăţări de jad, şiraguri de sticlă şi mărgele din lemn sculptate, batista delicată pe care fiecare doamnă o purta, îndreptându-se cât era de înaltă, îşi înălţă capul semeţ, de parcă ar fi fost o mare frumuseţe.

Mama ei, Li-Yin, fusese frumoasă. Li-Yin adorase să povestească despre modul în care Hugh Montgomery o cumpărase pentru a-i fi concubină de îndată ce pusese ochii pe ea. La început, fusese îngrozită de barbarul acela uriaş, cu părul lui roşu şi ochii cenuşii ciudaţi! Dar fusese bun cu ea, şi în scurt timp ea ajunsese să fie recunoscătoare că îl avea ca stăpân.

Troth ascultase povestea iar şi iar, imaginându-şi că într-o zi un domn *Fan-qui* avea s-o vadă şi să se îndrăgostească pe loc. Pe atunci era tare tânără.

Îşi trecu mâinile în jos peste haină, pe cercurile brodate ce se simţeau uşor dure la contactul cu palmele ei. Bujori pentru primăvară, lilieci pentru noroc. Simţindu-se din cale afară de feminină, făcu o piruetă lentă, mătasea grea învârtindu-se pe lângă corpul ei. Ar găsi-o Maxwell agreabilă dacă ar vedea-o acum?

Privirea îi ajunse la oglinda de pe peretele opus, şi mina i se înăspri. Orient sau Occident, era pur şi simplu urâtă. De ce se chinuia să se îmbrace şi să pretindă că era ceea ce nu ar putea fi niciodată? Pe când era o fetişcană din Macao, ea le admirase pe frumoasele doamne *Fan-qui* cu

culorile de păr şi trăsăturile lor diferite.

Cu corpul ei greoi şi cu picioare uriaşe de slujnică, ea ar fi mai puţin bătătoare la ochi printre ele decât printre delicatele doamne vorbitoare de cantoneză, dar nu ar fi niciodată considerată drăguţă.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Jin Kang?

Era Ling-Ling. Clopoţel Fermecător era cea de-a patra doamnă a lui Chenqua, cea mai tânără, mai frumoasă şi mai plină de viaţă dintre soţiile sale şi cea mai bună prietenă a lui Troth din casă. Nedorindu-şi să fie prinsă în straiele ei interzise, ea strigă:

— Un moment, Ling-Ling.

Rapid, ea îşi scoase podoabele şi le împături înapoi în cufăr, apoi îşi trase pe ea pantalonii şi tunica. Nu avu timp să-şi împletească iar părul, dar, cum Ling-Ling o striga nerăbdătoare, Troth îşi smulse agrafele şi şi-l lăsă liber pe umeri. De-abia atunci deschise uşa.

Ling-Ling intră, machiată minunat şi mişcându-se graţios cu picioarele ei micuţe legate. Lotusul ei de aur avea doar şapte centimetri lungime, un lucru de care era tare mândră. Se uită în sus la Troth,

surprinsă.

— Cât de mult păr ai şi ce galben ciudat. Nu negru cum se cuvine. Sângele tău, desigur.

Troth îşi înăbuşi un oftat. Prietena ei era cât se poate de directă. Strâns în coadă, părul lui Troth arăta decent de închis la culoare, dar desfăcut lăsa la iveală şuviţe ruginii.

— Nu putem fi toţi la fel de norocoşi ca tine, Ling-Ling.

— Foarte adevărat. Zâmbind răutăcios, Ling-Ling se cocoţă pe singurul scaun. Ţi-ai eliberat şi sânii, văd. Eşti aşa *mare*.

— Şi mai mult din sângele acela groaznic de *Fan-qui*.

Ling-Ling încuviinţă din cap.

— Barbarii sunt imenşi, nu-i aşa? Şi atât de păroşi. Ultima dată când domnul meu a primit musafiri la cină, am privit din spatele unui perdele. Ce îngrozitor ar fi să-i aparţii unuia!

— Un gând teribil. Ai fi putut sfârşi prin a avea un copil ca mine.

— Nu e vina ta că ai sânge pervertit.

Ştiind că prietena ei nu spusese asta ca pe o insultă, Troth se aşează pe pat, întinzându-şi glezna accidentată.

— Ai venit până aici dintr-un motiv special?

Ling-Ling se aplecă înainte în scaun, cu ochii strălucind.

— Cred că port un copil în pântece!

— E minunat! Eşti sigură?

— Nu încă, dar am o presimţire. Îi voi oferi domnului meu un fiu!

— Ar putea fi o fată.

Ling-Ling clătină din cap.

— M-am rugat la templul lui Kuan Yin şi am ars în acest scop beţigaşe parfumate de venerare în fiecare zi. Va fi un fiu. Şi domnul meu vrea asta, altfel nu şi-ar fi eliberat sămânţa. Va fi atât de încântat.

Palavrageala sinceră a lui Ling-Ling o învăţase pe Troth multe despre ceea ce se întâmpla între bărbaţi şi femei în pat. Ea ascultase întotdeauna cu un interes ultrasensibil, foarte curioasă, dar simţind că era nepotrivit să afle despre astfel de chestiuni private. Nu şi-l putea imagina pe Chenqua ca amant, deşi, din ceea ce spunea Ling-Ling, forţa lui de la kung fii era egalată de rezistenţa lui erotică. Dacă reuşise la vârsta lui să mai conceapă un copil, era într-adevăr capabil.

— Băiat sau fată, eu te invidiez, Ling-

Ling.

Fata îşi înclină capul într-o parte.

— Adevărat? Nu credeam că eşti interesată de viaţa unei femei.

— Nu am avut o altă opţiune decât să fiu Jin Kang. Gura lui Troth i se contorsionă. Niciun bărbat nu m-ar vrea.

— Niciun bărbat din China, desigur, dar un *Fan-qui* s-ar putea, spuse Ling-Ling gânditoare. Un astfel de bărbat ar fi onorat să aibă o concubină prin care curge sângele Imperiului Ceresc.

Troth îi studiase adesea în secret pe comercianţii europeni, întrebându-se cum ar fi să fie cu unul dintre ei. Gavin Elliott, în special, o atrăgea pentru că îi amintea de tatăl ei: înalt şi chipeş, onorabil şi inteligent, politicos cu toată lumea. Dar Lord Maxwell – Troth roşi când se gândi la el. Îi pusese pe jar atât sângele, cât şi imaginaţia, chiar dacă o astfel de relaţie era de neconceput.

— Aşadar, îţi place vreunul? întrebă Ling-Ling cu nerăbdare. Să-i cer domnului meu în seara asta, atunci când o să ne culcăm, să te ofere bărbatului pe care ţi-l doreşti?

— Nu! Troth ridică din umeri

nepăsătoare. Poate că sunt pe jumătate barbară, dar asta nu înseamnă că vreau să mă împerechez cu unul.

Ling-Ling încuviinţă din cap. Era un sentiment foarte potrivit. O minciună, desigur. Deşi era imposibil să se căsătorească cu un Troth visa, cu siguranţă, să se împerecheze cu unul.

Gavin turnă ceai aburind într-o ceaşcă chinezească fără toartă şi i-o oferi lui Kyle.

— Ce părere ai?

Kyle gustă cu atenţie. Sub tutela prietenului său, devenise un fel de expert la evaluarea ceaiurilor.

— Destul de insipid.

— Eşti mărinimos. E plictisitor de moarte. Dar… oferit la un preţ foarte atractiv…? Mă întreb dacă merită să fie transportat atâta drum până la Boston.

Kyle mai luă o înghiţitură.

— Cum ar fi dacă ai adăuga vreo aromă? Gustul de bază al ceaiului este destul de puternic. Amestecul cu altceva ar stârni interesul.

Gavin îl privi intrigat.

— Vreo sugestie?

— Am servit ceai cu aromă de cardamom în India. Are un gust şi un parfum minunat.

Sau ai putea încerca nişte citrice. Lămâie sau portocală.

Prietenul său încuviinţă din cap gânditor.

— O să comand o cantitate apreciabilă de ceai, şi putem începe să experimentăm cu aromele. Voi scoate un comerciant din tine. Te interesează să participi la înfiinţarea unei filiale în Londra a Casei de Comerţ Elliott?

— Îţi extinzi afacerea în Anglia?

— Este următorul pas logic. Marea Britanie are mult mai mulţi clienţi decât Statele Unite, zise Gavin zâmbind larg. Când eram flăcău în Aberdeen, chiar mă închipuiam administratorul uneia dintre marile companii de comerţ din lume.

— Eşti pe drumul cel bun. Nici Kyle nu o dusese prea rău. Începuse să cocheteze cu ideea de comerţ pentru a afla dacă se putea bucura de succes chiar fără a se folosi de rangul său şi obţinuse satisfacţie şi profit în afacerile sale. Deşi se întorcea la viaţa cumpătată de gentleman englez, voia să păstreze legătura cu Orientul, şi acela era probabil un factor în decizia lui Gavin de a-şi extinde operaţiunile Casei Elliott. Cred că un birou în Londra este o idee excelentă –

mă va salva de respectabilitate.

— Ar oferi lui Kyle şi o scuză pentru călătorii viitoare, deşi nu înainte de a-şi face datoria de a se căsători şi de a avea un moştenitor sau doi. Era o perspectivă plictisitoare, dar nu i se mai părea la fel de greu de suportat precum fusese atunci când plecase din Anglia. Cu siguranţă ar putea găsi o tânără blândă care să-i fie o soţie liniştită, fără pretenţii prea mari. El nu se aştepta să întâlnească mare iubire. Aşa ceva se întâmpla doar o dată în viaţă.

Gavin trecu câteva cifre pe o foaie de hârtie pe care o scoase dintr-un buzunar interior.

— Am întârziat la o întâlnire la Casa Consoo. Vrei să fi ceri tu lui Jin Kang să scrie această scrisoare pentru Pao Tien, negustorul care mi-a trimis mostra de ceai? Trebuie să fac o comandă.

— Jin ştie să citească în limba engleză? întrebă Kyle surprins.

— Mă îndoiesc. Doar citeşte-i scrisoarea cu voce tare. El o să o traducă în chineză şi o să adauge toate înfloriturile cuvenite.

— Mă voi ocupa de asta de îndată.

Kyle se bucura că avea o scuză pentru a-l căuta pe Jin Kang. Poate că avea să afle de

ce tânărul îi lăsase acea impresie la prima lor întâlnire.

Se întoarse şi dădu să plece, când Gavin îi spuse:

— Să nu uiţi că în seara asta are loc marele dineu în onoarea ta la Fabrica engleză.

Kyle oftă.

— Mi-am dat toată silinţa să uit. De ce oare cei de la Compania Indiilor de Est simt nevoia să mă întâmpine la modul oficial? Cred că i-am întâlnit deja pe toţi comercianţii occidentali din Canton.

— Pentru că sunt al naibii de puţine lucruri de făcut în Canton. Nu sunt permise soţiile sau amantele, toţi suntem limitaţi pe o fâşie de pământ nu mult mai mare decât un teren de crichet-orice scuză pentru diversiune e bine-venită. Să primeşti musafir un viconte este un motiv excelent să spargi cei mai buni arginţi.

Era de înţeles. Deşi Kyle era intrigat de China, ar înnebuni dacă ar fi nevoit să-şi petreacă o jumătate de an ducând o astfel de viaţă limitată. După doar trei zile, tânjea după un galop bun pe un teren deschis. Dar pentru asta trebuia să aştepte până când avea să se întoarcă acasă la Domleigh. În

timp ce îşi croi drum prin depozitul aglomerat, aproape că simţi o adiere rece de vânt englezesc pe faţă. Da, era timpul să se întoarcă acasă.

Dar mai avea o lună de stat în Canton. Chiar dacă nu putea aranja să viziteze Templul Hoshan, trebuia să înveţe cât mai mult posibil despre comerţul din China. Când avea să moştenească titlul de conte englez şi avea să-şi ocupe locul în Camera Lorzilor, avea să fie nevoit să se ocupe de probleme de comerţ şi de politică externă, şi cunoştinţele obţinute direct de la sursă nu puteau fi înlocuite cu nimic.

Opiul era o parte integrantă a comerţului din Chi na, iar atitudinea publică de acasă dezaproba faptul că negustorii britanici erau furnizori de droguri. Kyle era de acord. Un motiv major pentru care el salvase Casa Elliott de la faliment fusese faptul că firma americană era una dintre puţinele companii care nu se ocupau cu opiu.

Desigur, America avea blănuri, şi ginseng, şi alte produse pe care chinezii le voiau. Comercianţii din alte ţări nu erau atât de norocoşi. China nu era interesată de produse fabricate în Europa – dar opiul din

Turcia sau din India Britanică era o cu totul altă chestiune.

Intră în birou. O jumătate de duzină de funcţionari erau acolo, cei mai mulţi dintre ei portughezi. Jin Kang era aşezat într-un colţ la un birou lucrând cu adunarea ciudată de mărgele cunoscută drept abac. Obiectul i acela arăta ca o jucărie pentru copii, dar se presupunea că era util pentru calcule.

Făcându-şi o notă mentală să pună pe cineva să-i explice tehnica mai târziu, Kyle se apropie în tăcere de Jin.

— Cum îţi e glezna, Jin Kang?

Luat prin surprindere, Jin îi aruncă o privire rapidă, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre abac. Ochii lui erau într-adevăr de un căprui cald, nu negri.

— Este bine, domnule.

Vocea lui era atât de delicată, că de-abia se auzi. Kyle îşi trase un scaun gol şi se aşează lângă birou.

— Domnul Elliott mi-a dat o scrisoare pe care ar vrea să o scrii pentru el.

— Desigur, domnule. Jin puse abacul deoparte şi luă o hârtie şi alte câteva obiecte necesare scrisului dintr-un sertar de birou. Kyle urmări cu interes cum tânărul frecă o parte dintr-un calup negru de o

piatră, apoi amestecă cu apă pentru a face cerneală neagră.

Când Jin fu gata, Kyle citi încet scrisoarea cu voce tare. Folosind o pensulă în loc de o pană sau de un stilou, tânărul pictă o coloană de simboluri complexe în josul paginii, începând de pe partea dreaptă a hârtiei şi îndreptându-se spre stânga. El făcu din când în când câte o pauză ca să ceară clarificări în privinţa unui cuvânt sau a unei expresii. Deşi engleza lui era lentă şi ciudată, era conştiincios.

Când scrisoarea fu terminată, Kyle remarcă:

— Scrisul chinezesc este foarte diferit de cel european. Elegant.

— Caligrafia este o artă minunată. Scrisul meu este necizelat. Potrivit doar pentru comerţ.

— Mie mi se pare în regulă. Atât de multe litere diferite. Mă poţi învăţa alfabetul?

— Este interzis să-i înveţi limba chineză pe *Fan-qui*. Jin îşi ţinu capul plecat.

Putea purta o întreagă conversaţie fără să se uite în sus.

— Dumnezeule mare, de ce?

— Nu este de datoria mea să încerc să-i

ghicesc motivele împăratului Ceresc.

Fără îndoială, interdicţia se baza pe dezgustul general al chinezilor faţă de străini. Trei zile în Canton îi arătaseră lui Kyle că până şi cel mai sărac chinez îi socotea inferiori pe diavolii străini. Era amuzant să-ţi imaginezi cât de tare s-ar înfuria un aristocrat englez, arogant şi bigot, să-şi dea seama că un biet barcagiu chinez se considera superior.

În mod paradoxal, chinezii cu care Kyle avusese de-a face personal erau simbolul curtoaziei, şi fusese martor la ceea ce părea respect autentic între negustorii vorbitori de cantoneză şi comercianţii *Fan-qui* cu care făceau afaceri. Era o naţiune a contrastelor.

— Cu siguranţă că învăţarea alfabetului nu ar fi acelaşi lucru cu învăţarea limbii.

Jin clătină din cap, mişcându-şi coada deasă.

— Nu avem alfabet.

— Nu aveţi alfabet? Atunci, asta ce înseamnă? întrebă Kyle şi arătă spre o literă.

— Solicită onoarea de a atrage atenţia comerciantului. Jin îşi puse pensula pe un suport de porţelan, încruntându-se întâmp

ce căuta cuvintele potrivite pentru a explica. În limba Domniei Voastre, fiecare îiteră reprezintă un sunet. ComEinarea lor arată sunetele pentru un cuvânt întreg. În chineză, fiecare caracter este o... o idee. Combinarea lor produce o idee nouă. Este... subtil.

— Fascinant şi foarte diferit. Câte caractere sunt?

— Multe, multe. Jin atinse abacul. Zeci de mii.

Kyle fluieră uşor.

— Pare un sistem grosolan. Cu siguranţă este nevoie de ani întregi de studiu ca să înveţi să citeşti şi să scrii.

— Nu e de aşteptat ca toată lumea să exceleze la o astfel de artă minunată, spuse Jin rigid. Scrisul, poezia şi pictura sunt Cele Trei Perfecţiuni. Îndemânarea la toate trei este marca învăţaţilor şi a poeţilor.

— Din moment ce tu ştii să scrii, asta înseamnă că eşti învăţat?

— O, nu. Cunoştinţele mele nu sunt potrivite pentru un examen pentru învăţaţi. Eu am doar abilitatea unui funcţionar.

Tonul său sugeră că întrebarea lui Kyle fusese absurdă.

— Îmi poţi arăta cum să scriu un singur

caracter? Cu siguranţă nu este acelaşi lucru cu a mă învăţa să scriu.

Colţul gurii lui Jin zvâcni uşor. Un zâmbet înăbuşit?

— Sunteţi foarte insistent, domnule.

— Într-adevăr. Kyle examină calupul pentru cerneală. Era octogonal, cu un dragon pe una dintre feţe. Mai bine cedezi acum, având în vedere că o să te bat la cap până o să-mi arăţi.

Da, cu siguranţă Jin se străduia să nu zâmbească.

— Un funcţionar umil nu poate rezista unei asemenea forţe, domnul meu. Puse o foaie de hârtie pe masă. Priviţi cum desenez caracterul pentru *foc*. Mişcările trebuie făcute în ordinea corectă. Desenă de două ori acelaşi caracter simplu, în formă de stea, lucrând încet, astfel încât mişcările să fie clare. Apoi împrospăta cerneala de pe pensulă şi îi înmână lui Kyle obiectul de scris. Încercaţi!

Chiar şi pentru necunoscători, încercarea lui Kyle nu se dovedi un succes.

— Este mai greu decât pare.

Încercă din nou, apropiindu-se de forma caracterului, fără a reda însă nimic din eleganţa scrisului lui Jin.

— Ţineţi pensula greşit. Nu ca pe un stilou englezesc. Mai dreaptă. Aşa.

Jin îşi puse mâna peste a lui Kyle, schimbând unghiul pensulei. Kyle simţi o furnicătură ciudată. „Ce naiba?” Şi Jin simţi ceva, pentru că îşi retrase mâna repede.

Să fie acest tânăr un lider spiritual asemenea celui din India? Privirea lui Sri Anshu putea topi până şi plumbul, şi, probabil, Jin Kang ascundea focuri interioare similare. Sau motivul acestei reacţii inexplicabile era înrădăcinat în ceva la care nici măcar nu merita să te gândeşti?

Deşi deranjat, Kyle se forţă să acţioneze ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Pensula ar trebui să stea mai dreaptă?

— Da. Jin înghiţi. Şi ţinută mai lejer.

Kyle pictă caracterul de mai multe ori. Ţinând pensula în mod diferit, mişcările erau într-adevăr mai delicate, dar încă mai avea un drum lung de parcurs.

Şi nu făcu niciun progres spre înţelegerea reacţiei sale derutante faţă de Jin Kang. Chiar dimpotrivă.

capitolul 4

Anglia decembrie 1832

Troth se trezi într-un pat moale, cu lenjerii mirosind a lavandă. Era noapte, dar

focul sfârâia confortabil în şemineul din dreapta ei. Simţea că îi era cald pentru prima dată după o perioadă ce părea de câteva luni.

— Cum te simţi? o întrebă o voce liniştită, familiară.

Îşi întoarse capul spre stânga şi îl văzut pe bărbatul al cărui aspect o făcuse să leşine când ajunsese la Warfield Park. *Kyle*. Totuşi, acum, că îl vedea mai de aproape, nu era Kyle, în ciuda asemănării ciudate.

— Dumneata eşti Lord Grahame?

El încuviinţă am cap.

— Şi dumneata eşti Lady Maxwell, soţia fratelui meu. Înainte de a începe să discutăm despre lucruri serioase, ai dori ceva de mâncare sau de băut? Apă?

Ea îşi dădu seama că nu mai servise nimic de la începutul dimineţii.

— Apă… ar fi minunat.

El îi turnă un pahar dintr-un urcior de pe noptieră, apoi îi aşează nişte perne la spate ca să poată să se ridice

Î; i s-a bea. Mâinile lui erau calde, dar nu erau mâinile ui Kyle.

Ea sorbi cu poftă, golind repede paharul. Ameţeala i se atenuă.

— Nu mi-a spus că sunteţi gemeni, Lord

Grahame.

— Nu-i de mirare că te-ai speriat când m-ai văzut. Grahame se aşează din nou. Gemenii identici învaţă devreme că oamenii devin atât de fascinaţi de ideea că există două persoane asemenea, încât uită că sunt individualităţi distincte. E mai uşor să nu menţionezi că eşti geamăn, cu excepţia cazului în care ai un motiv bun.

Iar Kyle nu avusese, într-adevăr, niciodată vreun motiv să menţioneze acest fapt. La urma urmei, totul se întâmplase atât de repede.

Îi studie chipul gazdei sale. Era un pic mai slab decât al lui Kyle, şi poate că ochii lui erau de un albastru mai profund, dar chiar şi aşa…

— Asemănarea este uimitoare, Lord Grahame.

El afişă un zâmbet dureros de familiar.

— Din moment ce sunt cumnatul tău, trebuie să-mi spui Dominic.

— Numele meu este Troth. Ea trăgea neîncetat de cuvertură, reticentă să-i spună vestea. Nu te îndoieşti deloc că sunt soţia fratelui tău?

— Ai inelul lui. Privirea lui se opri asupra mâinii ei, lumina focului scoţând în

relief împletitura celtică. Şi arăţi ca o persoană cu care s-ar căsători. Unde este – reţinut în Londra?

Troth îşi dădu seama că, în ciuda atitudinii relaxate a lui Dominic, era tensionat din cauza grijilor. De aceea stătuse cu ea până se trezise. Poate simţise că era ceva în neregulă, dar spera ca ea să-i spună că fratele său geamăn era bine şi că urma să ajungă cât de curând.

— Îmi pare rău că vin cu veşti proaste, domnul meu. Kyle a murit în China, spuse ea cu durere.

Dominic îngheţă, iar culoarea i se scurse din obraji.

— Nu, nu poate fi mort.

— Mi-aş dori să nu fie aşa.

Cu vocea nesigură, deşi trecuseră câteva luni de la acel eveniment, ea descrise moartea lui Kyle în propoziţii scurte, simple. Când termină, Dominic îşi îngropă faţa în mâinile tremurânde.

— Ştiam că e ceva în neregulă, şopti el. Dar am crezut întotdeauna că aş simţi dacă ar fi mort.

Ea îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău, foarte rău. Ultima sa cerere a fost să vin să-ţi spun ce s-a

întâmplat.

El îşi înălţă capul, cu ochii afundaţi în orbite.

— Iartă-mă. Pentru tine trebuie să fie chiar mai dificil decât e pentru mine.

— Îl ştiam pe Kyle doar de câteva săptămâni. Deşi aceste săptămâni o schimbaseră pentru totdeauna. Tu îl cunoşteai de o viaţă.

Gura lui Dominic se contorsiona.

— Presupun că nu are niciun sens să comparăm durerea. El se ridică, privind în gol. Dacă ai nevoie de ceva, doar trage de cordonul de sonerie şi cineva va veni. Dădu să mai spună ceva, apoi clătină din cap. Iar… iartă-mă.

Ieşi din cameră, mişcându-se de parcă ar fi primit o lovitură fatală. Intuitiv, Troth ştiu că urma să se ducă la soţia lui, singura al cărei sprijin îl putea ajuta după astfel de ştiri îngrozitoare.

Odată datoria îndeplinită, ea se rostogoli pe o parte şi se afundă în perne, lăsându-se pradă suspinelor pe care le înăbuşise de prea mult timp.

capitolul 5

Canton, China februarie 1832

Kyle clipi când intră în sala cu tavan

înalt unde era servită cina, în Fabrica engleză, aşa cum era cunoscut hongul Companiei Indiilor de Est. Sute de lumânări ardeau în sfeşnice şi în candelabrul masiv ce cobora înspre centrul mesei lungi, strălucitoare.

— Nu ai glumit când ai spus că seara aceasta este o scuză să scoţi arginţii, îi şopti în barbă lui Gavin Elliott. Prin comparaţie, castelul unui duce englez ar arăta categoric neprotocolar.

— Tu ştii asta mai bine decât mine, chicoti Gavin.

Kyle observă un grup de chinezi îmbrăcaţi în haine simple, de culoare închisă, la capătul îndepărtat al sălii.

— Cu siguranţă, nu e nevoie de atât de mulţi servitori.

— Tradiţia cere ca unul să stea în picioare în spatele fiecărui scaun. I-am zis lui Jin Kang să se ocupe de tine.

Dacă ai orice întrebare cu privire la obiceiuri sau la protocol, el te va lămuri.

Poate că Jin ar avea răspunsurile, dar Kyle se gândi că era mai bine să evite întrebările. Era încă neliniştit cu privire la reacţia lui faţă de tânăr.

— Lord Maxwell, permiteţi-mi să vă urez

un bun venit oficial la Fabrica engleză.

Un bărbat solid şi chel îşi făcu apariţia dintr-un grup şi îi oferi mâna: William Boynton, şeful Companiei Indiilor de Est din Canton. În calitate de gazdă, Boynton îl însoţi prin sală şi îi prezentă mai multor persoane. Kyle aruncă o privire nostalgică pe fereastră către râu înainte de-a începe să-şi facă datoria. Prima lecţie pe care o învăţase de la tatăl său fusese că odată cu rangul veneau şi responsabilităţile. Unele plictisitoare.

— Încearcă să-l ajuţi pe Maxwell să nu intre în belele, Jin, o instruise Gavin pe Troth înainte de banchet. Bărbatul acesta are prea multă curiozitate şi nu suficientă frică.

Observase şi ea asta – Maxwell era o bombă cu ceas. În timp ce comercianţii *Fan-qui* se aşezară la masa lungă, ea îi studie. Unii erau negustori înţelepţi, iscusiţi precum tatăl ei, alţii erau nişte bigoţi indolenţi care se îmbogăţiseră de pe urma sistemului de tranzacţionare, dar dispreţuiau ţara şi oamenii care creaseră această bogăţie. Îi ştia pe toţi – însă niciunul dintre ei nu ştia cine era ea cu adevărat.

Îşi ocupă poziţia în spatele lui Lord Maxwell, care avea locul de onoare la dreapta lui Boynton. O văzu apropiindu-se şi o salută din cap. În ochii lui, ea citi curiozitate şi circumspecţie, sentimente similare cu ale ei. Era un oarecum reconfortant să-l vadă şi pe el tulburat. Ce avea Maxwell de o emoţiona aşa? Nu era cel mai înalt bărbat de acolo, nici cu straiele cele mai bogate şi, poate, nici măcar cel mai frumos, având în vedere că era şi Gavin Elliott prezent. Cu toate acestea, Maxwell era o prezenţă captivantă şi avea un aer autoritar ce îl eclipsa chiar şi pe Boynton, care, în calitate de *taipan* al Companiei Indiilor de Est, era cel mai puternic comerciant

Fan-qui din Canton. În timpul mesei lungi, încărcată cu hălci de carne, budinci aburinde şi alte preparate culinare englezeşti grele, Troth avu oportunitatea de a memora partea din spate a capului lui Maxwell. În mod absurd, ea se bucură să-i studieze părul şaten des uşor ondulat, promisiunea de putere din umerii largi. Şi iar şi iar, îşi aminti de acel fior ciudat de conştientizare, atunci când, fără să gândească, îi luase mâna ca să-i arate cum

se ţine o pensulă. Cum nu avea prea multe de făcut în afară de-a sta în spatele unui scaun, mintea ei căzu pradă unor fantezii ciudate.

Cina ajunse în sfârşit în faza finală, cu vin de Porto şi trabucuri filipineze, când conversaţia luă o întorsătură tulburătoare. Totul începu cu plângeri obişnuite, genul născute la beţie, despre cele Opt Reguli, care limitau activităţile comercianţilor europeni. Troth de-abia de le dădu atenţie. Nu era ceva ce nu mai auzise.

Apoi, Caleb Logan, un scoţian care fusese asociatul secund al tatălui său, spuse:

— Ar trebui să lucrezi cu o firmă britanică, Maxwell, nu cu o companie americană de comerţ recent îmbogăţită.

Deşi tonul lui era glumeţ, cuvintele sale trădau o nemulţumire.

— Compania are nevoie de concurenţă, replică Maxwell amabil. În plus, îmi place filosofia lui Elliott.

— Filosofia? repetă Logan cu un zâmbet larg. Să strângem cât de mulţi bani posibil este filosofia pe care o urmăm toţi.

Maxwell nu îi răspunse, dar un englez beat, Colwell, o făcu:

— Prin filosofic te referi la faptul că opiul nu este printre mărfurile comercializate de Casa Elliott?

Maxwell ezită.

— Trebuie să recunosc că prefer să nu fac comerţ cu mărfuri ilegale.

— Nu suntem toţi suficient de norocoşi să avem castori morţi şi rădăcini murdare pe care să le transportăm.

— Companiile americane sunt fericite să aibă blănuri şi ginseng, dar poate că Marea Britanie ar trebui să le urmeze exemplul şi să caute produse noi pe care să le vândă, sugeră Maxwell. Comerţul cu opiu nu este popular acasă. Multe persoane consideră că implicarea în contrabandă ne întinează reputaţia ca naţiune.

— Ce ar spune conaţionalii noştri cinstiţi dacă nu ar mai avea ceai? întrebă Logan sec. Nu tu opiu, nu tu ceai. Am oferit alte bunuri, dar chinezii mandarini au strâmbat din nas la cele mai bune mărfuri din Europa.

— Ne-am mândrit cu faptul că Napoleon a numit Marea Britanie o naţiune de negustori, dar nicio lege divină nu obligă China să facă comerţ cu noi, declară Maxwell cu aceeaşi răceală. Guvernul se

comportă responsabil în încercarea de a nu lăsa opiul să pătrundă în ţară.

— Comerţul reprezintă roata care pune în mişcare lumea. Negustorii chinezi ştiu asta, chiar dacă guvernul lor nu pare conştient de acest lucru. Este o cerere mare de opiu, şi asta ţine comerţul în echilibru.

La fel ca majoritatea comercianţilor din China, Logan analiza comerţul cu opiu în termeni de afaceri, nu de moralitate. După ce a văzut răul pe care îl putea face dependenţa de opiu, Troth era mai puţin pragmatic. Din fericire, tatăl ei nu făcuse tranzacţii cu opiu, deşi ar fi obţinut mai mulţi bani în cazul în care ar fi făcut-o.

Maxwell agita vinul în pahar. Troth simţi că era incomodat de subiect, dar că nu voia să lase de la el.

— Acest lucru a fost valabil în trecut, dar vremurile se schimbă. Compania Indiilor de Est va pierde, probabil, monopolul peste un an sau doi, aşa că vor fi mai mulţi comercianţi care vor concura aici. Este posibil, de asemenea, ca parlamentul să interzică cetăţenilor britanici să ia parte la comerţul cu opiu.

O tăcere grea se aşternu peste sală până când Logan spuse cu răceală:

— Eşti un spion parlamentar care va da fuga la Londra şi va încerca să ne scoată din afaceri?

— Nu am nicio dorinţă de a scoate pe nimeni din afaceri. Marea Britanie are nevoie de abilităţile, experienţa şi ceaiurile voastre. Eu doar vă sugerez să încercaţi să diversificaţi.

— Nu e nevoie. Acest sistem întreg de tranzacţionare barbară o să se destrame în curând, spuse englezul beat. Există doar pentru că mandarinii se tem să-şi lase semenii să ne vadă deoarece suntem mai distinşi decât ei. Deci ei spun că noi suntem barbari, dar ne ţin îngrădiţi aici. *Ei* sunt barbarii.

— Nu se cuvine să avem o astfel de discuţie, interveni Boynton, *taipan*-ul britanic. Suntem oaspeţi din ţara lor, şi fiecare dintre noi a profitat cu generozitate de sistemul de tranzacţionare.

— Nu suntem oaspeţi, suntem nişte prizonieri blestemaţi! replică beţivul. Nu putem naviga de plăcere, să mergem în oraş sau să ne aducem soţiile şi amantele. Marina Regală ar trebui să navigheze în susul râului Pearl şi să-i înveţe pe chinezii mandarini bunele maniere! Atunci vom fi în

măsură să facem comerţ oriunde ne dorim, nu doar în Canton.

— De ajuns! ordonă Boynton.

— Clar, încuviinţă Logan. Oamenii civilizaţi înţeleg că nu toată lumea împărtăşeşte aceeaşi părere.

Cu toate acestea, mânia persista în sală, iar Troth simţea că o mare parte din aceasta se răsfrânge asupra lui Maxwell, ca şi cum el ar fi fost responsabil pentru problemele comerţului cu China. Gavin Elliott îi aruncă o privire lui Troth. Deşi cei mai multe dintre funcţionari nu vorbeau engleza destul de bine pentru a înţelege conversaţia, nu era şi cazul lui Troth, iar Elliott ştia asta.

Ea afişă o expresie impasibilă şi ţinu privirea în pământ, ca şi cum ar fi fost prea plictisită pentru a urmări discuţia. Desigur, avea să fie nevoită să-i zică lui Chenqua despre conversaţia din timpul cinei, dar nu se spusese nimic nou. Comercianţii *Fan-qui* aveau bombănind în sânge. Numai Maxwell, cu sugestiile lui rezonabile, reprezentase un element nou.

— Înţeleg de ce vă simţiţi prizonieri, declară Maxwell pe un ton conciliant. Sunt aici doar de o săptămână, şi deja nu-mi găsesc locul. Sfidează vreunul dintre voi

regulile şi merge în oraş sau în interiorul ţării? Ar fi interesant să vedem mai mult din ţară.

Cei mai mulţi dintre comercianţi se arătară şocaţi de asemenea idee.

— Nu am ajunge prea departe dacă am încerca! Noi, diavoli străini, ieşim în evidenţă prea uşor, spuse un olandez blond.

— Portughezii iezuiţi călătoresc în China. Poate că un comerciant ar putea face acelaşi lucru dacă ar purta o haină lungă neagră.

Maxwell vorbi pe un ton relaxat, dar Troth simţi că el era foarte interesat de răspuns. Boynton clătină din cap.

— Este adevărat că împăratul îi tolerează pe iezuiţi, dar nici măcar lor nu li se permite să hoinărească liberi. Totul se reduce la permise, călăuze şi reguli. Păcat, că m-ar tenta şi pe mine să-mi pun o haină neagră şi să încerc.

Comentariul său stârni râsete.

— Atunci va trebui să mă mulţumesc să-mi fac o părere despre China numai explorând Hog Lane. Poate o să merg în vizită acolo mâine-seară. Contrastul cu divertismentul manierat din seara asta ar trebui să îl facă să pară mai exotic, declară

Maxwell cu o ironie abia sesizabilă. Este hongul acela cu adevărat un loc al nelegiuirii şi al viciilor?

— Magazinele de băutură vând cel mai groaznic alcool din Est, şi vei vedea marinari europeni vomitând pe alei şi zăcând leşinaţi prin şanţuri, spuse Logan. Poate vei fi buzunărit, dar, din moment ce Hog Lane face parte din Colonie, cel puţin nu te vei trezi cu un cuţit în spate. Este mai sigur decât în Londra.

— Hog Lane sună banal în comparaţie cu cele mai multe porturi. Cu Calcutta, de exemplu.

Comentariul lui Maxwell stârni o discuţie despre cele mai groaznice porturi, de multe ori cu descrieri colorate pentru a-şi susţine opiniile. Lui Troth i se părură educative, deşi se întrebă câte erau adevărate şi câte erau simple laude.

Până când musafirii plecară, orice urmă de neînţelegere dispăruse. Dar, în timp ce Troth se făcu nevăzută împreună cu ceilalţi servitori, ea înţelese de ce Elliott o rugase să stea cu ochii pe Maxwell. Sinceritatea lui putea crea probleme pentru acel chip frumos.

capitolul 6

Troth lucră până târziu în seara următoare, traducând şi întocmind scrisori pentru Boynton la Fabrica engleză. În calitate de angajat al lui Chenqua, o parte din munca ei era de a efectua orice sarcină specială solicitată de către comercianţii care erau clienţii stăpânului ei. Era recunoscătoare că avea o scuză să nu fie la hongul lui Elliott, unde risca să dea iar nas în nas cu Maxwell. Acesta îi bântuise visele cu o noapte în urmă, şi se trezise înfierbântată şi ruşinată. Ce bine că el avea să plece în curând fără a se mai întoarce vreodată.

El intenţiona ca în seara aceea să viziteze Hog Lane. Oare avea să i se pară interesantă zona? Pentru un bărbat care călătorise atât de mult ca el, tavernele locale şi prostituatele nu ar avea, probabil, nimic special. Ea simţi un junghi de invidie pentru libertatea de a călători. Ce n-ar fi dat să se fi născut bărbat!

Pentru că mintea nu îi stătea la ce avea de făcut, îi luă mai mult decât de obicei să facă traducerile. Tehnica ei de a scrie era stângace, şi a trebuit să refacă mai multe scrisori. Fu tulburată când auzi ceasul de birou bătând miezul chiar când termină

lucrul. Poate că de dimineaţă avea să sară peste exerciţii şi avea să doarmă până mai târziu.

Căscând, plecă de la Fabrica engleză. Portarul care păzea poarta dădu din cap a rămas-bun, obişnuit cu programul ei neregulat.

Deşi Hog Lane, de care o despărţea doar o stradă, fremăta de lumini, zgomot şi energie, cheiul era liniştit, doar câteva sampane alunecând în tăcere pe apă. Ea se îndreptă spre un grup de bărci ce serveau drept taxi, ca să fie dusă spre insula Honam, moment în care se apropie de ea un chip întunecat şi discret.

— Jin Kang?

Ea recunoscu şoapta unui tânăr care lucra la o prăvălie cu băuturi de pe Hog Lane şi, uneori, îi oferea informaţii utile.

— Bună seara, Teng. Ce te ţine departe de afacere la o asemenea oră aglomerată?

Teng se apropie, coborând tonul.

— Am auzit ceva ce ar trebui să ştii.

Auzise, în mod evident, şi că ea lucra până târziu. Nu erau prea multe secrete în această fâşie îngustă de pământ.

— Este foarte târziu. Ea îşi duse mâna la gură pentru un alt căscat. Informaţia e

urgentă?

— Doi răufăcători de la una dintre bande au fost în magazin. I-am auzit împărţind banii pe care au să-i câştige pentru uciderea unui *Fan-qui*, unul de sub protecţia lui Chenqua.

Troth îl fixă cu privirea, uitând pe dată de oboseală.

— N-ar îndrăzni nimeni să omoare un *Fan-quil*

— Poate că nu, dar râdeau la numărul de taleri de argint pe care au să-i câştige atunci când au să-i spargă ţeasta noului lord *Fan-qui*, Max-Well.

Pe toţi zeii, dacă el mai era încă în Hog Lane, era o ţintă uşoară!

— L-ai văzut pe acest Lord Maxwell în seara asta?

Teng ridică din umeri.

— Nu-l ştiu pe tip, dar strada este plină de marinari *Fan-qui* în permisie. Ar putea fi printre ei.

— Când i-ai auzit pe cei doi vorbind?

— În urmă cu doar câteva minute.

Ar irosi timp preţios dacă ar sta să cheme ajutor. Hog Lane era o zonă mică, şi, cu voia zeilor, avea să-l găsească pe Maxwell înaintea membrilor bandei. Ea

dădu să plece în grabă, când Teng o prinse de mânecă.

— Informaţia mea este de preţ?

Ea se smuci din strânsoare.

— Îţi vei primi recompensa mâine, jur!

Apoi o luă la goană de-a lungul falezei tăcute către zgomotul şi luminile de pe Hog Lane.

*

Păcatul era peste tot la fel, hotărî Kyle. Totuşi, prietenia dură a marinarilor la diferite prăvălii cu spirtoase era o schimbare plăcută prin comparaţie cu respectabilitatea sufocantă a nopţii anterioare.

El sărea în ochi chiar şi îmbrăcat în hainele lui cele mai ponosite, dar, din moment ce nu era şef de echipaj, fu acceptat cu uşurinţă. Fu de folos şi faptul că se arătă dispus să facă cinste cu mai multe rânduri din tăria samshu, o băutură locală care alunga garantat sobrietatea şi destul de probabil şi mucoasa stomacului unui bărbat. El bău cu măsură.

Informaţia circula de obicei liberă în rândul păturilor de jos ale societăţii, şi acest lucru era valabil şi acolo. Colindă prăvălie după prăvălie, vorbind cu marinari de mai

multe naţionalităţi şi evitând cu abilitatea oferită de practica îndelungată scandalurile iscate pe nepusă masă. Pe măsură ce timpul se scurgea, el adună o gamă largă de opinii cu privire la comerţul din China, deşi viitorii săi colegi din Camera Lorzilor ar fi îngroziţi de modul în care se instruia. Gândul la groaza lor nu îl deranjă însă. Încă de când era copil, visase să călătorească în ţinuturi îndepărtate. Numai după ce îşi atinsese obiectivul putuse înţelege dorinţa sa arzătoare. Fiind viconte şi moştenitor al unui titlu de conte englez, din momentul în care respirase pentru prima dată, se trezise condamnat la o viaţă de autoritate strictă. În cea mai mare parte, cunoscuse bărbaţi asemenea lui, educaţi pentru a ajunge la putere şi conform obiceiurilor rigide ale clasei lui sociale. De aceea era şi atras de oameni diferiţi. Unul dintre numeroasele motive pentru care o iubise pe Constancia fusese faptul că era de origine spaniolă, la fel de exotică pe cât era de mărinimoasă.

Dar în Asia descoperise cu adevărat oameni, idei şi comunităţi foarte diferite de ale lui. Liderului spiritual indian îi ai cărui ochi se citea cunoaşterea nu îi păsase că el era vicontele Maxwell. Şi nici camarazilor

săi atunci când luptaseră cot la cot împotriva piraţilor sângeroşi de pe Insulele Moluce. După luptă, şeful de echipaj îi spusese că „Domnia Sa nu luptă deloc ca un afurisit de gentilom”. Kyle considerase că era unul dintre cele mai frumoase complimente care îi fusese făcut vreodată.

În călătoriile sale se descoperise pe sine şi înţelesese valoarea libertăţii şi a toleranţei. Chiar dacă nu ar mai fi plecat niciodată din Anglia, era un om mai bun datorită lucrurilor pe care le învăţase. Presupunea că acela era motivul pentru care se simţea pregătit să se întoarcă acasă. Totuşi, avea să se bucure de aceste ultime zile într-o ţară atât de diferită de a lui.

Hog Lane se termina pe Thirteen Factories Street, care se desfăşura în paralel cu zidul masiv al oraşului ce se înălţa la câteva sute de metri distanţă. Hotărând că ar fi mai bine să exploreze labirintul de prăvălii şi alei de pe partea cealaltă a străzii pe timp de zi, era pe cale să se îndrepte spre hongul său, când văzu un băieţel se iţi în fugă de pe o alee cu o lăţime nu mai mare de doi metri.

Băiatul făcu o plecăciune, apoi spuse în engleza stricată vorbită de majoritatea

negustorilor locali:

— Domnul doreşte să vadă gleieli flumoşi cale cântă? Stăpânul meu are cei mai buni gleieli, cele mai bune pleţuli, domnule!

Greieri care cântă? Amuzat, Kyle întrebă:

— Unde este prăvălia stăpânului tău?

— Chial aici, domnule! Băiatul făcu o plecăciune din nou, apoi o luă la trap pe alee, uitându-se peste umăr să se asigure că era urmat de Kyle. Cele mai multe dintre prăvăliile pe lângă care treceau erau închise, dar în faţă văzu un felinar ce lumina o firidă în care cuşti minuscule atârnau prinse în nişte cuie în perete. În timp ce se apropia de prăvălia micuţă, larma insectelor astupă zgomotul de pe Hog Lane.

Fiind atent la greieri, nu auzi zgomotul paşilor din spatele lui, dar o umbră care se mişca rapid îl făcu să se dea într-o parte instinctiv. Se întoarse exact la timp ca să evite o lovitură de bâtă.

— La dracu'!

Trei chinezi îşi făcură apariţia în spatele lui şi încă trei veneau dinspre capătul aleii. Băiatul se făcuse nevăzut, odată misiunea îndeplinită. Înjurând, Kyle se năpusti la cei

care îi blocaseră calea. Dacă ar putea ajunge la marinarii europeni beţi aflaţi la două străzi distanţă de Hog Lane, l-ar ajuta cu bucurie să-i pună pe fugă pe hoţi.

Având avantajul greutăţii şi al vitezei, aproape că reuşi să scape, dar o altă bâtă îl lovi în partea stângă şi în umăr. Se clătină şi fu cât pe ce să cadă, simţind cum zona lovită îi amorţea.

Având în vedere că luase puţin bani la el şi niciun obiect de valoare, poate că ar fi fost mai înţelept să le arunce punga şi să fugă, dar nu îi stătea în fire să se dea bătut. Îl apucă pe cel mai apropiat bărbat şi-l aruncă în cei doi parteneri ai săi.

Atacatorii de la capătul aleii se apropiau, determinarea lor sumbră fiind vizibilă chiar şi în întuneric. La naiba, voiau să-l omoare! Retrăgându-se până când dădu cu spatele de un zid, Kyle strigă după ajutor, cu speranţa slabă că vocea lui avea să se înalţe peste larma de pe Hog Lane.

Se folosi de fiecare truc maliţios învăţat în confruntările cu piraţi, bandiţi şi hoţi pentru a-i menţine pe atacatori la distanţă. Dar ei erau şase, iar el fusese al naibii de prost să vină fără pistol.

Mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru

cuţitul din cizmă, scoase arma cu o mişcare bruscă şi îl înjunghie pe cel mai apropiat atacator. Bărbatul dăau înapoi, cu sângele închis la culoare curgându-i pe mână. Un mârâit amenințător veni din partea celorlalţi când văzură că victima lor era înarmată. Doi dintre ei îşi scoaseră şi ei cuţitele.

Încă o bâtă îi lovi în cap din lateral. Buimac, căzu la pământ, şi ticăloşii îl înconjurară numaidecât. Urmă un potop de lovituri în coaste şi în burtă, în timp ce el privea neputincios cum o lamă care strălucea se înălţa pentru a-l lovi. Ameţit, se gândi că era un mod ironic de a muri, într-un oraş „sigur”, chiar înainte să se întoarcă acasă. Până la urmă, Dominic avea să se aleagă cu titlul de conte.

Un strigăt care îngheţa sângele în vene penetră aerul. O clipă mai târziu, cineva îmbrăcat în negru se năpusti asupra atacatorilor. Mişcându-se cu o graţie de balerin şi cu o viteză incredibilă, nou-venitul îl lovi pe unul între picioare, îi seceră gâtul altuia cu partea laterală a mâinii şi izbi cu podul palmei nasul unui al treilea. Toţi cei trei tâlhari se prăbuşiră, urlând de durere.

Banda îşi îndreptă atenţia spre noua

ameninţare, dar niciunul dintre ei nu se simţea în stare să se ia la trântă cu acel bărbat, care era greu de prins precum o umbră şi feroce precum un tigru furios. Ferindu-se de mâinile care voiau să-l oprească şi de loviturile de bâtă, lovi cu piciorul un cuţit care-l ameninţa şi îl făcu să zboare învârtindu-se în întuneric, apoi aruncă un alt bărbat la pământ, cu un alt gât secerat.

Doi dintre huligani încercară să-l înghesuie la perete pe străinul îmbrăcat în straie negre. Cu o săritură, bărbatul făcu un salt pe spatele unui atacator, de parcă ar fi fost acrobaţi implicaţi într-un exerciţiu.

Văzând luciul unui cuţit, Kyle strigă un avertisment şi încercă să se ridice pentru a-l ajuta, dar efortul era prea mare. Durerea îl fulgeră, şi se prăbuşi în întuneric.

Mulţumind în sinea ei că niciunul dintre atacatori nu ştia kung fu, Troth se folosi de avântul unui bărbat pentru a-l izbi de un perete. Acesta căzu la pământ şi nu se mai ridică. Cei doi care rămăseseră în picioare se făcură nevăzuţi în întuneric. Troth nu irosi timpul uitându-se după ei, ci se puse jos lângă Maxwell, în timp ce inima îi bătea cu putere. Strigătul lui o atrăsese pe alee, şi

el încă se lupta cu îndârjire când îşi făcuse ea apariţia. Cu voia zeilor, nu era rănit mortal. Avea pulsul puternic, capul nu era spart, nu curgea mult sânge. Avea să supravieţuiască. Dar ce era de făcut? Nu puteau zăbovi aici – trei dintre bărbaţii pe care îi pusese la pământ gemeau şi dădeau semne că ar vrea să se ridice, iar cei care fugiseră s-ar putea întoarce cu întăriri.

În Hog Lane, putea găsi cu uşurinţă ajutor pentru a-l transporta pe Maxwell, dar astfel s-ar fi dus vestea despre acest atac asupra unui european, cu rezultate catastrofale pentru Chenqua, din moment ce comercianţii Cohong erau consideraţi responsabili pentru tot ce făceau clienţii lor *Faivqui*. Din cauza acelei tentative de omor, Chenqua s-ar fi ales cu o amendă uriaşă, poate chiar cu pedeapsa cu închisoarea. Bogăţia şi puterea sa îi aduseseră mulţi duşmani. Ea trebuia să-l ducă pe Maxwell înapoi la hong fără să afle cineva ce se întâmplase. Elliott urma să coopereze pentru a păstra sub tăcere incidentul – era în interesul lui ca Chenqua să nu fie pedepsit.

Ea găsi cuţitul lui Maxwell unde îl scăpase acesta şi îl strecură înapoi în teaca

inteligent ascunsă din cizma lui. Apoi îl zgâlţâi de umăr.

— Ridică-te! Trebuie să plecăm acum.

El gemu, dar nu se mişcă. Îl zgâlţâi din nou, mai tare, dar zăcea inconştient.

Îşi aminti de un fragment de conversaţie pe care o auzise între Maxwell şi Elliott. Maxwell spusese că avusese o bonă scoţiană pe când era copil. Poate că o voce autoritară care suna asemenea celei din copilărie avea să-l mobilizeze într-un mod în care şoaptele în engleza ei cu accent chinezesc nu reuşeau.

Vorbind cu accentul tatălui ei, se repezi asupra lui:

— În picioare, leneşul naibii! Sau vrei să fac o tochitură din pipota ta?

Tactica ei funcţionă. Slăbit, încercă să se ridice. Ea îl trase în poziţie verticală, având nevoie de toată forţa acumulată în anii ei de antrenament *chun*.

— Te duc acasă acum, băiete.

Trăgând unul din braţele lui pe după umerii ei, îl ghidă spre capătul aleii. Thirteen Factories Street era liniştită la asemenea ore, şi, cu puţin noroc, oricine o vedea avea să creadă că partenerul ei era pur şi simplu beat.

Maxwell se împleticea, dar reuşi să rămână în picioare. Când ajunseră pe Thirteen Factories Street, spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Nu ai cum să fii… scoţiană. Nicio femeie europeană… mai aproape decât Macao.

— Nu sunt scoţiană. Vă pierdeţi minţile.

Ea se rugă ca el să nu-şi amintească nimic din toate astea mai târziu. Era leoarcă de transpiraţie când ajunseră la hongul lui Elliott. Maxwell era greu, şi de-abia reuşi să-l susţină fără a se prăbuşi ea însăşi.

Schimbându-şi vocea, vorbi în chineză cu portarul din gheretă.

— Negustorul vostru *Fan-qui* nu rezistă la *samshu*.

Portarul râse în timp ce deschise uşa.

— Ai nevoie de ajutor, băiete?

— Şi să-mpart bacşişul pe care mi l-a dat ca să-l aduc acasă? Nu, mulţumesc!

Ea intră în hong. Cu Maxwell acoperind-o ca un şal, portarul probabil nu avea s-o recunoască, şi ştia cum să se strecoare afară mai târziu, fără să fie văzută.

Fu tentată să-l lase pe Maxwell într-un colţ liniştit al depozitului, dar se gândi că era mai bine să-l ducă în dormitorul lui,

chiar dacă acest lucru însemna să urce două etaje. Din fericire, ştia hongul suficient de bine cât să găsească drumul în semiîntuneric. Când ajunseră pe scările din spate, ea făcu din nou apel la accentul scoţian.

— Trepte. Urcă.

El începea să-şi revină şi se folosea de balustrada îngustă de fier pentru a urca. Cu ea pe post de cârjă umană, reuşiră, deşi de două ori fură cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi să se dea de-a berbeleacul pe treptele abrupte. Gâfâind, într-un final îl duse până la uşa dormitorului.

— Ai cheia, băiete?

Maxwell bâjbâi după un buzunar interior. Ea îşi băgă mă/ia în haina lui şi scoase cheia, apoi deschise uşa.

În cameră, îl conduse la pat şi-i dădu drumul fără menajamente. Cât i-ar fi plăcut să se trântească şi ea pe saltea ca să-şi tragă sufletul, dar, cu cât pleca mai repede, cu atât mai puţin probabil era ca el să-şi amintească de implicarea ei. Să fie văzută luptându-se cu şase membri ai bandei ar atrage prea mult atenţia asupra funcţionarului blând al lui Chenqua. Avea de gând să-l trezească pe Gavin Elliott şi să-l

lase pe el să se ocupe de partenerul său care intra mereu în belele.

După ce aprinse un felinar, făcu o examinare mai amănunţită decât fusese posibil pe stradă. Maxwell va avea o mulţime de vânătăi şi o durere de cap cruntă, dar nu şi vreo rană gravă. Deja pleoapele lui începeau să se deschidă.

— Nu arăţi chiar atât de rău, băiete. Voi trimite pe cineva să aibă grijă de tine.

Se îndepărtă de pat, dar el întinse mâna şi o prinse de încheietură. Clipind pentru a-şi limpezi privirea înceţoşată, el o întrebă:

— Cine eşti?

— Nu mă ştii.

— Dar te ştiu. Jin Kang?

Sprâncenele i se apropiară în timp ce se uită la ea, luptându-se să-şi golească mintea. Nişte ochi uimitori, de un albastru intens care scruta întunericul.

Ea încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui era surprinzător de puternică, şi nu voia să rişte să-l rănească apelând la prea multă forţă. Rosti mai multe propoziţii în chineză, în speranţa că avea să-i rămână în minte acest lucru, nu engleza pe care o folosise mai devreme.

Înainte ca ea să se poată îndepărta, el se

ridică şi îi scoase boneta de un albastru-închis, lăsându-i la vedere capul.

— Dumnezeule, şopti el. Jin Kang este femeie, capitolul 7

Arăta ca un pui de căprioară prins în capcană, cu ochii ei căprui imenşi şi speriaţi. Scoţându-i boneta, Maxwell observă că nu-şi rădea partea din faţă a capului aşa cum făceau bărbaţii chinezi. Părul ei strălucitor era închis la culoare, dar cu accente castanii subtile, spre deosebire de negrul albăstrui al celor mai multe chinezoaice cantoneze. Trăsăturile care păreau cam prea frumoase pentru un bărbat erau acum atât de evident feminine, că îi veni să-şi dea una pentru cât de prost fusese.

Şi nu doar feminine, ci izbitor de minunate. Tulburat, îi dădu drumul încheieturii.

— Sunt uşurat să aflu că reacţia mea faţă de tine nu a fost atât de ciudată precum am gândit. Eşti eurasiatică?

Ea încuviinţă din cap, privindu-l precaută. El ghici că ea voia să o ia la goană, dar ştia că era deja prea târziu pentru asta.

Se îndreptă de spate pe cât posibil,

sprijinit de perne, gemând de durere.

— Stai jos, n-o să-ţi fac rău. Dar, dacă nu-mi spui cine eşti cu adevărat, aş putea pieri de curiozitate, şi ar fi păcat, că tocmai m-ai salvat.

Cu un oftat de extenuare, ea se cocoţă pe marginea patului.

— Sunt cu adevărat Jin Kang, lingvistul lui Chenqua. Dar cândva am fost Troth Mei-Lian Montgomery.

Aşa se explica accentul scoţian clar. Vocea ei naturală era foarte diferită de tonurile ezitante ale lui Jin Kang. Ascultând-o, i se făcu dor de locul natal al mamei sale, în Ţinuturile înalte.

— Tatăl tău a fost comerciant scoţian?

— Da. Numele lui era Hugh Montgomery. Mama a fost concubina lui. M-am născut şi am crescut în Macao şi am fost educată în ambele limbi şi culturi.

Spre deosebire de timidul Jin Kang, Troth Montgomery îl privi în ochi cu francheţea unei femei occidentale.

— Tatăl tău a murit?

— Când aveam doisprezece ani. Mama murise cu un an înainte. Nu aveam bani, aşa că Chenqua m-a luat sub protecţia lui. Fusese agentul tatălui meu. Din moment ce

îi puteam fi mai de folos ca bărbat, asta am şi devenit… De atunci sunt Jin Kang.

— Tot timpul? Pentru toată lumea?

Ea încuviinţă din cap.

— Cei din gospodăria lui Chenqua ştiu că sunt femeie, dar există un… un fel de acord tacit că oficial sunt bărbat. Acesta este modul în care mă îmbrac şi în care sunt tratată.

El încercă să-şi imagineze viaţa ei – negarea propriei identităţi, rezultat al amestecării sângelui într-o naţiune care dispreţuia străinii.

— Deci tu trăieşti între lumi, din mai multe puncte de vedere.

Pentru prima dată, îşi plecă privirea, ascunzându-şi gândurile. El profită de ocazie ca s-o studieze mai îndeaproape. Forma ochilor ei era pur chinezească, exotică şi minunată, dar influenţa tatălui ei scoţian se vedea în modelarea trăsăturilor ei, mai lungi şi mai pronunţate decât ale unei chinezoaice cantoneze. Ea moştenise şi înălţimea de la tatăl său, dar constituţia ei era firavă şi graţioasă, mai mult asiatică decât britanică.

Nu puteai spune mare lucru despre silueta ei. Îmbrăcămintea specific

chinezească, largă şi încheiată sus pe gât, îi ascundea corpul foarte eficient. Deghizarea ei ar fi mult mai greu de realizat în Marea Britanie.

Cum putea corpul acela firav să ascundă o asemenea putere? Ştiind că ea fusese în stare să înfrângă şase bărbaţi laolaltă era deopotrivă intimidant şi curios de fascinant.

— N-am mai văzut pe nimeni luptând ca tine. Cum naiba ai făcut-o?

— Sunt antrenată în kung fu, arta de a lupta, explică ea. Sunt multe forme. Eu practic tving, care a fost iniţial dezvoltată pentru a folosi punctele forte şi punctele slabe ale sexului feminin.

El şi-a frecat capul, care îi zvâcnea, încercând să asimileze revelaţia aceea greu de crezut. Troth. Un nume scoţian minunat, care înseamnă adevăr şi loialitate.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător stilului tău tving *chun*. Toţi chinezii sunt în stare să facă ce ai făcut tu?

— Dacă ar putea, ai fi mort, spuse ea sec. Stăpânirea artei de a lupta este rară şi secretă, abilităţile se moştenesc de la profesor la elev. Bona mea din Macao a fost angajată să fie slujnica şi protectoarea mamei, şi era expertă în tving *chun*. Ea a

început să mă înveţe de îndată ce am putut să merg.

— N-am ştiut că femeile din China pot fi adevăraţi războinici.

— Au fost câteva. Cândva, exista chiar o armată de văduve. Una dintre legendele preferate în China este despre Mu-Lan, fiica supusă care i-a luat locul tatălui ei în armată şi a luptat cu mult curaj. Ea se ridică şi îşi puse din nou boneta întunecată. Atitudinea ei se schimbă, umerii i se încovoiară şi chipul îi deveni lipsit de expresie. Acum trebuie să plec.

— Stai! Nedorind să o piardă atât de repede, ridică involuntar o mână, şi fu recompensat cu un alt junghi de durere pentru deranjul său. Abţinându-se să nu scoată o înjurătură, el spuse: Acum e târziu, dar vreau să vorbesc cu tine din nou cât de curând, domnişoară Montgomery.

— Nu există nicio domnişoară Montgomery. Doar Jin Kang.

— Asta e imposibil, acum când ştiu cum stau lucrurile. Am atât de multe de învăţat de la tine. Îi oferi cel mai minunat zâmbet al lui. Ou siguranţă nu facem niciun rău stând de vorbă.

— Niciun rău pentru tine. Pentru mine,

da.

— Chenqua are să se înfurie dacă identitatea ta devine cunoscută?

Ea ezită.

— El ar fi cel mai nemulţumit, pentru că a dat ordine stricte ca nimeni din comunitatea de tranzacţionare să nu-mi cunoască adevărata natură. Servitorii de sex feminin nu sunt permişi printre *Fan-qui*, iar dacă oamenii guvernatorului ar afla despre mine, Chenqua ar fi pedepsit – şi, probabil, toţi oamenii din gospodărie laolaltă cu el. Şi sunt… şi alte motive.

— Ar fi prea greu să fii Jin Kang dacă uneori eşti Troth?

Ea îl privi încruntată.

— Un chinez nu ar pune o astfel de întrebare.

— Dar eu nu sunt chinez, şi nici tu, nu în întregime.

Conexiunea pe care o simţea cu Jin Kang era mai puternică acum. Dorind să ştie totul despre ea, o întrebă:

— Eşti mulţumită de viaţa ta?

Ea îşi ridică bărbia.

— Sunt bine tratată, şi stăpânul meu îmi apreciază abilităţile. Mă consider norocoasă.

— Cu toate acestea, viaţa ta se bazează pe o minciună, care ar putea fi deconspirată în orice moment, spuse el, deopotrivă lui înşişi, cât şi *bi*.

Privirea ei deveni de gheaţă.

— Mă ameninţi?

— Dumnezeule mare, nu! Distrugerea vieţii tale nu ar fi o recompensă pentru salvarea vieţii mele. Nu voi dezvălui nimănui secretul tău.

Ea se relaxă un pic.

— Mulţumesc. Va fi mai uşor dacă Chenqua nu va afla de neglijenţa mea.

— Ai dat dovadă de eroism, nu de neglijenţă, replică el studiindu-i faţa. Câţi ani ai?

— În accepţia vestică, spuse făcând calculul, douăzeci şi şapte. În curând, douăzeci şi opt.

Deşi arăta mai tânără, era maturizată, captivă într-o viaţă în care nu era deloc femeie.

— Ţi-ai dorit vreodată să vizitezi ţara tatălui tău?

Pentru o clipă, ochii ei se umbriră cu o dorinţă aproape de nesuportat. Apoi clătină din cap.

— Credinţa mea în *joss* mă leagă de

China.

— Joss?

— Soartă. Destin. Se ard beţişoare parfumate pentru a solicita zeilor noroc.

El văzuse beţe din lemn de santal mocnind şi chiar auzise termenul, dar nu se gândise să întrebe sensul acestuia.

— Vezi cât de multe învăţ deja? Cu atenţie, se ridică şi se aplecă spre ea. Nu ţi-ar dori să ai pe cineva cu care să te poţi relaxa şi să vorbeşti liber, nu doar să joci mereu un rol?

Gura ei se contorsiona.

— Faptul că v-am salvat viaţa nu vă dă dreptul să mă luaţi la întrebări, Lord Maxwell.

Dându-şi seama că fusese al naibii de nepoliticos, se sprijini la loc pe perne.

— Îmi pare rău. Mă tem că mă fascinezi.

— Fără îndoială că găsiţi toţi ciudaţii şi monştrii fascinanţi, spuse ea tăios. Noapte bună, domnule. Nu vă duceţi singur în locuri publice din nou. Cei care v-au atacat au fost angajaţi, iar persoana care v-a vrut mort ar putea încerca din nou.

El se încruntă, dându-şi seama că aproape uitase de atac.

— De ce ar vrea cineva să mă omoare?

— Habar nu am. Poate că un duşman de-al lui Chenqua a vrut să creeze o situaţie care să-i provoace stăpânului meu mari probleme. Sau poate v-aţi făcut singur duşmani, cu limba prea slobodă pe care o aveţi.

— Sinceritatea e o caracteristică a compatrioţilor mei. Nu am spus nimic în Canton prin care să-mi fac duşmani de moarte.

Din ceea ce-i spusese Gavin despre politica locală, părea mult mai probabil că cineva intenţionase să-i facă rău lui Chenqua. Moartea unui lord englez care făcea comerţ cu Chenqua ar isca un mare scandal atât în China, cât şi în Occident.

— Cum ai aflat că sunt atacat?

— Un informator de-al meu de pe Hog Lane a auzit doi membri dintr-o bandă lăudându-se cu banii pe care urmau să-i câştige pentru uciderea ta. El a avut inspiraţia să vină la mine când am plecat de la Hong.

— Deci eşti într-adevăr spioană.

— Sunt. Şi aveţi motive să fiţi recunoscător pentru asta.

Ea ieşi din cameră, cu bărbia ridicată – o scoţiană din toate punctele de vedere. El

ghici că ea avea să devină pe dată Jin Kang.

Şi-a frecat capul dureros, gândindu-se la scânteia de atracţie care izbucnise între ei atunci când „Jin Kang” îi arătase cum să ţină o pensulă pentru caligrafie. Nici în cel mai nebunesc vis nu ar fi putut crede că funcţionarul timid era de fapt o femeie războinică incredibil care putea învinge şase bătăuşi cu mâinile goale.

Dar acum, că o cunoscuse, cum să o mai poată uita?

În ciuda oboselii, Troth îi raportă evenimentele serii lui Chenqua de îndată ce se întoarse pe insula Honam. El o primi în biroul său privat, purtând o tunică îmbrăcată în grabă şi având o expresie aspră pe chip.

— Ce este atât de urgent încât trebuie să-mi deranjezi odihna?

Ea făcu o plecăciune adâncă.

— Îmi cer scuze din suflet că o astfel de creatură inutilă ca mine v-a întrerupt somnul, dar acum două ore a avut loc un atentat la viaţa lui Lord Maxwell.

El se încruntă.

— Spune-mi!

Îi oferi o explicaţie succintă, începând cu mesajul de la Teng şi terminând cu faptul că

îl ajutase pe Maxwell să se întoarcă la hongul lui. Îi spuse totul cu excepţia faptului că englezul îi descoperise adevărata identitate, şi nu doar pentru că Chenqua nu ar fi încântat de acest fapt. Dacă ar pomeni despre acele câteva momente de onestitate, le-ar spulbera magia.

După ce termină, Chenqua o întrebă:

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre atacatori?

— Unul a fost Xun Kee, din banda Dragonii Roşii.

Cred că făceau cu toţii parte din aceeaşi bandă.

El îşi mângâie barba.

— Zhan Hu, liderul bandei Dragonii Roşii, nu ar tolera niciodată un astfel de atac – trebuie să fi fost o comandă privată. O să mă consult cu Zhan. Cu discreţie, vom afla cine i-a angajat pe acei bădărani şi ne vom asigura că vor fi pedepsiţi în mod corespunzător.

Troth simţi un fior pe şira spinării. Identificarea ei tocmai condamna se şase oameni la tortură şi moarte. Deşi, fără îndoială, o meritau, semăna îndeajuns cu tatăl ei ca să deplângă ferocitatea justiţiei

chineze. Chenqua continuă:

— Trebuie să-l protejezi pe Lord Maxwell până pleacă din Canton. Nu-l scăpa din ochi. Apelează la ajutorul lui Elliott pentru a reuşi, în caz că e necesar, căci va fi şi el îngrijorat de starea lui Maxwell.

Consternată, ea îngenunche în faţa lui.

— Vă rog, domnule, alegeţi pe altcineva. Nu sunt vrednică de o asemenea responsabilitate.

— L-ai salvat de la şase Dragoni Roşii care aveau intenţia de a comite o crimă. Sunt puţine persoane în Canton care ar putea face atât de multe, şi niciuna nu este în serviciul meu.

În loc să plece, cum i se ceruse, ea spuse:

— Maxwell este mai perspicace decât cei mai mulţi *Fan-qui*. Mă tem că, dacă-mi petrec mai mult timp cu el, poate descoperi deghizarea mea.

Chenqua zâmbi reţinut.

— Am încredere în capacitatea ta de a-l induce în eroare.

Ea făcu o plecăciune din nou, apoi se retrase, total epuizată din cauza oboselii şi a vânătăilor cu care se alesese după acea luptă. Deşi Maxwell şi Chenqua fuseseră

impresionaţi de performanţa ei, ştia că în mare măsură elementul-surpriză fusese cel care îi permisese să domine în faţa acelor bărbaţi. Cu siguranţă primise şi ea partea ei de lovituri.

Ajunsă în camera ei, se dezbrăcă şi luă pe ea o rochie de bumbac, apoi îşi desfăcu părul şi se uită în oglindă. Persoana care se uită înapoi la ea i se părea dezagreabilă şi neatrăgătoare, dar era în mod incontestabil faţa unei femei, nu a asexuatului Jin Kang.

Încet, îşi trecu degetele prin păr, răsfirându-l în valuri care i se revărsau până spre talie. Ce anume de la ea îi trezise lui Maxwell acea intensitate în privire? Ciudăţenia ei, probabil. Cu toate acestea, pentru o clipă, îşi permise să creadă că fusese admiraţie. În cel mai rău caz, măcar nu fusese şocat de faptul că ea era o corcitură.

„Eşti mulţumită de viaţa ta?” Se întoarse cu spatele la oglindă. Normal că era mulţumită. Numai un nebun tânjea după imposibil.

„Ţi-ai dorit vreodată să vizitezi ţara tatălui tău?” Zeilor din cer, cât îşi dorise asta! în primii doisprezece ani din viaţă, aşteptase cu nerăbdare ziua în care tatăl ei

avea să o ia în Scoţia ca fiică legitimă. Ea nu ştiuse pe atunci ce părinte iubitor era în comparaţie cu majoritatea, în ochii lui, ea fusese frumoasă, şi, deşi dragostea lui lipsită de critică nu o pregătise pentru părerile celor din jur, ei nu-i putea părea rău că fusese protejata lui multiubită. Ce n-ar fi dat să mai trăiască…

Dorinţele nu puteau schimba soarta. Îngenunche în faţa micuţului altar şi aprinse trei beţigaşe *joss* în onoarea tatălui şi a mamei sale. Mirosul lemnului de santal mocnind o linişti. Era norocoasă să facă parte dintr-o gospodărie puternică, să înveţe două limbi încă de la naştere, în timp ce multe femei din China nici măcar nu ştiau să citească sau să scrie, şi să aibă libertatea de a se deplasa în Canton. Ar fi înnebunit dacă Chenqua ar fi transformat-o într-o servitoare căreia nu îi era niciodată îngăduit să iasă din acel loc.

Dar oare aceasta era viaţa pe care tatăl ei şi-o dorise pentru ea? Privi spirala de fum care se înălţa din vârfurile aprinse ale beţigaşelor. Acesta ar fi fost recunoscător că Chenqua o salvase de la foamete – cu aspectul ei, nu ar fi fost dorită nici ca prostituată de joasă speţă. Dar Hugh

Montgomery nu ar fi fost încântat să-şi vadă singura fiică dându-se drept funcţionar, fiindu-i ruşine să-şi ridice capul sau să privească pe careva în ochi. Când era mică, îi spusese poveşti de culcare despre Mary, regina scoţienilor, care îşi condusese oamenii în luptă cu părul ei lung roşu fluturându-i ca un steag. Îi explicase că în Marea Britanie femeile erau forţe de care se ţinea cont, nu creaturi umile mai lipsite de valoare chiar şi decât cel mai neînsemnat bărbat.

Şi o crescuse ca pe o creştină care credea în rai şi care nu avea nevoie să ducă ofrande celor morţi astfel încât aceştia să poată supravieţui în lumea umbrelor.

„La naiba cu Maxwell!” Era vina lui că ea îşi aducea aminte acum de visurile ei din copilărie de a călări dezlănţuit prin mlaştinile Scoţiei şi vorbind cu bărbaţii ca de la egal la egal. De a fi femeie – şi mândră de asta –, nu să-şi ascundă straiele feminine ca pe un secret ruşinos.

Ea aşează beţişoarele mocninde într-un suport de porţelan, după care se ridică şi începu să măsoare agitată cămăruţa cu pasul. Lui Maxwell nu-i păsa câtuşi de puţin de ea, decât pentru simplul fapt că îi putea

domoli curiozitatea de turist. *El* nu avea să se întindă noaptea în pat visând s-o aibă în braţele lui, aşa cum urma să se culce ea tânjind după el…

Tremurând, se opri şi îşi apăsă faţa cu mâinile. Curând, el avea să plece, iar ea avea să se simtă din nou împăcată.

Cu toate acestea, atunci când în sfârşit se duse la culcare, se întrebă fără speranţă dacă urma să mai aibă vreodată parte de linişte.

capitolul 8

În dimineaţa următoare, Kyle se trezi devreme, muşchii durându-l îngrozitor de la loviturile şi pumnii pe care îi primise. Pesemne că Troth hotărâse că, având în vedere că el fusese în stare să stea la discuţii, nu era nevoie să-l trezească pe Gavin Elliott. Dar acum Gavin trebuia informat.

După ce se dădu cu apă rece pe faţă, se îndreptă şchiopătând pe coridor spre camera prietenului său, care avea vedere tot spre râu. Membrii juniori ai firmei trebuiau să se descurce cu camerele fără briză, care dădeau spre curţi înguste sau spre zidul oraşului.

Când bătu, Gavin strigă:

— Intră.

Kyle intră şi îşi găsi prietenul ocupându-se de corespondenţă la biroul său de lângă fereastră. Purtând o tunică chinezească largă şi înconjurat de un amestec de obiecte de mobilier occidentale şi orientale, era întruchiparea unui prinţ al comerţului. Îşi revenise din dificultăţile financiare pe care le moştenise odată cu Casa Elliott şi era pe cale să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni din America.

Gavin fluieră uşor la vederea vânătăilor lui Kyle.

— Ce naiba ai păţit? Ai hotărât că vizita ta în Canton nu ar fi completă dacă nu iei parte la un scandal al marinarilor pe Hog Lane?

— Mi-aş dori să fi fost asta. Kyle îşi turnă o ceaşcă de ceai din tava de ne biroul lui Gavin, dând aprobator din cap când gustă. Îmi place acest amestec. Lămâie?

— Exact. Este cel mai bun până acum, dar voi continua să experimentez. Şi nu schimba subiectul… Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Kyle se aşează cu grijă pe un scaun de lemn.

— Am fost atras pe Hog Lane cu

promisiunea unor greieri cântăreţi, apoi atacat de şase membri ai unei bande. Păreau dornici să mă omoare, nu să mă jefuiască.

— Doamne! Gavin lăsă stiloul din mână. Nu s-a mai auzit una ca asta. În cadrul Coloniei, europenii au fost întotdeauna pe deplin în siguranţă. Cum ai scăpat?

Kyie e gândzsc b o viniune asdapcatl a airvinth.

— Din fericire, am majtun cwţtt. Deşi am Sue* a* şifonat, am reuşr «1 ml lmo-l pe Hoc Lane tirl nee vârânure gravi. În long m-a «taie – kacrasc până ţărm la Fabnca englezi – şi m-a ajutat «4 mi insure am.

Gavin H< încructşă braţele la psepe încruminimt

— Jin are vreo birui tali de ce şi A few* pus la cale ace* atac

— El consideri ci ar putea opera unuia dintre mămicii lui Chenquau Ind o daci blestematul meu le titlu – uciderea unui lord ar crea un scandai mult m» mare decât uciderea urnii om obişnuit.

— Adevărat. Chenqua va avea griji şi resolve ace* incident – bărbaţii care te-au atacat vor sfârşi probhl prin a fi tăiaţi încet în came pentru câini în următoarele două

zile. Dar ai face bine şi nu mai ieşi din hong pini pleci.

— Nu, zise Kyie şi se ridici. Şi aşa pot şi vid doar o mică parte din China. Să fiu al naibii daci o şi rămân Inch» într-un depozit. Daci te face să te simţi mai bine, voi purta un pistol şi nu voi ieşi pe timp de noapte sau neînsoţit.

— Fii discret cu armele – se presupune că noi, diavolii străini, ar trebui să fim neînarmaţi.

Kyie încuviinţă din cap.

— U pot fcâosi pe Jin Kang ca escortă când ies? Ştie suficientă engleză cât să poarte măcar conversaţii limitate.

— O alegere bună. El te va ţine departe de pericol de dragul lui Chenqua. Ai nevoie de un doctor? Thiu învineţit ochiul serios.

— Nu este prima oară şi probabil nici ultima.

Kyie se retrase, simţindu-o mulţumit. Jurase să nu dezvăluie secretul lui Troth, dar cel puţin se putea bucura de compania ei.

Troth lucra ia Casa Elliott în acea dimineaţă, traducând un set de documente, şi începu să simtă furnicâtun la ceafă chiar înainte de a auzi o voce familiară.

— Burtă dimineaţa, Jin Kang. Elliott mi-a dat permisiunea să te Împrumut pentru uzul personal azi.

Alarmată, se uită în sus la Lord Maxwell, care reuşise să-şi tacă vânătăile să pară elegante. Deşi cuvintele pe care i le adresase nu ar trezi curiozitatea unui privitor, în ochi i se zărea un neastâmpăr. Precaută, îşi cufundă pensula în vasul cu apă, ca s-o cureţe.

— Aveţi să-mi daţi de lucru, domnule?

— Din moment ce Elliott spune că tu ştii cele mai bune magazine din Colonie, aş vrea să mă însoţeşti ca să cumpăr cadouri pentru familia mea.

Familia lui. Desigur.

— Va fi plăcerea mea, domnule. Sunt sigur că soţia şi copiii vor fi onoraţi că le veţi alege personal cadourile.

Expresia lui deveni tensionată.

— Nu am nici nevastă, nici copil, dar am o mulţime de alţi membri ai familiei cărora să le fac pe plac. Eşti liber să mergi acum?

— Sunt la comanda Domniei Tale. Deşi era ridicol să-i pese de aşa ceva, era bucuroasă că nicio englezoaică frumoasă nu aştepta cu pasiune întoarcerea lordului ei. Chiar şi în visele ei, partea ei scoţiană sobră

îi interzicea gândurile adultere. Părţii chinezeşti a ei nu-i păsa însă. Mei-Lian ar accepta să fie una dintre soţiile secundare ale lui Maxwell. Sau chiar o concubină, fără niciun statut legal, atâta timp cât era preferata lui…

Ruşinată de gândurile ei, îl urmă pe Maxwell în piaţă, unde, ca de fiecare dată, agitaţia şi afacerile erau în toi. Aglomeraţia de acolo o făcu să se simtă nervoasă. Ar fi uşor ca un asasin să-şi facă loc până la Maxwell, să-i înfigă un cuţit între coaste şi să plece înainte de a fi văzut.

Din fericire, Maxwell nu era deloc prost. Avea vigilenţa tăcută a unui bărbat care supravieţuise în locuri mai periculoase decât acesta. Dacă rămâneau împreună, el ar trebui să fie în siguranţă. Şi, ca să fie sigură, ea purta acum un cuţit ascuns. Două alei treceau printre depozitele hong şi se intersectau cu Thirteen Factories Street. Printr-un acord tacit, o luară pe Old China Street, nu pe Hog Lane.

În timp ce mergeau, el spuse:

— Încearcă să nu pari atât de abătut, Jin. Obiectivul îl* lei nu este numai să cumpăr cadouri şi Mă învăţ mai multe despre bunuri comerciale locale, el să ne şi distrăm.

Ea îi aruncă o privire.

— Să ne distrăm, domnule?

— Eşti prea serios pentru un tânăr. Maxwell se opri în faţa unui magazin cu marfa expusă la vedere şi alese un set de bile de fildeş imbricate, fiecare sculptată complicat într-o bilă mai mare.

— Fratelui meu i s-ar părea Interesante. Ce abilitate incredibila de a sculpta, zise şi aruncă bila spre Troth.

Ea fu atât de surprinsă, că aproape o scăpă.

— Durează luni întregi ca un meşter să sculpteze un astfel de set, domnule, spuse ea, neştiind cum să reacţioneze la starea de spirit jucăuşă a lui Maxwell. Un cadou foarte frumos. Ce altceva mai căutaţi?

— Jucării micuţe, inteligente, care să le trezească celor mici curiozitatea. Bijuterii, cutii lăcuite şi mătăsuri pentru doamnele din familia mea. Poate chiar unele piese de mobilier. El hoinări prin magazin şi se opri în faţa unor sticle mici sculptate din materiale preţioase, precum jad, chihlimbar şi turcoaz. Brelocuri drăguţe ca acestea.

Privind plin de speranţă, proprietarul magazinului o aborda pe Troth şi îi spuse în chineză că avea să-l dea un comision pentru

tot ce cumpăra acel *Farvqui* de la el din magazin. Ea îi refuză tăios oferta. Din mândrie, voia să-l vadă pe Maxwell plecând din Canton cu cele mai bune produse la cele mai mici preţuri posibile. În limba engleză, ea spuse:

— Găsiţi produse mai bune în altă parte, domnul meu.

Înţelegând esenţa din comentariul lui Troth, negustorul protesta într-o engleză stricată, dar vehementă. Maxwell intră în jocul lui Troth cu abilitate, de parcă ar fi exersat înainte. O jumătate de oră mai târziu, un număr considerabil de sticle şi fildeş sculptat erau ambalate cu grijă pentru a fi livrate la Casa Elliott. Cei doi trecură îi pe la magazinele care comercializau bijuterii, proe lăcuite şi porţelan. Maxwell avea ochiul format pentru lucruri de calitate şi o capacitate impresionantă de a negocia. Elaborară un sistem tacit în care el îi arunca o privire lui Troth, şi ea tăcea un semn discret din cap ca el să ştie dacă ajunsese la un preţ corect sau dacă ar trebui să continue negocierile. Se pricepea de minune să ridice din umeri plictisit şi să dea să plece, fapt care aducea întotdeauna un preţ şi mai bun.

Troth se simţea bine, exact cum îşi dorise Maxwell. Descoperise o oarecare plăcere în a-l ajuta pe Maxwell să cheltuiască sume mari de bani. Deşi Chenqua era, cu siguranţă, mult mai bogat. Troth nu avusese niciodată ocazia să cheltuiască nimic din averea sa.

Când ieşiră dintr-un magazin de unde Maxwell achiziţionase un număr ameţitor de evantaie din mătase pictată şi fildeş sculptat, ea îl întrebă:

— Ţara Domniei Tale este atât de mică încât să cumpăraţi cadouri pentru toată lumea din Anglia?

El râse.

— Nu, dar vreau o rezervă de mărunţişuri potrivite pentru prieteni şi servitori. Pentru o persoană care nu a fost niciodată la mai mult de treizeci de kilometri de locul său de naştere, un evantai sau o sticlă de parfum va fi ceva rar şi special. Un memento despre lumea largă în care trăim. Pipăi singura sticlă pe care o purtase cu el încă de la primul magazin, un mic flacon minunat sculptat din cristal şi presărat cu firişoare întunecate. Şi, bineînţeles, vreau să câştig afecţiunea nepoatelor şi a nepoţilor mei, pe care nu i-

am întâlnit până acum.

Ea se îndoia că el ar avea vreodată nevoie să câştige afecţiunea cuiva, dar avea să fie, cu siguranţă, unchiul preferat la câte cadouri cumpărase pentru acei copii necunoscuţi. Tatăl ei fusese aşa. De fiecare dată când se întorcea dintr-o călătorie, ea ţopăia entuziasmată aşteptând să vadă ce comori îi adusese.

În ciuda bucuriei ei, până la prânz era lipsită de vlagă. Aflase cât de obositor era să faci cumpărături atunci când aveai puţini bani, dar nu bănuise că era la fel de obositor să cumperi tot ce ţi se aşternea în faţa ochilor.

„Sunteţi gata să reveniţi în hong pentru prânz, domnule?

— Nu neapărat, Ce mănâncă chinezii cantonezi? Privirea lui Maxwell ne opri asupra unui stand de tăiţel de pe partea opusă a străzii. Lumea cumpără mâncare de acolo. Hai să luăm şi noi ceva.

— Domnule, nu puteţi mânca de la un stand de tâiţei!

— De ce nu? Atât de diferit este stomacul unui *Farqui* de al unui chinez cantonez?

— Nu… nu este demn, spuse ea cu

nelinişte, ştiind că nu acesta era modul în care Chenqua şi Elliott se aşteptau ca ea să aibă grijă de Maxwell.

— Ce rost are demnitatea atunci când te privează de experienţe interesante?

El traversă strada către stand. Resemnată, Troth comandă două holuri de fidea cu supă. Apoi fu nevoită să-i arate cum să folosească beţişoarele pentru a mânca. Maxwell nu se descurcă rău pentru prima încercare.

Terminând tâleţei!, el spuse:

— Excelent! Alţii ce vând?

Troth îi prezentă pasta parfumată de orez, găluşte şi bomboane, urmate de o vizita la o ceainărie pentru o ceaşcă de ceai. Peste tot, Maxwell fu privit cu uimire de oameni care nu mai văzuseră niciodată un *Fan-qui* mâncând pe stradă. El le ignoră privirile, aparent obişnuit să atragă atenţia oriunde mergea.

Troth îl studie pe ascuns, intrigată de interesul său faţă de rutina vieţii chinezilor cantonezi. Entuziasmul lui era contagios. Avusese dreptate să spună despre ea că era deprimată. Timp de mulţi ani, viaţa ei fusese definita de datorie şi de serviabilitate. Acum, prezenţa lui o

determina să vadă lumea în care trăia cu alţi ochi. Îşi sorbi ceaiul, din păcate profund conştientă de faptul că în curând el avea să se întoarcă în lumea lui engleza, şi viaţa ei avea să redevină o rutină monotonă marcată de singurătate. Dar se crease un soi de prietenie între el, Iar ea avea să rămână cu câteva amintiri nemaipomenite.

capitolul 9

După ceainărie, se opriră la un magazin specializat în parfumuri. Sub pretextul de a oferi sfaturi, Troth avu parte de o sesiune îmbătătoare de mirosit şi de desfătat. Dacă i s-ar permite să fie femeie, s-ar da mereu cu parfum. Următoarea oprire fu la un vânzător de condimente şi mirodenii. Maxwell cumpără multe mostre, încruntându-se când ajunse la ultimul borcan.

— Coji uscate de bergamotă, cred.

Troth nu auzise niciodată de aşa ceva.

— Bergamotă?

— Un fruct asemănător cu o portocală.

Maxwell o adăugă la comanda lui substanţială, apoi se îndreptară spre ultima oprire, cel mai grandios magazin cu mătăsuri din Colonie.

Proprietarul auzise de plimbarea

scumpă a lui Lord Maxwell pe Thirteen Factories Street şi aşteptase cu nerăbdare sosirea lor. Când Troth îl aduse pe Maxwell în showroom, proprietarul făcu o plecăciune până în pământ.

— Onoraţi magazinul meu umil, domnul meu. Rog, permiteţi-mi să vă arăt marfa mea săracă.

La semnul lui din cap, asistenţii începură să desfăşoare sulurile de mătase. Metri de material sclipitor se revărsară la podea, până când locul deveni un festival de culori vibrante. După ce Maxwell alese două duzini de suluri din cel mai bun material, el spuse:

— Aş dori să cumpăr şi articole de îmbrăcăminte pentru femei realizate în stil chinezesc. Aveţi vreunele deja făcute?

— Câteva.

Un alt ordin, şi o duzină de haine de-a gata fură aduse şi aşezate cu respect pe o masă.

Hainele nu le-ar fi făcut de ruşine pe doamnele de la curtea imperială din Beijing. Încercând să-şi ascundă dorinţa, Troth mângâie o rochie rafinată de culoarea piersicii făcută din *kesi*, un brocart cu modele ţesute în material.

— Calitatea este acceptabilă, murmură ea, ca şi cum singurul său interes ţinea de valoarea ei.

— Asta arată ca şi cum i s-ar putea potrivi soţiei fratelui meu, iar culoarea îi va veni Dine, spuse Maxwell.

— O doamnă *Fan-qui* este atât de mică? întrebă Troth surprinsă.

— Meriel da, dar sora mea este înaltă.

El ridică cel mai mare articol, de un stacojiu strălucitor impregnat cu flori brodate şi fluturi. Probabil era o rochie de nuntă, deoarece roşul era o culoare norocoasă, fiind întotdeauna purtată la nunţi.

— Lucia este cam cât tine.

El ridică rochia în dreptul umerilor lui Troth.

— I-ar plăcea asta unei femei, Jin?

De îndată ce degetele lui îi atinseră uşor umerii, un val de energie pulsă prin ea, chiar mai puternic decât atunci când îi arătase cum să ţină o pensulă de caligrafie. În ochii lui, văzu acelaşi şoc. După un moment de blocaj, spuse:

— Sora dumneavoastră va fi cu siguranţă foarte mulţumită de un astfel de cadou magnific, domnul meu.

El înghiţi în sec, apoi făcu un pas înapoi şi puse haina stacojie pe masă.

— Îţi mulţumesc pentru opinie.

În timp ce el îşi termină cumpărăturile, ea se retrase într-un colţ al magazinului. El nu îi dezvăluise identitatea – totuşi, faptul că el ştia că ea era femeie schimbase totul între ei.

N-avea cum să regrete.

După sesiunea lungă de cumpărături, Troth se întoarse la biroul ei ca să termine sarcinile de traducere, deşi ar fi preferat să meargă acasă după o zi ce se dovedise obositoare din mai multe puncte de vedere. Întunericul începuse să scalde biroul atunci când îşi termină treaba. Ea tocmai strângea în urma ei, când Maxwell apăru şi îi înmână un pachet voluminos învelit în hârtie.

— Pentru tine. Un mic dar de mulţumire pentru ajutorul tău.

Uimită, ea spuse:

— Nu merit niciun dar special pentru faptul că îmi fac datoria, domnule.

El spuse încet, astfel încât nimeni altcineva din încăpere să nu-i audă cuvintele:

— Aseară mi-ai salvat viaţa. Nu poţi să îmi arăt nicicum recunoştinţa?

Înţelegându-i dorinţa de a nu avea o obligaţie faţă de cineva, ea spuse:

— Cum doriţi, domnul meu.

— Asta doresc. Noapte bună, Jin.

Îi oferi un zâmbet intim, apoi ieşi din birou. Deşi ardea de curiozitate, nu putea deschide pachetul în faţa altora. Intenţionat inexpresivă, ea plecă din hong şi traversă râul cu un barcagiu care o transporta adesea. Doar forţa cu care strângea pachetul îi trăda entuziasmul. Nu mai simţise o asemenea nerăbdare de când era copil şi aştepta întoarcerea tatălui ei dintr-o călătorie. Acum, că era adultă, îşi dădea seama că ceea ce simţise pe atunci nu era doar curiozitatea stârnită de cadou în sine, ci şi încântarea că tatăl ei se gândise la ea. Era la fel de îmbucurător să ştie că fusese în gândurile lui Maxwell.

În cele din urmă, ajunse în siguranţă în camera ei, unde putea deschide pachetul. Desfăcu hârtia, şi simţi cum i se taie răsuflarea. Era rochia splendidă stacojie pe care o cumpărase din magazinul cu mătăsuri. Plină de veneraţie, atinse ţesătura luxoasă.

El văzuse cum se uitase la rochie şi îi înţelesese dorinţa. Ea ridică rochia şi

descoperi că pachetul mai conţinea şi flaconul de cristal, acum plin cu parfumul cel mai îmbătător din magazinul de parfumuri. Mai erau şi un colier lung de mărgele de jad sculptate, un set de piepteni de aur şi cel mai elegant evantai de fildeş. El băgase de seamă fiecare obiect care îi plăcuse în mod special, acesta fiind pentru ea cel mai minunat dar dintre toate. Nimeni nu mai acordase atenţie dorinţelor ei de când tatăl său murise, în urmă cu cincisprezece ani lungi, mai mult de jumătate din viaţa ei.

Cu o prudenţă ceremonioasă, ea îşi scoase hainele de sex masculin ale lui Jin Kang şi îşi puse lenjeria feminină şi pantalonii de mătase. După ce îşi perie părul, folosi pieptănul de aur pentru a-l aranja în stilul femeilor portugheze, nu după moda chinezească. De-abia după ce îşi aplică produsele cosmetice îmbrăcă şi rochia stacojie.

Stând în partea opusă a camerei, putea să se vadă aproape toată în oglindă. Rochia îi venea perfect şi crea un contrast frumos cu părul ei negru. Ea era o împletire exotică, surprinzător de incitantă, de trăsături occidentale şi orientale.

Era de la rochie, desigur. Orice femeie ar arăta uimitor în ea, dar asta nu-i diminua plăcerea. Era mulţumită de aspectul ei – pentru prima dată de când era copil. Râzând încet, făcu piruete în cămăruţa sa, simţindu-se fermecător de feminină.

Cum ar fi să fie femeie tot timpul?

Se opri şi se uită iar în oglindă, dintr-odată serioasă. Printre *Fan-qui* aspectul era mai diversificat decât în rândul chinezilor, astfel că, dacă ar trăit printre ei, nu ar ieşi atât de mult în evidenţă ca în Canton. Pielea ei era netedă, părul des şi lucios, şi, dacă ar trăi în Marea Britanie, cu o garderobă *Fan-qui*, aspectul ei fizic ar fi acceptabil, înălţimea ei ar fi comună, şi picioarele nelegate ar fi binecuvântat de normale, nu marca unui funcţionar sau a unui ţăran.

Se lăsă încetişor pe pat, cu gândurile învolburându-i-se în minte. Visul de a merge în Scoţia se stinsese odată cu moartea tatălui ei. Avea doisprezece ani când Chenqua venise la casa de pe deal în Macao, să-i dea vestea morţii părintelui ei.

La început, ea refuzase să creadă că el murise cu adevărat, până când Chenqua îi explicase că nava lui Hugh Montgomery fusese văzută naufragiată pe stânci, iar

corpul său fusese adus de apă pe ţărm şi identificat. Ea se prăbuşise într-o durere isterică până când Chenqua îi atrăsese atenţia că un astfel de comportament era scandalos. Zăpăcită, îşi dăduse silinţa să-i facă pe plac, păstrându-şi lacrimile pentru orele nopţii.

Era un semn de mare prietenie ca un comerciant atât de puternic precum Chenqua să se ocupe personal de încheierea afacerilor tatălui ei, asumându-şi responsabilitatea pentru un copil metis fără niciun sfanţ. Furtuna care adusese moartea tatălui său ei luase şi cele mai multe dintre bunurile sale destinate comerţului şi profitul care ar fi întreţinut gospodăria în anul care venea. Troth aflase de la omul de încredere al tatălui ei, intendentul foarte priceput care se ocupa de gospodărie, că Chenqua achitase cu propriii bani datoriile tatălui ei, astfel încât numele Hugh Montgomery să nu fie dezonorat.

Chiar şi aşa, în anii ce urmaseră, ea îi auzise uneori pe comercianţii *Fan-qui* rostind numele tatălui ei cu dispreţ. Străduinţa de a nu sări pe dată în apărarea lui fusese cel mai mare test al ei de autodisciplină.

După închiderea gospodăriei, comerciantul Cohong o luase pe Troth pe una dintre marile lui jonci de comerţ şi navigaseră cele optzeci de mile în susul râului Pearl către Canton. În timpul călătoriei, el îi explicase că aptitudinile lingvistice ale lui Troth ar reprezenta un plus de valoare pentru gospodăria lui, dar că ea trebuia să îşi asume rolul de bărbat. Prea tânără ca să simtă frământări feminine şi dorind să-i facă pe plac, cu supunere, ea se conformase.

Până să ajungă în Canton, Troth Montgomery fusese înlocuită de Jin Kang, care se dovedea utu într-un mod în care Mei-Lian nu ar fi fost niciodată. Ea îşi acceptase viaţa în Canton fără comentarii, recunoscătoare pentru siguranţa oferită de gospodăria lui Chenqua. Deşi el era un stăpân rece cu standarde ridicate, nu se comportase nemilos cu un orfan fără niciun sfanţ. El fusese ancora existenţei ei încă de atunci şi o trata altfel decât pe orice alt membru din gospodăria sa.

Faptul că-şi petrecuse atât de mult timp cu comercianţii *Fan-qui* îi permisese să păstreze vii limba engleză şi temperamentul, dar viaţa ei era limitată, şi,

în afară de siguranţă, nu prea avea multe mulţumiri. Voia ea să rămână spionul asexuat al lui Chenqua pentru totdeauna? Pe când era copilă, ea gândise în engleză şi se considera mai mult scoţiană decât chineză. Deşi îşi petrecuse mai mult de jumătate din viaţă în Canton şi acum gândea în chineză, originea ei scoţiană dăinuia. S-ar putea să nu fie prea târziu să caute un loc în ţara tatălui ei.

Să o iei de la început într-o ţară străină, fără prieteni sau bani, nu ar fi uşor. Până şi obţinerea biletului ar fi dificilă, deşi probabil ar avea suficient dacă şi-ar vinde toate bunurile. Ar putea suporta să vândă bijuteriile mamei sale şi rochia frumoasă pe care Maxwell tocmai i-o dăduse? Gândul era chinuitor.

Chiar dacă ar putea rezerva un loc pe o navă Farwjw, plecarea din Canton ar fi dificilă. Chenqua nu i-ar oermite de bunăvoie să plece atâta timp cât îi era de folos.

Ar putea vreunul dintre comercianţii *Fan-qui* să o ajute, poate să o angajeze să facă traduceri în Marea Britanie? Se încruntă. Poate că unul dintre bărbaţii de la Compania Indiile de Est i-ar putea găsi de

lucru lui Jin Kang, dar se îndoia că ei ar fi bucuroşi să afle căii înşelase în toţi acei ani. Cu toate acestea, ea nu putea suporta gândul de a continua ca Jin Kang când mare parte din motivaţia ei de a pleca în Marea Britanie era ca să poată trăi ca femeie.

Ea oftă când se gândi la toate problemele pe care le-ar avea de depăşit în cazul în care ar călători către ţara tatălui ei. Poate că libertatea de a trăi aşa cum îşi dorea îi era la îndemână. Dar avea ea curajul şi înţelepciunea să şi-o asume?

Se temea că nu.

capitolul 10

Anglia decembrie 1832

Epuizată din cauza lacrimilor şi a somnului agitat, Trotn moţăia când un ciocănit în uşă anunţă o servitoare ce-i aducea o tavă cu micul dejun. Lumina sidefie din dormitor arăta că era încă o dimineaţă mohorâtă, acoperită de nori. Menajera traversă camera până la pat, cu o expresie de nesiguranţă pe chip.

— Doamna, plaace-plaace ceai?

De unde învăţase fata o astfel de parodie absurdă a englezei stricate din China?

— Ceaiul ar fi excelent, mulţumesc, spuse Troth destul de sec.

Menajera se înroşi ca un rac.

— Îmi pare rău, doamnă, auzisem că sunteţi străină.

— Adevărat, dar unii străini chiar ştiu engleză. Nedorind ca fată să se simtă şi mai prost, ea întrebă; Numele tău este…?

— Sally, doamnă.

Ea aşează tava de pat, în poala lui Troth, încercând să-şi ascundă privirea fascinată. Troth primise mai multe astfel de priviri – şi priviri ostentative, de asemenea – în timpul călătoriei şi după sosirea sa în Marea Britanie. Fusese oare vreodată vreun chinez în Shropshire? Ea fusese o apariţie ciudată chiar şi în Londra.

— Doriţi şi altceva, Lady Maxwell?

— Nu, mulţumesc, Sally. Ceaiul e de-ajuns.

Menajera se înclină şi o lăsă pe Troth cu o tavă de mic dejun care includea şuncă, ouă şi cârnaţi, plus pâine caldă, unt şi marmeladă. Se obişnuise cu astfel de mic dejunuri britanice, deşi mesele încă păreau incomplete fără orez. Înfometată, mâncă totul şi goli ceainicul, care conţinea un sortiment de ceai Young Hyson chiar plăcut.

Pregătită să înfrunte ziua, se ridică din pat şi constată că rochia pe care o purtase

cu o zi în urmă fusese periată şi întinsă pe un scaun. Restul bunurilor sale neînsemnate erau împăturite în şifonier. Warfield Park avea grijă de oaspeţii săi.

După ce se îmbrăcă, ieşi din camera ei şi o găsi pe Lady Grahame ghemuită într-un scaun de partea cealaltă a uşii, citind o carte. În acea dimineaţă, contesa purta o rochie simplă verde, şi părul ei blond-argintiu era împletit într-o coadă lejeră. Ea la fel de minunată cum fusese cu o noapte înainte, în rochie formală. Deşi era cam de vârsta lui Troth, avea genul acela de stăpânire de sine caracteristică doar chinezoaicelor mai în vârstă.

Lady Grahame ridică privirea din carte atunci când Troth îşi făcu apariţia.

— Bună dimineaţa. Ai dormit bine?

— Rezonabil. Vă mulţumesc pentru ospitalitate, Lady Grahame.

— Numele meu este Meriel. Contesa se ridică de pe scaun, lăsând cartea acolo. Ţi-ar plăcea să vii cu mine în oranjerie? Este un loc liniştit.

Recunoscătoare pentru primirea prietenoasă, Troth spuse:

— Liniştea este întotdeauna bine-venită.

Coborâră împreună scările spre antreu 1

în care intrase cu o seară în urmă. Kyle îi spusese că, din punct de vedere fizic, cumnata lui era precum o chinezoaică vorbitoare de cantoneză, şi avea dreptate.

— Soţul tău… cum se simte?

Meriel oftă.

— O parte din el tocmai s-a stins. Kyle promisese să se întoarcă acasă într-o zi, şi cred că Dominic a avut întotdeauna convingerea că aşa avea să se întâmple, în ciuda riscurilor implicate în călătorie.

— Aş vrea să fi putut face ceva, spuse Troth cu amărăciune.

— Soţul meu mi-a spus povestea ta, şi pare să fi avut mare noroc să scapi cu viaţă. Dar ai reuşit să ajungi aici, aşa că măcar ştim ce s-a întâmplat. Meriel înghiţi în sec. Asta-i… mai bine să aştepţi şi să speri pentru totdeauna.

— Îl ştiai bine pe Kyle?

— Ne-am întâlnit doar de câteva ori, dar, prin scrisorile sale către Dominic, el a devenit şi fratele meu.

Meriel tăcu, conducând-o prin casă până când ajunseră la o uşă ce se deschidea spre paradis. Troth rămase mută de uimire când intră în oranjeria mare cu pereţi de sticlă, simţindu-se de parcă ajunsese înapoi în

Canton. Aerul părea tropical şi parfumat de la portocalii în floare. Erau acolo arbuşti, flori, poteci unduitoare de cărămidă şi bănci. Cel mai magic dintre toate, fulgii de zăpada se aşterneau dincolo de ferestre, învăluind lumea exterioară într-o dantelă albă.

— Aceasta este locul meu de retragere favorit în timpul iernii, spuse Meriel. Un loc în care să visez şi să aştept primăvara.

— Cât de frumos! Troth traversă oranjeria până la un perete de sticlă, pentru a privi fulgii plutind în aer.

— Ai mai văzut vreodată zăpadă?

Troth clătină din cap.

— Nu. Habar nu aveam că este atât de minunată. Se întoarse către gazda ei. Când i-am spus lui Kyle că grădina stăpânului meu Chenqua era cea mai frumoasă din lume, el a zis că a ta e comparabilă cu a lui. Acum înţeleg de ce.

Meriel zâmbi mulţumită în timp ce se aşeză pe o bancă de lemn ce avea vedere către o grădină de flori, ale cărei garduri vii geometrice creau modele subtile în zăpadă.

— Mă bucur că a considerat asta. În acest sezon, grădinile exterioare sunt în stare latentă, dar, de îndată ce vine

primăvara, cred că vei fi impresionată.

Troth se aşeză pe celălalt capăt al băncii.

— Iartă-mi curiozitatea dacă nu se cuvine să-ţi pun o astfel de întrebare, dar nu înţeleg cum soţul tău şi Kyle pot fi amândoi lorzi având în vedere că sunt fraţi.

— Titlul de Grahame a fost în familia mea şi ar fi dispărut odată cu moartea unchiului meu, explică Meriel. Socrul meu a considerat că ar fi păcat să pierdem un asemenea titlu, aşa că i-a cerut regelui să-l recreeze pentru Dominic şi pentru mine.

Ce mamă nu ar vrea asta pentru fiul ei? Kyle îi spusese lui Troth despre copii lui Dominic şi ai lui Meriel, un băiat şi o fată născuţi după ce unchiul lor plecase din Anglia. El ardea de nerăbdare să-i întâlnească pentru prima dată…

În timp ce Troth înghiţi ca să scape de nodul din gât, un motan imens de culoarea marmeladei îşi făcu apariţia. Se uită la ea, analizând-o cu ochi aurii luminoşi, apoi sări brusc în poala ei. După ce se roti de câteva ori, animalul se aşeză şi se făcu confortabil. În timp ce Troth îi mângâie cu băgare de seamă blana moale, Meriel declară:

— Acum faci oficial parte din familie.

Ginger te place.

— Sunteţi prea amabilă, Lady Grahame, spuse Troth simţindu-se neputincioasă. Eu şi Kyle ne ştiam de doar câteva săptămâni, iar căsătoria noastră s-ar putea va fi nu fie considerată validă. Am venit doar pentru a aduce teribila veste. Nu merit să fac parte din această familie.

Meriel îi atinse uşor mâna, blândeţea el venind ca o binecuvântare.

— Spune-mi.

Troth trase aer în piept, apoi ti descrise circumstanţele căsătoriei ei. Meriel ascultă gânditoare, fârfl a arăta vreun semn de şoc şi fără a o judeca. Când povestea ajunse la final, ea spuse:

— Neconvenţională, dar reală. În ceea ce priveşte legalitatea ceremoniei, problema e controversată, având în vedere că Kyle este mort, adăugă ea şi oftă. Nu a fost nicio convenţie matrimonială, desigur, dar drepturile de moştenire şi averea sa personală îţi vor oferi o independenţă confortabila, pe Zare el e evident că şi-a dorit-o pentru tine.

— Nu pot accepta o avere de la el! Nu m-a iubit deloc. Am fost doar o persoană faţă de care s-a simţit responsabil.

— Tu l-ai iubit?

Troth îşi ţinu răsuflarea. Ar trebui să nege, dar nu putea. Citind răspunsul pe chipul lui Troth, Meriel îi spuse:

— Mă bucur că a avut alături pe cineva care l-a iubit. Nimeni nu-ţi va contesta drepturile la moştenire.

Troth îşi apăsă cu o mână ochii gata să plângă. Ar fi proastă să refuze siguranţa financiară, dar acceptarea familiei lui Kyle însemna chiar mai mult. Nu mai simţise acest sentiment de apartenenţă de la moartea tatălui ei.

— Sunteţi… atât de bună. Cum puteţi accepta pe cineva ca mine, care este atât de străin de lumea voastră?

— Timp de mulţi ani, am fost un străin în propria mea casă. Iubirea este cea care ne leagă de lume, iar tu l-ai iubit pe Kyle, spuse Meriel încet. Casa noastră este casa ta atâta timp cât vei dori să rămâi aici.

Lacrimile îşi făcură apariţia din nou, şi, odată cu ele, începutul vindecării.

capitolul 11

Canton, China primăvara anului 1832

— Mai doriţi vin, Lord Maxwell? întreba Chenqua şi se întinse cu atenţie spre oaspetele său.

— Da, vă rog. Vinurile Domniei Tale sunt foarte bune. Kyle luă o înghiţitură mică după ce un slujitor îi reumplu paharul. Gavin, şi el invitat, îl avertizase să se aştepte la cel puţin treizeci de feluri de mâncare împărţite pe durata a cinci sau şase ore, aşa că moderaţia era esenţială.

Kyle întâmpinase cu bucurie acest banchet la palatul lui Chenqua din moment ce era puţin probabil să vadă interiorul oricărei alte reşedinţe din China. Casa negustorului se întindea pe o suprafaţă mare, fiind o structură magnific de aerisită, cu acoperişuri curbate, curţi largi şi podele de marmură. Ospăţul era la fel de magnific. Muzicieni cântau dintr-o galerie, în timp ce erau servite preparate franţuzeşti, englezeşti şi chinezeşti, fiecare fel de mâncare prezentat pe un serviciu de masă diferit din porţelan rafinat. Cu toate acestea, după standardele Cohong, Chenqua era considerat mai degrabă auster.

Curios ca întotdeauna, Kyle alese câteva preparate chinezeşti. Texturile şi aromele erau ciudate uneori, dar interesante şi de multe ori delicioase. Observând că oaspetele său ceru beţişoare de mâncat, Chenqua întrebă:

— Vă interesează cutumele noastre, domnul meu?

— Foarte mult. Cultura aceasta este cea mai veche de pe pământ. Un barbar nu poate spera să înţeleagă cu adevărat profunzimile societăţii chineze, dar trebuie să fac o încercare.

Chenqua încuviinţă la auzul unui asemenea răspuns.

— O mai bună înţelegere între naţiunile noastre ne va aduce beneficii tuturor.

Hotărându-se că aceasta era cea mai bună ocazie, Kyle spuse:

— Ar fi posibil să văd mai mult din ţara aceasta? Poate însoţit de gărzi care să se asigure că nu voi crea nicio problemă sau să călătoresc cu iezuiţii, care cunosc deja cutumele.7

Ochii lui Chenqua se întunecară.

— Acest lucru ar *fi*... dificil. Foarte dificil.

Kyle aflase că cetăţenii chinezi nu suportau să ofere un refuz direct, astfel că răspunsul „Foarte dificil* însemna, de fapt, „Nici la paştele cailor!” Pentru a evita să-şi facă gazda să se simtă prost, el spuse:

— Poate că, pe viitor, când naţiunile noastre îţi vor fi dezvoltat legături mai

puternice, o astfel de călătorie va fi posibilă.

— Da, spuse Chenqua, uşurat. Pe viitor.

El îşi îndreptă atenţia către William Boynton, *taipaivul* Companiei Indiilor de Est, aflat pe partea cealaltă.

Kyle sperase să o vadă pe Troth, dar nici urmă de ea. Se întreba dacă nu cumva se ascundea în spatele paravanelor sculptate ce reprezentau un perete din sala de luat masa. Auzise când şi când chicoteli feminine din acea direcţie şi presupusese că doamnele din gospodărie îi priveau pe invitaţii stăpânului lor. Desigur, Troth nu era considerată o doamnă.

După felul al cincisprezecelea urmă o pauză, moment în care fu ridicată o scenă pentru a fi interpretată o piesă. În timp ce felurile de mâncare erau strânse, Kyle îl întrebă pe Chenqua:

— Îmi este permis să mă plimb prin grădină câteva minute? Mi-ar plăcea să văd mai mult din ea.

— Vă rog. O grădină împrospătează sufletul în aceeaşi măsură în care un ospăţ împrospătează corpul.

Recunoscător pentru şansa de a-şi dezmorţi picioarele, Kyle merse afară, deşi, de fapt, zona în care se servea masa era

atât de deschisă, încât diferenţa dintre interior şi exterior era mai degrabă arbitrară. Când el şi ceilalţi *Fan-qui* sosiseră, Chenqua îi condusese personal printr-o zonă a grădinilor uimitoare. Mai multe hectare fuseseră modelate în dealuri şi grote, cu apă din râul Pearl adusă prin canale pentru a forma o reţea de râuri şi iazuri cu nuferi. Nu era pe nicăieri o potecă dreaptă.

După explorarea cele mai îndepărtate colţuri ale grădinilor, Kyle revenea spre casă, când aruncă o privire dincolo de un ia: şi vă: u două siluete intrând într-un foişor octigonal construit deasupra a piei. Convins că persoana mai înaltă era Troth, înconjură iazul şi merse după ea.

Aproape că ajunsese la foişor, când o femeie micuţă, cu veşminte viu colorate, ieşi repede de acolo, legănându-se cu graţie pe nişte picioare incredibil de mici. Chiar înainte de a se tace nevăzută după un bolovan decorativ, tânăra femeie se uită înapoi, astupându-şi partea de jos a feţei cu o batistă. Ea chicoti cu ochii ei negri neastâmpăraţi, apoi dispăru.

Surprins să vadă pentru întâia oară o doamnă chinezoaică de viţă nobilă, el se

uita după ea, moment în care o voce spuse:

— Ling-Ling este foarte frumoasă, nu-i aşa? Ea este cea de-a patra doamnă a lui Chenqua.

El se întoarse spre Troth, care îl privea sobru din uşa foişorului.

— Sper că nu am încălcat vreun tabu prin faptul că am văzut-o.

— N-aţi făcut niciun rău. Bănuiesc că Ling-Ling s-a bucurat foarte mult că a avut o cvasiintâlnire cu un barbar.

— Fac tot posibilul să-i desfăt pe cei din jur. Îi studie faţa lui Troth. Cu părul negru prins într-o coadă la spate, formele sculptate aveau o frumuseţe rece care îl intriga mult mai mult decât tânăra femeie extrem de cizelată care tocmai plecase. Îşi amintit că nu trebuia să aibă gânduri amoroase faţă de Troth. Ea nu era o fată pentru distracţie cu care să te culci din când în când şi pe care să o dai uitării. Îi despărţea jumătate de lume.

— Nu ai mai fost la Casa Elliott de la acea ieşire la cumpărături. Te-am epuizat?

— Am fost solicitată la Fabrica engleză, domnule, răspunse Troth şi îşi plecă privirea. Multe mulţumiri pentru darurile Domniei Tale. Au fost bine alese.

— Mă bucur că ţi-au plăcut. Întrebându-se cum arată cu podoabe feminine, o urmări în foişor. Era o ceainărie, cu pereţii ca de dantelă sculptată. O masă octogona la joasă, cu aceeaşi formă ca a construcţiei, era plasată în mijloc şi o bancă tapiţată dădea ocol încăperii de-a lungul pereţilor.

— Ce loc minunat! E unul din locurile tale preferate?

Ea se aşează pe bancă.

— Meditez aici uneori. Cred că aceasta este cea mai frumoasă grădină din lume.

Luă şi el un loc, alegând intenţionat partea opusă a construcţiei.

— Grădina cumnatei mele este la fel de frumoasă. Stilurile sunt foarte diferite, dar ar fi imposibil să spui că una este superioară celeilalte.

— Nu am văzut niciodată o grădină englezească adevărată. El îi studie linia gâtului, elegant definită de lumina slabă. Grădinile din Warfield Park, unde locuiesc fratele meu şi soţia lui, au fost construite cu şase sau şapte secole în urmă, şi fiecare generaţie de atunci a contribuit cu ceva şi a adus un plus de rafinament.

— Serios? îmi imaginez că Anglia este o ţară nouă în comparaţie cu China.

— Nu este nimic la fel de vechi ca templul Hoshan, replică Maxwell sigur pe el.

— Se spune că Buddha însuşi a construit acel templu. Aceasta e doar o legendă, bineînţeles, pentru că el a fost din India, nu din China, dar templul este, cu siguranţă, foarte vechi.

— Ai fost acolo?

— Stăpânul meu, Chenqua, a fost. În biroul său atârnă un pergament cu imagini de la templu.

Din moment ce tentativele lui Kyle de-a se bucura de o călătorie oficială în China fuseseră inutile, poate că era timpul să vadă dacă putea aranja o călătorie neoficială.

— Am visat să vizitez templul Hoshan timp de mai mult de jumătate din viaţa mea. Ştii pe cineva care m-ar putea duce acolo?

— Ideea asta este absurdă. V-ar fi oprită orice încercare de-a intra în Canton, cu atât mai mult călătoria în partea rurala.

— Şi toţi aceşti *Fan-qui* ies în evidenţa precum nişte girate, spuse el nerăbdător. Am auzit toate lucrurile acestea, dar cu siguranţa trebuie să existe o cale. Poate dacă aş călători într-un palanchin, astfel încât să nu-mi vadă nimeni faţa urâtă?

Ea îl fixă cu privirea.

— Sunteţi serios în această privinţa, nu-i aşa?

— Absolut. Se aplecă în faţă. Dacă aduni informaţii pentru Cohong înseamnă că ştii multe persoane – şi sus-puse, şi de o mai mică însemnătate. Cu siguranţă există oameni care ar fi dispuşi să mă ajute pentru un preţ corect.

Ea se ridică şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta a foişorului, înainte şi înapoi, precum un tigru agitat.

— Ar fi foarte periculos. Aici, în Colonie, sunteţi protejat, dar în ţară s-ar putea întâmpla orice. Aţi putea fi detectat foarte rapid, indiferent de deghizarea folosită, pentru că mirosiţi ca un diavol străin.

— Mirosul meu este greşit? întrebă Kyle, luat prin surprindere.

— Se mănâncă prea multă carne printre *Fan-qui*. Şi sunteţi prea înalt, iar chipul vă este inacceptabil.

— Dar ce ai zice dacă faţa şi capul mi-ar fi bandajate, ca şi cum aş fi fost rănit?

Ea spuse gânditoare:

— Templul Hoshan este cunoscut drept un loc al vindecării.

Controlându-şi entuziasmul, el replică:

— Poate câteva săptămâni în care să consum doar mâncare chinezească m-ar face să miros adecvat. Ce altceva ar mai trebui să fac?

— De ce este acest lucru atât de important pentru Domnia Ta? Vreţi să mergeţi acolo unde niciun englez nu a mai mers ca să vă puteţi lăuda prietenilor? Doriţi să luaţi în râs superstiţiile păgâne?

— Nu aş face niciodată asta, spuse el încet. Templul Hoshan a fost inclus într-un folio de desene chinezeşti pe care l-am cumpărat la scurt timp după ce a murit mama. Părea o imagine celestă – un loc sfânt, de o frumuseţe neasemuita, plutind printre munţii de pe cealaltă parte a lumii. Eu… eu mi-am imaginat că spiritul mamei se dusese acolo să se odihnească. Ştiam că nu era adevărar, dar gândul acela era reconfortant.

Mai ales că el şi fratele său se înstrăinau din ce în ce în ce mai mult în acel moment, şi el avusese cu disperare nevoie de confort.

— Sunt moduri mai sigure de a găsi frumuseţe şi sfinţenie.

Întrebându-se cum să explice intensitatea dorinţei lui când nici măcar el nu o înţelegea pe deplin, spuse:

— N-ai avut niciodată un vis care ţi-a pus stăpânire pe inimă şi pe suflet?

— Cândva, am avut visuri, spuse ea cu o vocea doar o şoaptă.

Părea atât de singură, încât îi venea să se întindă spre ea şi să-i ia mâna. Rămase însă locului.

— Atunci ştii de ce acest lucru este important pentru mine. Este… un fel de misiune de căutare. Vei putea să găseşti pe cineva care să mă ducă la Hoshan? Aş face-o singur dacă ar fi cu putinţă, dar, după cum mi s-a subliniat repetate rânduri, acest lucru ar fi imposibil.

Ea se uită printre zăbrele la suprafaţa nemişcată a iazului. Să existe oare o grădină la fel de frumoasă de cealaltă parte a lumii?

— Dacă o să fii prins, Chenqua o să aibă mari probleme din pricina asta.

— Ar fi viaţa lui sau a familiei sale pusă în pericol?

Sprâncenele ei se împreunară.

— Deşi este posibil, mă gândesc că nu i-ar conveni guvernului să-l distrugă pe liderul Cohong, când acesta asigură o mare bogăţie pentru oraş şi împărat. Dar cu siguranţă ar fi amendat serios.

— Negustorii Cohong sunt încontinuu amendaţi, aşa că acest lucru nu ar fi chiar grav, mai ales că l-aş compensa dacă s-ar întâmpla asta. Vocea lui deveni insistentă. Eu chiar nu cred că ceea ce cer eu este atât de periculos. Templul este la doar o sută şaizeci de kilometri distanţa, astfel încât călătoria ar putea fi făcută în vreo două săptămâni. Sunt dispus să fac orice este necesar pentru a trece nedetectat. Am nevoie doar de un ghid de încredere.

Ea tot simţise o dorinţă persistentă de a-şi schimba viaţa, şi acum, dintr-odată, i se ivea ocazia perfectă. Tot ce trebuia să facă era să lase în urmă totul şi pe toţi cei pe care îi cunoştea. Încleştându-şi mâinile, ea se întoarse spre el.

— Vă voi duce eu la Hoshan.

— Imposibil, spuse el tresărind. Nu-ţi pot permite să te pui în pericol în felul acesta.

— Pentru că sunt femeie? Ce galant, spuse ea cu răceală. Dar Domnia Ta va avea nevoie de protecţie, nu eu. Sau aici este problema? Nu aveţi încredere în mine.

El înjură în barbă.

— Mi-ai oferit o dovadă suficientă a abilităţilor tale, domnişoară Montgomery.

Dar eu am nevoie de un ghid care trăieşte la limita legii, cineva care înţelege şi acceptă riscurile. Dacă ai fi descoperită ajutând un *Fan-qui* să facă o călătorie ilegală, te-ar putea costa locul de muncă şi casa. Poate şi viaţa.

— Sunt dispusă să-mi asum riscul, zise ea şi-i susţinu privirea. Aţi spus că veţi plăti bine. Preţul pe care-l cer este să mă ajutaţi să ajung în Marea Britanie.

După o tăcere lungă, el spuse:

— Înţeleg. Ce fel de ajutor îţi este necesar?

— Un loc pe o navă britanică şi suficienţi bani cât să am cu ce să mă întreţin până când găsesc de lucru. Încercă să ghicească de cât ar avea nevoie. Poate… cincizeci de lire?

El se încruntă.

— Eşti sigură că asta este ceea ce vrei? Engleza ta e perfectă, dar Marea Britanie ţi se va părea foarte ciudată.

— Am fost crescută cu poveşti despre Scoţia. Da, va fi foarte diferit, dar poate că locul meu este acolo mai mult decât este în China. Cu siguranţă nu voi aparţine niciodată cu adevărat acestei lumi, zise ea, şi gura i se schimonosi. Visul meu a fost să

merg în ţinuturile tatălui meu. Renunţasem, dar poate că, până la urmă, este posibil. Vreţi să vă duc la Hoshan? Sau nu vreţi suficient de mult încât să vă încredeţi în mine?

— Nu încrederea este problema, spuse el şi-o privi cu insistenţă. Dacă vrei să mergi în Marea Britanie, te voi ajuta şi fără să mă duci la Hoshan.

Ar face el asta? Da, ar face-o, pentru că simţea că îi datora viaţa. Dar ea nu voia nimic de la el doar fiindcă se simţea obligat. Ea îşi petrecuse cincisprezece ani făcând pe slugarnica. Voia să fie egalul lui, nu să depindă de el.

— Prefer să-mi câştig locul pe navă, Lord Maxwell. Dacă uitaţi de manierismele de lord şi îmi urmaţi instrucţiile, ar trebui să putem face această călătorie fără niciun incident.

Un zâmbet firav îi luminează chipul.

— Când putem pleca?

— Cel mai bun moment va fi atunci când navele *Fan-qui* vor pleca, la sfârşitul sezonului de comerţ. Nimeni nu vă va observa lipsa atunci.

— Vei putea pleca fără să ţi se ceară lămuriri?

— Mă voi gândi la o modalitate. Ea ezită. Pot să iau o parte dintre bunurile mele cu mine? Doar lucruri mărunte, căci trebuie să le scot pe furiş din camera mea, unul câte unul.

— Desigur. O să-ţi aduc un cufăr şi o să aranjez să fie expediat în Marea Britanie împreună cu bunurile mele.

Se simţi uşurată să ştie că nu avea să-şi înceapă noua sa viaţă doar cu hainele de pe ea.

— Mulţumesc.

El îi întinse mâna.

— Avem o înţelegere atunci.

Ea nu mai fu surprinsă de acumularea de *chi* care o inundă atunci când îi strânse mâna, dar reacţia ei o făcu brusc conştientă de faptul că urmau să fie împreună zi şi noapte timp de două săptămâni. Poate chiar mai mult dacă aveau să navigheze spre Marea Britanie pe aceeaşi navă.

Odată ajunşi pe acea navă, el urma să fie lord, iar ea un nimeni, dar, în timpul călătoriei către Hoshan, aveau să fie pur şi simplu un bărbat şi o femeie care călătoresc împreună. Poate că, pentru o scurtă perioadă, şi-ar putea îndeplini şi un alt soi de vis…

capitolul 12

Kyle turnă ceai aromat în două ceşti.

— M-am jucat cu diferite combinaţii. Ce părere ai despre aceasta?

Gavin bău.

— Remarcabil. Ce aromă ai folosit?

— Bergamotă. Am găsit puţină la un magazin de pe

Thirteen Factories Street şi m-am gândit că ar putea merge chiar mai bine decât lămâia sau decât o portocală obişnuită.

— Notează proporţiile, astfel încât să putem reproduce amestecul în cantităţi mari. Şi să nu spui nimănui care este ingredientul secret. Am putea ţine competiţia în umbră cât mai mult posibil. Mai sorbi puţin. Îl putem numi Ceaiul Lord Maxwell.

Kyle se înfioră.

— Tatăl meu ar fi îngrozit să vadă un titlu de familie pe un produs comercial trivial.

— Eşti sigur? Ceaiul Contele Wrexham ar merge chiar mai bine.

— Nu.

— Mmm… în regulă. Poate Amestecul Contelui atunci. Cu siguranţă nu poate obiecta la aşa ceva.

— Presupun că nu. Dar tu eşti un snob în străfundul inimii, mă tem.

— Doar un bun om de afaceri. Ceaiul Amestecul Contelui va face Casa Elliott foarte bogată. Tocmai ţi-ai justificat existenţa ta de altfel leneşă aici în Canton. Gavin mai turnă o ceaşcă. Sezonul de comerţ este pe sfârşite. Ce părere ai despre vizita ta?

— China este fascinantă. Kyle se hotărî că era timpul să-i dea vestea. Eu nu voi naviga către Macao cu tine. Am făcut aranjamente să vizitez templul Hoshan.

Gavin înjură în barbă.

— Speram să fi renunţat la această idee. Ai găsit vreun infractor local dispus să te ducă acolo? Ar putea fi destul de periculos.

— Nu e un infractor. Jin Kang.

Gavin îşi puse ceaşca jos cu zgomot.

— Măi să fie, am crezut că băiatul ăla are mai multă judecată!

Kyle discutase cu Troth despre cât de mult să-i spună lui Gavin.

— Nu e nimic în neregulă cu judecata lui. Când l-am întrebat dacă ştie pe cineva care să mă ducă la templu, s-a oferit să o facă chiar el. El este pe jumătate scoţian, şi vrea ajutorul meu ca să se mute în Anglia.

— Doamne, Dumnezeule! La cum îşi ascunde faţa, n-am avut nicio bănuială că are sânge mixt, spuse Gavin pierdut în gânduri. Tatăl său a fost comerciant?

— Da, un bărbat pe nume Hugh Montgomery.

Gavin se încruntă.

— Nu l-am întâlnit. Montgomery a murit într-un naufragiu cu câteva sezoane înainte să vin eu în zonă. A fost un fel de scandal legat de el, dar n-am auzit niciodată detaliile. Nu ştiam nici că a lăsat în urmă un fiu.

Un scandal? Kyle spera ca Troth să nu audă niciodată că se insinua aşa ceva. Loialitatea deplină pe care o avea faţă de tatăl ei fusese evidentă.

— Jin a plecat din Macao după moartea lui Montgomery. Ghenqua i-a oferit o casă şi a găsit modalităţile prin care să-şi folosească abilităţile lingvistice. El vorbeşte cu un accent scoţian chiar frumos atunci când nu pretinde că este un simplu interpret.

— La naiba! Dacă a fost crescut de un tată scoţian înseamnă că înţelege fiecare cuvânt pe care îl aude. Gavin afişă un zâmbet crispat. Diavolul ăla împielițat şi

viclean de Chenqua a avut un spion chiar mai bun decât am putut bănui. Mă bucur că nu am avut nimic de ascuns.

— Tânărul Jin este un personaj dintre cele mai remarcabile. Kyle zâmbi în sinea lui. Dezvăluirile astea sunt confidenţiale, dar am vrut să ştii în cazul în care se întâmplă ceva cu mine şi are nevoie de ajutorul tău.

— Bineînţeles. Aş fi fost fericit să-l ajut dacă aş fi ştiut că avea sânge scoţian. Lui Gavin i se citi speranţa în ochi. Dacă îl trimit eu în Anglia, va renunţa la acest plan absurd de-a te duce în interiorul ţării?

— Nu. I-am făcut aceeaşi ofertă. A refuzat. Jin Kang e mândru de felul lui.

— Dacă e pe jumătate scoţian şi pe jumătate chinez, mândria lui trebuie să rivalizeze cu a lui Lucifer. Gavin chicoti. Pe mine m-a dus de nas, asta-i sigur. Din moment ce intenţionez să înfiinţez un birou în Londra, o să-i ofer un loc de muncă. Având în vedere abilităţile lui lingvistice şi de redactare, ar trebui să se dovedească util.

Oare oferta ar mai fi valabilă dacă Gavin ar şti că Jin Kang era de fapt o tânără femeie uimitoare? Tot ce se poate. Acesta

stătuse în America suficient de mult timp cât să dobândească unele noţiuni radicale. Kyle spera să fie prezent ca să-i vadă faţa lui Gavin când Troth avea să-i dezvăluie adevărul.

În ultimele săptămâni, îşi puseseră la cale planurile în întâlniri scurte, secrete, prin câte un colţ al depozitului hongului. Toate detaliile se aranjaseră de la sine odată ce luaseră decizia de a merge la Hoshan. El începuse să mănânce doar preparate chinezeşti, şi seara, în dormitorul său, purta haine chinezeşti, de care îi făcuse Troth rost. Noua ţinută ajunsese să i se pară firească, şi era mai confortabilă decât hainele europene.

Troth fusese şi ea ocupată să pună lucrurile la punct pentru a încheia cu discreţie traiul ei în Canton. Cercetase drumul spre Hoshan, achiziţionase bunurile de care urmau să aibă nevoie şi aranjase cu un barcagiu să fi ducă din Canton la Macao după ce se întorceau, în Macao avea să fie uşor să găsească o navă spre Anglia, şi astfel ultima sa aventură urma să ia sfârşit.

— Când plecaţi? întrebă Gavin.

— Săptămâna viitoare, în aceeaşi zi în care tu şi ceilalţi membri ai Casei Elliott

navigaţi spre Canton. Voi fi deghizat ca infirm, un invalid bandajat.

— Inteligent. Gavin afişă un zâmbet crispat. Trebuie să recunosc că, într-o oarecare măsură, te invidiez.

De-a lungul anilor» am cochetat cu ideea de n face acest tip de călătorie» dar aş fi expulzat din Canton dacă aş fi descoperit» şi nu-mi pot permite asta.

— China se va deschiue în cele din urmă) mai mult către străini» aşa că o să ai şi tu şansa. Pentru mine ar putea fi prea târziu. Durerea pe care-o simţea Kyle la gândul că urma să se întoarcă în Anglia era atenuata de conştientizarea faptului că el şi Troth aveau să fie pe aceeaşi navă luni întregi. Urma să aibă timp suficient să afle mai multe despre China de la ea. Ea l-ar putea învăţă puţin limba şi i-ar da lecţii de caligrafie. Compania ei ar face ca lunga călătorie să treacă repede.

Îi dădea bătăi de cap faptul că o găsea atât de atrăgătoare. De obicei, reacţia lui la o femeie drăguţă era trecătoare şi uşor de ignorat. Dar ajungea să o cunoască pe Troth ca persoană, iar ea nu era cineva de care te puteai distanţa cu uşurinţă. Mintea ei era la fel de rapidă ca trupul ei bine instruit,

cunoştinţele ei, nenumărate şi practice, iar umorul, sec şi surprinzător. Chiar dacă îi permitea să-i vadă ambele părţi ale naturii ei, ea rămânea încă o enigmă uimitoare care îl făcea să-şi dorească să o descifreze la un nivel mai profund.

Cum o fi fost oare să fie luată dintr-o casă în stil european şi integrată în China? Deşi spunea că îl respecta pe Chenqua şi că aprecia ce făcuse pentru ea, el nu era, în mod evident, un înlocuitor pentru tatăl pe care ea îl adorase. Cu toate acestea, se adaptase la noul stil de viaţă şi, chiar de considerase că soarta fusese nedreaptă cu ea, nu se plânsese. El spera ca Marea Britanie să se ridice la înălţimea visurilor ei.

— Hei-ia!

Cu o răsucire în forţă a corpului său, Chenqua o aruncă pe Troth la pământ.

Ea se rostogoli şi reveni iute în picioare, pregătită pentru eventualitatea în care Chenqua alegea să se angreneze iar în luptă. În schimb, el făcu o plecăciune formală.

— Este de-ajuns pentru dimineaţa aceasta. Mulţumiri. Jin Kang. Chtul tău este puternic astăzi.

— Nu atât de puternic ca al Domniei

Tale, unchiule. Ea îşi retrase mâinile în mânecile opuse şi Ucu o plecăciune cu aceeaşi formalitate. Stomacul li fremăta pentru că ştia că nu mai putea amâna cererea. Acest nevrednic vrea să vă ceară o mare favoare.

— Da? întreba el îndreptându-şi tunica simplă de antrenament.

— Sezonul de comerţ este pe sfârşite. Deja mulţi dintre *Fan-qui* au plecat. Din moment ce nu îmi mai vor fi solicitate serviciile, aş dori să călătoresc în Macao pentru a cinsti mormintele părinţilor mei.

Îşi ţinu răsuflarea în timp ce aştepta răspunsul lui. Dacă nu primea permisiunea, urma să fie mult mai dificil pentru ea să plece pe furiş.

Ochii lui negri o studiară cu agerime. Ea îşi cobori privirea şi se forţă să rămână nemişcată, rugându-se să nu-i trezească suspiciuni.

— Vei naviga la Macao cu unul dintre comercianţi?

— Gavin Elliott spune că pot naviga pe nava lui, rlea» că în două zile.

— Foarte bine, poţi călători spre Macao în misiunea ta onorabilă. Să o anunţi pe tai-

tai[3] când intenţionezi să te întorci. Ai nevoie de fonduri pentru călătorie?

— Nu, unchiule. Nu Îşi ridică ochii, simţind un acces de vinovăţie la auzul ofertei lui de a-i acorda sprijin bănesc pentru pelerinajul ei fals. Deşi, în cele din urmă, avea să ajungă la Macao şi să viziteze mormintele părinţilor ei, acel lucru nu schimba cu nimic faptul că acum îl minţea.

Înăbuşindu-şi nevoia de a mărturisi totul, ea îngenunche din impuls şi făcu o ploconire formală completă, atingând cu fruntea pajiştea catifelată ca să exprime recunoştinţa şi respectul pentru cei cincisprezece ani petrecuţi aici.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru îngăduinţa Domniei Tale.

— Ai câştigat acest privilegiu.

Preocupat deja de activităţile zilei, el se îndreptă către casă.

În loc să-l urmeze, Troth se afundă în inima grădinilor, simţind un strop de melancolie în timp ce vizita locurile ei preferate. Era încă devreme, nu trecuse mult de la răsăritul soarelui, un moment bun pentru a spune adio frumuseţii aceleia tăcute ce fusese un balsam pentru sufletul

3 Titlul din chineza cantonezfl care înseamnă „femeie măritată'' şl este atribuit primei soţii dintro căsnicie poligamă. (n.tr.)

ei.

Se opri o vreme lângă cascade, care sunau de parcă ar fi fost acordate asemenea unui instrument muzical, fiecare firicel de apă contribuind la armonia generală. Raţele colorate din iaz erau treze şi îşi căutau de zor micul dejun. Fiecare iaz, piatră şi copac cu ramurile întortocheate avea amintiri, şi încercă să şi le întipărească pe toate în minte, îndurerată de conştientizarea faptului că nu avea să mai revadă aceste locuri.

Ultima ei oprire fu la ceainăria unde mergea să mediteze şi unde Maxwell îi făcuse oferta care avea să-i schimbe viaţa. Dacă nu ar fi văzut-o în acea zi, ea nu ar planifica acum propria evadare.

Intră în casă printr-o poartă rotundă, atât de diferită de uşile dreptunghiulare plictisitoare folosite de *Fan-qui*. Nici după cincisprezece ani, nu vizitase toate părţile complexului, ce găzduia fiii adulţi ai lui Chenqua şi familiile lor, precum şi soţiile şi slujitorii negustorului, motiv pentru care multe camere erau private.

Avea să ducă dorul curţilor, modului în care clădirile şi grădinile erau atât de intim legate între ele, încât era greu de spus unde

începea una şi unde se termina cealaltă. În Marea Britanie, trase ea concluzia, era mult prea frig ca să fie construite case în spaţii deschise.

O găsi pe Ling-Ling în curtea cu iazul cu nuferi, cocoţată pe margine şi privind crapul auriu care aluneca silenţios prin adâncuri. Ca întotdeauna, cea de-a patra doamnă a lui Chenqua era splendid îmbrăcată şi aranjată, frumuseţea ei fiind aproape ireală.

— Ai ieşit din casă devreme, remarcă Troth în timp ce se aşeză pe bordura de piatră a iazului.

Ling-Ling îşi ridică privirea visătoare.

— Este sigur, Jin Kang. Port copilul domnului meu. Ea îşi duse o mână la pântece, onorând misterul vieţii care înmugurea.

— Cât de minunat! spuse Troth încercând să nu fie prea invidioasă. Fie ca acesta să reprezinte primul dintre mai mulţi fii puternici. Domnia Sa şi prima doamnă trebuie să fie foarte mulţumiţi.

— Sunt, zise Ling-Ling zâmbind. *Tastai* spune că a trecut prea mult timp de când nu a mai fost un copil în casă.

Tai-tai era prima şi cea mai importantă

soţie a lui Chenqua. Cu o privire perspicace şi păr argintiu, prima doamnă conducea gospodăria cu fermitate şi înţelepciune. Prin alegerea personală a soţiilor pentru soţul şi fiii săi, ea asigura armonie în complex. Arătase întotdeauna bunătate, chiar dacă într-un mod distant, faţă de orfanul cu sânge amestecat pe care soţul ei îl adusese acasă.

— În două zile urmează să plec în Macao pentru a vizita mormintele părinţilor mei, zise Troth.

— Vei arde bunuri de-ale lor acolo sau creştinii nu fac asta?

— Nu e un obicei creştin, recunoscu Troth, dar îmi voi onora în continuare mama şi tatăl în tradiţia chinezească, din moment ce ei se odihnesc în pământ chinezesc.

Ling-Ling se jucă cu floarea aurie a unui nufăr.

— Nu te vei mai întoarce, nu-i aşa?

Troth îngheţă.

— De ce spui aşa ceva?

— În Macao sunt multe persoane cu sânge mixt. Locul tău e acolo, nu aici. În Macao ţi-ai putea găsi un soţ care să te cinstească şi să-ţi ofere fii.

— Ai ghicit întocmai, spuse Troth fără

tragere de inimă. Eu... eu trebuie să-mi fac o viaţă în altă parte.

— Domnului meu îi va părea rău să te piardă.

— Te rog să nu-i spui!

— Nu o să te dau în vileag. Ai dreptul să pleci, din moment ce nu eşti sclavă, dar va fi mai uşor dacă nu-ţi ştie nimeni planurile. Ling-Ling atinse apa cu vârful degetelor, creând o serie de cercuri care se măreau pe suprafaţa iazului. Am ştiut dintotdeauna că viaţa ta nu e aici, în Canton.

— Serios? întrebă Troth uimită. Nici măcar eu nu am fost conştientă de asta.

— Ai fost în letargie. Dar ai întâlnit un bărbat care îţi stârneşte simţurile, nu-i aşa? Te-ai comportat diferit în ultimele săptămâni. Te va face el una dintre doamnele sale?

Troth îşi privi prietena cu fascinaţie. Tinereţea şi caracterul jucăuş al lui Ling-Ling te făceau să-i subestimezi cu uşurinţă intuiţia.

— Chiar există un bărbat care m-a făcut să încep să mă gândesc, spuse ea cu prudenţă. Mă va ajuta să mă stabilesc în noua mea casă, dar nu are nicio dorinţă să mă facă doamna lui.

Ling-Ling îşi arcui sprâncenele elegante.

— Ai multe lucruri de învăţat despre bărbaţi, Mei-Lian.

— Este prima dată când mi-ai spus pe numele meu adevărat, murmură Troth.

— Se cuvine, din moment ce pleci ca să devii femeie.

Troth îi atinse mâna.

— Îmi va fi dor de tine, Ling-Ling.

Lacrimile sclipiră în ochii lui Ling-Ling.

— Şi mie îmi va fi dor de tine. Nu este nimeni care să îmi îngăduie tachinările aşa cum o faci tu. Se uită la picioarele ei legate încălţate cu saboţii cu un leu brodat. Nu mi-aş dori viaţa ta. Cu toate acestea, uneori îţi invidiez libertatea.

Se spunea că picioarele erau legate încât soţiile să nu poată fugi. Ling-Ling se mândrea că era una dintre soţiile lui Chenqua şi nu ar fi visat niciodată să fugă, dar viaţa ei era limitată şi avea să se limiteze tot mai mult. Văduvele nu aveau voie să se recăsătorească, şi, cum soţul ei era cu patruzeci de ani mai în vârstă ca ea, Ling-Ling avea să-şi petreacă probabil cea mai mare parte din viaţă dormind singură. Ea s-ar putea mulţumi cu asta, dar Troth nu.

Simţindu-se mai bine cu privire la

viitorul ei incert, se întoarse în dormitorul ei şi se spălă. Apoi îşi deschise cutia de valori să aleagă ceea ce urma să ducă de partea cealaltă a râului.

Treptat, ea îşi mutase cele mai preţuite bunuri ale sale în cufărul masiv cu bordură de alamă pe care Maxwell i-l pusese la dispoziţie. Biblia tatălui ei plecase prima, urmată de bijuteriile mamei ei şi de articolele de îmbrăcăminte pentru femei care însemnaseră atât de mult în anii ei de singurătate petrecuţi ca Jin Kang.

Astăzi, luă ultima dintre cărţile tatălui ei şi un pergament frumos pictat, legându-şi-le lipite de abdomen cu o bandă de pânză înainte de a îmbrăca tunica. Apoi se îndreptă spre ecluză, ca să poată traversa spre Colonie. Sfârşitul sezonului fiind atât de aproape, era zarvă mare în honguri, dar în două zile urma să fie linişte, iar ea şi Maxwell aveau să fie pe drum.

Nu ştia care era mai mare: teama resimţită sau nerăbdarea.

capitolul 13

Cu o zi înainte de plecarea lui Kyle din Canton, sosiră mai multe scrisori, ultimele pe care avea să le primească înainte de a ajunge înapoi în Anglia. El păstră scrisorile

pentru acea noapte, să le citească după ce termina de făcut bagajul.

Scrisul tatălui său era vizibil tremurat, în timp ce descria afacerile moşiei pe care Kyle avea să le preia la întoarcere. Scrisoarea surorii sale, Lucia, era plină de viaţă şi de detalii despre viaţa ei, împreună cu un mesaj de salut neuniform, dar plin de seriozitate din partea celui mai mare copil al ei, onorabilul Edward Justice, foarte mândru de cei cinci ani ai săi.

Ca întotdeauna, el păstră scrisoarea fratelui său la final. De nedespărţit în copilărie, se îndepărtaseră când tatăl lor îi trimisese la şcoli diferite. La optsprezece ani, o ceartă aprigă îi făcuse să se înstrăineze timp de mai mulţi ani. Se împăcaseră chiar înainte de plecarea lui Kyle în Orient, dar nu avuseseră prea multă vreme la dispoziţie să recupereze timpul pierdut.

Scrisorile încercau să compenseze asta. Timp de saw ani, îşi tot scriseseră unul altuia. Kyle exprimase pe hârtie lucruri pe care, cu voce tare, i-ar fi fost greu să le spună, şi Dominic făcuse la fel. Deşi îi separa o jumătate de lume, el se simţea din nou apropiat de fratele său, ca pe vremea

când erau băieţi.

Savură paginile, formate din câteva paragrafe scrise când şi când, pe durata a câteva săptămâni. Dominic scrisese un amestec amuzant de informaţii cu caracter personal şi răspunsuri la scrisorile pe care Kyle i le trimisese cu un an în urmă.

El încheiase cu: „Presupun că e posibil să fii deja acasă până să ajungă scrisoarea la tine. Mă întreb cât de multe scrisori te urmăresc prin tot Orientul, fiecare dintre ele cutreierând mult mai multe locuri decât mine. E bine că te întorci. Starea lui Wrexham devine din ce în ce mai delicată. Îi e dor de tine, deşi nu ar recunoaşte asta niciodată. Te avertizez însă că, de îndată ce-ţi vei arăta faţa pe aici, va face pe peţitorul. Dacă este ceva ce o să-l ţină în viaţă, atunci este perspectiva de a te vedea asigurând moştenitorul următoarei generaţii. Te-am avertizat”. El zâmbi ironic, ştiind că fratele său nu glumea. Contele de Wrexham urâse faptul că moştenitorul său plecase din Anglia chiar dacă Dominic reprezenta rezerva perfectă. Urma să aştepte întoarcerea fiului risipitor cu o listă de mirese potrivite.

El scrise un răspuns rapid la scrisoare,

chiar dacă nu avea să ajungă în Anglia cu mult înaintea lui Kyle însuşi. Apoi se dezbrăcă şi îşi împacheta hainele occidentale într-un cufăr mic. Gavin Elliott urma să-l ducă la Macao cu nava în următoare zi, astfel încât Kyle să-şi poată revendica garderoba pentru călătoria spre casă.

Celelalte bunuri ale sale erau deja în largul mării. Troth fusese foarte fermă când spusese că el să nu ia nimic european spre Hoshan. Singura excepţie erau pistolul de buzunar şi muniţia. Drumurile pe care aveau să călătorească erau destul de sigure, dar niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.

El stinse lampa şi se întins pe pat, cu cearşaful lipit de pielea lui goală. În mijlocul primăverii, nopţile erau deja incomod de călduroase. Deşi în ultimii ani îşi dezvoltase o toleranţă faţă de căldura tropicală, aştepta cu nerăbdare climatul răcoros, revigorant al Angliei.

Gândurile îi reveniră la căsătorie. Cândva, această perspectivă părea perfect rezonabilă, chiar dacă nu avea să ţină la o altă femeie aşa cum ţinuse la Constancia. Multe căsătorii erau consimţite fără dragoste, reuşita lor depinzând doar de

bunătate, respect reciproc, o educaţie şi aşteptări similare. Cu toate acestea, atunci când o visa pe Constancia, se trezea mereu cu o conştientizare sumbră că urma să facă o greşeală dezastruoasă recăsătorindu-se, tristă atât pentru el, cât şi pentru orice biată femeie pe care o alegea.

Nu spusese nimănui că se căsătorise cu Constancia; până şi Dominic ştia doar că o pierduse pe ibovnica pe care o iubise din tot sufletul. Nu avea să mai întâlnească o altă femeie care să egaleze căldura, generozitatea şi pasiunea Constanciei, niciuna care să-l înţeleagă aşa cum o făcuse ea. Deşi murise în urmă cu şase ani, ea avea să rămână mereu soţia inimii sale.

Îndurerat, îi respectase ultima dorinţă – îşi văzuse de viaţă. Dar una era să trăiască şi cu totul altceva să iubească.

Kyle dormi buştean şi se trezi a doua zi înainte de ivirea zorilor, dornic de a porni la drum. Înainte de toate îşi frecă faţa, gâtul şi membrele cu o loţiune care îi făcu pielea mai închisă la culoare. Troth spusese că efectul urma să dureze săptămâni întregi. Apoi îmbrăcă hainele trimise de ea. Pantalonii albaştri largi şi tunica erau ponosiţi şi ţesuţi dintr-un material grosolan,

achiziţionaţi de la un stand de îmbrăcăminte la mâna a doua. Nu reuşise să găsească încălţăminte veche pe măsură lui, aşa că îi cumpărase pantofi noi şi îi uzase făcându-i să arate ca şi cum ar fi fost purtaţi. După ce îşi legă o centură cu bani în jurul taliei, sub tunică, aruncă o privire în oglindă. Arăta chiar bătrân şi epuizat şi mult mai puţin ca un englez.

Se auzi un ciocănit în uşă, urmat imediat de apariţia lui Gavin.

— Deci ai de gând să mergi până la capăt cu asta, spuse prietenul lui posomorât.

Kyle îşi încuie cufărul şi îi dădu cheia lui Gavin.

— Te-ai îndoit vreo clipă de acest lucru?

— Presupun că nu. Călătorie plăcută! îi ură, apoi îşi strânseră mâinile.

— Ne vedem în Macao peste aproximativ două săptămâni, spuse Kyle.

Întinse mâna spre clanţă, când Gavin spuse brusc:

— Nu pleca, Maxwell. Am un sentiment rău cu privire la aceasta călătorie. Am încercat să-l ignor, dar strămoşii mei magici scoţieni continuă să-mi şoptească în ureche că eşti pe cale să dai de necazuri. Necazuri

serioase.

Kyle clipi.

— Ţi-au spus strămoşii magici şi la ce să fiu atent?

Gavin ridică din umeri confuz.

— Premoniţiile nu sunt niciodată suficient de specifice pentru a fi de prea mare folos, dar nu pot scăpa de sentimentul că îţi rişti viaţa. Nu pleca.

Încruntându-se, Kyle se duse la fereastră şi se uită în jos, la râul Pearl, fantomatic sub lumina dinaintea zorilor. Gavin nu ar fi spus aşa ceva doar în treacăt. Să fie, oare, călătoria sa în Hoshan doar un capriciu al unui om bogat?

Nu, dorinţa lui era mult mai profundă de atât. Poate că, odată ajuns acolo, avea să descopere credinţa, înţelepciunea sau altceva ce ar da sens vieţii sale. Indiferent ce îl aştepta acolo, merita riscul.

— Apreciez avertismentul, dar este ceva ce trebuie să fac, Gavin.

Prietenul său oftă.

— Atunci, cel puţin să fii atent şi fă ce îţi spune Jin Kang.

— Nu-ţi face griji, voi fi la uşa ta în Macao înainte să-ţi dai seama, spuse, apoi plecă din dormitor şi coborî în linişte

treptele. El şi Troth aleseseră acea oră matinală ca nimeni să nu-l vadă îmbrăcat aşa ciudat.

Spaţiile vaste ale depozitului erau aproape goale acum, baloturile de bunuri cândva stocate aici erau acum în drum spre Marea Britanie şi America, lăsând în urmă doar mirosul înţepător de ceai. Mai târziu, în hong urma să se stârnească zarvă, angajaţii Casei Elliott închizându-l pentru sezon. Cu atâtea pe cap, nimeni nu avea să observe lipsa lui.

După cum conveniseră, Troth îl aştepta într-un birou mic în partea din spate a hongului, cu o expresie încruntată. Scăpase de hainele de funcţionar respectabil şi purta nişte haine ponosite de muncitor. Cei doi formau o pereche bună de ţărani.

— Ai întârziat, domnul meu. Începeam să mă întreb dacă te-ai răzgândit.

— Niciodată. Am fost reţinut deoarece Elliott a trecut pe la mine să-şi ia rămas-bun.

În timp ce el traversa biroul, Troth spuse critic:

— Eşti îmbrăcat ca un ţăran, dar te mişti ca un lord *Fan-qui*. Pune astea sub arcadele picioarelor. Ea îi dădu două bucăţi de sfoară

groasă şi dură, de opt centimetri lungime. Ascultător, el îşi scoase pantofii şi puse corzile în interior, apoi înconjură cu prudenţă biroul.

— Incomode. De ce am nevoie de ele?

— Ca să te facă să mergi ca un bătrân cu articulaţii proaste şi un echilibru precar.

— Isteaţă treabă. El aruncă o privire obiectelor pe care Troth le pusese pe masa ponosită. Chestia aia arată ca un bursuc înecat.

— Peruca dumitale, bunicule. Ea îi dădu o chestie încolăcită, păroasă. Deşi bărbaţii chinezi îşi râdeau jumătatea din faţă a capetelor, peruca lui fusese făcută astfel încât să-i acopere craniul de la frunte la ceafă înainte de a se prelungi într-o coadă până la talie, evitând astfel riscul de a i se deplasa. Părul aspru era mai mult gri decât negru. El se întrebă de unde provenea, dar fu bucuros că nu ştia. Îşi aranjă peruca pe cap.

— Cum arată?

— Se vede o parte din părul Domniei Tale. Ea ascunse o şuviţă rebelă, degetele ei fiind asemenea unei perii uşoare precum un fulg în spatele urechii lui. El aproape că tresări. Poate că pericolul simţit de Gavin

avea legătură cu faptul că risca să se piardă cu firea şi să îi facă avansuri lui Troth, iar ea urma să-i rupă gâtul în clipa când ttwa să le împotrivească. După ce o văzuse luptând, ţtfo vă i-ar putea cauzu răni serioase.

Astfel de speculaţii erau absurde, bineînţeles. Deşi el o găsea extrem de atrăgătoare, nu era vreun băieţsiv dru înnebunit de pofte trupeşti, care să nu-şi poată ţine mâinile la locul lor. Troth avea un aer rar de inocenţa, Iar el nu avea nicio intenţie să îl necinstească. Cu fo* te acestea» el respiră cu mai multă lejeri ta te când ea e îndepărtă.

— Acum arăt a chinez?

Ha ÎI mirosi.

«Nu cine ştie ce. Chiar dacă nu toate trăsăturile Domniei Tale erau greşite, culoarea ochilor ne va da de gol. E timpul să-i acoperim. Ea luă o rolă de tifon alb de pe masă şi începu să-l înfăşoare în jurul capului. Aceasta era partea pe care el ştia că avea s-o urască, dar nu era nicio altă modalitate de a-i ascunde trăsăturile de străin. El îşi abătu atenţia de la asta încercând să fii Imagineze cum ar arăta Troth într-o rochie europeană care să-i dezvăluie silueta ascunsă sub hainele ei fără

formă. Odată ajunşi în Macao, el intenţiona să-i comande imediat o garderobă potrivită.

Strat după strat de tifon îi înfăşă partea de sus a capu'* lui şi obrajii, urechile şi nasul. Doar gura şi bărbia râma* seră neacoperite, precum şi ochii. Când fu mulţumirii de deghizare, ea trase uşor un singur strat de material peste ochii lui. După ce legă bandajul, ea îl întrebă:

— Poţi să vezi?

El îşi întoarse capul, testându-şi vederea.

— Mult mai bine decât mă aşteptam. Lumea este un pic neclară, dar pot vedea şi auzi destul de bine, iar de vorbit şi de respirat pot fără nicio problemă.

— Bine. Totuşi, bandajul este prea curat. Ea îşi trecu degetele de-a lungul marginii prăfuite a podelei, pe urmă şi le şterse pe bandaj. Apoi îi puse o bonetă pe cap, ia uită-te un pic la dumneata, bunicule.

El se uită în oglinda mică pe care ea i-o puse în mână şi văzu imaginea unul bătrân mohorât, rănit. Cum numai gura îl fusese lăsată la vedere, nimic nu-l dădea de gol că era străin.

— Eşti genială, Troth.

— Ar fi şi cazul, zise ea cu glas plin de

incertitudini. Sper să nu uit ceva.

El îşi lăsă în jos oglinda.

— Dacă nu doreşti să faci această călătorie, nu e prea târziu să te retragi. Putem naviga la Macao cu Gavin Elliott chiar astăzi.

Ea ezită, şi pentru o clipă el se temu că avea să-i asculte sfatul. Apoi ea clătină din cap.

— Nu, avem o înţelegere, şi îmi voi respecta partea mea. În plus, şi eu îmi doresc să văd templul.

— Şi să-ţi iei adio de la ţara mamei tale?

Gura i se încordă. Cu gândul doar la treburile lor, ea îl cercetă cu o meticulozitate strictă.

— Jos cu inelul de aur. Niciun ţăran nu ar purta aşa ceva vreodată.

Inelul celtic împletit făcea atât de mult parte din fiinţa lui, că uitase că îl avea pe deget. În timp ce şi-l scoase, îşi aminti ce îi adusese lui Troth. Îşi băgă mâna sub tunică pentru a-şi dezlega centura cu bani şi i-o înmână.

— Asta e pentru tine.

Ochii ei se măriră când deschise unul dintre buzunarele centurii şi văzu mulţimea de monede şi lingouri de argint alese cu

grijă, toate uzate şi puţin probabil să atragă atenţia.

— De ce îmi daţi atât de mulţi bani?

— Tu eşti cea care va face plata cât vom călători.

Sprâncenele ei se ridicară în timp ce verifică şi conţinutul altor buzunare.

— Este mult mai mult decât voi avea nevoie pentru călătorie.

— Dacă se va întâmpla ceva cu mine, vei avea nevoie de fonduri pentru a ajunge la Macao şi în Anglia. Gavin Elliott te va ajuta. A menţionat chiar posibilitatea de a-l angaja pe Jin Kang la noul său birou din Londra, dar te vei simţi mai bine dacă ai ceva pe care să te bazezi. El îi dădu inelul. Pune şi ăsta acolo.

Ea ascunse inelul într-un mic buzunar gol a centurii de bani, astfel încât să nu fie zgâriat, apoi îşi legă centura sub tunică.

— Cum e» fi A poţi cumpăra absolut tot *vrei*!

El li aminti de inutilitatea averii lui în a o ajuta pe Conatancia redoltăndeaid «AnAtatea.

— Banii nu pot cumpăra minuni, dar îţi oferă liber* tare şi putere. Mă opresc periodic şi mulţumesc cerului că nu a fost

nevoie nicuxiară să-mi fac griji din pricina *st* ceva ce pentru jum Ătate dintre oamenii din lumea în treagă reprezint A un motiv de in Aci n-are.

Ea atinse atunci umfl Arura grea a centurii de bani de sub urnit A.

— Libertate şi putere. Am avut câte puţin din fiecare.

Era o femeie curajoasa. El ar avea curajul să lase în urmă singurul mod de viaţă pe care îl cunoscuse?

— Indiferent dacĂ-ţi va fi mai bine sau mai rău, viito ml tău va fi diferit de trecut.

— Sper. Ea îţi arunc A un rucsac peste umăr. Gata, bunicule? PAnă ajungem la grajdul de unde cum lua măgarul, odihniţi-vă o mână pe umĂrul meu, târâţi-vă tu umerii încovoiaţi fi nu vorbiţi. Nu va suspecta nr, meni că sunteţi un diavol str Ăin.

El afifă un zâmbet larg.

— Să purcedem, Macduff[4]. Sau, mai degrabă, să purcedem. Montgomery.

Ea îi zâmbi scurt.

— Pâr A citate din piesa despre scoţieni, bunicule. Ne aduce ghinion.

---

4 Aluiif In o rrplut din piesa Muchetk, de William Shakespeare Msthetli msteşte aceste cuvinte vând ll ataca pe Maedul# U tinslui piesei Mscheth este omorit In lupţi, (n.tr.)

Arata atât de încântătoare, că el îi ridică bărbia cu un singur deget.

— Atunci, ar rrebui să avem un sărut care să ne îmbu* nărâţească fanarle de noroc.

El intenţiona ca sărutul să fie neînsemnat, dar, de îndată ce buzele ţi se întâlniră, dorinţa deveni de nestăpânit. Ea scoase un sunet de parcă s-ar fi sufixat fi se trase mai aproape, corpul ei suplu atingându-l de la piept până la coapse. Vederea lui înceţofată îl făcu să fie chiar mai conştient de moliciunea gurii ei, de erotismul mişcărilor corpului ei lipit de al lui.

Era perfect conştient şi de nesiguranţa ei – oare mai fusese vreodată sărutată? Probabil că nu – şi de dorinţa ei. Atât de dulce, atât de primitoare…

„La naiba!” Să-şi dorească să o sărute fără să fi pese de consecinţe era un mod greşit de a porni la drum. Respirând tot mai precipitat, el făcu un pas înapoi.

— Un început de bun augur pentru călătoria noastră.

Încet, ea îşi duse degetele la buze, cu ochii aproape negri în timp ce se holba la el. Apoi clătină uşor din cap.

— Liliecii ar fi mai de bun augur, bunicule. Sau cocorii.

Când ea se întoarse spre uşă, el îşi puse mâna dreaptă pe umărul ei stâng şi o urmă. Corzile îi intrau în tălpi, aşa că era uşor să se târască precum un bătrân cu articulaţii slăbite şi lipsit de vedere. Asta îl făcu să simtă mai multă înţelegere faţă de tatăl său, afectat de gută şi cu vederea slabă. Ei ieşiră din hong pe poarta din spate. Mişcându-se într-un ritm adecvat pentru un bătrân infirm, Troth o luă pe o stradă care ducea din Colonie până la poarta oraşului, la câteva sute de metri distanţă. Toate drumurile de acest fel erau păzite şi blocate cu stavile în fiecare noapte, astfel încât niciun *Fanrciui* să nu poată intra în Canton. Ei ajunseră la o astfel de stavilă exact când paznicul o ridica şi deschidea strada pentru traficul zilnic. Paznicul o salută pe Troth cu indiferenţă, făcându-le semn să treacă, aruncând doar o privire plictisită înspre Kyle.

Uşa spre Cnina tocmai se deschisese.

capitolul 14

Anglia decembrie 1832

— Nu ştii să călăreşti? întrebă Dominic cu surprindere când se întoarse dintr-o boxă

în care era un cal murg superb.

Troth îşi pleca privirea, simţindu-ne ca şi cum şi făcut o gafă.

— Îmi pare rău, nu. Doar un măgar din când în când, Ştii, am trăit la oraş.

— Regretabil, dar nu iremediabil. Adicfl, dacă îţi doreşti să înveţi să călăreşti.

Ultimul era un gând întârziat rostit ca şi cum noşi putea imagina de ce cineva nu ar vrea» a călărească.

— Mi-ar plăcea să încerc. Cu toate acestea, bâigui Troth şi privi murgul cu îndoială.

Era foarte mare şi avea o sclipire provocatoare în ochi.

— Nu-ţi face griji, nu o să te pun pe Pegasu». Este o pacoste chiar şi pentru mine.

Dominic mângâie nasul frumos al calului, iar expresia lui deveni dintr-odată sumbră.

— Ştii, a fost calul fratelui meu. Kyle mi ba dat cu o zi înainte de-a pleca din Anglia.

Troth şi-l imaginã pe Kyle galopând peste dealuri pe acest cal, în timp ce vântul îi flutura părul lui şaten-închis. Perechea ar fi fost o privelişte magnifică. Ea înghiţi în sec. Ea şi Kyle avusese atât de puţin timp…

Dominic îi atinse cotul, conducând-o de-a lungul rândului de boxe până când ajunseră la un roib liniştit.

— Cinnamon[5] va fi numai bun pentru lecţii. Uite, dă-i asta.

El puse o bucată de morcov în palma lui Troth.

Ea, neliniştită, i-o oferi roibului, gândindu-se că fu ca putea, probabil, să-i smulgă şi degetele dacă voia. Or mânca ei iarbă, dar dinţii cailor erau *mari*. Cinnamon luă morcovul cu eleganţa unei doamne delicate, buzele ei moi gâdilându-i uşor palma lui Troth. Fermecată, Troth mângâie nasul calului, şi acesta o înghionti prietenos cu nasul în coaste.

— Cred că eu şi Cinnamon vom face echipă bună.

— Sunt convins de asta. Dominic zâmbi, dar puteai vedea în ochii lui tristeţea acaparatoare care pusese stăpânire pe ei de când aflase de moartea fratelui său geamăn. O trata cu mare blândeţe, ca şi cum relaţia ei cu fratele său îi oferea dreptul la o îngrijire specială. Nu azi vine croitoreasa? Fă-ţi un costum de echitaţie, ca să ne putem apuca de treabă.

---

5 In englez», „scorţişoara", aluzie la culoarea cafcniu-deachi» (n.tr)

Ea se schimbă la faţă.

— *Madame* Champier probabil a ajuns deja. Ar fi mai bine să mă întorc în casă, altfel Meriel se va supăra pe mine.

— Numai un nebun ar risca să-i stârnească nemulţumirea, spuse el grav, dar cu o sclipire în ochi.

Deşi el şi soţia lui se comportau cu decenţă în public, era uşor de ghicit legătura puternică dintre ei. Erau căsătoriţi de şase ani, dar, cu toate acestea, fiecare se lumina la faţă atunci când celălalt intra în încăpere.

Troth se gândea cu nostalgie la căsătoria lor, în timp ce se întorcea în casă. Ar fi putut ea şi Kyle să ajungă vreodată la o astfel de apropiere? Se îndoia, pentru că inima lui fusese dăruită în altă parte. Dar era un vis dulce, melancolic.

Ziua era friguroasă, cu un vânt puternic ce lua la goană norii, astfel că soarele şi umbra schimbau locurile rând pe rând. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Meriel fusese să găsească o mantie groasă pentru proaspăta ei cumnată. Îmbrăcată în mod corespunzător, Troth găsi temperaturile iernatice mult mai puţin incomode decât în prima sa călătorie în

Londra, la Shropshire.

În timpul celor două săptămâni petrecute la Warfield Park, Troth se integrase perfect în gospodărie. Copiii, Filip şi Gwyneth, dădură fuga-fuguţa spre ea când intră în casă.

— Tarte! exclamă Gwynne încântată.

— Mergem la bucătărie să ajutăm la coacerea preparatelor de Crăciun, explică fratele ei mai mare. Vrei să vii cu noi?

— Sunt sigură că Lady Maxwell are alte lucruri de făcut, zise dădaca lor, Anna, apropiindu-se şi luând copiii de mâini.

Troth îşi trecu degetele prin părul blond al lui Gwynne.

— Mă tem că are dreptate, dar poate altă dată? Sunt sigură că va dura zile întregi până vor fi coapte toate preparatele.

Gwynne plecă, dar aruncă o privire înduioşătoare peste umăr în timp ce Anna îi conduse la bucătărie, în vârstă de cinci şi, respectiv, trei ani, copiii o accepta» seră cu \x>ioşie pe Troth ca mătuşă încă de la început, deşi fusese un moment stânjenitor la prima lor întâlni» re, atunci când Gwynne întrebase de ce mătuşa Troth avea ochi ciudaţi. În timp ce Anna părise ca reacţie la grosolănia ataculuí, Meriel îi spusese cu

calm că Troth venea dintr-o parte a lumii unde ochii ei erau normali şi unde Gwynne ar arăta foarte ciudat. Copila acceptase acea explicaţie cu un calm desăvârşit, şi cele două deve» niseră repede prietene.

Troth s-ar fi bucurat de pregătirile pentru Crăciun dacă sărbătorile nu ar fi însemnat că avea să-i întâlnească în curând pe ceilalţi membri ai familiei Renboume. Deşi Dominic şi Meriel o acceptaseră de parcă văduvele pe jumătate chineze cu un trecut dubios erau un lucru normal, Troth se temea că alţii, în special cumplitul conte de Wrexham, aveau să fie mai puţin primitori.

Ea ajunse în camera de zi a lui Meriel şi o găsi pe cumnata sa şezând în mijlocul podelei, înconjurată de suluri de ţesături şi de articole de pasmanterie şi stând de vorbă cu croitoreasa. Încântată de poziţia lipsită de formalitate a contesei, Troth spuse:

— Îmi pare rău că am întârziat.

Croitoreasa trase aer în piept, privirea ei avidă îndreptându-se spre Troth.

— Vai, milady Grahame, aveaţi dreptate, spuse ea cu un accent franţuzesc cadenţat. Ce plăcere va fi!

Troth clipi nedumerită.

— Poftim?

— L-am spus doamnei Champier că ai o frumuseţe unică, şi dumneaei anticipează plăcerea de a te îmbrăca, explică Meriel.

Troth simţit că faţa îi ia foc.

— Râdeţi de mine.

Meriel se ridică plină de graţie de pe podeaua mocheta ta.

— Tu chiar nu te consideri frumoasă, nu-i aşa? O luă de braţ pe Troth şi o întoarse spre o oglindă. Uită-te la tine nu ca la o femeie care nu este nici chineză, nici scoţiană, ci la tine ca *femeie*. Silueta ta graţioasă, ochii tăi, osatura ta minunată. Chiar şi în cele mai simple articole de îmbrăcăminte, eşti extraordinară. Îmbrăcată cum trebuie la balul de Crăciun, îi vei face pe bărbaţi să se oprească în loc şi pe tineri să se piardă cu firea.

Troth se uită în oglindă, încercând să-şi imagineze o asemenea fantezie ieşită din comun. Adevărat, pielea ei arăta bine, părul era des, iar şuviţele ruginii nu păreau ciudate în Anglia. Dar tot arăta straniu, nici orientală, nici europeană. Desigur, Kyle păruse să-i admire aspectul fizic. Poate că englezilor pur şi simplu le plăceau femeile cu un aspect excentric.

— Dacă spui tu, bâigui ea cu îndoială.

Meriel oftă, dar nu se străduí să o convingă pe Troth, în schimb, ea şi *madame* Champier începură să discute despre ţesăturile şi stilurile care i s-ar potrivi cel mai bine.

Troth îndură cu răbdare măsurătorile. Cum era expresia aceea – din coadă de câine, sită de mătase nu se poate face? Dar era evident că lui Meriel îi făcea plăcere să-şi împodobească noua cumnată tot aşa cum crease aranjamente extravagante cu florile din sere. Troth îi datora această distracţie, pentru că Meriel fusese bunătatea în persoană.

La jumătate de lume distanţă de locul naşterii sale, ea era în cele din urmă Troth Montgomery, femeie şi membră a familiei Renboume. Nu mai avusese un astfel de sentiment de apartenenţă de la moartea tatălui ei. Avea să-i vină greu să plece. Dominic şi Meriel îi spuseseră că îşi putea petrece restul vieţii la Warfield dacă voia, dar, desigur, nu le putea accepta oferta. Spre deosebire de cele două mătuşi în vârstă şi simpatice ale lui Meriel, care locuiau în casa moştenită după defuncţii soţi şi care făceau parte din familie, Troth

nu era rudă de sânge, iar ea nu voia să abuzeze de ospitalitatea lor. În plus, trebuia să meargă în Scoţia. Intenţiona să rămână la Warfield pe timpul iernii, apoi să o pornească spre nord. Nu ca să dea de urma rudelor tatălui ei – se îndoia că ar primi-o la fel de amabil precum Dominic şi Meriel. Dar trebuia să vadă locurile natale ale tatălui său – nevoia aceasta era la fel de imposibil de stăpânit ca dorinţa lui Kyle de a merge la Hosnan. Poate că avea să îşi caute o căsuţă pe care să o poată considera acasă.

Avea atât de multă libertate acum. Nu bănuise însă câtă singurătate se poate ascunde în spatele libertăţii.

capitolul 15

Canton, China primăvara anului 1832

Troth simţi furnicături la ceafă când ea şi „bunicul” intrară prin Poarta Dragonului în oraşul Canton. Deşi nu-i spusese asta lui Maxwell, ea privi trecerea lor prin oraş ca pe un test. Avea de gând să anuleze călătoria dacă aspectul lui atrăgea atenţia într-un mod periculos.

Dacă el ar fi descoperit în Canton, s-ar isca un scandal, dar unul minor. Viceregele şi-ar exprima indignarea, Chenqua ar trebui să se ploconească în faţa lui şi să-şi ceară

scuze, o amendă ar fi plătită, dar niciun prejudiciu real nu ar fi făcut. Comercianţii *Fan-qui* erau aaesea iritaţi de cele Opt Reguli, iar infracţiunea lui Maxwell ar fi considerată o glumă copilărească. Dacă ar fi găsit în zona rurală, nu ar mai putea trece drept o glumă, iar consecinţele ar fi mult mai severe.

Cu toate acestea, ei începură cu dreptul. Ea îşi făcuse griji că Maxwell s-ar putea să nu ia în serios deghizarea, aşa că era plăcut surprinsă de cât de bine juca rolul unui bătrân plăpând. Umerii săi căzuţi făceau ca înălţimea lui să fie mai puţin vizibilă, şi îşi ţinea capul în jos, deşi era sigură că în spatele stratului de tifon, ochii lui cercetau cu nesaţ străzile înţesate, zgomotoase. Cu cât i se vedea mai puţin din faţă, cu atât era mai bine. Chiar şi cu acele bandaje, un observator atent putea să-şi dea seama că nasul său acoperit era prea mare, bărbia şi gura diferite de ale unui chinez han.

Gura lui…

Se înfierbânta la amintirea sărutului lui. Ce diavol fusese, să fi aprindă simţurile atât de nonşalant! Cu toate acestea, şi el păruse tulburat. Se alina cu gândul acesta.

Se uită la el peste umăr, aşa cum o

făcuse în mod regulat de când plecaseră din hong. Din fericire, oricine ar observa s-ar gândi că ea pur şi simplu îşi făcea griji pentru însoţitorul ei în vârstă. Era încântată să vadă că mulţimile agitate erau respectuoase faţă de părul lui cenuşiu, lumea ferindu-se din calea lor ca să evite să-l înghesuie. Deşi respectul pentru vârstă era o bază a societăţii chineze, ea nu apreciase pe deplin felul în care deghizarea lui avea să-i ajute să evite înghiontelile străinilor.

Ştiind că Maxwell voia să vadă cât mai mult posibil din Canton, Troth alese un traseu care îi purta pe la unele dintre cele mai interesante clădiri ale oraşului. Multe erau prea aglomerate ca explorarea lor să fie o mişcare inteligentă, dar, atunci când trecură de Sala de Examinare, ea îi dădu portarului câteva monede ca să le permită accesul.

Ea îl conduse către un culoar lung şi îngust flancat de sute de cămăruţe din cărămidă. Când hi sigură că nimeni nu îi putea auzi, îi spuse:

— Aici, erudiţii dau examenele de literatură şi filosofic ca să se poată califica pentru administraţia publică.

Maxwell se îndreptă şi merse într-una

dintre cămăruţe.

— Acestea sunt celule pentru cei care nu reuşesc? Arată de parcă ar fi menite pentru pedeapsă.

— Nu, în aceste camere sunt date examenele. Candidaţii trebuie să petreacă două zile şi două nopţi înăuntru ca să-şi scrie eseurile. Ei sunt urmăriţi din acel turn.

— Câte cămăruţe de examinare sunt?

— Cred că în jur de douăsprezece mii.

Fluieră uşor, total nechinezeşte.

— Douăsprezece mii de bieţi elevi care suferă dorind cu disperare a dovedi că au învăţat suficient cât să se califice pentru un loc de muncă în guvern. Nu este de mirare că atmosfera este atât de apăsătoare. Cărămizile sunt, probabil, impregnate cu suferinţa tinerilor care ştiu că viitorul lor depinde de cât de bine au să se descurce.

— Sinuciderea nu este o raritate în rândul studenţilor care se pregătesc pentru examen sau care nu reuşesc. Deşi identitatea ei de bărbat îi oferise libertatea de a cutreiera oraşul, ea vizitase Sala de Examinare o singură dată, cu ani în urmă, când nu apreciase pe deplin semnificaţia acesteia. Este destul de… înfricoşător, nu-i aşa? Dar şi măreţ în acelaşi timp.

— Măreţ?

— Într-un fel, acest amfiteatru reprezintă chiar inima Chinei. De două mii de ani, acest popor a fost civilizat, creând poezie şi filosofic şi plantând grădini. Ea avu un acut sentiment de pierdere. În mod periodic, cuceritorii au dat năvală din nord-vestul barbar şi s-au autoproclamat conducători, dar întotdeauna au adoptat căile chinezeşti. Sistemul nostru de guvernare datează tocmai de la Confucius, care credea că înţelepciunea şi cumpătarea erudiţilor ar asigura un stat corect şi virtuos. Fiecare oficial guvernamental, indiferent de statutul lui, s-a dovedit învăţat în ceea ce priveşte clasicii literaturii şi ai filosofiei noastre. Este vreo altă naţiune de pe pământ care să poată spune acelaşi lucru?

— Niciuna de care să fi auzit eu. Acum două mii de ani, locuitorii din Britannia se vopseau în albastru, şi Iisus încă nu se născuse, fu el de acord. Dar stabilitatea sistemului confucianist a creat, de asemenea, stagnare şi rigiditate, pe lângă mult prea multe reguli meschine şi oficiali chiar mai meschini.

— Adevărat, dar este un lucru mare să

permiţi oricărui băiat de la ţară înzestrat să dea examenele. Dacă se descurcă bine, poate ajunge guvernator de provincie sau cenzor imperial. Uneori, un sat se uneşte şi sponsorizează un candidat local, angajând meditatori care să-l pregătească în speranţa că va aduce onoare respectivului sat.

— Un sistem bazat pe merit e demn de laudă. Nu este nimic atât de cuprinzător în Marea Britanie. Faţa lui bandajată se întoarse spre ea, lipsită într-un mod ciudat de trăsături. Este prima dată când te-am auait spunând „nor şi „al nostru* cu referire la China.

Ea se gândi că era, probabil, adevărat.

— Poate că mă simt mai chinezoaică acum, că mă pregătesc să plec.

— De-abia mai târziu va trebui să iei o decitie finală, nu acum, spus el cu glas domol. Te poţi întoarce la gospodăria lui Chenqua dacă vrei sau să poţi sta în Macao. Era tentată să profite de confortul pe care el 1” oferea, dar nu putea. Deşi castronul ei de fier cu ore* o aştepta la Chenqua, ea se schimbase prea mult în ultimele săptămâni ca să se mai mulţumească vreodată cu asta.

Şi era totul din vina lui Maxwell.

Când plecară de la Sala de Examinare,

Kyle se întrebă cum s-ar fi descurcat el într-un astfel de sistem. Excelase întotdeauna la studii, dar numai pentru că îl interesau. Nu se confruntase niciodată cu un moment de cumpănă. El primise totul mură-n gură de când se născuse, aşa era o vorbă. Nu fusese niciodată testat cu adevărat, nu în modul cum fusese Dominic în perioada petrecută în armată.

Larma şi coloritul străzilor reprezentau un contrast revigorant faţă de solemnitatea de piatră a Sălii de Examinare. După săptămâni întregi captiv între hotarele limitate ale Coloniei, lui Kyle, oraşul Canton i se păru antrenant. Din fericire, disconfortul sforii care îl freca picioarele la fiecare pas îi amintea de rolul său de bătrân şubred.

Trecură pe lângă câteva temple, cele mai multe dintre ele mici lăcaşuri de cult regionale, dar văzură şi o structură mare şi de prost gust decorată abundent cu statui şi sculpturi. Studie clădirile cu nostalgie, în timp ce el şi Troth îşi croiau drum de-a lungul lor. Înainte de a ajunge la Hoshan, trebuia să o facă să-l înveţe formele adecvate de închinăciune, ca să poată vizita templul fără să atragă atenţia cu ignoranţa

lui.

Locul deveni mai puţin aglomerat când *trecură* d* un complex întunecat, cu un aer oficial. Sub pretextul că îl ajuta să ea>lească pietrele de pavaj sparte, Troth îl prinse de cot şi îi spuse încet:

— Aceasta este yamen-ul magistratului – biroul şi reşedinţa sa, dar şi o închisoare.

Oura lui Kyle se crispa când văzut prizonieri legaţi de bate de fier afară, pradă insultelor şi hărţuirii trecătorr lor. Cei mai mulţi dintre ei erau ghemuiţi lângă bare, cu capetele plecate şi cu umerii încovoiaţi. Privi cum o bătrână îl scuipă pe unul dintre răufăcători. Într-o societate în care „aspectul exterior* era considerat vital, această umilire publică era o pedeapsă formidabilă. Un bărbat ieşi împleticindu-se din având un pe trai de lemn masiv legat în jurul gâtului şi al încheieturilor. Kyle auzise de acest dispozitiv, numit Era mai degrabă o versiune personală şi portabilă a stâlpului infamiei, care fusese cândva folosit pentru a-i pedepsi pe micii infractorii din Anglia.

Purtătorul dispozitivului *cangue* era un bărbat scund cate ar fi putut fi vânzător ambulant. El îşi pierdu echilibrul sub greutatea plăcii de lemn, smucindu-şi capul

în stânga şi în dreapta într-o încercare zadarnică de a evita muştele chinuitoare care îi bâzâiau în jurul feţei. Kyle încetini la vederea lui, dar Troth îşi smuci brusc umărul ca să-l facă să meargă. Închisoarea magistratului nu era locul potrivit în care să zăboveşti.

Până ajunseră la grajdul care le adăpostea măgarii, era atât de copleşit de imagini şi sunete, încât aştepta cu nerăbdare liniştea satelor. Troth îl puse să aştepte b intrare şi se făcu nevăzută în partea din spate, strigând în chineză.

Lui i-ar fi plăcut să exploreze locuinţa, dar presupuse că un orb decrepit nu ar face-o. O pereche de câini slăbănogi veniră să adulmece în jurul gleznelor lui, apoi mârâiră. Puteau oare să-şi dea seama, după mirosul fui, că era străin sau erau doar neastâmpăraţi? Stătu nemişcat până când câinii plecară.

Câteva minute mai târziu, Troth apărut cu un măgar care purta un pachet şi o şa brută. Era un animal mic neîngrijit» dar arăta puternic şi sănătos. Troth luă una din mâinile sale şi o puse pe gâtul măgarului, ca şi cum chiar ar fi fost orb, şi îi spuse în şoaptă:

— Urcă-te pe el cu stângăcie.

El o ascultă, făcând un spectacol din sforţările sale de a pune un picior pe spatele măgarului. Odată ajuns călare, picioarele lui mai că ştergeau pământul. Îşi înăbuşi un zâmbet stârnit de gândul la ceea ce ar crede prietenii lui englezi dacă l-ar vedea acum. Fusese întotdeauna cunoscut pentru calitatea cailor săi.

Troth luă hăţurile şi conduse animalul în stradă. Surprins, el şopti:

— Unde este măgarul tău?

— Doar acesta. Când el dădu să protesteze, ea îl repezi: Mai târziu! Amintindu-şi că ea era la conducere, se făcu comod şi privi în jur. Măgarul nu se mişca mai repede decât un om, dar ei nu erau departe de una dintre porţile oraşului, şi în curând aveau să iasă din Canton. Drumul care ducea spre nord era larg şi foarte circulat.

Când suburbiile oraşului rămăseseră în spatele lor, Troth o luă pe un drum mai mic, de abia de un metru şi jumătate lăţime şi cu puţin trafic. Înaintară printre dealuri accidentate, de un verde intens, ce fuseseră terasate pentru a asigura cel mai bun randament. Cea mai comună recoltă era cea

de orez, ţăranii şi bivolii muncind în apă până la genunchi. Peisajul avea aceeaşi frumuseţe uşor ireală pe care o văzuse în acel folio al său. Artiştii acelor imagini fuseseră mult mai precişi decât îşi putuse el imagina. După ce se asigură că nu era nimeni prin apropiere, el întrebă încet:

— De ce doar un singur măgar?

— Un măgar care să poarte un bătrân arată rezonabil, în timp ce doi ar sugera prosperitate, şi asta ar fi rău, explică ea. Mai bine să părem genul de oameni care nu merită jefuiţi.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar chiar nu pot sta pe măgar tot drumul ştiind că o femeie merge pe jos pe lângă mine.

— Eu nu sunt femeie. Îţi aminteşti? Oamenii ar fi şocaţi să mă vadă pe mine călare» în timp ce bunicul meu respectabil ar fi nevoit să meargă pe lângă.

— Şi eu nu sunt un bunic respectabil. El îşi trecu un picior peste spatele măgarului şi începu să meargă pe jos pe partea opusă a lui Troth, cu o mână odihnindu-se

Kşaua brută, de parcă ar fi avut nevoie de sprijin.

perioada petrecută în Canton, înnebunisem din cauza lipsei de mişcare.

Nu pot renunţa la această ocazie de a-mi dezmorţi picioarele.

— Bine, dar, dacă ne apropiem de un oraş sau de un sat, urci din nou.

— Foarte bine. Era relaxant să fie din nou la ţară. Studie dealurile, ţinându-şi capul astfel încă să nu atragă nimănui atenţia fiindcă nu se comporta ca un orb. Peisajul este atât de atent cultivat, că-mi aminteşte de parcuri. Natura este mult mai sălbatică în Anglia.

— Spune-mi cum este.

— În partea de sud, multe dintre drumuri sunt mărginite cu garduri vii pline de păsări, flori şi fructe de pădure de sezon. Sunt păduri şi râuri care-şi aleg cursurile proprii, nefiind deviate pentru irigaţii.

— Dar Scoţia?

El începu să descrie mlaştinile: dealurile accidentate, cerbii şi bovinele miţoase de pe munte, pârâiaşele sălbatice care o luau la goană în jos pe dealuri, transformându-se în cascade în care se oglindea curcubeul după o furtună.

— Este un peisaj sălbatic şi singuratic în comparaţie cu acesta. Am o casă în Ţinuturile înalte. Cred că ţi-ar plăcea acolo.

— Sunt sigură că mi-ar plăcea, spuse ea

cu o voce în care i se citea dorinţa. Tatăl meu a crescut la frontiera ţării, dar se ducea în plimbare prin Ţinuturile înalte când era tânăr. Plănuia ca într-o zi să se retragă şi să mă ia acasă, în Scoţia.

— Deci tu ai visat la Ţinuturile înalte în vreme ce eu am visat la Hoshan, cugetă el. Poate că am fost sortiţi să ne întâlnim.

— Nu este conceptul de soartă mai degrabă oriental decât creştin?

— Să crezi în soartă sau în noroc consider că face parte din natura umană. Povesteşte-mi despre convingerile religioase din China. Am citit câte ceva, dar încă nu m-am lămurit cu privire la cele trei religii principale. Budismul, taoismul, confucianismul – ce presupune fiecare?

— Cei mai mulţi chinezi le respectă pe toate. Ea zâmbi. Biblia creştină spune că „Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos”, dar aici noi credem că orice religie care te învaţă să fii o persoană bună este demnă de urmat. Sunt trei Căi. Taoismul ne învaţă că trebuie să respectăm legile naturii şi să vedem spirite pretutindeni. Cele mai importante personalităţi sunt Lao-Zi, Bătrânul Maestru şi Cei Opt Nemuritori. Tao este yin şi yang,

diferite şi egale, şi *feng* shui, arta aranjării armonioase, care creează case şi grădini ce hrănesc sufletul.

— Ia-o mai uşor! protestă el. Vreau să ştiu mai multe.

Ea râse încântător.

— Mai târziu. Cea de-a doua Cale este cea a lui Confucius, Maestrul. El i-a învăţat pe oameni să se respecte unul pe altul, să cultive disciplina, învăţarea şi înţelepciunea, să ne respectăm bătrânii. Societatea şi guvernarea din China sunt înrădăcinate în învăţăturile sale.

— Şi budismul?

— El a fost Cel Iluminat, care ne-a învăţat că, pentru a scăpa de ciclul moarte-renaştere, nu trebuie să ne ataşăm de lucrurile de pe pământ. Renunţarea la poftele lumeşti va duce la pace şi înţelepciune.

Kyle studie linia perfectă a gâtului ei, profilul ei frumos conturat.

— Cu siguranţă eu nu sunt gata să renunţ la poftele pământeşti, dar vreau să aflu mai multe. În fiecare zi din această călătorie, de la Canton la Hoshan şi până la Londra, o să te pun să vorbeşti până când ai să răguşeşti.

— După atât de mulţi ani în care am făcut pe tăcutul invizibil Jin Kang, mă bucur să am un ascultător, spuse ea liniştită.

El zâmbi, gândindu-se că această călătorie era deja de-a dreptul minunată. Poate că într-adevăr soarta îi adusese împreună cu un scop, pentru că ea îi oferea China. În schimb, el axrea să-i dea Scoţia.

Dacă n-ar fi fost un gest nepotrivit pentru un bunk în v vârstă, Kyle ar fi început să fluiere.

capitolul 16

— E timpul să te urci din nou pe armăsarul tău credincios, murmură Troth. Satul de pe dealul din faţă pare suficient de mare ca să aibă un han, şi soarele e aproape de asfinţit.

— Toate oraşele şi satele din China sunt împrejmuite cu ziduri?

— Cele mai multe dintre ele. Au fost perioade în istoria noastră când bandiţii invadau ţara precum lăcustele, şi satele neprotejate erau distruse.

Resemnat să fie iar purtat ca un bagaj, Kyle urcă pe măgar, şi grupul lor mic urcă dealul. Observă că satul fusese construit pe un afloriment sărac, stâncos, astfel încât terenul fertil să nu fie irosit pe clădiri. Nu

văzuse niciodată un teren folosit atât de intens. Imediat dincolo de porţile satului se afla un han, rolul său fiind inconfundabil atât în China, cât şi în Anglia. Troth îl conduse printr-o arcadă largă într-o curte în care trei dintre cei patru pereţi aveau uşi ce duceau spre camere de oaspeţi, în timp ce ai patrulea dădea spre o magazie. Aerul era invadat de miros de animale şi de grăsimi prăjite. Înainte ca Troth să apuce să termine de legat măgarul, o femeie între două vârste veni în grabă cu o tavă de ceai. În timp ce ea şi Troth stăteau de vorbă, o ceaşcă de ceai aburind fii împinsă uşor în mâna lui Kyle. El ridică neîndemânatic ceaşca la buze, presupunând că până şi un bunic surd şi orb ar trebui să fie capabil să se descurce cu un ceai.

După ce termină de băut, Troth luă ceaşca şi se duse înăuntru cu femeia în timp ce Kyle se relaxă pe măgar, învăţând ce înseamnă răbdarea. În Anglia, fusese obişnuit cu slujitori care să se ocupă de sarcinile domestice ale vieţii, dar acel lucru se schimbase când plecase în călătorii. Valetul lui pe termen lung refuzase să-şi urmeze stăpânul în locuri străine, iar slujitorul care îl înlocuise plecase din

serviciul lui Kyle în India.

Fiindu-i imposibil să găsească un înlocuitor acceptabil, el decisese să-şi poarte singur de grijă pe durata şederii în Canton şi constatase că se bucura de intimitatea de a nu avea un servitor care să stea tot timpul în picioarele lui. Acum, Troth se ocupa de fiecare aspect al călătoriei lor, iar el se simţea destul de ciudat să nu facă mai nimic.

Totuşi, avu parte şi de amuzament. Un copil foarte mic merse de-a buşilea până la măgar. În timp ce îl privea pe Kyle cu nişte ochi mari, plini de seriozitate, se lăsă pe vine, pantalonii deschizându-i-se de-a lungul cusăturii dintre picioare, şi micuţul îşi făcu nevoile pe pământ, în curte. Kyle clipi în spatele bandajului de tifon. Chiar dacă îmbrăcămintea băiatului avea un design foarte practic, nu ar fi fost niciodată apreciată în Londra. Două femei tinere drăguţe strident machiate se apropiată uşor pe picioarele lor legate. Probabil erau prostituate, hanul fiind o sursă bună de afaceri. Una luă de mână copilul şi îl îndepărtă, dar cealaltă rămase şi îl urmări pe Kyle.

Ajungând aparent la o concluzie

favorabilă, îi mângâie genunchiul lui Kyle – nu, mai sus de genunchi; mâna ei alunecă spre coapsă. În timp ce trăncănea cu veselie, el îngheţă, stânjenitor de conştient de faptul că trupul său răspundea la dezmierdarea ei exersată. Era acesta un obicei local pe care ghidul său neglijase să i-l explice.7

Troth ieşi valvârtej din han, aruncând blesteme grosolane la adresa prostituatei. Neintimidată, fata răspunse înapoi, şi avu loc un schimb de replici acide. Se încheie când fata zâmbi cu subînţeles şi trecu o mână provocatoare peste braţul lui Troth. Apoi se îndepărtă cu paşi mărunţi, unduindu-şi şoldurile în semn de invitaţie. Mormăind înjurături, Troth conduse măgarul în curte şi îl ajută pe Kyle să se dea jos apucându-i cotul ca într-o menghină. Dormitorul se deschidea direct în spatele curţii şi era dominat de un pat de tip platformă. Kyle

SC uită primprejur în timp ce ea se întoarse la măgar după bagaje. Piesele de mobilier erau puţine, şi feres mic înguste şi înalte erau acoperite cu hârtie care permitea să intre doar o lumina slabă, dar el stătuse şi în locuri mai rele.

După ce Troth intră, închizând uşa în urma ei, el întrebă încet:

— Despre ce a fost vorba acolo în curte?

Ea aruncă nervoasă bagajul lângă perete.

— Nu a fost clar? Acea căţea de moravuri uşoare era în căutare de clienţi.

— Asta am ghicit, dar discuţia dintre voi a părut să se lungească.

— I-am spus că eşti prea bătrân ca să te amesteci cu curvele şi că ţi-a insultat demnitatea, spuse Troth acidă. După care m-a informat că mai mult ca sigur nu eşti prea bătrân şi că te-ar servi pe gratis datorită respectului mare pe care îl are pentru bătrâni.

— Ce popor ospitalier! spuse Kyle amuzat de absurdul situaţiei.

Troth îl săgetă cu privirea.

— Se chem pe prostituată ca să poţi profita de generozitatea ei?

— Bineînţeles că nu. Dar sunt… impresionat – începu să râdă – de cât de departe este dusă filosofia confucianistă de „a-ţi respecta bătrânii”.

Troth se repezi la el şi îi puse o mână peste gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu! şuieră

ea. Vrei săi asmuţi pe toţi din hanul ăsta asupra noastră? Oricine ascultă va şti că nu eşti un bunic invalid.

Râsul lui dispăru când ea se lipi de el. Prin bandajul transparent, de-abia putea vedea conturul trăsăturilor ei, dar căldura corpului ei era palpabilă. Excitarea cauzată de întâlnirea cu prostituata încă mai persista şi se transformă într-o nevoie feroce, o nevoie de-a avea nu o femeie *oarecare*, ci pe aceasta. Îi puse o mână pe obrazul neted precum mătasea. Trecuse mult timp de când nu mai fusese cu o femeie şi mult, mult mai mult de când îşi dorise o femeie la fel de mult cum şi-o dorea pe Troth.

Corpul său nu mai asculta ce-i dicta mintea, şi se aplecă să o sărute. Borurile pălăriilor lor de paie se loviră, şi cele două pălării căzură pe podea. Nebunie periculoasă, de-a dreptul periculoasă, dar gura ei era atât de dulce, atât de primitoare. Pe măsură ce sărutul se adânci, el îşi plimbă mâna în jos, simţind forţa elastică a spatelui său, curba caldă a şoldurile ei în timp ce o trăgea mai aproape.

Pentru un moment fericit, ea se topi la atingerea trupului său. Apoi, ea se retrase,

cu ochii mari plini de nedumerire.

— Tre’… trebuie să duc la grajd măgarul. Şi mâncare. O să aduc mâncare. Luă pălăria de jos şi ieşi în grabă din cameră, trăgând de borul pălăriei în jos pentru a-şi ascunde faţa.

Cu sângele zvâcnindu-i vene, Maxwell se aruncă pe marginea patului. Cum putuse fi atât de prost? De-abia începuseră călătoria, şi el deja cedase ispitei.

Ar fi o joacă de copii să o seducă, dar el era bărbat, nu un copil, şi seducerea unei fiinţe nevinovate era profund dezonorantă. Doar un ticălos ar profita de lipsa ei de experienţă. În Marea Britanie, ea urma să aibă şansa de-a fi femeia care năzuia să fie. Implicarea intimă cu el acum ar afecta irevocabil acel lucru.

Ştia că se putea controla, şi cu siguranţă aceasta era calea cea corectă cu Troth. De ce trebuia să fie atât de al naibii de dificil?

Troth ţesălă măgarul cu mâini tremurânde. Pe toţi zeii, dar greu mai fusese să plece de lângă Maxwell! Tot ceea ce îşi dorise era să-l atragă în pat şi să-l facă s-o înveţe o parte din tainele dintre un bărbat şi o femeie. Dar acea îmbrăţişare se petrecuse prea brusc. Instinctul îi spunea că

între ei ar trebui să fie şi altceva decât pasiune, altfel actul i-ar face să se simtă stânjeniţi şi vinovaţi: ea s-ar simţi ciudat, iar el s-ar simţi vinovat. În orice caz, momentul nu era potrivit.

Când termină de ţesălat măgarul, animalul era mai aranjat decât fusese vreodată în viaţa sa sărăcăcioasă. Ea plecă din grajd, care era, de fapt, un şopron deschis aflat la stânga intrării principale. Poarta era închisă acum că se înnoptase, şi o singură torţă care pâlpâia lumina curtea. Din fericire, doar câteva camere din hanul Pacea Cerească erau ocupate în seara aceea, ceea ce însemna că ea şi Maxwell aveau parte de intimitate. Deveneau din ce în ce mai pricepuţi să vorbească atât de încet, încât să nu-i poată auzi nimeni, dar un moment de greşeală ar fi putut avea consecinţe grave.

Se opri la bucătărie şi ridică tava de mâncare pe care o comandase mai devreme de la soţia hangiului. Când se întoarse în cameră, văzu cu un fior de regret că Maxwell făcuse un aşternut pe podea pentru ea. Evident, îşi revenise din pasiunea de mai devreme.

După ce intră, fixă un bufet mare de

lemn în suporturile de pe fiecare parte a uşii, să fie siguri. Apoi el începu să desfacă bandajul.

— De ore întregi vreau să scot ăsta.

Ea încercă să nu se holbeze la trăsăturile familiare apărute din spatele tifonului prăfuit. Bunicul blând şi infirm dispăru, înlocuit de un om în putere. Când îşi scoase peruca şi-şi trecu degetele prin păr pentru a-l aerisi, ea îşi smulse privirea de la el înainte de a se face de râs.

— Ce bine că nu poate vedea nimeni înăuntru, bunicule. Doar aminteşte-ţi că, deşi camerele de pe ambele părţi ale odăii noastre sunt libere, sunetele ajung departe în noapte.

El aprinse mica lampă de petrol în centrul mesei joase în timp ce ea luă vasele de pe tavă şi le puse pe masă. Era mâncare pentru săraci, orez şi un amestec de legume tocate, aromatizate cu ghimbir, împreună cu un ceainic şi ustensilele necesare. Aceasta era China cea reală, exact ceea ce îşi dorise el. Ea se aşeză cu picioarele încrucişate la masă, căutând un subiect neutru.

— În partea de nord, unde iernile sunt reci, paturile sunt construite din cărămidă, ca să se poată face focuri mici sub ele,

pentru căldură.

Se aşează şi el jos cu picioarele îndoite, de partea cealaltă a mesei.

— În Anglia ar fi de folos aşa ceva. Avem sticle cu apă caldă pentru picioare» dar se răcesc repede.

— Tatăl meu vorbea cu nostalgie despre ceaţa rece din Scoţia. Nu a menţionat niciodată sticlele cu apă caldă.

Bucuroasă că nu rămăsese nicio tensiune între ei din pricina a ceea ce se întâmplase mai devreme, ea turnă ceai pentru amândoi şi se pregăti să se bucure de mâncarea simplă şi de compania lui Maxwell.

Stânjeneala reveni când se pregătiră de culcare. Înăbuşindu-şi un căscat, Maxwell spuse:

— Sunt gata să mă retrag. Noapte bună. Apoi se aşează pe aşternutul de pe podea şi îşi scoase pantofii ponosiţi. O să dorm pe jos.

Îşi puse pantofii frumos lângă perete.

— Nu. Patul este mult mai confortabil, protestă ea. Ar trebui să dormiţi în el şi ca bunic, şi ca lord.

— În afara acestei camere, suntem în China, aşa că voi tace cum spui. Dar, când

suntem în particular, tu eşti o doamnă şi eu sunt un gentleman, spuse el cu fermitate. Şi un domn îi oferă întotdeauna cel mai bun loc, doamnei.

În Macao, ea văzuse cum europenii erau incredibil de proiectivi cu femeile lor, de parcă acestea erau făcute din sticlă, dar, conform tradiţiilor chinezeşti, un astfel de comportament era atât de ciudat, că până şi ideea o deranja.

— Nu voi putea dormi dacă nu staţi confortabil.

El se ridică şi făcu o plecăciune graţioasă.

— Vai, doamna mea, conştiinţa mă va chinui groaznic dacă voi dormi în pat. Trebuie să-mi acceptaţi dorinţele dacă nu doriţi să fiţi nemiloasă. Îi oferi braţul. Lăsaţi-mă să vă conduc la locul dumneavoastră de odihnă.

Maniera sa curtenitoare îi aduse lui Troth un zâmbet pe faţă. Simţindu-se ca doamna căreia i s-a adresat, ea puse o mână uşoară pe braţul său.

— Cedez în faţa gurii aurite a Domniei Tale, domnul meu, dar mă tem că nu o să închid un ochi.

Se uită în jos la ea, cu ochii luminaţi de

amuzament.

— Sunt îndeajuns de obosit să dorm pe pietre ascuţite, aşa că nu ar strica nici doamnei o odihnă bună.

El o însoţi vreo şase paşi până la pat, apoi se retrase făcând o altă plecăciune. Să sting lampa?

— \ a rog.

El opri flacăra. În întunericul aproape total d aua cum îşi scoase stratul exterior de haine, după care se instală pe aşternutul de pe podea. Îşi scoase şi ea îmbrăcămintea exterioară, apoi îşi întinse trupul obosit pe salteaua denivelată care acoperea patul.

Deşi era atât de obosită încât o durea corpul, nu se putea relaxa, şi nu doar din cauza disconfortului dat de gândul că se bucura de condiţii superioare. Stătea întinsă uitându-se în sus, pe deplin conştientă de faptul că d era la doar câţiva metri distanţă. Amintirile îmbrăţişăm lui erau dureros de vii.

De ce se retrăsese atât de prosteşte? În parte, fusese senzaţia ei că totul se întâmpla prea repede, dar înţelesese şi că existau unele temeri – cu privire la act în sine, la necunoscut, la Maxwell, care o fascina, dar care era în multe privinţe un străin

puternic, enigmatic.

Acum, prea târziu, se blestemă pentru îndoielile pe care le nutrea, pentru că şi el râvnise la ea la fel de mult ca ea. Dacă ar fi fost puţin mai curajoasă, ar fi putut sta în braţele lui acum. Conştientizarea acestui lucru o făcu să simtă o goliciune dureroasă. Un astfel de moment s-ar putea să nu se mai ivească din nou, pentru că d nu era un desfrânat excitat care să se culce cu oricine, iar ea nu era îndeajuns de femeie ca să abată un bărbat disciplinat de la calea cea dreaptă.

Pe măsură ce minutele păreau a dura o veşnicie, ea se întrebă dacă să ia iniţiativa în seara aceasta, cât timp amintirea sărutului lor era încă vie. Deşi risca o respingere umilitoare, ar fi fost mai bine decât să ştie că nici măcar nu încercase.

Era obosită, atât de obosită de atâta aşteptare şi dorinţa.

Neavând destul curaj ca să acţioneze cu îndrăzneală, ea hotărî să lase soarta să decidă. Respiraţia lui era lentă şi constantă. Dacă dormea, trebuia să încerce şi ea să doarmă. Dar dacă era treaz…

— Domnul meu? murmură ea.

— Da?

Vocea sa profunda trimise un impuls de determin» * re prin ea. Se strecura din pat şi se întinse lângă el pe podea. Punându M o mâna ademenitoare pe piept, spuse şovăielnic:

— M-aţi dorit mai devreme. S sunt aici acum.

El bălmăji o înjurătură.

— Merit să fiu biciuit pentru comportamentul meu. Braţul lui o înconjură cu blândeţe, nu cu pasiune. Of… oferta ta generoasă este foarte tentantă, dar nu pot ac* cepta. Deşi aici femeile pot trăi pentru a-l servi pe băr* baţi, se presupune că domnii englezi nu ar trecui să profite de femeile tinete. Vei avea o viaţă nouă şi noi oportunităţi în Marea Britanie. Dacă te culci cu mine acum, ţi-ai putea periclita viitorul.

Îşi îngropă faţa în umărul lui, ameţită de plăcerea de a fi atât de aproape de el. Îi adora mirosul, atât de masculin şi de provocator, şi dimensiunea şi puterea corpului.

— Nu există garanţii pentru ceea ce voi găsi în ţara părinţilor mei. Nu sunt o tânără atrăgătoare, domnul meu, şi niciun bărbat nu şi-a arătat vreodată interesul faţă de mine. Domnia Ta, da, măcar un pic. Guta ei

se schimonosi. Sau s-a întâmplat doar pentru că simţeaţi încă fierbinţeală de la atingerea prostituatei?

Celălalt braţ al lui o înconjură, dar nici aceasta nu era îmbrăţişarea unui amant – chiar şi fără pic de experienţă, îşi putea da seamă de diferenţă.

— Te găsesc foarte atrăgătoare şi îţi jur că mulţi bărbaţi din Marea Britanie vor simţi la fel. Nu trebuie să mi te oferi de teama că nu vei găsi niciodată un bărbat. Crede-mă, cea mai mare dificultate va fi în alegerea partenerului pe care îl vei dori cel mai mult.

Cât de politicos minţea un gentleman. Încercând să-şi înăbuşe lacrimile, ea şopti:

— Bărbaţii britanici nu au concubine? Aş fi bucuroasă să vă fiu concubină, dacă m-aţi dori din când în când.

Mâna lui îi mângâie braţul, palma caldă trimiţându-i furnicături prin tot corpul.

— Este adevărat că unii bărbaţi au amante, Troth, dar infidelitatea este un păcat. Dacă aş avea o soţie, nu aş dezonora-o în felul acesta.

Nu îi mai zisese niciodată pe numele ei real, şi, auzindu-l, inima îi bătu nebuneşte, chiar dacă se simţea mâhnită.

— Mă respingeţi cu atâta delicateţe, domnul meu. Dar, dacă nu vă pot fi soţie sau concubină, nu-mi veţi permite să vă fiu amantă, cel puţin pentru următoarele două săptămâni? Nu v-aş cere nimic altceva.

— Dar *ar trebui* să ceri mai mult! spuse el cu asprime. Ar trebui să cer să fii soţie, nu amantă. Să fii preţuită, nu folosită.

— Chiar şi neruşinată, tot nu vă pot atrage. Cu lacrimi arzânde, ea dădu să se ridice.

Braţul lui o strânse, ţinând-o aproape.

— Mă atragi foarte mult, dar ar fi o greşeală să acţionez bazându-mă pe asta în condiţiile în care nu îţi pot oferi ceea ce meriţi.

Gura ei se strâmbă din nou.

— Aş vrea să nu mă respectaţi atât de mult. Spuneţi că nu ar trebui să mă mulţumesc cu mai puţin decât să fiu soţie, dar amândoi ştim că un lord nu s-ar căsători niciodată cu o femeie corcită, fără niciun sfanţ, şi nu veţi permite nimic altceva.

El oftă.

— Asta nu are nimic de-a face cu averea sau cu descendenţa. Orice nereguli ar fi, nu au legătură cu tine, ci cu mine.

Ea simţi tensiunea din corpul său – şi nu

se datora dorinţei.

— Ce vreţi să spuneţi?

După o lungă tăcere, el spuse cu durere în glas:

— N-am spus nimănui acest lucru, dar am fost căsătorit cândva, o perioadă foarte scurtă. Când Constancia a murit… inima mea a murit cu ea. Nu sunt potrivit să fiu soţul nici unei femei care m-ar putea iubi.

Informaţia era tulburătoare şi explica pe deplin comportamentul său.

— Îmi pare rău, domnul meu.

Degetele lui îi mângâiată gingaş fruntea, dându-i pe spate buclele.

— Spune-mi Kyle, numele meu de botez.

„Kyle”. Ea aprecie onoarea de a i se adresa pe numele privat, deşi era mult mai puţin faţă de ceea ce îşi dorea ea.

— Te-ai căsătorit în mare secret pentru că familia se împotrivea?

— Tatăl meu ar fi fost îngrozit dacă ar fi ştiut. Fratele şi sora probabil ar fi înţeles, pentru că amândoi ştiu ce înseamnă să iubeşti. Dar ceea ce am simţit pentru Constancia a fost prea… prea personal ca să vorbesc despre acest lucru.

Ea îi atinse bărbia, simţindu-i ţepii. Ar face bine să se bărbierească dimineaţă,

altfel urma să aibă o barbă deloc specifică bărbaţilor din China.

— Dacă vorbeşti despre iubita ta, poate că îţi mai alini durerea.

— Poate că… ai dreptate. O altă tăcere. Constancia a fost amanta mea mulţi ani. Era din Spania, unde oamenii sunt foarte asemănători cu portughezii pe care i-ai cunoscut în Macao, brunetă, cu ochii închişi la culoare şi frumoasă. Era o curtezană, mult mai în vârstă decât mine. Vorbele astea rostite acum sună ca şi cum ceea ce am simţit pentru ea nu a fost nimic mai mult decât dragostea oarbă a unui tânăr pentru prima lui femeie, dar era cea mai caldă şi mai iubitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Când eram cu ea… simţeam o pace cum nu mai găseam nicăieri în altă parte. Vocea lui deveni aproape de neauzit. Pace şi pasiune.

După ce cunoscuse dragostea unui astfel de model de perfecţiune, nu era de mirare că nu mai avea niciun interes faţă de femei inferioare.

— Cel puţin ai avut curajul să te căsătoreşti cu ea, chiar dacă de familia ta ar fi considerat asta o greşeală îngrozitoare.

— Faptul că am luat-o de soţie a fost cel

mai înţelept lucru pe care l-am făcut vreodată. Îmi doresc doar să o fi făcut mai devreme. Nu-mi face deloc cinste faptul că acest gând mi-a venit doar atunci când era pe moarte.

Dorind să domolească tristeţea din vocea lui, ea spuse:

— Târziu, dat nu f>tea târziu. Aţi fost norocoşi că v-aţi Itftsit until pe altul, domnul meu.

El o sărută uşor pe frunte.

— Kyle.

— Kyle, repet* ea cu supunere.

Era pregătită’s* ţie trimis* înapoi în pat, dar el se răsuci uşor, odihnindu-şi obrazul pe parul ei. Grozav de bucutvtas* e* ti permisese’s* rămână lângă el, se lipi vie el şi în scurt timp adormi.

capitolul 17

Angitei tWtunal anului 1832

Familia Renboume se reunea de Crăciun. Troth îşi Avuse griji cu privire la întâlnirea surorii lui Kyle, dar Ladv Lucia se dovedi la fel de minunată ca Dominic. Ea avea înălţimea, ochii albaştri şi părul şaten-închis ondulat al fraţilor ei. Soţul ei, Robert Justice, era un bărbat liniştit, cu privire caldă, care se uita la Troth cu o oarecare

curiozitate, dar cu şi mai multă bunătate.

Cei doi copii ai familie Justice erau de aproape aceeaşi vârstă cu perechea lui Dominic şi a lui Mericl.

— Eu şi Dom ne-em căsătorit la câteva săptămâni distanţă unul de altul, a explicat Lucia când copiii se salutară zgomotos. Bună planificare, nu eşti de acord?

— Într-adevăr. Troth ti urmări pe cei patru veri luându-se la întrecere în grup, minunându-se de faptul că acum avea patru copii care o numeau mătuşă.

Sosirea la amiază a familiei Justice fu urmată de un prânz însufleţit. După aceea. Troth se retrase în bibliotecă. Nu numai că tânjea după linişte, dar astfel le permitea celor din familia Renboume şi celor din familia Justice să discute în privat despre alegerea excentrică a fratelui lor.

Ea iubea bibliotecara cărei colecţie de cărţi l-ar fi impresionat până şi pe Chenqua. Alese un volum de poezie la întâmplare şi se aşeză să citească într-unul dintre scăunele cu mânere care flancau şemineul. Era o după miaz & viforoasă, iar vântul zguduia ferestrele, dar aici ea era în siguranţă şi la căldură.

Din câte se părea, cartea cuprindea

operele poeţilor britanici din secolul al XVII-lea. „Dacă lumea ne-ar fi suficientă, la tel şi timpul, această timiditate n-ar fi o infracţiune, doamnă. Ea zâmbi ironic la citirea versurilor. Ea fusese cea care jucase rolul iubitului insistent, deşi Kyle nu fusese deloc o servitoare timidă. În schimb, se dovedise un bărbat de onoare.

„Mormântul este un loc frumos şi privat, dar lipsit de îmbrăţişări. Închise cartea, cu ochii plini de lacrimi. Nu axea să regrete niciodată comportamentul ei neruşinat. Cea mai mare mulţumire se care avusese parte fusese declaraţia şoptită de Dominic cum că fratele său murise tăcând ceea ce îşi dorea cel mai mult, şi puţini oameni erau atât de norocoşi. Voia să creadă asta, deşi nu se putea abţine să nu se gândească totuşi că *a trăi* după cum îţi doreşti era mult mai bine.

Uşa bibliotecii se deschise, şi un bărbat în vârstă intră sprijinindu-se într-un baston. Contele de Wrexham venea să-şi petreacă sărbătoarea de Crăciun cu familia. Dacă nu ar fi ştiut cine era, ea nu l-ar fi recunoscut ca fiind tată al lui Kyle, pentru că se puteau observa foarte puţine asemănări. Dar avea aroganţa inconfundabilă a nobililor, o voinţă acerbă într-un corp fragil.

Ea se ridică şi făcu imediat o reverenţă, bătăile inimii accelerându-i-se.

— Lord Wrexham.

Acesta se opri la câţiva metri distanţă, mijindu-şi ochii ca să o vadă mai bine. Privirea lui zăbovi asupra taliei ei subţiri. Era uşurat sau dezamăgit să vadă că nu era însărcinată? Un copil cu sânge amestecat.

— Deci tu eşti aşa-zisa noră a mea. Din ce parte a Scoţiei provenea tatăl tău?

— Melrose, la sud de Edinburgh.

— Soţia mea era din Ţinuturile înalte. Sângele ei curge puternic prin venele copiilor mei. El râse strident. Ceea ce nu-i un lucru rău, pentru că a fost mult mai frumoasă decât mine. Se lăsă ciudat în scaun, în partea opusă a şemineului. A naibii gută, murmură el. Spune-mi despre timpul petrecut de fiul meu în China.

Ea se conformă, punând accent pe plăcerea pe care o găsise Kyle în explorarea unei lumi atât de diferită de a lui şi pe curajul pe care îl dovedise înainte să moară. Contele se uită descurajat la cărbunii din toc, cu o expresie de nepătruns pe chip. După ce termină relatarea, el spuse cu asprime:

— N-aş fi permis niciodată o astfel de

căsătorie, dar... acum nu mai contează. Dacă i-ai oferit puţină fericire, presupun că trebuie să fie bucuros pentru asta. Se săltă cu dificultate. Vei fi bine îngrijită pe viitor. Ezită, apoi adăugă cu glas aspru:!... îţi sunt recunoscător că ai venit tocmai până aici pentru a ne povesti despre ultimele zile ale băiatului meu.

El ieşi din bibliotecă, sprijinindu-se în baston. Troth îşi odihni capul pe spătarul scaunului şi închise ochii, tremurând. Partea cea mai grea trecuse. Nu fusese surprinsă să afle că tatăl lui Kyle s-ar fi opus cu înverşunare căsătoriei moştenitorului lui, dar, desigur, dacă dezastrul nu s-ar fi abătut asupra expediţiei lor, nu ar fi fost nicio căsătorie faţă de care să se opună.

După cum spusese şi Wrexham, acum nu mai conta. Nu purta în pântece un moştenitor al titlului Wrexham, aşa că privilegiile familiei aveau să le revină lui Dominic şi fiului său. Bătrânul îşi putea permite să tolereze prezenţa ei neaşteptată.

Era mai puţin decât sperase, dar, probabil, mai mult decât merita.

capitolul 18

Pe drum, în *China*

Kyle ar fi putut crede că acea noapte

fusese doar un vis dacă nu s-ar fi trezit cu Troth cuibărită sub braţul lui. Cât de proşti fuseseră să ajungă să doarmă pe podeaua tare în loc de pat! Cu toate acestea, era prima noapte după mult, mult timp în care dormise atât de bine.

Deşi el nu uitase cu cătă eficienţa se luptase cu o hmdi> de răutefttori, când dormea arăta vulnerabilă şi mai tânără decât vârsta ei reala. Se simţi peste măsură de protector, dar şi uimit de voinţa lui din seara precedenta. Îmbrăcată ca barbar şi cu trucuri feminine demne de un copil, tot era atât de senzuală, că el mai că-şi aruncase onoarea pe fereastra acoperita cu hârtie. Partea masculină plină de dorinţa a creierului său îi subliniase cu înverşunare c8 era majoră şi mai mult decât dispusă, dar el avusese suficienta decenţa încât să-i reziste.

Având grijă să nu o trezească, îi studie trăsăturile fascinante ale chipului. Era greu de crezut că se credea neatrăgătoare când poseda o astfel de frumuseţe izbitoare. Pe drumul spre casă, trebuia să o înveţe să fie mai precaută în privinţa bărbaţilor. În momentul de faţă, era atât de avidă de bunătate şi admiraţie, că ar fi o pradă

uşoară pentru cei lipsiţi de scrupule.

Ochii ei se deschiseră, dezvăluind speranţă şi îndoială în adâncimile căprui.

— Domnul meu. Kyle. Eu… Mă bucur că nu m-ai trimis în pat noaptea trecută.

— Aşa ar fi fost înţelept, dar mi-a plăcut prea mult apropierea ta. Nu am mai avut tovarăşă de pat de mulţi ani. Ezită. Nevoia de contact cu o altă persoană are rădăcini adânci, la fel ca dorinţa. Poate fi înşelător de uşor să confunzi aceste lucruri cu iubirea, dar iubirea înseamnă mult mai mult decât trăiri fizice.

În privirea ei se ascundea şi altceva. Poate amuzament? Pesemne că vorbise amuzant de pompos.

— O să ţin minte asta, Kyle.

Ea vorbi cu o sfială prefăcută, încât el bănuia că tocmai fusese martorul primei ei şiretenii. Învăţa rapid. Până când aveau să ajungă în Anglia, urma să se priceapă cât de cât, deşi avea să supravegheze progresele pe care le făcea, pentru a se asigura că ea nu o apuca pe căi greşite. Oare ar vrea să fie prezentată în Londra?

S-ar putea aranja asta, deşi, de îndată ce s-ar confrunta cu bârfele acide şi cu formalitatea rigidă a societăţii aristocratice,

şi-ar pierde, probabil, interesul faţă de acest lucru. Cât de fermecător era să doarmă cu ea, despărţiţi doar de două straturi de bumbac. Ar fi atât de uşor să se aplece şi s „sărute gâtul acela subţire…

El se aplecă Inino parte ţi se ridic.

— Dac* ne lu-m dup* zgomotul din curte» teată kimea de la Han este în picioare» şi noi ar trebui să îl urmăm exemplul.

— Hanul Pacea Ceteasc. Ea se ridic* şi îţi îmbrăcă hainele de exterior.

Dup* ce se îmbrăcară amândoi» şi el îţi puse peruca albit*, ea îi bandaj* faţa ţi capul din nou» adăugând câteva nete. Servit* micul dejun format din ceai ţituri de ores ţi fructe» apoi îţi reluat* călătoria.

Aveau de parcurs un drum mai mare acum» cu trafic constant în ambele direcţii. Troth ti ordonă lui Kyle să se urce pe măgar. Să se ferească de praf şi de călătorii care mergeau mai repede nu era nici pe departe la tel de amuzant ca mersul pe jos şi conversaţia cu Troth din ziua precedent.

Era pe punctul de a o întreba dac* nu exista un traseu alternativ» când auziră zgomot de tobe undeva în faţă. Urcară pe un deal şi văzură pe drumul de dedesubt un

grup de detaşamente de marţ ce începeau să urce dealul spre ei. Căruţele, trecătorii şi călăreţii se opriseră lângă copaci ca să le permită soldaţilor să treacă.

— Stegarii imperiali[6], spuse Troth în şoaptă. Trupe de elită în drum spre Canton, probabil.

Neavând nicio dorinţă de a da ochii cu soldaţii, Kyle spuse:

— Este o cărare mică în faţă şi la dreapta. Să mergem pe acolo?

Troth miji ochii din cauza soarelui şi citi caracterele pictate pe un indicator la întretăierea dintre cărate şi drumul principal.

— Duce le o canctuifl şi la n mfinâatife fflimottse, Mă gândisem să te duc «colo, Peaemne deta este un semn.

Ea mână măgurtil cât de repede putea merge. Până ajunseră ei la cărare, stegarii erau suficient de aproape cât să le vadă armura de bambus ţi coifurile de metal ascuţite. Când se depărtară îndeajuns cât să nu mai fie văzuţi datorită arbuştilor, Kyle

6 Sub dinastia Quing, armata din China cuprindea un sistem de caste militare ereditare numit „Cele opt steaguri", cate erau diferenţiate prin culori. Soldaţii din aceste caste purtau denumire* de stegari. Din punctul de vedere al priorităţii, primele trei steaguri erau denumite „Cele trei steaguri superioare", iar celelalte „CeW cinci steaguri inferioare". Prima categorie se afla sub ordinul direct al Împăratului, (n.tr.)

descălecfl şi se întoarse să urmărească marşul trupelor. Pământul vibra la tunetul paşilor lor.

— Poporul tău se teme de armata imperiala/

— Nu tocmai, dar un om înţelept nu se abate de la drumul său ca să le atragă atenţia.

— Bănuiesc că acest lucru este valabil pentru armatele de oriunde.

Kyle privi în tăcere coloanele de soldaţi care treceau. Deşi săbiile şi lăncile erau primitive comparativ cu puştile britanice, soldaţii păreau duri şi hotărâţi. Instruiţi şi înarmaţi adecvat, ar putea da piept cu orice armată, dar, în momentul acesta, ar fi decimaţi de trupele europene antrenate.

În speranţa că nu se va întâmpla aşa ceva, urcă dealul pe lângă măgar, îndreptându-se spre o zonă mai sălbatică a ţării. Trecură constant peste un teren prea bolovănos şi prea năpădit de buruieni ca să servească pentru agricultură. Nu trecea aproape nimeni pe aici. Soarele era destul de sus pe cer când o apucară pe după un meandru şi ajunseră la o cascadă spectaculoasă. Pornea din stânca de sus, căzând cel puţin cincisprezece metri înainte

de a se vărsa într-un iaz albastru precum cerul, apoi prelingându-se în josul dealului într-o serie de cascade mai mici. Kyle rămase fără suflare în faţa frumuseţii sălbatice a locului.

— Se numeşte Apa Zburătoare. Mănăstirea este deasupra. Acestea sunt adesea construite în munţi şi în apropierea apei.

Troth îşi puse mâna streaşină la ochi în timp ce privea în sus.

— Dacă mergem până acolo, se spune că priveliştea înspre zona rurală este splendidă. Totuşi, este mult de urcat, şi nu sunt sigură unde este satul următor.

— O să ne descurcăm noi cumva, spuse el, nedorind să piardă o panoramă atât de interesantă.

Urcară până deasupra cascadei şi trecură de mânâstk re. Lui Kyle i-ar fi plăcut să intre, dar cel mai bine era s4 evite pe cât posibil oamenii.

Deşi drumul către vârf era abrupt, merita efortul Priveliştea era fenomenală, desfăşurându-se, probabil, pe XTeo optzeci de kilometri în toate direcţiile. Canton de-abia se vedea în ceaţă, iar izvoarele şi canalele care se vărsau în râul Pearl

şerpuiau prin district într-o reţea strălucitoare. Sătucuri erau împrăştiate pretutindeni în văile fertile şi până sus pe povârnişurile stâncoase. Rotocoalele firave de fum indicau existenţa unui sat la poalele munţilor din faţa lor.

Kyle ar fi putut studia zona rurală ore întregi, dar în scurt timp un grup de călugări apăru pe cărarea de sub ei. Troth şopti:

— Călugării binevoitori s-ar putea întreba de ce un bătrân orb a urcat pe jos atât de mult, aşa că hai călare pe măgar, bunicule.

El se supuse, şi porniră pe cărarea mult mai strâmtă care trecea prin spatele muntelui printr-un defileu îngust. Împădurită dens şi cu un izvor în mijloc, se transforma într-un torent după o ploaie puternică. Ici şi colo, plantaţii de ceai se întindeau pe faţada muntelui, cu plantele înfrunzite pentru prima oară în acel an de un verde pătrunzător.

— Plantele de ceai preferă înălţimea şi umiditatea, spuse Troth, în timp ce un ţăran care muncea într-o plantaţie de ceai le strigă ceva.

— Ce a spus? întrebă Kyle.

— Cred că ne-a sfătuit să nu ne petrecem noaptea pe munte. Stafii, probabil.

Ea îi traduse cu atâta naturaleţe, că el tresări.

— Stafii. Sigur.

Ea zâmbi larg.

— Sunt peste tot, bunicule. Trebuie să le respectăm, în timp ce înaintau pe cărare, ea cercetă peisajul accidentat. Sunt multe peşteri pe aceste dealuri. Poate vom explora una mai târziu, Kyle. Îi plăcea prenumele lui, care avea simplitatea pură a numelor chinezilor.

Văzând o umbră promiţătoare pe zidul de piatră al defileului, îi făcu semn lui Kyle să stea cu măgarul în timp ce ea mergea în recunoaştere. Înaintă vreo sută de metri, când tufişurile se mişcară, şi o creatură cu blana negru cu galben se ivi din umbre, la cinci metri în faţa ei. „Tigru”. Rămase nemişcată. Apoi, cu inima bătându-i nebuneşte, începu să se retragă încet, în timp ce animalul o măsura din ochi.

Tigrul se mişcă în direcţia ei, făcând câte un pas leneş. Dacă ar ataca-o, abilităţile ei de tuing *chun* nu ar ajuta-o să scape întreagă. Ar putea oare să se urce

într-un copac? Nu, niciunul nu era suficient de aproape, şi, oricum, un tigru urcă mai repede decât un om.

Continuă să se retragă până când călcâiul i se prinse de o rădăcină, şi ea căzu. Tigrul începu să se apropie în salturi. Ea ţipă, în vreme ce distanţa dintre ei se reducea, incapabilă să-şi stăpânească frica, în timp ce privea la gura lui deschisă şi la colţi. Avea să încerce să-l lovească în ochi şi poate chiar în gât…

O piatră cât pumnul şuieră pe lângă ea şi lovi nasul tigrului. Animalul rămase nemişcat, clipind de uimire.

O altă piatră îi lovi pieptul larg, dungat, urmată la scurt timp de alta care îi atinse umărul musculos. Tigrul îşi întoarse capul să privească dincolo de Troth şi mârâi în semn de avertisment.

Liniştea fu absolută până când o altă piatră lovi o ureche neagră şi îmblănită. Animalul scuipă nervos, apoi se întoarse şi sări în tufişuri. Când coada imensă se făcu nevăzută, Kyle o ajută să se ridice.

— Eşti bine, Troth?

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească.

— Atunci hai să mergem! Din fericire,

prietenul tău nu era înfometat, dar trebuie să ne facem nevăzuţi până nu-i creşte apetitul. Îşi ţinu un braţ în jurul taliei ei în timp ce o îndemna înapoi unde priponise măgarul agitat. Acesta scoase un răget când îi văzu, trăgând de hăţuri. În timp ce Kyle liniştea măgarul, Troth întrebă:

— Ce prost aruncă cu pietre într-un tigru?

— Un prost care nu are puşcă. Măgarul» e liniştise, şi Kyle o luă în braţe şi o puse pe şa. Am mai avut deface cu tigri în India, şi eram destul de sigur că, lovindu-l cu pietre, am să-l fac să renunţe fără săd enervez. Daci nu sunt porniţi la vân Ătoare, tigrii nu prea se deranjează să atace oameni, dar, în clipa în care ai căzut, în ochii lui ai părut dintr-odată mai comestibila.

— Tu ar trebui să fii pe măgar, protesta ea în timp ce el ghida măgarul pe traseul accidentat.

— Mai târziu, când nu o să mai tremuri din toate încheieturile.

îi aruncă un zâmbet rapid, care contrasta ciudat cu bandajele care Îi ascundeau cea mai mare parte din faţă.

Avea dreptate – tremura toată. Fu recunoscătoare să-l lase pe tovarăşul ci să

preia hăţurile. Ce păcat că fusese prea distrasă şi nu se bucurase când braţele lui puternice o ridicaseră pe măgar. Pesemne îşi revine dacă începea să aibă astfel de gânduri pline de dorinţa.

— Arunci bine.

— Eram recunoscut ca un bun aruncător la crichet când eram la Eton, spuse el chicotind. Pe atunci nu mi-a trecut prin minte că talentul se va dovedi de folos şi în ceea ce priveşte tigrii. Avantajele unei educaţii alese.

Ea zâmbi, detensionându-se. Nonşalanţa în faţa dezastrului iminent era una dintre calităţile care îi plăceau cel mai mult la britanici. Şi tatăl ei fusese la fel. El şi Kyle s-ar fi plăcut reciproc.

După ce merse călare aproape un kilometru, ea se dădu jos de pe şa şi luă hăţurile măgarului. Kyle se dădu un pas înapoi şi îşi puse mâna pe şa în poziţia sa obişnuită. Troth observase că în afară de faptul că o salvase, el îşi menţinuse postura şi particularităţile unui bătrân chiar şi atunci când nu părea să fie nimeni în jur. În China, putea fi oricând cineva la pândă.

— Soarele e aproape de asfinţit, şi nu cred că vom ajunge la acel sat până la

căderea nopţii, remarcă el.

Ea se cutremura involuntar.

— Mă tem că nu.

— Nu ne putem petrece noaptea sub cerul liber, din moment ce tigrii vânează îndeosebi noaptea. Ne-em putea urca într-un copac, dar prietenul nostru care rage ar servi drept hrană în locul vreunei căprioare. Discret, el îşi îndepărtă banda de tifon care îi acoperea ochii ca să vadă mai clar. Ar putea fi o peşteră acolo. Mergem să aruncăm o privire mai atentă.7

Ea încuviinţă din cap, sperând că avea dreptate. Voia pereţi solizi în jur în noaptea aceasta.

Înaintară cu greu pe pantă şi primprejurul pietrelor, măgarul protestând până când Kyle îi spuse cu asprime:

— Nu te mai plânge. Facem asta ca să nu sfârşeşti drept cină.

— Poate se plânge pentru că are nevoie de un nume.

— Putem să-l numim Măgar împielițat, sugeră Kyle.

Ea râse.

— Este un măgar chinez, aşa că ar trebui să aibă un nume chinezesc. Ce zici de Sheng? înseamnă victorie.

— Să sperăm că trăieşte să se bucure de nume. Hai, Sheng!

Kyle trase de frâul animalului să-l îndemne să urce panta abruptă. Pe măsură ce se apropiau de peşteră, Troth spuse neliniştită:

— Ai observat cât de bătătorită este poteca aceasta? Sper să nu fie aşa din cauza unor creaturi înfometate care trăiesc în peşteră.

— Putem face faţă la orice, numai nu unui tigru.

Troth clipi când un pistol îşi făcu apariţia în mâna lui Kyle. Unde îl ascunsese? Ce bărbat de nădejde se dovedea în sălbăticie.

Ea aşteptă în timp ce Kyle păşi precaut prin intrarea îngustă. Vocea lui făcu un ecou ciudat când spuse:

— Spaţiul este destul de mare mare. Curios, miroase a lemn de santal. Nu încape îndoială că este în mod regulat folosită de către călători, dar acum nu-i nimeni aici. Intră.

Trăgând de căpăstrul lui Sheng cu toată puterea, Troth vârî măgarul în peşteră cu zăngănit de copite. Zona avea o formă neregulată, dar era spaţioasă şi luminată

slab de o crevasă în dealul de mai sus. La stânga era o groapă de foc cu cenuşă, şi, dincolo de ea, apa se prelingea pe stâncă într-un iaz mic din apropiere.

Mai era şi o grămăjoară cu torţe pregătite. Kyle aprinse una şi începu să exploreze. Strigă din dosul întunecat al peşterii:

— Este un pasaj aici. O să verific, să mă asigur că nu se ascunde nimic periculos.

— Vin şi eu.

Curioasă, Troth îl priponi pe Sheng de o proeminenţă din piatră şi îl urmă pe Kyle prin pasajul ce urca pe deal. Ea bănuia că era un tunel natural extins şi nivelat pentru a înlesni înaintarea. Află motivul atunci când Kyle se opri în faţa ei şi fluieră uşor.

— Pe toţi zeii! Este un templu.

capitolul 19

Uimit, Kyle studie femeia sculptată din faţa lui. Având de două ori înălţimea unui om şi iluminată de razele infiltrate prin găurile din tavanul ce se înălţa la mare înălţime, părea să fi fost sculptată din piatra muntelui. Nici măcar nu îndrăznea să ghicească cu cât de mult timp în urmă. O mie de ani? Două mii?

Troth păşi lângă el şi spuse încet:

— Nu „Pe toţi zeii”, ci „Pe zeiţa mea”. Ea îşi împreună mâinile în faţa pieptului şi făcu o plecăciune. Aceasta este Kuan Vin, zeiţa budistă a îndurării şi protectoarea copiilor.

În lumina slabă, Kuan Yin radia graţie şi seninătate. Kyle se uită la grămada de flori uscate de la baza statuii.

— Se pare că localnicii vin aici în mod regulat. Va fi o ofensă adusă zeiţei şi adepţilor ei ca un diavol străin să-şi petreacă noaptea în peştera de mai jos?

— Kuan Yin este foarte binevoitoare. Sunt sigură că nu se va supăra dacă înnoptezi în casa ei de oaspeţi. Cufundată în gânduri, Troth se întoarse încet în timp ce absorbea fiecare detaliu al altarului. Dar acesta este un spaţiu sacru. Poţi simţi forţa chi-ului?

El se gândi serios la întrebarea ei şi îşi dădu seama că simţea… ceva.

— Este ca energia… unei inimi care bate?

Ea încuviinţă viguros din cap.

— Acesta este un mod de a o descrie. Chiul este forţa vieţii. Domină întreaga existenţă. E o forţă mare aici.

El simţise o forţă similară şi în alte locuri, unele dintre ele case de cult, altele

situri de o frumuseţe naturală de necrezut.

— Această forţă există ca urmare a secole întregi de adorare sau a fost aici înaintea templului?

— Ambele, îmi închipui. Aceasta a fost, probabil, un epicentru pentru chi, iar din acest motiv a fost ales ca sit pentru un templu. Privirea lui Troth se înălţă către cupola de deasupra; în lumina sidefie, chipul ei părea de pe altă lume. Am auzit că sunt multe altare ascunse în zone retrase, dar acesta este primul pe care îl văd. Am fost binecuvântaţi.

Kyle era de acord. După ce se înclină cu respect în faţa zeiţei, el o luă înainte spre camera de oaspeţi. Când ajunseră, Troth spuse:

— Mă duc să aduc lemne de foc şi nutreţ pentru măgar.

— Nu merge prea departe. Nu vreau să rămâi pe acolo, prin întuneric.

— Crede-mă, nici eu nu vreau asta!

El deşeuă măgarul şi puse bagajele într-o nişă naturală din apropierea intrării. Troth, prevăzătoare, luase şi câteva pături aspre, ceva de mâncare şi un vas mic în care să încălzească apă pentru ceai. Oprirea lor avea să fie confortabilă.

După ce îl priponi pe Sheng într-o altă nişă formată de pereţii neregulaţi, el începu să-l şteargă pe măgar cu o cârpă. Troth se întoarse de două ori, odată cu ierburi pentru Sheng şi a doua oară cu lemne de foc. Se uită afară la cerul întunecat.

— Ultima ieşire. Dacă nu o să avem lemne de-ajuns, ne vom descurca şi fără.

Ea puse jos surcelele, apoi se curăţă de aşchiile de lemn de pe mâneci.

— De acord. El ridică grilajul de lemn solid pe care îl găsise în timp ce explora. Nu suntem singurii care îşi face griji din pricina tigrilor. Vezi modul în care au fost instalate aceste console care blochează grilajul peste intrare?

— Doamna le poartă de grijă oamenilor ei.

Cu grilajul pus la loc în condiţii de siguranţă, Kyle îţi dădu jos bandajele şi peruca. Deghizarea era o pacoste, aşa cum era şi faptul că se dădea drept un bătrân slăbit, dar uşurarea de a redeveni el însuşi aproape că merita. Renunţarea la deghizare îl făcea să înţeleagă cum trebuia să se simtă Troth, care îşi petrecuse cincisprezece ani captivă unei deghizări ce nu fusese alegerea ei. Nu era de mirare că tânjea după Marea

Britanie şi viaţa ca femeie.

Îşi împărţiră treburile într-o tăcere prietenească ţi se aşezară să mănânce, fiecare dintre ei folosind o pătură pliată pentru a nu sta direct pe piatra denivelată. Kyle nu îşi putea aminti de când nu se mai simţise atât de mulţumit.

După masa lor simplă, el spuse gânditor:

— Mulţi ani de acum înainte, când voi fi bătrân, cărunt şi plictisitor, mă voi gândi la această noapte şi îmi voi aminti cât de norocos am fost.

— Norocos?

Arătă de jur-împrejur cu ceaşca mică de ceai.

— Cinez într-un loc fascinant şi misterios, într-o ţară dincolo de răsăritul soarelui, şi mă bucur de compania unei tinere încântătoare şi remarcabile. Am visat la astfel de aventuri pe când eram flăcău.

Ea îşi plecă privirea, stânjenită. Îi auzise pe comercianţii europeni din Macao făcându-le complimente doamnelor lor. Complimentele erau fermecătoare, dar insignifiante.

— De asta ai ales să călătoreşti? Pentru aventură?

— Numai în parte. Privirea lui deveni

distantă. Încă de mic, am fost intrigat de globul pământesc şi locurile sale goale, neexplorate. Pe hărţile foarte vechi, apăreau lucruri de genul „Aici sunt dragoni”. Cu toate acestea, deşi tânjeam să văd dragonii, cred că motivul mai profund pentru care voiam să călătoresc era ca să… să aflu cine eram cu adevărat.

Ea zâmbi slab.

— Nu eşti Kyle Renbourne, viconfe Maxwell şi moşnv nitor al titlului de conte de Wrexham?

— Aceea era partea evidenta. Se aplecă uşor în faţă şi împărţi ceaiul rămas. Dar lumea avea atât de multe aşteptări de la mine, că nu am fost niciodată sigur de ceea ce eu îmi doream pentru mine. Ani întreg», nu-am invidiat fratele. Încă de tânăr, a avut parte de mai multă libertate decât mine, dar ar fi renunţat într-o clipită la libertate pentru responsabilităţile mele.

— Sună de parcă aţi fi doi măgari care trag de *fanţi* pentru iarba la care nu puteţi ajunge.

El chicoti.

— Exact. În cele din urmă, cu ajutoru! Constancies, am înţeles că multe dintre lanţurile cu care eram legat erau propria-mi

creaţie. După moartea ei, le-am aruncat şi am pornit pe drumul care m-a adus aici.

— Ai descoperit ce voiai cu adevărat de-a lungul drumului?

— Este ironic. Obişnuiam să mă simt prizonierul responsabilităţii de a întreţine o mare proprietate, de a ocupa, în cele din urmă, un loc în Camera Lorzilor şi de a lua decizii cu privire la soarta naţiunii. Cu toate acestea, acum le aştept cu nerăbdare pe ambele. Vor apărea întotdeauna noi provocări, şi cred că o să-i slujesc bine pe chiriaşi şi pe compatrioţii mei. Râse cu autoironie. Sună destul de pompos, nu-i aşa?

Ea îi studie liniile ferme ale feţei, gândindu-se că nu ar putea fi niciodată pompos, cu atât mai puţin plictisitor.

— Tatăl meu spunea că mottoul Mariei Stuart a fost; „în sfârşitul meu îmi aflu începutul”. La fel şi tu; ai făcut înconjurul lumii, pentru a descoperi că destinul se află acolo de unde ai început. Eşti norocos.

— Din mai multe puncte de vedere.

Faţa i se întunecă, şi ea ştiu că se gândea la Constancia.

— Deşi nu vei avea parte de dragostea vieţii talc, vei avea o casă, o familie,

destinul tău, spuse ca încet. Te invidiez.

Expresia lui se înmuie.

— O să te ajut să-ţi găseşti o casă în Marea Britanie. Privirile lor se întâlniră peste flăcările care se stingeau. Ar fi vrut să creadă ca acea căldură din ochii lui era iubire, dar nu era proasta. El o plăcea şi o dorea pentru că era în natura bărbaţilor să le dorească pe femei, dar oferta sa era o mâna întinsă din partea unui prieten.

— Cel puţin acolo nu va mai trebui să fiu bărbat sau spion.

Ea îşi puse jos ceaşca goala şi rămase aşezată, întinzându-şi muşchii obosiţi înainte de a-şi scoate hainele de exterior şi centura de bani pe care i-o dăduse el. Avea să doarmă în tunica lejera şi în pantalonii pe care li purta pe dedesubt. Kyle era îmbrăcat cam la fel. Ea privi pe furiş în timp ce el îşi scoase hainele de deasupra, muşchii lui întinzând materialul lenjeriei. Spera ca el să sugereze să întindă păturile laolaltă, dar nu o făcu. Înăbuşindu-şi un oftat, ea aprinse o torţă de la foc, apoi urcă la altar. Acolo, îngenunche în faţa lui Kuan Yin. Era o lumină firavă care lasă să se vadă doar zâmbetul slab al zeiţei, plin de compasiune, în timp ce Troth înălţă o rugăciune fără

cuvinte: „Doamna, ştiu că acest bărbat nu este pentru mine. Inima lui a fost luată, el îmi este superior cum este soarele faţă de nori, iar onoarea îi interzice să se lase pierdut atunci când dorinţa-i nu este alimentata de dragoste. Dar eşti zeiţa adevărului şi a puterii feminine. Dacă este vreo posibilitate ca noi să fim împreună, chiar dacă numai pentru o oră, te rog fă să se întâmple. Jur că nu voi cere mai mult nici de la tine, nici de la el”. Apoi ea închise ochii şi rămase nemişcată. Fu străbătută de un impuls de energie, iniţial doar o căldură, care se transformă curând mă bucurie când înţelese ce trebuia să facă. Fiind un bărbat de onoare, nu voia să rănească o femeie slabă, inocenta, aşa că trebuia să-l convingă că nu avea să o rănească. Şi, dacă îi dădea crezare lui Ling-Ling, un bărbat era cel mai uşor de convins atunci când îi era aţâţată dorinţa.

Dar cum să-i aţâţe dorinţa? Troth se gândi la asta în vreme ce se înapoia în camera de dormit. Îngenunchind pe pătura ei, se întoarse cu spatele la Kyle şi îşi băgă mâna sub tunică, să dezlege benzile late de material care îi aplatizau pieptul. Îi simţi privirea în timp ce desfăcea încet

materialul. Când termină, îşi masă sânii ca să stimuleze fluxul de sânge prin zona legată. O, da, el o urmărea şi visa la ceea ce ar putea fi…

Se întoarse cu faţa spre el, tunica ei mulându-se provocator peste noul ei corp, feminin. Văzând că privirea lui îi era fixată asupra ei, îşi dezlegă coada şi scutură din cap pentru a-şi răsfira părul înainte de a-şi trece degetele prin el, astfel că acesta se întinse într-o linie dreaptă, strălucitoare.

— Uneori, mi se pare obositor să-mi ţin atâta timp părul pe spate.

Privirea lui nu era prietenească, ci aprinsă de pasiune. Înghiţind în sec, el se uită în jos şi îşi întinse pătura pentru a dormi.

— De înţeles. Şi mie mi se pare incomodă peruca.

Energia pulsa prin ea ca o bătaie de inimă exagerată.

Energia feminină yin, puternică şi sigură de capacitatea sa de a atrage *yang-ul* masculin. Ea reduse spaţiul dintre ei cu paşi înceţi, încrezători, în timp ce se pregătea să-l convingă că ar trebui să devină iubiţi.

— Mi-a făcut plăcere să dorm cu tine azi-noapte.

Mâna lui se încleştă pe pătură.

— Şi mie mi-a plăcut, dar ar fi mai înţelept să dormim separat în seara aceasta.

— Înţelept pentru cine? Ea îngenunche lângă el pe pătură. Când el se uită în sus, ea se aplecă şi îi închise gura cu un sărut, înainte de a putea da glas altor proteste.

Braţele lui îi alunecară în jurul taliei ei, şi o trase cu putere lângă el. Pe măsură ce sărutul se adânci, se agăţă de el, ameţită, simţind totuşi că el nu era suficient de acaparat de pasiune ca să uite de blestematul lui de cod de gentleman. Teama ei se dovedi reală când el puse capăt sărutului şi se ridică pe călcâie.

— Eşti o seducătoare periculoasă, îi spuse cu un zâmbet crispat. Dar nu s-a schimbat nimic de noaptea trecută, fată dragă.

Ea îşi dădu într-o parfe capul, astfel că părul îi căzu pe un umăr.

— Părerea mea s-a schimbat. Eşti prea serios, Kyle. Fiindcă ai iubit profund şi ai fost rănit teribil de pierderea ta, ţi-e teamă că mai putea răni. Respect bunătatea ta, dar te vei simţi incredibil de insultat dacă îţi voi spune că nu mă voi îndrăgosti de tine.7

În loc să se simtă jignit, o privi intrigat.

— Cum poţi fi sigură de asta.7 E vorba despre vreo înţelepciune chinezească pe care eu nu o înţeleg.7

Ea îi mângâie obrazul cu dosul palmei şi-i spuse ceea ce ştia că era o minciună:

— Îmi cunosc inima. Dacă ar fi fost să te iubesc, s-ar fi întâmplat până acum. Dar îmi placi şi am încredere în tine ca prieten – şi îmi pari foarte atrăgător. Ea îşi duse mâna în jos, mângâindu-i pieptul. Va fi înspăimântă tor să călătoresc în Anglia. Cred că voi fi mai puternică dacă o să am experienţă în ceea ce priveşte pasiunea. Mi» ai face o mare favoare culcându-te cu mine.

— Încerci să îmi schimbi judecata şi faci o treabă al naibii de bună. El îi prinse mâna, împiedicând mângâieri suplimentare. Dar virginitatea este preţuită de mulţi bărbaţi. Un dar atât de mare ar trebui oferit persoanei pe care o iubeşti, nu unui simplu prieten.

Ea zâmbi când simţi forţa dorinţei lui. Trupul lui o voia chiar dacă mintea lui încă opunea rezistenţă.

— Un „simplu** prieten? Faptul că mă refuzi este o dovadă a integrităţii tale. Pretendenţii ar putea încerca să mă înşele

cu minciuni, şi, cum nu am experienţă cu bărbaţii, s-ar putea să fi cred. Ar fi mult mai înţelept pentru mine să gust prima oară pasiunea alături de un prieten care nu-mi vrea decât binele.

El îi cuprinse faţa în mâini şi o privi cu ochii lui albaştri plini de nelinişte.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fac dragoste cu tine, dar nu vreau să ai vreodată regrete.

— Nu voi avea niciun regret, spuse ea, ceea ce chiar era adevărat. Dar îţi jur că, dacă nu renunţi la noţiunea ta *Fan-qui* de onoare, voi avea regrete până în ziua când un muri.

Îşi strânse mâinile în jurul feţei ei.

— Ai câştigat, draga mea fată. Mi-ai îmbrobodit minţile şi voinţa. El se ridică şi îi prinse mâna şi o săltă într-o îmbrăţişare, gură la gură, corp la corp, pasiune lângă pasiune. De data aceasta, era întru totul prezent, la fel de dedicat intimităţii ca ea. Ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce el îşi strecură mâinile sub tunică mângâindu-i sânii. Dumnezeule, habar nu avuse câtă plăcere putea stârni o atingere!

În timp ce ea gemea din cauza senzaţiilor care o traversau, ei o dezbrăcă

de tunica largă şi de pantaloni, apoi îşi scoase tunica lui, astfel încât sânii ei se striviră de trupul cald şi de părul lui moale de pe piept.

— Mă tot întrebam ce corp se ascunde în spatele hainelor lui Jin Kang. Eşti chiar mai frumoasă decât am visat.

De data aceasta, ea îi crezu cuvintele, pentru că simţea pasiunea cu care buzele îi acaparară sfârcul. Atât de blând, atât de atent, şi, cu toate acestea, ea îi putea simţi înverşunarea dorinţei lui ţinute în frâu.

Pentru o clipă, ei se îndepărtă. Ea deschise ochii şi îl văzu întinzând păturile împreună pentru a încălzi piatra rece de sub ei. Apoi, o trase în jos, pe patul lor, şi se întinse lângă ea.

— Troth, murmură el în părul ei. Mei-Lian. Deşi ai trăit ca bărbat, eşti o femeie adevărată, suplă, puternică şi frumoasă mai presus de cuvinte.

— Ce… ce ar trebui să fac? întrebă ea sacadat, plimbându-şi mâinile neîncetat prin părul lui de pe piept.

— Relaxează-te şi spune-mi ce îţi place. Altă dată… El râse slab. Ei bine, sunt şi alte lecţii în afară de asta.

Buzele lui găsiră o sensibilitate şocantă

în adâncitura de la baza gâtului ei şi de-a lungul marginii maxilarului, după care gura lui puse stăpânire din nou pe gura ei.

Invadată de pasiune, i se supuse şi se lăsă pradă reacţiilor, gemetele ei de plăcere dezvăluind faptul că fiecare dintre mângâierile lui o încânta mai mult decât precedenta. Când corpurile lor se atingeau, ea îi simţea dorinţa, li simţea muşchii flexându-se, în timp ce el se chinuia să rămână stăpân pe sine. Palma lui caldă o mângâie pe abdomen, stârnind-o insuportabil. Dorinţa fierbea în interiorul ei atât de încordată, că i se tăie răsuflarea atunci când mâna lui alunecă între coapsele ei.

El se opri imediat.

— Te-a deranjat?

Unghiile ei i se înfipseră în umeri.

— Nu! Nu, te rog, nu te opri.

Uşor, el îşi reluă mângâierile intime, atât de sigur pe el şi de experimentat, că ea de-abia mai putea rezista. Era toată numai foc, arzând, arzând…

Ea gemu, lipindu-se de el, în timp ce trupul ei explodă de o plăcere mai presus de orice visase vreodată. O, Dumnezeule, singura plăcere mai mare avea să fie doar

atunci când el avea să renunţe la autocontrol şi aveau să-şi ia zborul împreună…

Extazul se diminuă, lăsând-o gâfâind, cu faţa îngropată în umărul lui.

— A fost… un început bun, spuse ea nesigură.

El încă avea pe el pantalonii largi, aşa că ea îşi strecură mâna sub talie într-o tentativă de a căuta mădularul tare şi fierbinte care îi presa coapsa. El îi prinse din nou mâna.

— Hai să dormim acum. A fost o zi lungă.

Ochii ei se deschiseră brusc, şi se uită la el cu uimire. Faţa lui strălucea de transpiraţie, dar expresia lui era calmă. Plănuise de la început să meargă doar până aici, nu mai departe.

— Dar tu? îşi smulse mâna din strânsoarea lui şi cuprinse în palme sursa fascinantă de energie masculină. O să-mi refuzi ocazia de a oferi şi cu plăcere?

El îngheţă, cu excepţia zvâcnirii profunde din palma ei

— Cred că ai învăţat o parte din ceea ce ţi-ai dorit, dar nu s-a întâmplat nimic irevocabil.

Ea nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Domnul meu Kyie, spuse ea cu severitate. Încetează a mai fi atât de al naibii de nobil!

capitolul 20

Faţa lui fu luminată de un râs izbucnit din senin.

— Ai dreptate, mă iau prea în serios. Nu e ca şi cum aş fi atât de irezistibil încât toate femeile s-ar îndrăgosti de mine.

— Atunci, hai să fim împreună ca prieteni, fără prea multă seriozitate.

Simţindu-se ameţită de uşurare, îi strânse uşor mădularul. Acesta zvâcni în palma ei.

El trase aer în piept, apoi îşi scoase vijelios pantalonii largi şi se aşează între picioarele ei.

— Draga mea Troth, zise şi respiră înainte să o sărute. Limba lui o mângâie pe a ei chiar când membrul lui încălzit alunecă umed prin cele mai intime locuri ale ei, cu o frecare exaltantă. Tu eşti cea irezistibilă.

Spre uimirea ei, pasiunea izbucni din nou sub mângâierile lui. Dorinţa deveni nevoie până când ea simţi dorinţa nebunească de-a umple golul din ea.

— Dacă sunt atât de irezistibilă, atunci

nu te mai împotrivi!

El îşi lipi gura de a ei înăbuşindu-i vorbele şi intră în ea cu o penetrare lentă, dar fermă. Troth auzise că prima oară e dureros, dar simţi doar o împunsătură ce dispăru rapid într-un tumult de senzaţii mistuitoare în timp ce el o pătrundea, apoi îşi recăpătă ritmul inimii, care bătuse cu putere.

Unghiile ei i se înfigeau în spate în timp ce se legăna înspre el iar şi iar. *Aceasta* era semnificaţia yin şi *yang*, bărbat şi femeie, separaţi, dar totuşi un întreg numai atunci când erau împreunaţi. Erau parteneri, egali, pierduţi unul în celălalt…

Ea îi muşcă umărul, neputându-şi stăpâni convulsiile. Totuşi, în ciuda respiraţiei lui neregulate şi a corpului său care se pierdea în ea, Troth simţi că nu îşi luase zborul odată cu ea.

În timp ce tremurul ei începu să scadă în intensitate, el se retrase şi o strânse în braţe din toate puterile. Apoi explodă pe abdomenul ei în zvâcniri puternice în timp ce gemu?

— Mei-Lian, Dumnezeule, Mei-Lian…

Cu tristeţe, ea constată că, până şi în focurile pasiunii, el făcuse tot posibilul să

evite să facă un copil cu o femeie care nu îi era parteneră. Deşi era o nouă dovadă a onoarei lui, ea regretă lipsa acelei intimităţi totale.

Nu se putea plânge, căci avea deja mai mult decât îndrăznise să spere. Zeiţa fusese generoasă cu cererea ei. Ea îi linse umărul acolo unde gura lăsase semn pe pielea lui sărată.

— Îţi mulţumesc, domnul meu.

El zâmbi.

— Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumească. Ce cadou incredibil mi-ai dat.

— De ce mi-ai spus Mei-Lian?

— Cred că… pentru că acesta este numele cel mai secret al tău, spuse el gânditor. Un nume potrivit pentru cea mai mare intimitate pe care un bărbat şi o femeie o pot împărtăşi.

— Aşa cum Kyle este numele tău intim?

— Exact. În toată lumea, numai fratele şi sora mea îmi mai spun aşa. El îi sărută vârful nasului. Şi acum tu.

— Tatăl tău nu?

— Mama îmi spunea aşa. Kyle este un nume scoţian, şi era folosit în familia ei. Dar eu am fost vicontele Maxwell din ziua în care m-am născut, aşa că tatăl meu a folosit

mereu titlul când mi s-a adresat.

Îşi trecu o mână de-a lungul trunchiului ei cu o asemenea sensibilitate, că ei îi veni să plângă. Deşi inima lui era inaccesibilă, era cel mai blâna şi mai grijuliu dintre amanţi. Ce femeie norocoasă fusese Constancia să fi cunoscut plinătatea iubirii sale!

În timp ce răsuflarea i se domoli, ea se întrebă de câte ori aveau să se poată culca împreună. Două săptămâni, probabil, cât călătoreau până la Hoshan şi apoi la Macao? Nu îndeajuns, absolut deloc. Oare şi-ar putea continua împreunarea şi în timpul călătoriei spre Marea Britanie? Ar dura cel puţin patru sau cinci luni, mai mult dacă vânturile se vor dovedi potrivnice.

Nu. Nu trebuia să se amăgească. Acest extaz trebuie să înceteze atunci când avea să fie din nou printre semenii lui, nu se putea bucura decât de noaptea aceasta şi de alte câteva. Trebuia să profite la maximum de ele.

El alunecă uşor în lumea somnului, dorindu-şi să se bucure de plăcerea de-a o avea pe Troth în braţele sale. Nu mai simţise o astfel de mulţumire de dinainte de îmbolnăvirea Constancies Poate că prietenia

nu era la lei ca dragostea, dar era, evident, o bază mai bună pentru intimitate decât pofta sau o tranzacţie comercială, oricât de eleganta ar fi deghizată aceasta din urmă.

Când se trezi, îşi duse somnoros mâna spre ea şi descoperi că plecase. Se crăpase de ziuă, dar obiectele de-abia se vedeau în lumina palidă. Din moment ce grilajul încă bloca ieşirea, Troth trebuia să fie prin preajmă.

Inâbuşindu-şi un căscat, se ridică şi îşi trase pe el lenjeria, apoi bâjbâi pe drumul spre altar. Acolo o găsi pe Troth dansând în faţa lui Kuan Yin. Desculţă şi îmbrăcată la fel de simplu ca el, ea aluneca pe podeaua de piatră cu o graţie care-ţi oprea inima în loc, mişcăfile ei fiind fluide ca ale unei sălcii în bătaia vântului, nea nu îşi prinsese părul, astfel că acesta se rotea şi plutea în jurul ei la fiecare pas. Cu silueta doar o umbră în lumina slabă, avea o frumuseţe magică, venită parcă de pe altă lume.

Pluti într-o întoarcere lentă care o făcu să ajungă faţă în faţă cu el, în timp ce chipul îi radia. El simţi un junghi profund, conştient de faptul că exaltarea aceea ar fi trebuit să fie pentru un alt bărbat, unul care o putea iubi şi preţui aşa cum merita.

Cu toate acestea, era o femeie matură, din mai multe puncte de vedere mai înţeleaptă decât el, iar în noaptea precedentă arătase că ştia exact ce făcea. Având în vedere modul în care îşi trăise jumătate de viaţă în Canton, avea nevoie să-şi conştientizeze feminitatea pentru a-şi consolida forţa şi-a face faţă noii lumi. Fusese norocos că ea îl alesese pe el să o înveţe una dintre marile lecţii ale vieţii.

VSzându-d, făcu o plecăciune.

— Domnul meu.

— Nu sunt domnul tău, ci prietenul tău. Îi prinse mâinile şi o ridică. Ce fel de dans era acela? N-am mai văzut aşa ceva.

Ea zâmbi.

— Nu este un dans, este tai – exerciţii de echilibrare a energiei *chi*. Încă de când eram copilă, în Macao, am practicat *tai chi* şi tving *chun* aproape în fiecare dimineaţă. Uneori, Chenqua mi se alătura pentru exerciţii şi pentru un antrenament în doi.

— Doamne, Dumnezeule. Câtă energie înainte de micul dejun! Nu era de mirare că era într-o formă fizică excelentă. Exerciţiile te fac, într-adevăr, să te simţi în armonie?

— Da, desigur. Dacă nu le fac câteva zile, încep să nu mă simt în apele mele.

— Pare ceva ce mi-ar putea prinde bine. Poţi să mă înveţi?

— Chiar ţi-ar plăcea?

— Chiar acum, dacă nu te deranjează să mă înveţi.

— Atunci vom începe cu modelele care alcătuiesc o formă simplă. Aceasta se numeşte „respingerea maimuţei”. Ea începu să alunece înapoi, cu tot corpul în mişcare şi cu un braţ întins în faţă, cu palma deschisă. O maimuţă care se confruntă cu un tigru scapă plasând o labă pe nasul tigrului în timp ce el se retrage. Când maimuţa se dă înapoi, alternează labele, ţinându-şi duşmanul la distanţă.

Kyle încercă să-i imite mişcările, simţindu-se neîndemânatic. Nu era nici pe departe la fel de uşor precum făcea ea să pară.

— Tehnica aceasta ar fi putut funcţiona ieri când te-ai confruntat cu tigrul?

— Mă îndoiesc, deşi am avut intenţia de a încerca. Tigrul m-ar fi muşcat de mână înainte de a sări la gâtul meu, spuse ea veselă. Nu te forţa atât de tare, domnul meu. Ar trebui să o faci fără efort, relaxat. Simte chi-ul curgând prin tine ca un râu de lumină.

Un râu de lumină. El se gândi la acea imagine, se relaxă şi constată că mişcările erau mult mai uşoare, chiar dacă nu putea avea vreodată graţia ei. După ce îl învăţă câteva mişcări, îl dirijă să execute lent exerciţiul complet. O urmă de-a lungul podelei sanctuarului, sub privirea binevoitoare a lui Kuan Yin, simţindu-se fericit, lipsit de griji şi pe deplin împăcat.

— Foarte bine! spuse ea râzând. Acum, din nou. Forma trebuie să devină în aşa măsură o parte din tine, încât să nu te mai gândeşti la ceea ce faci. Atunci, chi-ul poate curge liber.

— Obiectivul este să fii nu dansatorul, ci dansul?

— Exact! Ea îl dirijă prin întreg ritualul din nou, mai rapid, apoi încă o dată, în timp ce el repetă mişcările. Treptat, încetă să se mai gândească la corpul său şi îşi lăsă mintea să curgă liber, nestăvilită, în momentul în care privirea lui o urmă pe Troth. Era atât de frumoasă, diferită de orice altă femeie din lume, un amestec feeric de minte, corp şi spirit.

Cât de des poate fi un om fericit şi pe deplin conştient de acest lucru? El era fericit acum…

Următoarea mişcare era o coţofană care aterizează pe o ramură. El se încurcă, se mişcă spre dreapta când ar fi trebuit să se ducă la stânga şi se ciocni de Troth.

— Scuze!

Chicotind, ea se descâlci la fel de lipsită de griji ca fata care nu i se permisese ei să fie.

— Se întâmplă să greşeşti. De fapt, eşti destul de bun pentru un englez rigid.

— Unele dintre mişcările evazive utilizate în boxul european sunt similare, cu toate că acesta păleşte în comparaţie cu tehnica ta *wing chun*. Cum sunt exerciţiile în doi?

— Cel mai simplu este „mâini lipicioase”. Ne punem laolaltă dosul mâinilor şi le mutăm între noi, testând. Când o persoană loveşte, cealaltă trebuie să pareze lovitura.

— Nu vreau să dau nicio lovitură, dar exerciţiul sună interesant. El îşi presă dosul mâinilor de ale ei. Mâinile ei erau înguste, dar degetele erau lungi şi îndemânatice. Strălucea de putere şi armonie. Dumnezeule, cred că imt o parte din chi-ul tău. Este posibil?

— Da, trebuie să simţi energia adversarului ca să ştii ce va tace înainte să

acţioneze. Încearcă să te eliberezi din mâinile mele, şi eu voi încerca să te ţin blocat. După ce o văzuse luptând, chiar credea că era posibil ca ea să anticipeze mişcarea adversarilor. Indiferent de modul în care îşi muta el braţele, ea rămase aproape, de parcă ar fi avut mâinile lipite.

— Seamănă mai degrabă cu un vals de luptă.

El adăugă joc de picioare mâinilor lipicioase, apoi începură să se deplaseze în camera mare precum dansatorii. Indiferent dacă el se repezea înainte, aluneca într-o parte sau se dădea pe spate, ea rămânea aproape, zâmbetul ei tachinându-l, iar picioarele ei mişcându-se rapid, ca ale unei dansatoare scoţiene. El se mişcă din ce în ce mai repede, până când ajunseră amândoi să gâfâie, dar rămaseră uniţi precum o persoană şi umbra ei.

În timp ce sângele îi pulsa cu putere prin vene, el îşi aduse aminte de dansul intim de care se bucuraseră cu o noapte în urmă. Dorinţa căpătă proporţii, până când nu se mai putu gândi la nimic altceva. E) ar cum să se elibereze de mâinile ei lipicioase şi să ia măsuri?

Nu trebuia să-şi planifice mişcările din

moment ce ea îi putea citi intenţia. În schimb, el se gândea la gura ci delicioasă, la corpul zvelt, flexibil şi la dărnicia cu care făcea dragoste.

Înăbuşindu-şi conştiinţa în favoarea instinctului, el îşi dădu drumul la braţe, rupând contactul mâinilor lor. Apoi o prinse în jurul taliei şi o ridică de pe podea.

— Victorie! Acum, mai există un exerciţiu în doi la care trebuie să mai lucrăm.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi picioarele în jurul taliei lui şi icni.

— Se spune că e periculos să treci de la exerciţiul chi la împreunare, domnul meu. Elementul de foc ar putea prelua controlul şi ar putea afecta organele interne.

El clipi, distras de corpul vibrant feminin din braţele lui.

— Serios?

— Nu ştiu, mărturisi ea. Dar nu sunt sigură că aş vrea să risc.

El îi sărută gâtul acolo unde-i zvâcnea pulsul.

— Cu siguranţă pericolul va trece până te voi căra în camera de mai jos.

Ea scoate un râset ca un clipocit.

— Sunt sigură că ai dreptate, domnul

meu. În timp ce o duse prin pasaj către patul lor, ea îi roase urechea, torcând precum o pisică.

Râzând, se rostogoliră împreună, scoţându-şi hainele pentru a se lipi piele de piele. Pielea ei de fildeş era ca satinul, cerând mângâieri nesfârşite. El încercă să sărute fiecare părticică din ea, în timp ce mâinile îi rătăceau peste tot corpul ei, amintindu-şi ce îi plăcuse cel mai mult.

Ea era o simfonie de membre zvelte şi curbe feminine suave, cu excepţia bogăţiei voluptuoase a sânilor ei.

— Eşti mai delicioasă decât ospăţul lui Chenqua, spuse el cu vocea înecată. O desfătare demnă de un rege.

— Nu mi-aş dori un rege dacă nu ar face dragoste ca tine.

Îi muşcă umărul în timp ce îşi frecă şoldurile de ale lui.

— Mei-Lian. Îi desfăcu picioarele cu genunchii. Salcie frumoasă. O penetră cu atenţie, în caz că o durea după noaptea anterioară, dar ea refuză blândeţea. Într-o formă incredibilă şi plină de forţă, cu trupul încălzit de la exerciţiile *wing chun*, era precum o tigroaică aşteptând de la partenerul ei o sălbăticie care s-o egaleze

pe a ei. Se rostogoliră de pe pături pe podea, fără a fi deranjaţi de piatra rece.

El se întoarse pe spate să se odihnească, ţinând-o deasupra lui. Ea trase aer în piept când o lăsă să stabilească ritmul împreunării lor, radiind de bucurie când experimentă o nouă gamă de senzaţii şi puterea dată de deţinerea controlului. Până când controlul se spulberă, şi pasiunea puse stăpânire pe ea, pe trupul, mintea şi vocea ei.

În timp ce respiraţia îi reveni la normal, el îşi strânse braţele în jurul ei şi se rostogoli iar, astfel că ajunse din nou deasupra. Îşi permise şase penetrări lente, splendide» aproape dureros de greu de îndurat» apoi se retrase exact la timp. Orgasmul îl lăsă cu răsuflarea tăiată şi pe jumătate paralizat de plăcere şi de epuizare.

— Tu, draga mea fată, gemu el, înveţi cum să faci dragoste mult mai repede şi mai bine decât învăţ eu *tai* du.

Ea scoase un chicot delicios, care se răsfrânse în pieptul lui.

— Atunci înseamnă că eşti un profesor mult mai bun decât mine.

El se rostogoli pe partea lui, bucuros că reuşiseră să ajungă pe pătură, din moment

ce era prea sleit de puteri să se mişte.

— Sau tu eşti un elev mai bun.

Ea îşi strecură genunchiul între ai lui şi se relaxă cu un oftat de plăcere.

— Cât de minunat să te potriveşti aşa cu cineva.

„Să te potriveşti” era prea puţin spus. El nu mai simţise o astfel de împlinire fizică de ani de zile. Poate niciodată. Îşi alungă acest gând. Trecutul nu îşi avea locul aici, în acest moment.

Stătută încolăciţi până când începu să plouă. Picături de apă cădeau prin găurile luminoase de deasupra şi răpăiau pe podea. Visătoare, Troth spuse:

— Poeţii numesc relaţiile sexuale „nori şi ploaie” pentru că acesta este un simbol al împerecherii cerului cu pământul. Norii se ridică de pe pământ pentru a întâlni picurii de ploaie care coboară din cer.

— Vrei să spui că unele dintre picturile chinezeşti drăguţe cu peisaje pe care le am văzut reprezintă, de fapt, uniunea sexuală simbolică?

— Este unul dintre subiectele preferate ale artiştilor.

— Înţeleg şi de ce. Se întinse. Dar acum e timpul să ne strângem lucrurile şi să o

luăm din loc, deşi nu sunt sigur că pot să mă ţin pe picioare, cu atât mai puţin să merg pe jos toată ziua.

— Este o practică din China care te-ar putea interesa. Se aşează cu picioarele încrucişate şi începu să-şi perie părul. Când bărbaţii se unesc cu soţiile şi cu concubinele lor, de obicei nu-şi eliberează *chingii* – sămânţa lor.

Astfel îşi păstrează yang-ul, esenţa lor masculină, încât se pot împreună din nou şi din nou, fără să ajungă la epuizare, trăgându-şi puterea de la esenţa feminină yin.

— Serios.7 începu s-o pieptene ca să-şi poată îngropa mâinile în pletele ei bogate. Ea îşi înclină capul pe spate cu încredere, în timp ce el îi descurcă porţiunile încâlcite. O făcu pe îndelete, bucurându-se de acea misiune, căci îi lipsise acest gen de viaţă de familie relaxantă la fel de mult precum îi lipsise să aibă un partener de pat pe care să-l iubească.

— Nu-mi pot imagina cum funcţionează, mărturisi ea, dar mi s-a spus că, atunci când un bărbat stăpâneşte această tehnică, oferă deopotrivă o mare plăcere şi o rezistenţă remarcabilă.

El încercă să-şi imagineze cum s-ar putea face. Poate că ar putea fi… posibil.

— Ai aflat asta de la prietena ta Ling-Ling?

— A fost o sursă excelentă de informaţii, spuse Troth cu sfială. Dar erau şi multe cărţi în biblioteca lui Chenqua.

— Am văzut o astfel de carte în Canton. A fost trecută din mână în mână cu priviri pofticioase şi chicote ruşinate după cină, într-o noapte, la vin. Nu am putut citi cuvintele, desigur, dar imaginile ar fi considerate pornografie în Europa.

Ea se încruntă.

— Bărbaţii *Fan-qui* sunt precum nişte băieţi care chicotesc atunci când vine vorba despre relaţii sexuale. Taoismul învaţă că îndeplinirea sexuală este esenţială pentru o viaţă armonioasă, aşa că sunt multe texte care te învaţă cum să o obţii.

Poate de aceea Troth avea o deschidere către sex care ar fi de neconceput la o virgină din Europa.

— Nu mi-ai descris această parte a teoriei taoiste. Spune-mi mai multe!

— Femeile au o esenţă yin fără sfârşit, astfel că un bărbat ar trebui să prelungească împreunarea lor pentru a

absorbi cât mai multă posibil, explică ea. Este important să te împreunezi cu cei care au un temperament fericit, iubitor, pentru că amanţii absorb energie unul de la altul, şi nimeni nu doreşte să se încarce cu o energie otrăvită. Ea zâmbi pervers. Este esenţial ca un bărbat să-şi satisfacă partenera, pentru că în acest fel el va câştiga cea mai mare energie yin de la ea.

El începu să-i împletească părul mătăsos într-o coadă.

— Înţeleg de ce femeile din China sunt de acord cu această filosofie. Dar ce se întâmplă cu gospodăriile în care bărbaţii au mai multe soţii şi concubine?

— Pentru a fi cu adevărat stăpânul casei, un bărbat trebuie să-şi satisfacă toate femeile. Acesta este motivul pentru care îşi reţine ching-ul, ca să-şi poată îndeplini obligaţiile. Se consideră că de zece ori pe noapte este numai bine.

Lui i se tăie răsuflarea.

— Câţi bărbaţi reuşesc asta în mod constant?

— Nu prea mulţi, bănuiesc, dar acesta este idealul tradiţional. Cărţile spun că reţinerea yang-ului produce o împlinire foarte puternică, denumită „platoul

plăcerii”. Eliberarea seminţei ar trebui să se facă doar din dorinţa de a face un copil. Asta se numeşte „vârful *chingu*.

Încântat de modul ei ştiinţific de a explica, el spuse:

— Fascinant! Va trebui să experimentez.

Şi, dacă Troth avea dreptate cu privire la „platoul plăcerii”, el ar trebui să fie în stare să-şi găsească plăcerea fără a se retrage. Practica sexuală europeană începea să pară de-a dreptul necizelată prin comparaţie.

Ea se uită peste umăr cu un zâmbet delicios.

— Presupun că necesită multă practică să înveţi cum se face aşa ceva.

Îi răspunse cu un zâmbet. Ce perspectivă splendidă, de-a dreptul splendidă.

capitolul 21

Anglia decembrie 1832

Cufărul cu bunurile lui Troth ajunseră la Warfield Park cu două zile înainte de balul anual de Crăciun al gazdelor sale. Crezuse că se pierduse, dar se pare că venise cu o navă mai lentă decât a ei. După plecarea lacheilora care aduseseră cufărul, ea îngenunche şi îl descuie. Înăuntru erau

amintiri ale vieţii ei din China, exact cum le ambalase în hongul Elliott. Cu tristeţe, îşi scoase rochia stacojie brodată pe care i-o dăruise Kyle. Fusese atât de încântată şi de bucuroasă de generozitatea lui. Puse rochia pliată deoparte, regretând că nu avusese niciodată ocazia să o poarte pentru el.

Scotoci printre lucrurile ei şi recuperă cărţile tatălui ei pe care reuşise să le păstreze după moartea acestuia. Se simţi alinată când începu să le înşire pe raftul de obicei ocupat de volumele împrumutate de la biblioteca Warfield. Bunurile contribuiau la conturarea identităţii unei persoane.

Un ciocănit semnală sosirea lui Meriel şi a slujnicei ei.

— E timpul să te pregătim pentru bal, anunţă contesa. Croitoresele au lucrat toată noaptea pentru a-ţi termina rochia.

Troth le invită înăuntru, pregătindu-se să fie aranjată şi cizelată. Ar fi preferat să se ascundă în camera ei şi să citească în timpul balului, dar nu se putea. Deşi nimeni nu spusese asta făţiş, balul era ocazia prin care familia Renbourne declara în mod public că o acceptase ca membru al familiei.

În timp ce Meriel se ghemui într-un scaun, menajera se apucă să-i aranjeze

părul lui Troth într-un stil cunoscut ironic sub numele *à la Chinoise*, ceea ce presupunea ridicarea părului din spate într-un coc împletit, cu bucle delicate la frunte şi pe tâmple. Deşi stilul nu era foarte chinezesc, cu florile din sera lui Meriel prinse în coc, rezultatul era drăguţ.

Urmă lenjeria, inclusiv corsetul matlasat necesar sub o rochie de seară. Troth îndură strângerea şireturilor cu stoicism. Europenii condamnau legarea picioarelor la chinezi, dar o societate care inventase corsetul putea fi la fel de bine trasă la răspundere.

Ultima dintre toate, rochia de seară fu băgată pe cap şi legăturile strânse, pentru a se modela pe corpul lui Troth. Apăruseră multe discuţii când fusese ales materialul.

Doamna Marks, una dintre mătuşile lui Meriel – doar că se dovedise a nu fi mătuşă, ci un tip de veri şoară –, îi explicase lui Troth regulile doliului. După moartea unui soţ, era necesar ca douăsprezece luni atât îmbrăcămintea, cât şi comportamentul tău să fie sobre. Spre deosebire de China, unde albul era culoarea doliului, aici, hainele simple, negre se impuneau timp de şase luni, iar persoana îndoliată ar trebui să evite activităţile sociale. După acea

perioadă, urma „cel de-al doilea doliu”, care putea include nuanţe de gri-închis sau mov şi accente de alb. Meriel refuzase să comande haine negre pentru oaspetele său din moment ce obiceiurile chinezeşti erau diferite, dar căzuse de acord cu doamna Marks ca, de dragul decenţei, prima apariţie publică a lui Troth să fie respectând cel de-al doilea doliu. Croitoreasa cususe o mătase frumos fasonată în nuanţe subtile de mov, care se potrivea cu tenul lui Troth.

Lăsând alegerea modelului rochiei pe mâinile capabile ale lui Meriel şi ale croitoresei, Troth fu şocată când se uită în oglindă şi se văzu.

— Nu pot purta aşa ceva în public, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Este... este indecentă!

Meriel se încruntă.

— Indecentă?

Troth se obişnuise oarecum cu rochiile europene mulate pe corp, deşi prefera lejeritatea articolelor de îmbrăcăminte din China. Ea fusese încântată să descopere şi că sânii care păreau vulgar de mari în China aici păreau bine proporţionaţi.

Dar nimic din toate astea nu o pregătise pentru o rochie de seară la modă. Se holba

la întinderea mare de piele expusă, consternată de modul în care corsetul făcea ca sânii săi să arate enormi, chiar dacă într-un sens bun.

— Zici că este un al doilea strat de piele şi îi lipseşte partea de sus!

— Pentru că eşti în doliu, este tăiată destul de sus, după modelul rochiilor de bal. Meriel îşi înclină capul gânditoare. Îmbrăcămintea din China este foarte diferită?

— Trupul unei femei nu ar trebui expus în faţa nici unui bărbat în afară de soţul ei. Chiar şi gâtul trebuie să fie acoperit. Din acest motiv, articolele de îmbrăcăminte pentru femei au gulere înalte.

— Poţi suporta să porţi rochia? întrebă contesa cu blândeţe. Arăţi foarte bine.

Troth trase adânc aer în piept – decolteul părând astfel chiar mai alarmant – şi încercă să se privească în mod obiectiv, lăsând deoparte orice jenă. Rochia era frumos croită, i se potrivea şi o făcea să arate aproape englezoaică, dacă nu luai în calcul ochii.

Voia cu disperare să arate ca englezii.

— Eu… eu pot suporta, dacă aceasta este dorinţa ta.

— Dorinţa *ta* este cea care contează.

Troth îşi muşcă buza. Deşi toţi adulţii din familia Renbourne pe care îi întâlnise o încurajaseră să dea glas preferinţelor, încă se lăsa condusă, în mod automat, de o consideraţie deosebită. Dar acum era o lady, o vicontesăşi avea dreptul la propriile opinii.

— Îmi… îmi doresc să port această rochie deoarece Kyle ar fi vrut să arăt cât de bine pentru prietenii şi familia lui.

— În regulă. Meriel deschise o cutie de bijuterii acoperită cu catifea şi scoase un colier magnific din cinci şiraguri de perle unite printr-o serie de plăcuţe de aur cu aplicaţii de ametist. Asta te-ar putea ajuta cu decolteul.

— Cât de minunat! Troth atinse cu vârful degetelor perlele mătăsoase. O astfel de bijuterie splendidă este permisă în timpul doliului?

Meriel ridică din umeri.

— Am încălcat alte reguli.

— Atunci, îţi mulţumesc mult că mi-l împrumuţi.

Meriel îi încheie colierul în jurul gâtului.

— Colierul şi cerceii care se potrivesc cu el sunt ai tăi, un cadou de la Lord Wrexham.

— De la conte? De ce este atât de

generos având în vedere că de-abia mă cunoaşte şi nu ar fi aprobat niciodată căsătoria mea?

Meriel oftă.

— Cred că este un fel de doliu în ceea ce îl priveşte. Nu poate face nimic pentru Kyle, aşa că şi-a dorit să facă totuşi ceva pentru tine.

Troth ar fi trebuit să ghicească şi singură acest lucru. Cu atenţie, îşi scoase butonii de aur din urechi şi puse cerceii cu perlă şi ametist. Fusese extrem de încântată să i se facă găuri în urechi. Cerceii erau unul dintre lucrurile feminine la care râvnise cel mai mult, dar, desigur, Jin Kang nu putea purta aşa ceva. Nu-i păsa că urechile, încă nevindecate, aveau să o doară de la noii cercei care atârnau greu. În seara aceasta, era, fără îndoială, femeie.

— Mai este un cadou. Meriel îi înmână lui Troth o brăţară tip bangle[7], un cerc făcut din linii sinuoase de aur.

Privirea lui Troth se îndreptă spre inelul lui Kyle, care fusese tăiat astfel încât să-l poată purta pe mâna stângă.

— Are aceeaşi lucrătură ca… verigheta mea.

---

7 Brăţări tradiţionale din sudul Asiei cu formă circulară şi rigide, care de obicei nu prezintă încuietori, (n.tr.)

— Sunt împletituri celtice tradiţionale. Atât inelul, cât şi brăţara provin din partea familiei mamei scoţiene a lui Dominic şi a lui Kyle.

Troth mângâie lucrătura împletită complexă.

— Cu siguranţă, îţi aparţine ţie.

— Bijuteriile de familie nu sunt în posesia nimănui, ci sunt date pentru păstrare. Cred că lui Kyle i-ar fi plăcut ca brăţara să fie la tine.

Lacrimile începură să-i înţepe ochii lui Troth.

— Sunteţi toţi atât de buni.

— Ne-ai îmbogăţit vieţile, Troth. Meriel îi făcu semn menajerei. Acum trebuie să mă îmbrac. O să vin să te iau când este timpul să ne facem intrarea.

Contesa reveni după un interval surprinzător de scurt, arătând uimitor într-o rochie verde de culoarea jadului care îi scotea în evidenţă verdele pal al ochilor şi îi făcea părul să strălucească precum lumina lunii. Alături de ea era Dominic.

— Arăţi chiar extraordinar de frumoasă, Troth. Fratele meu a avut întotdeauna gusturi excelente.

Cu un zâmbet, el îi oferi braţul stâng. Cu

Meriel la dreapta sa, el îşi conduse doamnele în jos pe scara largă şi în sala de bal. În hainele de seară de culoare închisă era izbitor de frumos şi semăna dureros de mult cu fratele său. Până în acest moment, Troth îl văzuse de suficiente ori pe Dominic încât să nu-l confunde cu Kyle, dar era imposibil să nu se întrebe cum ar fi fost dacă ar fi intrat la primul ei bal la braţul soţului ei. Când s-ar fi uitat la ea, nu ar fi văzut durerea care se citea acum în ochii lui Dominic. În schimb, Kyle ar fi privit-o cu intimitatea şi promisiunile secrete ale unui iubit.

Înghiţind în sec, ea se concentră asupra întâlnirii cu ceilalţi invitaţi. Numele şi feţele se pierdeau în ceaţă – un vicar şi soţia lui, un general, un baronet şi doamna lui şi, în mod surprinzător, un bărbat cu pielea de culoare închisă, cu barbă, care purta un turban şi haine de seară bine croite. Oaspeţii erau uimiţi de exotismul ei, dar niciunul nu părea dispreţuitor.

Şi unii dintre bărbaţii o priviră cu un interes masculin inconfundabil. Cândva râvnise la acel tip de atenţie. Acum, o neliniştea, pentru că nu-şi putea imagina să aibă ca amant pe altcineva în afară de Kyle.

Agitaţia ei iniţială se domoli când începu muzica. Mătuşile lui Meriel decretaseră că Troth nu ar trebui să danseze deoarece era în doliu, o hotărâre pe care Troth o acceptase cu uşurare. Deşi i-ar plăcea să danseze la momentul potrivit, deocamdată era mai bine să privească şi să facă cunoştinţă cu doamnele din partea locului.

Pe măsură ce orele se scurgeau, îşi dădu seama că era întotdeauna un membru Renbourne lângă ea, discret, asigurându-se că nu rămânea singură ca să se simtă stânjenită. Kyle trebuie să fi fost foarte iubit de către familia sa, dată fiind grija tuturor pentru văduva lui.

După aproximativ o oră, Meriel se apropie, îmbujorată de la dans.

— Troth, m-am gândit că ţi-ar plăcea să o cunoşti pe vecina noastră, Jena Curry.

După ce făcu prezentările, contesa micuţă se retrase. Troth fu uimită să vadă că Meriel îşi aruncase încălţămintea de mătase.

Jena Curry era o femeie înaltă, frumoasă, cu păr şi ochi negri. Lui Troth îi făcea plăcere să întâlnească femei mai înalte decât ea, precum Jena şi sora lui Kylex Lucia.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Curry.

— Spune-mi Jena, toată lumea îmi zice aşa. Vrei să mă însoţeşti într-o plimbare prin oranjerie? Aerul e mai proaspăt acolo.

Troth acceptă invitaţia. Era o uşurare să viziteze oranjeria liniştită, care mirosea a flori.

— Ador locul acesta. Jena atinse o floare de un roşu strălucitor. Într-o zi vom construi şi noi o oranjerie la gospodăria Holliwell, deşi va arăta ciudat. Gospodăria este mult mai mică decât Warfield, deşi este doar o fermă mare, de fapt.

— Ca să ai o astfel de frumuseţe ne tot parcursul anului merită un pic de ciudăţenie. Îmi place să vin aici. Căldura şi plantele îmi amintesc de sudul Chinei.

— Pe mine locul ăsta mă face să mă gândesc la India.

Printr-un foşnet de fuste, Jena se aşează pe o bancă, înconjurată de plante luxuriante. Troth luă loc lângă ea.

— Ai vizitat India?

— Acolo m-am născut. Tatăl meu a fost ofiţer în armata indiană.

Troth derulă în mine imaginile oaspeţilor, amintindu-şi de un bărbat înalt,

mândru, cu o privire ageră ca a Jenei.

— Generalul Ames este tatăl tău?

— Da. Am trăit în India primii douăzeci şi cinci ani din viaţa mea. Mama mea a ocupat o poziţie socială înaltă în rândul hinduşilor.

Troth îşi ţinu răsuflarea, înţelegând.

— Acesta este motivul pentru care Meriel a vrut să vorbeşti cu mine. Îi studie chipul celeilalte femei. Sângele tău mixt nu este atât de evident ca al meu.

Jena zâmbi.

— Dacă m-ai vedea purtând un sari şi stând lângă soţul meu, care este un indian autentic, nu aş mai arăta deloc a englezoaică. Dar ai dreptate, îmbrăcată ca o englezoaică, par o brunetă oarecare. Moştenirea ta chinezească este mai vizibilă.

Troth se aplecă în faţă cu nerăbdare.

— Cum este pentru un asiatic să trăiască printre aceşti britanici?

— Statutul tatălui meu m-a protejat de vreun prejudiciu. Gura ei se schimonosi. Singurele momente când am suferit cu-adevărat au avut legătură cu primul meu mariaj, cu un bărbat care a fost îngrozit când a aflat de sângele meu „pervertit”. Acel lucru a dus la… mari neplăceri. Eram

pe cale de a solicita o separare legală atunci când a murit.

Troth presupuse că în spatele acelor vorbe se ascundea o poveste, deşi, probabil, Jena nu avea să discute cu lejeritate despre aşa ceva.

— Cel de-al doilea soţ al tău este domnul înalt de origine indiană prezent aici în seara asta?

— Da. Curry este o versiune anglicizată a numelui lui de familie. Jena chicoti. Din moment ce a ales să-şi petreacă restul vieţii în Anglia, Kamal a adoptat unele dintre obiceiurile şi îmbrăcămintea locală, dar barba şi turbanul său îmi reamintesc că eu nu sunt doar englezoaică. Nici nu vreau să fiu.

— Nu te-ai gândit niciodată că ar fi mai uşor să fii ori una, ori alta?

— Mai uşor, poate, dar atunci nu aş fi eu însămi. Jena o privi pe Troth cu ochi mari, negri. Uşurinţa nu este scopul vieţii. Înţeleg că anii petrecuţi de tine în Canton au fost de multe ori dificili, dar nu renunţa la latura ta chineză. Să fii numai englezoaică ar însemna să te limitezi.

Era uşor de zis pentru Jena, cu trăsăturile ei ce-o ajutau să treacă drept

europeană şi cu o viaţă dusă sub protecţia unui tată de rang înalt. Deşi experienţa cu primul soţ suna regretabil, cel de-al doilea era un om remarcabil. I se citeau inteligenţa şi autoritatea pe chip, şi în mod clar cuplul era acceptat de către societatea locală, în ciuda sângelui străin. Jena nu putea şti cum e să trăieşti ca un proscris, ba chiar în imposibilitatea de a-ţi revendica propria sexualitate.

— La cum arăt, nu aş putea renunţa la descendenţa mea nici dacă mi-aş dori.

Jena îi studie chipul, dar nu continuă subiectul.

— Deşi oamenii de la ţară de aici sunt destul de conservatori, ca ţăranii de peste tot, există o toleranţă elementară. Te-ai căsătorit şi ai intrat astfel într-o familie care te va proteja la fel cum tatăl meu m-a protejat pe mine. Când se va termina perioada de doliu, vei putea avea o viaţă bogată şi plină de satisfacţii în Anglia.

— Sper să fie aşa, spuse Troth deprimată. Nu mă mai aşteaptă nimic în China.

capitolul 22

Hoshan, China primăvara anului 1832

Traseul o luă brusc pe după o creastă

stâncoasă, şi în faţa ochilor se ivi templul Hoshan. Kyle se opri, uimit de frumuseţea templului care se întindea la picioarele lor. Desenul său original cuprindea şi o apă, dar nu îşi dăduse seama că templul era construit pe o insulă în mijlocul unui lac. Cu cerul reflectat în apă, Hoshan părea a pluti în ceruri.

De cealaltă parte a măgarului, Troth şopti în maniera specială, aproape de neauzit, în care se obişnuiseră să vorbească:

— Este cu adevărat minunat, nu-i aşa? Ţigla albastră de pe acoperişuri este rezervată pentru clădirile religioase.

Ţiglă albastră pentru cer. Kyle studie cu lăcomie templul şi dependinţele, abia putând să-şi creadă ochilor că în următoarele două ore avea să intre, în sfârşit, în Hoshan. Simţind un amestec ciudat de emoţie şi teamă, continuă să meargă de-a lungul drumului îngust care înainta pe peretele muntelui, coborând abrupt către lac.

Mulţimi de pelerini se răspândeau atât deasupra lor, cât şi mai jos de ei.

Îşi aduse aminte să meargă târşâit şi să-şi lase capul să atârne precum un bătrân

sleit. Era dificil, având în vedere că se simţea ca un tânăr care tocmai descoperise plăcerile delicioase ale împlinirii poftelor trupeşti. Minunea aceasta îl făcu să vrea să cânte sau să o ia la goană în jos pe munte, îmboldit de exuberanţă pură.

Troth era responsabilă pentru revigorarea lui, desigur, pentru că de fapt *ea* descoperea plăcerea împlinirii poftelor trupeşti. Aşa pasionată şi dornică, era irezistibilă. După ce şterseseră urmele şederii lor şi părăsiseră peştera-altar, coborâseră dealul spre terenurile agricole mai populate. La lăsarea întunericului, poposiseră la un han sătesc similar cu cel în care îşi petrecuseră prima noapte.

Sângele lui Kyle îi clocotise în vene toată ziua, şi, de îndată ce ajunseseră în siguranţă în camera lor, el îşi cuprinsese tovarăşa într-o îmbrăţişare lacomă. Făcuseră dragoste lipiţi de peretele dur din chirpici, Troth fiind la fel de înnebunită ca el.

După ce îşi reveni puţin savurând orezul de la cină, el experimentă practicile taoiste şi constată că era într-adevăr posibil să nu-şi elibereze sămânţa şi să prelungească plăcerea amândurora. De-a lungul următoarelor nopţi – şi, într-un moment

sălbatic şi indiscret, în susurul unui izvor umbros –, Troth luase parte la experimentele sale uneori stângace, râzând cu un entuziasm nestăvilit. El nu ştiuse că era posibil să ai cu o femeie o relaţie – în lipsa unui termen mai bun – de prietenie pasională.

Cu Troth, nu avea parte de lacrimi, cereri sau manipulări, nu sugerase nici măcar o dată că el era proprietatea ei pentru că împărţeau acelaşi pat. Ea era sinceritatea întruchipată, generoasă şi incredibil de deschisă cu privire la latura sa fizică. Având în vedere modul euforic în care se savuraseră unul pe celălalt, era uimitor că reuşiseră să ajungă la Hoshan. Dar ajunseseră. După o călătorie de trei săptămâni, mergând mai lent decât planificaseră deoarece nu păreau a avea niciun motiv pentru care să se grăbească, ajunseseră la templul care îl bântuise pentru jumătate din viaţă. În timp ce o apucară la vale, pe cărare, lui aproape că îi păru rău că îşi atinseseră obiectivul. Până în acel moment, călătoria fusese însufleţită de anticipare. Întoarcerea avea să fie dezamăgitoare, fiecare pas ducându-l mai aproape de sfârşitul călătoriilor lui – şi de

intimitatea sa cu Troth.

Zgomotul de pietre mişcate ce se auzi pe cărare, mai în jos, anunţă întoarcerea unui pelerin. În scurt timp îşi făcu apariţia o lectică purtată de doi cărăuşi de-a lungul drumului îngust. Kyle, Troth şi Sheng se lipiră de perete într-o porţiune largă a drumului, în timp ce scaunul trecu prin faţa lor, acoperit de perdele, astfel că ocupantul nu se putea vedea. Cărăuşii musculoşi păreau că merg la trap, netulburaţi de panta abruptă.

Când grupul dispăru din raza lor vizuală, Kyle murmură:

— Se mişcau atât de repede datorită încrederii sau credinţei că, dacă vor cădea de pe stâncă şi vor muri, vor renaşte rapid într-o condiţie mai bună?

Troth zâmbi.

— Probabil că sunt experţi în căratul invalizilor şi pelerinilor la templu şi au parcurs această cărare de sute de ori.

— Mai bine ca ei decât ca mine, spuse Kyle aruncând o privire neliniştită la abisul din stânga lui. Constructorii templului Hoshan cu siguranţă nu au vrut ca templul lor să fie prea accesibil.

— Dacă ar fi uşor accesibil, nu ar mai fi

atât de special. Se apropiau alţi călători, aşa că tăcu. Cărarea ducea până la lac, unde o mână de comercianţi răspundeau nevoilor pelerinilor. După ce-l legă pe Sheng în grajd, Troth cumpără flori bogat parfumate şi un coş de paie cu fructe pentru jertfă, punând florile în braţele lui Kyle. Apoi îl luă de cot şi-l conduse la zona de debarcare, unde o barcă aştepta să-i ducă pe ei şi pe alţi câţiva pe insulă.

Kyle era din ce în ce mai încordat în timp ce barca luneca pe luciul apei precum o rândunică, propulsată de braţele puternice ale unui tânăr într-o robă. Cum ar fi fost să fi bătut atâta drum şi să nu găsească nimic altceva decât o privelişte frumoasă?

El vizitase altare din multe ţări, căutând un înţeles subtil pe care nici măcar nu îl putea numi. Ocazional, se simţise aproape de ceea ce căuta. Dar niciodată îndeajuns de aproape.

Când ajunseră pe insulă, Troth îl ajută să coboare din barcă pe Kyle, cu respectul cuvenit pentru vârsta şi suferinţele sale, apoi îl conduse pe treptele largi care duceau spre intrarea în templu. Cu inima ameninţând să-i sară din piept, analiză prin

tifonul subţire detaliile clădirii care îi pusese la încercare imaginaţia, încântat deopotrivă de fiarele mitice aurite care defilau în jos pe grinzile curbate şi de proporţiile perfecte, armonioase. Cel mai mult dintre toate, el simţi forţa pură a locului. Era precum peştera-altar pentru Kuan Yin, doar că multiplicată de o sută de ori. Hoshan radia o energie sacră ce te făcea să fii deopotrivă smerit şi luminat. El o simţi în fiecare fibră a fiinţei sale.

Sunetele călugărilor care psalmodiau pluteau deasupra intrării înalte, arcuite, vocile fiind misterios de frumoase. Troth îl strânse şi mai tare de cot. Ar trebui să fii din piatră pentru a nu te lăsa afectat de acest loc.

Trecură de sub razele soarelui înspre mister. Altarul imens avea o cupolă cu un panou bogat ornamentat cu albastru şi auriu şi luminat de rânduri de lumânări. Parfumul de lemn de santal umplea aerul, iar Kyle avea senzaţia că îl putea simţi pe limbă.

Altare pentru alte divinităţi înconjurau sanctuarul, dar statuia falnică a lui Buddha, aurită şi senină, capta atenţia tuturor. Aici era centrul energiei templului, puterea

inerentă a imaginii potenţată de douăzeci de secole de rugăciuni.

Cei mai mulţi dintre călugări stăteau în poziţia lotus în timp ce îşi intonau slăvile cu o intensitate care rezona în minte, dar câţiva aveau sarcina de a-i ajuta pe vizitatori. Când unul se apropie, Troth făcu o plecăciune şi vorbit încet cu el, dându-i o ofrandă de monede de argint. El o acceptă încuviinţând din cap şi îi dădu şase beţişoare parfumate înalte, care mocneau.

Cu strânsoarea sa fermă, Troth îl ghidă pe Kyle înainte, ca să poată aşeza florile şi fructele în faţa altarului. Troth îi explicase în călătoria lor că nu imaginea era venerată, ci conştiinţa spirituală pe care o reprezenta. Cu toate acestea, în lumina pâlpâitoare, faţa lui Buddha părea aproape vie, iar privirea lui, atât de profundă, încât era uşor de înţeles de ce unii credincioşi credeau că statuia în sine era divină.

După ce se retraseră la câteva trepte distanţă, Troth îi înmână trei beţişoare parfumate. Cu o noapte înainte, îi explicase ritualul propriu-zis. Prima oară trebuia să îngenuncheze ca să se roage sau să mediteze. Când îşi termina rugăciunile, trebuia să pună beţişoarele în recipientul

special, apoi să se încline până la pământ, după care să se ridice. El o ascultă, mişcându-se cu lentoarea unui bătrân, în timp ce îngenunche pe podeaua de marmură rece. Ajunsese, în sfârşit, în punctul culminant al acestei călătorii. Legat la ochi cu tifonul, îşi închise ochii şi lăsă spiritul locului să-l cuprindă. Putere. Bunătate. Mistere dincolo de capacitatea de înţelegere a muritorilor.

De ce făcuse un păcătos ca el acest pelerinaj? Nu ca să-şi bată joc, ferească Domnul, ci în căutarea înţelepciunii şi a harului.

Nu le merita pe niciuna dintre acestea. Trecutul i se derulă prin minte şi simţi un nod în stomac în timp ce îşi amintea de fiecare moment de egoism şi de furie. El şi fratele său fuseseră înstrăinaţi de un deceniu, iar vina se datora aproape în întregime propriei lui aroganţe încăpăţânate. Ştiuse cât de mult însemna pentru tatăl său, atât ca fiu, cât şi ca moştenitor, şi totuşi acestea refuzase în mod deliberat căldura la care bătrânul conte râvnea în secret.

Şi Constancia… Ea fusese scutul şi mântuirea lui, dar el nu fusese în stare să-i

spună ce însemna pentru el până în ceasul morţii ei.

Disperarea îl cuprinse în valuri succesive. Fusese născut binecuvântat, dar se dovedise cu totul nevrednic de norocul său. Era superficial, neputincios, incapabil de lucruri care contează cu adevărat. Doamne, Dumnezeule, de ce se mai născuse?

În timp ce lacrimile îi pătară bandajul, nişte degete ezitante îi atinseră mâna stângă. Troth. O prinse de mână, disperat ca după o ancoră într-o furtună de autoînvinuiri. „Troth”.

Ea îi strânse mâna, şi, în strânsoarea ei, el simţi zvâcnirea cht-ului ei. Pur şi luminos, strălucea cu o compasiune care încălzea adâncimile întunericului său. Prima atingere de lumină crescu precum soarele în zori ce se ridică într-un glob de foc purificator, arzându-i durerea şi îndoielile, meschinăria şi regretele. Se simţi ars, topit, transformat.

Da, fusese departe de perfecţiune, uneori obtuz şi alteori ignorant, dar nu fusese niciodată rău. Nu se folosise niciodată de puterea sa pentru a face acte de cruzime, şi, chiar şi în momentele de

furie maximă, îşi făcuse datoria şi încercase să ducă o viaţă onorabilă. Acum, probabil, ar putea să înveţe cum să-şi facă datoria cu bucurie. Simţi o compasiune amplă şi puternică pentru toate creaturile din lume aflate în suferinţă şi îşi dădu seama că era doar o umbră din compasiunea nesfârşită pe care o simţea divinitatea pentru umanitate – atât de multă compasiune că era suficientă chiar şi pentru el. Exaltarea crescu în adâncul lui.

Această limpezire a sufletului era, oare, ceea ce numeau creştinii har? Ce ciudat să călătoreşti jumătate de glob pentru a găsi ceea ce preoţii din religia lui încercaseră să explice în predici pe care de-abia le ascultase.

„În sfârşitul meu îmi aflu începutul/1 Pentru el, începutul era descoperirea păcii absolute. Neliniştea care îl marcase încă din copilărie dispăru pe dată ca şi cum nu ar fi existat vreodată. Pacea interioară nu se găsea doar la marginile pământului, ci era o calitate care putea fi – trebuia să fie – găsită în propria inimă.

Troth se foi lângă el, şi Kyle îşi dădu seama că avea muşchii încordaţi şi că genunchii îl dureau din cauza pardoselii de

marmură lustruită. Se întrebă cât timp fusese pierdut în labirintul său interior.

Simţindu-se destul de şubred pentru rolul său de bătrân, puse resturile beţişoarelor parfumate în oală şi făcu o plecăciune adâncă, apoi se ridică. Troth făcu acelaşi lucru, dar cu mai multă graţie.

Împreună, înconjurară sanctuarul pentru a vedea altarele mai mici. El încercă să reţină fiecare imagine, fiecare detaliu minor, bogat, astfel încât, pe viitor, să se poată întoarce la templu în mintea lui chiar dacă trupul său nu avea să mai ajungă vreodată pe aceste meleaguri.

Părăsind templul, merseră în grădinile din spate. Proiectate într-o înlănţuire de grote ideale pentru contemplare, erau cu adevărat minunate. Într-o grădiniţă formată din pietre cu o formă fantastică, Troth spuse în şoaptă:

— Te superi dacă aştepţi aici câteva minute? Vreau să intru în grădina lui Kuan Yin şi să-mi prezint omagiile înainte de a pleca.

— Desigur. Se aşează pe o bancă la umbra unui munte în miniatură realizat din piatră brută, fericit că ea mergea la locul ei privat de închinăciune. Era liniştitor în

grădiniţă. Cântările se auzeau atât de slab, încât sunetul ar fi putut proveni dintr-o altă lume. Mai aproape se desluşea zgomotul slab făcut de stropii unei mici cascade ce se revărsa printre de pe rocile puse una peste alta într-un iaz. Păsări colorate pe care le vedea pentru prima oară se scăldau în apă, cântând cu bucurie. Cum nu era nimeni prin preajmă, se întoarse şi îşi dădu într-o parte bandajul de la ochi, ca să poată vedea templu Hoshan mai bine înainte de a pleca. Era chiar şi mai minunat când nu era privit printr-un tifon.

Fu smuls din starea aia de seninătate când un călugăr în vârstă intră în grădiniţă, cu zgomotul paşilor înăbuşit de ciripitului păsărilor care se scăldau. Bătrânul se uită la Kyle şi rămase ţintuit locului.

„La naiba!” Kyle se blestemă că uitase de realităţile practice ale situaţiei sale. În soarele de după-amiază, ochii lui albaştri erau de neconfundat, şi, odată acest lucru dezvăluit, era uşor să discerni trăsăturile europene pe sub fâşiile de bandaj.

Încercă să-şi adune tot calmul şi, când reuşi, găsi şi o posibilă rezolvare. Înainte ca acel călugăr să înceapă să strige, Kyle se ridică şi îşi duse mâinile împreunate în

dreptul pieptului în maniera indiană clasică de a saluta.

— *Namaste*, spuse el încet, înclinându-se de parcă ar fi fost în India.

Recunoscând gestul, faţa ridată a călugărului se relaxă în semn de acceptare. Împreunându-şi mâinile, repetă:

— Namaste.

Kyle făcu o nouă plecăciune, încercând din răsputeri să transmită sinceritate şi inocenţă, apoi se retrase din grădiniţă. O întâlni pe Troth, care se întorcea de la altarul lui Kuan Yin.

— Am fost neatent, şi un călugăr m-a văzut ca *Fan-qui*, spuse el răspicat. Nu cred că va da de veste, dar probabil ar fi cel mai bine să plecăm imediat.

Fără a mai pierde vreo clipă cu întrebări sau acuzaţii, ea îl luă de braţ şi îl duse către debarcader. Una dintre bărci tocmai pleca, aşa că găsiră locuri şi, în câteva minute, erau din nou pe mal. Discutaseră dacă să-şi petreacă o noapte la casa de oaspeţi de pe malul lacului, dar acum nici nu mai putea fi vorba despre aşa ceva. Sheng fu luat de la furajele sale, şi în curând erau înapoi pe potecă. Fiind târziu, drumul nu era circulat. Kyle calcuă că ar urma să ajungă la capătul

potecii nesigure la ăsarea întunericului. Ar putea poposi la micul nan de munte unde dormiseră cu o noapte în urmă.

Când ajunseră la creasta muntelui, care le bloca priveliştea asupra templului, el spuse:

— Aşteaptă.

Troth încuviinţă din cap, şi amândoi se întoarseră pentru a mai arunca o privire asupra templului Hoshan. În lumina slabă, părea chiar mai ireal decât fusese când intraseră în el.

— Nu văd niciun semn că am fi urmăriţi. Kyle explică pe scurt ce se întâmplase, adăugând: La momentul respectiv, am simţit că acel călugăr m-a acceptat drept o persoană sinceră, în căutarea spiritualităţii, şi nu a părut îngrijorat că* eram un diavol străin clandestin.

— Probabil era încântat de faptul că un străin ar merge atât de departe şi ar risca atât de mult pentru a se ruga aici. Troth zâmbi. Sau poate gestul tău ba făcut să creadă că eşti indian, nu european. Oricare ar fi motivul, pacea lui Buddha şi-a făcut simţită prezenţa acolo.

Kyle ezită, apoi îi puse o întrebare la care se gândea de ceva timp:

— Tu cum ţi-ai descrie credinţa, Troth?

— Tatăl meu m-a crescut ca pe un copil scoţian prezbiterian, şi aceea este prima mea credinţă, spuse ea încet. Dar în China poţi avea mai multe opţiuni. În lecturile mele, am găsit multe lucruri în comun între Buddha şi Hristos, aşa că nu simt niciun conflict în sufletul meu atunci când mă rog la Kuan Yin şi la Buddha. Se uită la el. Te-a convins Hoshan să fii budist?

— Nu chiar. El se gândi la o pictură italiană din galeria Domleigh. O scenă cu răstignirea îl înfăţişa pe Hristos cu o spiritualitate la fel de puternică precum a lui Buddha din Hoshan. Îl frapase întotdeauna pictura, iar acum ştia de ce. Dar cred că, pentru prima dată în viaţa mea, sunt cu adevărat creştin.

După un rămas-bun tăcut, el se întoarse cu spatele la valea sacră şi reluă urcuşul pe munte. Dorinţa nestăvilită care îl atrăsese la Hoshan fusese, probabil, cel mai sincer impuls al vieţii sale.

capitolul 23

Cu toate că greşeala lui Kyle de la Hoshan nu avusese urmări, Troth alesese o altă rută pe drumul de înapoiere spre Canton, ca măsură de precauţie. Nu numai

că treceau printr-un ţinut nou, dar aveau să-şi prelungească voiajul cu câteva zile, ceea ce era pentru ea o plăcere vinovată, căci fiecare oră petrecută în compania lui era o desfătare. Nu fusese nicicând mai fericită ca acum, călătorind cu un bărbat care accepta fără rezerve felul ei de a fi.

În cea de-a treia seară de la plecarea din Hoshan, se apropiară de orăşelul Feng-tang. Ea se încruntă la vederea zidurilor înalte făcute din lut.

— Poate că ar trebui să ocolim. Acesta este un oraş cu prefectură de clasa a doua, aşa că sunt în zonă mulţi oficiali guvernamentali şi cadre militare.

— Am străbătut Cantonul în siguranţă, şi era mult mai mare. În plus, ca să evităm Feng-tangul, ar trebui să ne întoarcem kilometri buni sau să ne deplasăm foarte greoi prin lanuri de orez, iar asta i-ar supăra, cu siguranţă, pe proprietari. Mai bine să ne continuăm drumul ca nişte simpli călători.

Încuviinţând din cap, Troth trase de căpăstrul lui Sheng, şi intrară în Feng-tang. Neliniştea ei reveni în momentul în care trecură prin poarta din vest şi ajunseră pe o stradă care forfotea de oameni. Copii

alergau pe lângă ei cu steaguri din hârtie stacojie, iar vârstnicii schimbau o vorbă cu prietenii sau priveau animatorii de pe stradă. În timp ce Sheng se feri de explozia unor artificii din bambus, Kyle întrebă pe un ton domol:

— Ce se întâmplă?

Ea privi fugar la zmeii de hârtie în formă de dragon care se înălţau deasupra lor.

— Cred că e un fel de festival. Voi întreba când ne vom caza la han.

Nu fură primiţi la două hanuri, dar a treia încercare se dovedi cu noroc. Hangiul era încântat să răspundă la întrebări, aşa că, după ce ajunseră în siguranţă în cameră, Troth îl informă:

— Numele prefectului local e Wu Chong, iar festivalul acesta este organizat în cinstea naşterii primului său fiu. Se pare că Wu este destul de înaintat în vârstă, şi niciuna dintre soţiile sale nu i-a putut dărui un fiu până acum, de aceea sărbătoreşte în această seară prin ofrande în toate templele din oraş, printr-un bâlci public şi printr-o paradă cu un leu care dansează.

— Un leu care dansează? Hai să ieşim mai târziu ca să-l vedem!

Kyle îşi desfăcu bandajul de pe cap cu

îndemânare. Ei îi plăcuse întotdeauna momentul când se transforma din bunic în iubit. Iubitul ei.

Îşi muşcă buza, meditând la propunerea lui.

— Ar trebui să evităm evenimentele publice. Festivalul se va lăsa cu băutură şi gâlceavă.

— Am încredere în capacitatea ta de a mă proteja. Îşi scoase peruca şi îşi trecu degetele prin păr. Mi-ar plăcea mult să asist la un festival. În timpul Anului Nou Chinezesc, mă tot gândeam la Canton şi-mi doream să pot participa la sărbătoare.

Troth îi zâmbi leneş pentru câteva momente bune.

— Convinge-mă!

— Şi cum ar trebui să o fac, în felul meu neruşinat? Cu ochii scânteindu-i, traversă cămăruţa în doi paşi mari şi o cuprinse în braţe. Vrei să fii sedusă?

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Da, te rog!

Îi scoase tunica înainte să ajungă în pat, iar câteva momente mai târziu pantalonii fură şi ei aruncaţi cât colo. „Ce îndemânatic e”, gândi ea cu răsuflarea întretăiată, în vreme ce el se implica trup şi suflet în

seducerea ei. Uneori voia să îl întrebe dacă o asemenea plăcere pasională era firească între doi oameni, dar nu îndrăznea. Voia să creadă că era ceva special şi că, în momentele când se topeau unul în braţele celuilalt, ea era singura femeie din lumea lui, iar el singurul bărbat din a ei.

Singurul bărbat din lume... înfiorându-se, îşi afundă mâinile în părul lui, şi gândurile îi fură înlocuite de extaz.

După ce făcură dragoste, traseră un pui de somn, trezindu-se când un şir de artificii pocniră în stradă, chiar în faţa ferestrei lor. Troth se zvârcoli în braţele lui Kyle, murmurând pe jumătate adormită:

— Putem să mâncăm ceva din cobur. Apoi e rândul meu să te seduc.

— Ce propunere minunată! Kyle îi sărută plin de dorinţă linia splendidă a umărului, tentat să îi accepte oferta. Şi totuşi, sări din pat. Dar mi-e foame, acesta este singurul festival pe care am ocazia să-l văd şi pot fi la fel de bine sedus mai târziu.

Reţinându-şi un căscat, ea se ridică şi se îmbrăcă.

— Ce turist neobosit eşti, domnul meu.

— Pledez vinovat, spuse el chicotind, în timp ce o privea îmbrăcându-se.

Nu-şi puse pansamentul pe ochi înainte ca fiecare centimetru fermecător din ea să fie acoperit. Era un lucru extrem de senzual să fie singurul care îi cunoştea frumuseţea ascunsă de hainele acelea largi.

Se întrebă pentru a mia oară dacă să fi propună să fie amanta lui şi în Anglia, dar răspunsul era mereu acelaşi. Era o amantă inegalabilă, pe cât de spirituală şi de drăguţă, pe atât de pasională, dar în această postură ar fi încă o dată obligată să ducă o viaţă incompletă, nefiindu-i permis accesul în societatea aleasă. Merita mai mult de-atât – nu numai respect, dar şi şansa de-a întâlni un bărbat care să o iubească aşa cum merita. Cum ar fi fost dacă ar fi cunoscut-o înainte de Constancia?

Gândul era atât de tulburător, încât şi-l reprimă. Datorită Constanciei era bărbatul de acum. Fără influenţa ei, nu ar fi meritat să se lase cunoscut. Ea îl învăţase să iubească – apoi îi luase inima cu ea când murise.

Era singurul rău pe care i-l făcuse vreodată.

Troth luă ultima îmbucătură din bagheta ei cu miere, bucuroasă că fusese convinsă să iasă. Străzile explodau de veselie,

felinarele luceau în noapte, vânzătorii ambulanţi ofereau delicatese apetisante, iar bătrânii erau prinşi în jocuri de noroc cu prietenii lor apropiaţi. O ghicitoare o apucă de mânecă.

— Vrei să-ţi prezic viitorul, tinere? Bogăţie şi concubine drăguţe te aşteaptă cu siguranţă.

Troth clătină din cap în semn de refuz.

— Îmi pare rău, bunico, aş prefera să nu ştiu ce-mi rezervă viitorul.

„Ceea ce e adevărat”, gândi în sinea ei.

Prinzându-l strâns de braţ pe Kyle, înaintă până când ajunseră la un teatru de păpuşi. Nu trebuia să cunoşti limba pentru a aprecia povestea năstruşnică a bărbaţilor distinşi, a femeilor frumoase şi a vrăjitoarelor haine. Ea fu impresionată de capacitatea lui Kyle de a-şi ţine capul plecat, sorbind fără nesaţ fiecare detaliu prin ţesătura de tifon.

Spectacolul se încheie, şi ea lăsă o monedă în coşul purtat de colo-colo de către o fetiţă din trupa de teatru. Trecând mai departe, cumpără două pahare mici de vin din orez de la un vânzător, care turnă alcoolul arzător dintr-un recipient adânc cu un polonic lăcuit. Kyle era atât de absorbit

de polonic, încât ceru încă un pahar, chiar dacă primul îi tăiase răsuflarea. Troth zâmbi larg; vinul din orez semăna mai degrabă cu coniacul decât cu vinurile europene.

Bubuitul tobelor începu să se răsfrângă pe străzile înguste.

— Parada! Haide, bunicule, să găsim un loc de unde să privim!

Folosindu-se fără rezerve de vârsta aparentă a lui Kyle, ea reuşi să găsească un loc din care să poată vedea bine. Mai întâi trecură în marş toboşarii, bătând la unison. Dansatorii îi urmau în salturi, îmbrăcaţi în costume viu colorate. Urmară un grup de stegari Manchu, soldaţii imperiali, apoi prefectul însuşi într-o lectică.

Îmbrăcat în robe minunat brodate şi înconjurat de tot acel alai, Wu Chong salută din cap orăşenii cu o mişcare graţioasă. Cu toate acestea, privirea lui era rece ca de şarpe. Troth nu le invidia deloc pe soţiile care nu reuşiseră să-i dea fiul pe care şi-l dorise.

Fluiere, tobe şi chimvale vestiră apariţia leilor dansatori. Troth îşi ţinu răsuflarea, entuziasmată ca un copil când leul imens îşi făcu apariţia printr-un salt, artificiile pocnind în jurul labelor sale, iar capul pictat

cu multă măiestrie repezindu-se la dansatorii mascaţi care aţâţau bestia cu evantaie. Costumul adăpostea doi acrobaţi, iar talentul lor transformă bestia într-o creatură din legende în timp ce mulţimea vibra de încântare. Privi ţinându-l strâns de mână pe Kyle, bucuroasă că în acea aglomeraţie nimeni nu avea să fi observe. După ce leul trecu, se alăturară alaiului care îl urmă spre piaţa centrală a oraşului. Sub artificiile care pocneau, prefectul îi plăti pe dansatorii cu leul legând o pungă roşie plină cu bani în vârful prăjinii înalte. Leul se ridică pe labele din spate, năpustindu-se înainte de mai multe ori, până când dansatorul principal înşfăcă punga. Mulţimea aclamă cu frenezie, apoi se despărţi în grupuri pentru a continua să sărbătorească tot restul nopţii.

Obosită, dar veselă, Troth îl luă pe Kyle de braţ şi se îndreptară către han. Din fericire, încă avea energie ca să îl seducă…

Nenorocirea însă lovi cu viteza fulgerului. Se aflau la o stradă distanţă de han, când un grup de cheflii beţi se apropiară de ei din direcţia opusă. Troth îl trase pe Kyle spre o margine a străzii. Din strânsoarea braţului, el îşi dădu seama că

era atentă la orice pericol posibil. Urlând şi cântând, majoritatea celor din grup trecuseră de ei, când un beţiv îl îmbrânci pe un altul, iar cel de-al doilea se împiedică, dând peste Kyle.

— Ssscuze, bunicule.

Una din mâinile de bătăuş ale beţivului se încurcă în coada lui Kyle. În timp ce se îndepărta împleticindu-se, Deruca fu smulsă de pe capul lui Kyle, împreună cu păăria şi o parte dintre bandaje. Troth icni de spaimă, iar Deţivul se holba prosteşte la perucă în vreme ce aceasta se răsucea pe jos. Îşi ridică apoi privirea şi rămase stupefiat când recunoscu formele bizare ale trăsăturilor care fuseseră parţial descoperite.

— Un spion *Fan-qui*!

În timp ce prietenii săi se opriră şi apoi se strânseră în jurul lor, beţivul îşi înfipse mâinile în bandajele răvăşite. Kyle încercă să se întoarcă, dar astfel fură desfăcute şi mai multe bandaje, scoţând la iveală chipul său de european. Urmă un şuierat pricinuit de uimire înainte ca unul dintre beţivi să mârâie:

— Străin nenorocit!

— Fan-qui! Fan-qui!

Grupul se avântă într-o tentativă de

atac. Folosind lovituri necruţătoare demne de luptele de stradă, Kyle trânti la pământ trei bărbaţi, în timp ce Troth făcu acelaşi lucru cu alţi trei, folosindu-se de tehnica *wing chun*. Surprinzându-i privirea, rosti scurt:

— Haide!

Alergară împreună de-a lungul străzii. Ea ţipă când o piatră o lovi între omoplaţi şi văzu două proiectile izbindu-l pe Kyle. Cotiră pe o alee îngustă, plină de gunoaie, cu beţivii pe urmele lor, lătrând ca nişte câini de vânătoare.

La stânga, la dreapta, apoi la dreapta din nou. Capetele ieşeau pe ferestre, în timp ce oamenii urmăreau tevatura. Kyle ar fi putut evita să fie observat în alte circumstanţe, dar nu cu urmăritorii strigând întruna „*Fan-qui*!”, ecoul urletelor lor propagându-se pe aleile înguste.

Începu să se audă bubuitul tobelor, iar Troth îşi dădu seama cu disperare că soldaţii care mergeau în marş în cadrul paradei fuseseră antrenaţi în vânarea bărbatului. Cotiră pe o altă alee foarte întunecată, înaintând greoi prin beznă şi dărâmături, şi descoperiră că era o fundătură, blocată de o casă veche şi

prăbuşită. Cu răsuflarea întretăiată, Troth spuse într-un suflet:

— Acoperişul nu e înalt. Putem să trecem peste el.

— Nu. Respirând cu dificultate, Kyle se opri lângă ea.

Nu am cum să scap, cu tot oraşul pe urmele mele – se vede de la o poştă că sunt străin. Vor încuia porţile oraşului până când mă vor găsi. Singurul motiv pentru care am luat-o la fugă a fost ca să te scot pe tine din asta.

Ea se repezi la brâul lui, căutând înnebunită pistolul pe care îl avea.

— Eşti înarmat. Încă putem scăpa!

— Câteva gloanţe nu sunt de ajuns pentru a înfrunta o mulţime, aşa că nu are rost să omorâm pe nimeni. Acum fugi!

— N-o să te părăsesc!

— Ba o vei face, la naiba!

Din capătul celălalt al aleii se auzi un strigăt. Înainte ca ea să mai aibă timp să se opună, o sărută grăbit şi apăsat, apoi o prinse de genunchi şi o ridică astfel încât să se poată agăţa de cel mai apropiat acoperiş cu ţiglă.

— Pleacă naibii de aici! Trebuie să ajungi din nou în Canton, ca să-mi aranjezi

eliberarea. Viceregele va adora faptul că europenii îşi vor pierde credibilitatea, dar eu o să fiu bine.

— A… ai grijă!

Dându-şi seama că avea dreptate, dar urând că trebuia să-l părăsească, se agăţă de o ţiglă şi de grinda acoperişului, apoi se strecură în capătul celălalt şi privi, în ciuda cuvintelor lui încurajatoare, exista riscul să fie făcut bucăţele de mulţime, şi ea ştia că el detectase pericolul. Dacă îl atacau, ea avea să coboare de pe acoperiş ca să lupte alături de el.

Cu sufletul la gură, privi cum se apropia de urmăritori cu un calm uluitor, cu mâinile ridicate în aer ca să arate că nu era înarmat. Primul bărbat care ajunse la el îl lovi peste faţă, iar Troth aproape că sări peste grinda acoperişului. Înainte să apuce să facă acest lucru, un ofiţer militar Manchu cu coif îl plesni pe atacator şi îl depărtă de Kyle, răcnind că spionul trebuia dus la palatul prefectului ca să fie chestionat. La vederea atitudinii sale impunătoare, beţivii dădură înapoi, lăsându-l pe *Fan-qui* pe mâna soldaţilor.

Ameţită de uşurare, Troth îl privi pe Kyle, care se îndreptă de spate, dominându-i

pe chinezii din jurul lui. Nepăsător, îi lăsă să fi lege mâinile la spate. Cu ajutorul lui Dumnezeu, avea să reziste capturării fără să fie grav rănit. Deşi prinderea lui într-o ţară atât de îndepărtată urma să provoace un incident diplomatic, ar fi fost un fapt neînsemnat în comparaţie cu alte conflicte dintre Regatul Celest şi *Fan-qui*.

În timp ce Kyle era tras de-acolo, o voce aspră de militar spuse:

— Bărbatul care era cu el trebuie să fie pe aici pe undeva. Un bărbat înalt.

— Un alt *Fan-qui*? întrebă cineva.

— Cred că da. Părea prea înalt ca să fie unul de-al nostru.

— Probabil a luat-o pe altă alee sau s-a căţărat pe acoperişuri, dar o să-l găsim, spuse vocea de militar. Voi doi, căţăraţi-vă şi uitaţi-vă în jur.

Troth alunecă uşor până ajunse jos, apoi se îndreptă drept spre labirintul de alei. Din moment ce urmăritorii căutau un alt european, era în siguranţă. Avea să facă o scurtă oprire la han şi să ia proviziile cele mai folositoare, asta incluzând şi un schimb de haine. Restul lucrurilor aveau să rămână acolo – cei care erau pe urmele lor aveau să-i verifice traseul lui Kyle cât de curând.

Şi pe Sheng trebuia să i-l lase hangiului, fiindcă nu putea să se ascundă cu un măgar.

Avea să stea o zi, două în Feng-tang, până când afla ce plănuia prefectul să facă în privinţa lui Kyle. Probabil că în dimineaţa următoare avea să se anunţe că un afurisit de spion *Fan-qui* ar fi invadat oraşul dacă funcţionarii imperiali nu i-ar fi protejat cu atâta curaj pe onorabilii cetăţeni. Era foarte posibil ca Vu Chong să-şi trimită prizonierul la viceregele din Canton. Dacă se întâmpla aşa, Kyle avea să fie în regulă. Putea chiar să ajungă înaintea ei în oraş – şi poate chiar mai uşor.

Dar, în timp ce Troth se pierdea pe alei şi prin mulţimea de oameni entuziasmaţi, nu-şi putea suprima frica răvăşitoare.

capitolul 24

Kyle fu dus direct în yamen-ul prefectului. Intrarea în palat era luminată orbitor cu torţe festive. Legat foarte strâns, se împiedica frecvent, din moment ce braţele lui nu erau libere ca să-şi poată ţine echilibrul; fusese dus printr-o serie de holuri cu dale de marmură.

În faţa camerei de audiere, fii percheziţionat eficient şi cu brutalitate, fiindu-i luate pistolul, cuţitul şi mica pungă

în care avea monede valoroase. Bănui că pistolul lui european avea să-i fie arătat prefectului, dar socotea în mod cinic că banii nu aveau să treacă mai departe de ofiţerul Manchu. În interiorul odăii, Wu Chong aştepta pe un tron sculptat, ochii săi negri strălucind în lumina lămpii. Un bărbat slab şi musculos, cu mustăţi parţial încărunţite, aştepta într-o tăcere mormântală, în vreme ce unul dintre gardieni îl împinse pe Kyle cu atâta forţă, că acesta căzu în genunchi.

— Plecăciune! ordonă gardianul.

Era unul dintre puţinele cuvinte în chineză pe care Kyle le înţelegea. Relaţiile diplomatice dintre împăraţii chinezi şi diplomaţii din vest fuseseră ştirbite din cauza faptului că europenii găseau umilitor gestul de a se înclina şi de a-şi atinge capul de podea în faţa oficialilor chinezi. Cu toate acestea, Troth îi explicase că plecăciunea adâncă nu era decât un semn de respect şi că era cam acelaşi lucru cu a te înclina în faţa regelui Angliei; prin urmare, Kyle se aplecă pragmatic şi-şi atinse de trei ori fruntea de marmura rece.

După îndeplinirea protocolului, doi gardieni îl ridicară cu forţa, răsucindu-i

cătuşele. Suportă cu stoicism să stea în faţa prefectului, în timp ce un consilier începu să strige la el într-o chineză imposibil de înţeles. Ar fi priceput la fel de mult şi dacă era surdo-mut. Era recunoscător că Troth scăpase. Ea ar fi putut să-i traducă, dar bănuia că, din cauză că era chinezoaică, ar fi fost tratată mult mai rău decât el.

Apoi îi întâlni privirea lui \CAI Chong, iar sângele îi îngheţă în vene la vederea urii arzătoare din ochii acestuia. Mulţi chinezi erau ostili faţă de străini, chiar dacă nu întâlniseră vreodată unul, dar furia prefectului mergea mult mai departe de-atât. „Wu Chong trebuie să fi privit apariţia unui *Fan-qui* la acel festival prin care el îşi sărbătorea fiul mult aşteptat ca pe un semn rău prevestitor şi tânjea să se răzbune pentru cele întâmplate.

Un negustor durduliu fu îmbrâncit în cameră, între doi soldaţi, având faţa rotunjoară transpirată şi ochii plini de îngrijorare. „Wu Chong spuse câteva propoziţii pe un ton apăsat. Negustorul se albi la faţă, şi urmă o conversaţie în trei; Wu, negustorul şi un oficial care părea să fie consilierul prefectului. Kyle avu impresia că ultimii doi nu erau de acord cu Wu, dar nu

îndrăzneau să-l contrazică în mod direct.

Pregătindu-se sufleteşte pentru ceea ce urma, era gata când negustorul se întoarse spre el, transpirând din abundenţă. Bărbatul începu să facă plecăciuni, apoi se opri.

— Eu sunt Wang. Tu spion *Fan-qui*.

— Nu sunt spion, spuse Kyle pe un ton calm. Voiam doar să văd câteva dintre splendorile Regatului Celest.

— Spion, repetă negustorul enervat. Prefectul pe tine pedepseşte.

Se opri, încercând să prindă curaj. Fiindu-i milă de bietul cerşetor, Kyle răspunse:

— Ce fel de pedeapsă?

Wang îşi lăsă privirea în pământ.

— Moartea.

Acest cuvânt crud aproape îl năuci pe Kyle. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se aştepta la o sentinţă atât de aspră. China era un popor dominat de legi, iar el nu avusese parte de un proces. Îşi dădu seama cu groază că, în postura sa de străin, se afla în afara legilor Chinei şi că avea la fel de multe drepturi ca un gândac de bucătărie. Dacă prefectul voia ca el să moară, era ca şi mort.

Ţinându-şi în frâu emoţiile, întrebă calm:

— Cum?

— Ca un semn de respect pentru felul diabolic de a fi al străinilor, nu taie capul. Foloseşte moartea cu arma pentru *Fan-qui*.

Iisuse. Un pluton de execuţie. Ei bine, nu putea spune că nu fusese avertizat în privinţa pericolelor pe care şi le asuma prin sfidarea legii imperiale şi prin călătoria în interiorul ţării. Cu buzele uscate, întrebă:

— Când?

— Poimâine în zori. Prefectul dă timp să faci pace cu zeii tăi.

— A… înţeleg. Se înclină. Îţi mulţumesc, onorabile Wang, pentru explicaţie.

După ce negustorul se retrase, Kyle începu să facă tot felul de planuri. Nu mai avea decât o zi şi jumătate. Troth nu avea nicio şansă să ajungă în Canton la timp ca să ceară ajutor. Nici măcar un călăreţ pe un cal iute nu ar fi putut să îl salveze. Slavă cerului că ea reuşise să scape, altfel ar fi fost cu el la execuţie.

Îşi reprimă tremurul instinctiv provocat de acel gând, nelăsându-şi emoţiile să i se citească pe chip. Nu-i mai rămăsese nimic în afară de moarte, aşa că acum conta foarte mult felul în care avea să moară. Nu

avea să dea înapoi şi să se milogească. Decizia lui fu întărită de victoria care se citea pe faţa lui Wung de îndată ce soldaţii îl scoaseră din camera de audienţă.

Fu luat de la *yamen* şi dus într-o altă clădire din complexul guvernamental. Joasă şi urâtă, duhnea a mizerie şi a teamă ce dăinuiau din timpuri străvechi. Era o închisoare mare pentru un oraş aşa mic. Câţi prizonieri să fi fost întemniţaţi între aceşti pereţi înfiorători? câţi oameni să fi murit acolo?

În camera corpului de gardă, frânghiile cu care erau strânse mâinile lui Kyle fură tăiate şi înlocuite cu cătuşe la încheieturi şi lanţuri de fier la picioare. Apoi fu dus pe treptele abrupte de piatră ce coborau în temniţele care bănuia că erau rezervate pentru nelegiuirile cele mai grave.

El şi escortele lui trecură prin coridoare umede şi reci de-a lungul cărora se aflau înşirate uşi. Prin câteva dintre ferestruici văzu chipuri palide şi disperate care îl urmăreau pe noul prizonier. Majoritatea erau atât de deznădăjduiţi, încât nici măcar nu păreau surprinşi de vederea unui *Fan-qui*.

Sergentul descuie ultima uşă masivă şi o

deschise, în faţa lor ivindu-se o celulă strâmtă. Apa strălucea pe pereţii rugoşi de piatră, iar singura mobilă era o grămadă de paie umede.

Kyle ar fi intrat fără tevatură, dar sergentul mârâi” *quiu* şi îl lovi în piept cu mânerul sabiei. Pe dată i se alăturară şi ceilalţi gardieni, nerăbdători să-l rănească, fără să-l omoare totuşi.

Kyle nu-şi mai putu controla furia cu niciun chip. Avea să moară, iar Troth era în siguranţă, aşa că nu mai exista niciun motiv pentru care să nu riposteze. Legănându-şi lanţurile şi folosindu-le pe post de armă, îl trânti pe sergent la pământ, apoi îi doborî şi pe ceilalţi. Dacă era norocos, urma să moară luptând atunci şi acolo, nu ca un trădător. Dar urletele victimelor lui puseră pe fugă şi mai mulţi gardieni, iar el fu imediat copleşit prin forţă. Cu toate că erau câţiva care voiau să continue cu bătaia, sergentul, sângerând, le ordonă ceva, zbierând. Îl împinseră pe Kyle în cămăruţa de piatră cu atâta brutalitate, încât se prăbuşi pe celălalt perete, învârtindu-se în întuneric, ultimul gând pe care îl avu fu o altă mulţumire fervent ă că Troth scăpase.

În scurtul popas pe care Troth îl făcu la

han, se îngriji să ia haine încă şi mai sărăcăcioase şi mai simple decât cele pe care le purta deja. Plecă la ţanc. O patrulă militară ajunse acolo şi începu să bată la uşa de la camera din han la scurt timp după ce ea plecase. Era uşor să se piardă pe străzile pline de petrecăreţi şi să-şi găsească adăpost. Se căţără pe zidul care împrejmuia un mic templu şi îşi petrecu noaptea în grădina lui, adăpostindu-se sub streşini când începu să plouă.

Îi era imposibil să doarmă cu atâtea regrete şi întrebări în minte. Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi ascultat instinctul şi ar fi ocolit Feng-tangul! Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi petrecut seara în patul lor în loc să participe la festival! Ce bine ar fi fost dacă ar fi luat-o pe celălalt drum spre Canton, care traversa un teritoriu mult mai puţin populat! Trebuia să meargă la Chenqua – el avea trecere la viceregе –, şi în câteva ore trupele aveau să fie pe drum spre Feng-tang ca să îl ia pe Kyle. Tremura gândindu-se la mânia lui Chenqua şi la câtă dezamăgire şi amărăciune avea să-i provoace, dar altă cale nu avea.

Părăsi templul imediat ce se luminase de ziuă. Era zi de mers la piaţă. Cumpărând

fructe de la o tarabă, chifle aburinde de la o alta, hoinări prin mulţime, aproape neobservată, cu toate că erau atâtea ştiri interesante de discutat. Piaţa clocotea de atâtea zvonuri. Doi demoni veniseră ca să blesteme copilul prefectului. Unul fusese prins, trântind la pământ cinci bărbaţi înainte să fie luat de-acolo, iar celălalt dispăruse hohotind în noapte. Nu, nu erau demoni, ci *Fan-q* iar unul dintre cei doi zăcea acum în temniţa oraşului, în timp ce trupele îl căutau în lung şi-n lat pe celălalt. Toţi cei care părăseau oraşul erau percheziţionaţi, fiecare trăsură fiind împunsă cu săbii pentru a se asigura că cel de-al doilea diavol străin nu avea cum să scape. Fusese un noroc faptul că soldaţii stabiliseră că Troth era un *Fan-qui*. Astfel putea să plece cu uşurinţă din oraş, mai ales dacă aştepta până mai târziu, când căutările aveau să fie mai puţin intense. Sorbea ceai la o tarabă, când un stegar începu să-i dea târcoale şi comandă şi el o ceaşcă. Se îndepărtă, dar atât cât să poată auzi ce se discuta, în timp ce proprietarul tarabei spunea pe un ton înflăcărat:

— Spune-ne povestea, Yee! Să fie oare chiar un?

Stegarul îşi bău ceaiul dintr-o înghiţitură şi întinse ceaşca pentru a-i fi din nou umplută.

— Arată destul de real pentru mine. Am fost unul dintre cei care l-au capturat pe Ghimpele Roşu. O brută mare şi urâtă. Lupta cât trei demoni la un loc!

Mai bău, de data asta fără să se grăbească. Negustorul de ceai îl întrebă:

— Ce-o să se aleagă de el?

Soldatul se spilcui, răsucindu-şi mustăţile şi trăgând de timp.

— Mâine în zori se va întâlni cu fantomele strămoşilor lui. Prefectul îi acordă dreptul la o execuţie europeană. Doisprezece bărbaţi înarmaţi cu flinte îl vor împuşca la răsărit.

— Ce barbarie!

Stegarul ridică din umeri.

— Pe măsura unui barbar.

Privirea lui Troth se întunecă, şi îşi pierdu echilibrul, la un pas de leşin. „Dumnezeule, un pluton de execuţie!” Era imposibil să fie ucis pe neaşteptate, fără proces sau vreo acuzaţie de infracţiune!

Dar se putea. Îşi aminti chipul prefectului, rece ca de şarpe, şi ştiu că era capabil să ucidă. Cu toate că puţini oficiali

ar fi ucis un european atât de repede, ea bănui că mulţi dintre ei ar fi fost de acord în sinea lor cu decizia lui Wu Chong.

Eliminându-l repede sub pretextul că salvase astfel regatul de un spion, Wu Chong avea să scape nici mai mult, nici mai puţin decât cu o muştruluială din partea superiorilor lui. Guvernul imperial avea să se scuze faţă de cel britanic, subliniind faptul că nu făcuseră altceva decât să execute un nelegiuit.

De fapt, execuţia putea fi cu uşurinţă ţinută în secret. Numai Gavin Elliott ştiuse de planul lui Kyle, şi se puteau găsi o mie de motive pentru care Kyle nu s-ar întoarce din călătoria lui ilicită. Troth fusese singura care văzuse cele întâmplate. Cu mare greutate recunoscu că atât englezii, cât şi chinezii puteau dori să ascundă un incident care avea potenţialul de a întrerupe comerţul. Lord Maxwell avea să dispară pur şi simplu, iar povestea ei urma să fie ignorată pe motiv că ar fi fost „inoportună”.

Trebuia să fie salvat. Dar cum?

Găsea ea o cale.

capitolul 25

Kyle privi cum o rază de lumină de la fereastra înaltă se mută încet de-a lungul

pereţilor, precum nisipul dintr-o clepsidră marchează minutele vieţii sale. Dimineaţa nu adusese nicio inspiraţie. Nu ar putea face recurs la sentinţa lui nici dacă ar vorbi limba, nu când funcţiona rul cu cel mai înalt rang din regiune îl voia mort.

Şi nici nu putea evada din temniţă. Fereastra era atât de îngustă, încât niciun şobolan mai dolofan nu putea să treacă prin ea. Celula conţinea paie umede şi patru inele sudate în pietre cu lanţuri scurte care se bălăngăneau, dar nimic altceva. În speranţa că s-ar putea folosi de ceva pe post de armă, cercetase lanţurile şi ajunsese la concluzia că scoaterea lor din inele ar fi imposibilă fără unelte şi timp. Chiar dacă ar reuşi să-i răpună pe gardieni cu mâinile goale data următoare când aveau să-i aducă o porţie mică de orez şi ceai slab, nu ar putea să iasă din complex. Nu, timpul i se scursese, şi totul eradin vina lui.

Îmbrăcămintea lejeră chinezească făcea să fie uşor să stea cu picioarele încrucişate ca un călugăr budist pe paiele umede. Detaşându-se mental de vânătăi şi de răni, accesă pacea interioară pe care o găsise la Hoshan. Misterioase erau căile divinităţii. Oare de aceea să fi fost atras atât de intens

de pictura templului, pentru că avea o întâlnire cu propria moarte în China?

Nu, era prea european ca să creadă în acest tip de destin. Rămăsese pur şi simplu fără noroc. Se confruntase de multe ori cu pericole în călătoriile sale şi de mai multe ori supravieţuise când nu avea nicio şansă, dar nu poţi avea noroc la nesfârşit. Privirea lui inertă se fixă pe un şuvoi de apă ce se prelingea pe peretele lateral, unul dintre cele cauzate de ploile abundente din timpul nopţii. Apa se infiltra printre pietre şi se ducea către o scurgere mică, tentativa patetică de canalizare a celulei. Acest loc era o invitaţie pentru o moarte lentă, dureroasă, provocată de febră sau de friguri. Cel puţin nu urma să stea aici suficient de mult încât să îşi facă griji pentru asta.

Ar fi trebuit oare să fi rămas acasă, ca un moştenitor vrednic? Probabil ar mai fi trăit încă patruzeci de ani dacă ar fi făcut-o.

Nu, acea viaţa limitată, supusă îl adusese la disperare. Nu putea regreta că îşi îndeplinise visurile, deşi era păcat de cei patruzeci de ani pierduţi…

Uşa se deschise cu un scârţâit, şi intră sergentul, cu sabia pregătită, urmat de doi

paznici voinici. În timp ce sergentul murmură ceva ce suna a insulte mizerabile, oamenii lui îl traseră pe Kyle în picioare şi scoaseră lanţul care-i lega picioarele, lăsând cătuşele de fier grele în jurul încheieturilor sale. Era oare scos pentru o altă audienţă cu prefectul?

În schimb, paznicii îl izbiră de perete şi îi prinseră cătuşele de lanţurile ruginite care atârnau de inelele sudate în perete. Kyle înjură şi încercă să se lupte cu ei, dar paznicii erau pricepuţi. Un pumn în stomac ca să-l încetinească, apoi o smucitură rapidă şi el era deja lipit de perete, cu membrele depărtate.

I se făcu pielea de găină ca reacţie la neputinţa sa totală: nu îşi putea mişca nicio parte a corpului mai mult de câţiva centimetri. Sergentul zâmbi, şi i se văzură dinţii albi strâmbi în contrast cu chipul pe care Kyle i-l învineţise cu o noapte în urmă. Încet, el scoase un pumnal din teaca laterală, răsucindu-l aşa încât lumina să se reflecte în lama ascuţită. Putea ciopârţi oricare părţi ale corpului voia atâta timp cât deţinutul rămânea în viaţă pentru executarea din dimineaţa următoare, în ciuda eforturilor sporite de a se controla,

Kyle tresări când sergentul înfipse brusc cuţitul cu brutalitate. Dar nu încercă să-l rănească. În schimb, tunica largă a lui Kyle fu sfâşiată de la umăr până la tiv, fără a tăia carnea tare de dedesubt.

Sergentul îşi dezgoli dinţii cu satisfacţie. Încă un sfâşiat, de data aceasta între picioarele lui Kyle. Încă o dată, lama strălucitoare tăie doar ţesătura largă. Era uimitor de ascuţită – Kyle se gândi la povestea cruciaţilor, la cum sabia de oţel a lui Saladin din Damasc fusese atât de ascuţită, încât o eşarfă de mătase care căzuse pe ea fusese despicată în două.

Se forţă să se gândească la cruciade. Fuseseră Saladin şi Richard Inimă de Leu în cea de-a doua sau de-a treia cruciadă? Nu mai conta – toate cruciadele fuseseră proiecte prosteşti în care se pierduseră nenumărate vieţi. Concentrându-şi mintea asupra istoriei, afişă o expresie impasibilă în timpul următoarelor două sfâşieri ale sergentului. În plus, mintea nu putea fi înfricoşată la nesfârşit, iar Kyle ajunsese la limită.

Dezgustat, sergentul îşi băgă pumnalul în teacă, dând câte o palmă brutală peste faţa prizonierului, şi plecă împreună cu

oamenii lui, lăsându-l pe Kyle tremurând. Deşi era posibil ca mintea lui să fi acceptat moartea, trupul său era mai puţin filosofic.

Încercă lanţurile. În ciuda ruginii de la suprafaţă, erau suficient de puternice ca să ţină un elefant. Nu putea sta în fund şi nici nu se putea întinde. Dacă ar adormi, ar atârna dureros în cătuşe şi s-ar trezi în agonie. Nu că ar fi avut şanse să doarmă. Cu atât de puţine ore rămase, el nu voia să piardă nimic. Deşi cătuşele nu erau dureroase în sine, faptul că nu se putea mişca era o formă subtilă de tortură. Un şuvoi de apă curgea prin spatele lui, şi în curând hainele lui din bumbac aveau să fie leoarcă. Un ţânţar bâzâi în jurul feţei lui, după care i se aşeză pe gât ca să se ghiftuiască, iar el nu-l putea îndepărta. Mâncărimi închipuite începură să-i chinuiască membrele.

Ignoră disconfortul fizic; cel puţin încă îl mai deranja ceva. A doua zi pe vremea asta avea să fie un cadavru îngropat, fără nume sau onoare, ori aruncat ca hrană câinilor.

După o serie de respiraţii lente şi profunde, începu să se calmeze. Apoi uşa se deschise iar. Înţepeni. Sergentul venea iar să se joace de-a şoarecele şi pisica?

Văzu intrând un muncitor slab, ponosit, care trânti uşa în urma lui. Cheia se răsuci cu o fermitate ameninţătoare. În lumina slabă, era greu să distingă detaliile – până când nou-venitul se uită în sus pe sub pălăria largă de paie cu ochii frumoşi căprui ai lui Troth.

— Dumnezeule, te-au prins şi pe tine?

Instinctiv, porni spre ea, dar fu smucit şi oprit în loc de lanţuri, cătuşele de fier muşcându-i din încheieturi şi din glezne.

Ea negă din cap şi duse un deget la buze, aşteptând până când gardienii care o aduseseră se îndepărtară cu paşi mari. Când fu sigură că plecaseră, se întoarse spre el. Ochii ei se măriră de groază când se acomodară cu lumina slabă şi ea putu vedea cum era legat.

— Doamne Sfinte!

— M-au legat ca pe o gâscă de Crăciun, spuse el prozaic. Cum ai intrat dacă nu eşti prizonieră?

Ea îl îmbrăţişă, strecurându-şi braţele între el şi perete. Pălăria îi căzu pe spate şi rămase atârnată în şnurul de la gât în timp ce îşi băgă faţa între gâtul şi umărul lui. Era minunat de caldă şi de moale, un memento al tuturor plăcerilor lumii.

— Am mituit pe cineva ca să intru, spuse ea răguşită, în China, aproape orice se poate face dacă ai suficienţi bani să plăteşti mita solicitată.

Aflase şi el însuşi asta în Orient. Chiar şi aşa, era periculos pentru ea să vină, dar Kyle nu era suficient de lipsit de egoism ca să-şi dorească să nu fi venit. Îşi frecă obrazul de părul ei, dorindu-şi cu disperare să o ia în braţe.

— Sunt uimit că o mită te poate aduce totuşi aici, să vezi un spion periculos ca mine. Când ea se încordă, el spuse liniştit: Ştiu că sunt condamnat la moarte, aşa că nu e nevoie să-mi dai tu vestea.

Ea scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat şi se depărta, mâinile ei încă atingându-i talia.

— Le-am spus gardienilor că am locuit în Canton şi cunosc metodele comercianţilor, inclusiv ceremo mă de deces care trebuie efectuată. Le-am spus că, dacă aş putea să te vizitez şi să îndeplinesc ritualurile care îţi vor împăca fantoma, familia ta ar fi foarte mulţumită, iar gardienii nu vor mai trebui să îşi facă griji că o să fie bântuiţi. Asta şi mita i-au făcut să colaboreze cu bucurie.

— Ce fată deşteaptă eşti! Privirea lui se

fixă pe curba urechii ei. Cum de nu observase cât de elegantă era? Dumnezeu mi-e martor că mă bucur să te văd, dar, cu cât pleci mai repede, cu atât e mai bine. Aceste brute s-ar putea să nu se lase cumpărate pentru foarte mult timp.

— Dar am venit să te ajut să evadezi.

Ea se uită la lanţuri şi îşi muşcă buza.

— Poate cu talentul tău la *wing chun* ar fi fost posibil dacă nu aş fi fost legat cu lanţuri de perete. Dar ar fi nevoie de un fierăstrău bun şi de multe ore să mă eliberezi de lanţuri şi nu avem niciuna, nici alta.

— O să fur cheile!

El voia să creadă că salvarea era posibilă, dar nu se putea amăgi.

— Nu, draga mea fată. Dacă ar exista o şansă la zece – chiar una la o sută –, ţi-aş spune să încerci, dar nu ai obţine nimic în afară de propria ta moarte. Nu voi permite asta.

Ochii ei licăriră.

— Cum naiba o să mă opreşti?

De data aceasta, el chiar râse.

— Ce neînfricată eşti! Dar gândeşte-te la temniţă, la gardieni, arcaşi, ca să nu mai vorbim despre zidurile din jurul yamen-ului

şi al oraşului şi despre sutele de kilometri de zonă rurală de aici şi până în Canton. Poţi spune cu sinceritate că există o şansă cât de mică să scăpăm amândoi?

Lacrimile sclipeau în ochii ei.

— Nu pot să te las aici! Ce… se va alege de mine?

El înjură în sinea lui. Acum, că urma să fie ucis, îşi încălca promisiunea de a o duce în siguranţă în Anglia.

Ce era de făcut? Dominic şi soţia lui aveau s-o ajute, desigur, şi Gavin la fel, dacă înfiinţa un birou în Londra. Dar nu puteau face pentru ea tot ce intenţionase Kyle să facă. Doar dacă…

— Troth, spuse el imperativ. Căsătoreşte-te cu mine!

capitolul 26

Ea rămase cu gura căscată.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Chiar deloc. Nu se poate face nimic pentru a-mi salva viaţa de *Fan-qui* lipsită de valoare, dar vreau să-mi anunţi familia, Mei-Lian. Trebuie să afle de moartea mea. Să îi las ani de zile frământaţi de întrebări ar fi o adevărată cruzime. Mai ales pentru Dominic. Kyle aproape că înnebunise când fratele său geamăn fusese rănit la Waterloo.

Avea să-i simtă fratele său moartea chiar înainte de a ajunge vestea în Anglia? Poate, dar va refuza să admită asta chiar şi faţă de el însuşi. Pentru sănătatea lui Dominic, trebuia să afle cât mai curând posibil.

— Sigur că îţi voi informa familia, dar căsătoria nu este nici posibilă, nici necesară.

— Te înşeli în ambele cazuri. Ca văduvă a mea, vei avea o moştenire şi protecţia familiei Renbourne. Măcar atât pot face fiindcă te-am băgat în mizeria asta. Ştiu că în China văduvele nu se recăsătoresc, dar în Anglia este un lucru firesc să te recăsătoreşti. De fapt, faptul că vei fi o văduvă va fi un avantaj.

Avea s-o scutească de întrebări legate de pierderea virginităţii atunci când avea să-şi găsească un soţ adevărat.

Se încruntă, nedumerită.

— Dar cum ne putem căsători aici, fără martori?

— Nu e nevoie de niciun martor.

— Ar fi legal? întrebă ea cu îndoială.

— În Scoţia, e de-ajuns ca două persoane să se declare căsătorite. Desigur, suntem la mare depărtare de Scoţia, dar suntem amândoi pe jumătate scoţieni, şi eu deţin o

proprietate în Ţinuturile înalte, deci un avocat bun ar putea demonstra că o căsătorie între noi este valabilă. Din moment ce nu există niciun motiv pentru care cineva să ne conteste ceremonia, va fi îndeajuns de legală. Vocea lui slăbi. Te rog, Troth. Am vrut să fac mult mai multe pentru tine, dar nu pot. Numele meu este singura protecţie pe care ţi-o pot oferi.

Îşi închise ochii strâns, dar nu putu împiedica lacrimile să-i alunece pe obraji.

— Este o onoare mai mare decât am visat vreodată, domnul meu. Voi fi bucuroasă să fiu soţia ta chiar dacă numai pentru câteva ore.

El se gândi la nunta sa cu Constancia oficiată de către un preot spaniol în timp ce ea era pe moarte. De data aceasta, el era cel care urma să pună capăt căsătoriei prin moarte. Nu avea niciun fel de înclinaţie pentru a fi soţ.

— Onoarea este a mea, draga mea fată.

— Cum ne căsătorim?

— Ia mâinile mele.

Ea se ridică în vârful picioarelor şi îşi întinse braţele îndeajuns de mult cât să se poată ţine de mână. Poziţia o făcu să se întindă de-a lungul corpului lui. „Frumos”.

— Una dintre formele tradiţionale de căsătorie la scoţieni presupune ca mirii să se ţină de mână deasupra unei ape curgătoare, spuse el ironic în timp ce şuvoiul din spatele lui se prelingea pe perete şi printre picioarele lor. Cel puţin asta avem.

Ea îşi muşcă buza.

— Cum poţi glumi într-un astfel de moment?

— Aş prefera să-ţi aduci aminte de mine zâmbind. Va fi timp suficient mai târziu şi pentru lacrimi. El îşi împreună degetele cu ale ei. Draga mea Troth Mei-Lian Montgomery, îţi jur credinţă[8]. Sună frumos, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

— Am fost numită după sora şi bunica tatălui meu. Mi-a plăcut întotdeauna să mi se spună Troth.

Pesemne că Hugh Montgomery fusese un vizionar, pentru că, dacă exista vreo femeie care să merite acest numele, atunci ea era aceea. Cinstită, loială şi curajoasă până în măduva oaselor.

— Acum, rosteşte-ţi legământul faţă de mine, draga mea.

---

8 Aluzie la numele Troth, care înseamnă „credinţă, speranţă, fidelitate" (n.tr.)

Cu voce tremurândă, ea spuse:

— Kyle Renbourne, îţi jur credinţă, să-mi fii stăpân şi soţ atâta timp cât vom trăi amândoi.

— Ai inelul pe care ţi l-am dat în Canton. Poate ţine loc de verighetă.

Ea îşi băgă mâna sub tunică şi scoase inelul de aur cu model celtic dintr-unul dintre compartimentele centurii cu bani. Sărută inelul, apoi îl duse la buzele lui pentru a putea face şi el acelaşi lucru, după care şi-l puse pe degetul mijlociu de la mâna stângă, dar îi era prea larg. Ea scoase inelul şi îl vârî înapoi la loc sigur, în centura de bani.

— Nu vreau să-l pierd. O să-l micşorez în Macao. Nici nu era sigur pentru ea să poarte o bijuterie occidentală până ce nu pleca din China.

Dar actul fusese făcut, şi părea foarte potrivit ca un inel scoţian să simbolizeze uniunea lor.

— Te rog, sărută-mă, soţie, spuse el încet. Mai avem câteva minute, şi aş vrea să mi le petrec cu tine în braţe. Gura ei o căută pe a lui cu o tandreţe îndurerată. Uimitor, dorinţa se aprinse, neştirbită de perspectiva morţii. Sau poate că moartea stârni

pasiunea, o flacără puternică ce întunericul care se apropia.

O simţi şi ea. Gura ei îi sărută dulce bărbia ţepoasă, apoi coborî.

— Nu am ştiut că un corp bărbătesc poate fi atât de frumos, soţ şi domn al meu, murmură ea, cu respiraţia caldă în scobitura gâtului lui. Niciun alt bărbat nu îmi va provoca vreodată o astfel de plăcere.

— Nu spune asta! El îşi ţinu răsuflarea în timp ce ea îi desfăcu tunica sfâşiată şi îşi trecu buzele peste fiecare vânătaie şi rană. Plânge-mi moartea o vreme, dar viaţa ta nu trebuie să se termine odată cu a mea. Încearcă să iubeşti, pentru că este cel mai preţios dar pe care viaţa îl poate oferi.

— La naiba, nu-mi vorbi despre alţi bărbaţi! în acest moment, doar tu exişti.

Îşi plimbă limba pe sfârcul lui, plăcerea fierbinte făcându-l să uite de dureri. Mâinile ei alunecară în jos, mângâindu-i abdomenul în timp ce îi desfăcea pantalonii ponosiţi. El îşi închise ochii, lăsându-se pradă senzaţiilor în vreme ce ea îi mângâia trupul înfierbântat.

Apoi îl cuprinse cu gura. El scoase un strigăt înăbuşit, simţindu-se pe punctul de a face implozie. Şoldurile lui începură să

pulseze între ea şi perete, în timp ce pasiunea îl cuprindea tot mai mult. Nu putea îndura să pună capăt, aşa că folosi controlul pe care îl dobândise în ultimele săptămâni ca să rămână pe muchia extazului.

— Doamne, Mei-Lian, gâfâi el, mă ucizi cu cea mai dulce armă, şi Dumnezeu să te binecuvânteze pentru asta.

Simţind că el era pe punctul de a-şi pierde controlul, ea se îndreptă şi îşi scoase pantalonii, lăsându-l pentru o clipă să pulseze în aerul rece. Apoi, ea îşi prinse un braţ de pieptul său şi îşi înfăşură un picior puternic şi suplu în jurul şoldurilor lui. Cu cealaltă mână îl ghidă în fierbinţeală lichidă a corpului ei. Ea îl tachină cu mişcări ce-l apropiau de fiecare dată cu câţiva milimetri.

Când nu mai putu îndura, se smuci de lângă perete şi intră cu totul în ea. Strânsoarea intimă aproape că îl distruse, dar ea rămase ţintuită, singura mişcare fiind pulsarea incredibilă a corpului ei în jurul lui.

Ea aşteptă până când simţi că se apropie momentul potrivit, după care începu să-şi contracte muşchii într-un ritm voluptuos ce potrivea bătăile inimii ei cu bubuitul inimii

lui. Un singur suflet, un singur trup. Soţul ei. Nu mai exista altceva în afară de pasiune, o viaţă atât de intensă, încât nega viitorul şi pierderea de nesuportat care stătea la pândă.

— Troth, gemu el, începând să se retragă. Salcie frumoasă.

— Dacă îţi sunt soţie, dă-mi cel puţin speranţa unui copil, spuse ea cu înverşunare în timp ce îşi apăsă şoldurile înspre ale lui, lipindu-l de perete în timp ce trupurile lor se izbeau cu aceeaşi frenezie. *Yin* şi *yang* luptându-se pentru desăvârşire, până când amândoi îşi pierdură controlul şi intrară într-o zonă unde existau doar un extaz zguduitor şi o plenitudine care le făcea inima să stea în loc.

Tremurând, ea se agăţă de el în timp ce încerca să-şi recapete suflul. Ar fi căzut amândoi pe podea dacă nu ar fi fost susţinerea nemiloasă a lanţurilor. Inima lui bătea atât de aproape de a ei, cu o intensitate energică, plămânii lui la fel de îngreunaţi că ai ei.

Conştientizarea morţii care stătea la pândă era ca un cuţit care îi sfâşia sufletul lui Troth. Îl strânse mai cu putere. Nu putea fi altfel decât în siguranţă atâta timp cât se

afla în braţele ei. Împreună, erau nemuritori, pentru că împărţiseră ceva mai presus de bucuria muritorilor…

El îi sărută creştetul capului.

— Îţi mulţumesc, cea mai dragă dintre prietene, murmură el. Mi-ai oferit acel tip de plăcere de care majoritatea bărbaţilor nu au parte o viaţă întreagă.

Ea se abţinu să nu plângă, pentru că nu voia ca el să meargă la moarte având în minte imaginea ei plângând, încet, se dezlipi de el, aproape incapabilă să îndure separarea. Cu mâini tremurânde îi aşeză hainele, apoi se îmbrăcă şi ea. El o privea, cu ochii lui albaştri uimitor de netulburaţi. El o făcu să se gândească la un înger în lanţuri, neînvins şi insuportabil de frumos.

La capătul coridorului, o uşă fu închisă cu o bufnitură.

— Când vei ajunge în Anglia, du-te la fratele meu, Dominic, Lord Grahame, la Warfield Park, în Shropshire, spuse el rapid. Ai înţeles?

— Lord Grahame, Warfield Park în Shropshire, repetă ea. Va crede el cu adevărat că sunt mireasa ta?

— De dragul meu, o va face. Dacă nu… Ei bine, întreabă-l despre momentul în care

a fost prins în gaura preotului, la Domleigh. Te va crede atunci.

— Ce alte mesaje să le transmit?

— Asigură-i pe tatăl şi pe sora mea de dragostea mea şi spune-le că îmi pare rău că nu am făcut lucrurile mai bine. Ochii lui Kyle se închiseră pentru o clipă. Eu… îmi doresc atât de mult să te pot lua în braţe, dar nu pot. Vrei să mă ţii în braţe pentru restul timpului cât ne-a mai rămas?

Înăbuşindu-şi şi mai multe lacrimi, ea îl îmbrăţişă, memorându-i mirosul, gustul pielii, muşchii săi încordaţi.

Vru să-i strige că îl iubea, dar ştia că acel lucru n-ar face decât să îl împovăreze şi mai mult. El nu trebuia să ştie cât de profundă era suferinţa ei.

Paşii de pe hol se apropiau. Tandră, îi cuprinse organele genitale în palmă, rugându-se să-i fi oferit un copil.

— La revedere, domnul meu drag. Ea îi sărută buzele, îţi jur că voi realiza ceea ce mi-ai cerut.

Buzele lui calde tânjeau pofticioase.

— Adio, draga mea fată. Drum bun!

Cheia se răsuci în broască. Ea îi dădu drumul lui Kyle şi îşi trase pălăria mare în jos, să-şi ascundă chipul devastat de durere.

Uşa se deschise cu un scârţâit, şi ea ieşi fără să privească înapoi. „Adio, iubirea mea cea dragă”.

La ivirea zorilor, Kyle avea o eleganţă sfârşită accentuată de resemnare şi de dulceaţa orei petrecute cu Troth. Rămase liniştit când gardienii îl scoaseră din lanţuri, deşi muşchii îl dureau după orele lungi de imobilizare. În tăcere, el ieşi din temniţă, urcă scările şi ajunse în curte, unde lumina pură a zorilor scălda acoperişul curbat al palatului prefectului ca într-o vrajă. Era un loc minunat în care să mori.

Plutonul de execuţie era aliniat cu faţa spre partea din dos a complexului. El simţi o plăcere când îşi dădu seajna că peretele lui Wu Chong urma să fie deteriorat.

În timp ce traversă complexul înconjurat de şase paznici, o tobă începu să bată pe urmele sale. *Barummm*. *Barummm*. *Barummm*. Marşul morţii.

Înconjurat de curtenii săi, Wu Chong era aşezat pe un baldachin cu vedere la terenul de execuţie. Kyle fu îndreptat cu faţa spre el, şi sergentul mârâi:

— Ploconire!

Fusese dispus să-i ofere un semn de respect când fusese capturat, dar nu şi

acum. Cum secundele trecură fără ca el să se prosterneze, sergentul îl lovi cu putere între umeri. Anticipându-i gestul, Kyle pivotă şi lovi cu cotul în gâtul bărbatului, lăsându-l lat pe pavajul din cărămidă, icnind în încercarea de a-şi regăsi suflul.

Ceilalţi paznici săriră asupra prizonierului, dar prefectul dădu ordin să nu-l lovească. Un ofiţer de rang înalt îşi scoase sabia şi se apropie cu lama îndreptată ca şi cum s-ar pregăti să îmboldească o vită.

Ignorânau-l pe ofiţer cu tot cu sabia lui, Kyle traversă curtea şi se puse în faţa peretelui. Fiind un Renboume, aroganţa făcea parte însăşi fiinţa lui. Folosi fiecare fărâmă din ea în aceste momente. Poate că X/u şi oamenii îl dispreţuiau, dar nu aveau să-l uite prea curând.

Se întoarse să-şi confrunte călăii, bucuros că nu practicau legarea la ochi a condamnatului. Nu voia să piardă ultima privelişte asupra lumii.

Cele douăsprezece flinte purtate de plutonul de execuţie erau primitive după standardele europene şi nu foarte exacte, dar aveau să-şi facă treaba. Ţevile păreau enorme. Oricare dintre ei era capabil să

facă o gaură cât pumnul prin el. El spera că aveau să-l lovească îndeajuns de multe bile de muschetă ca să se termine rapid.

Faţa lui Wu Chong rad le o plăcere demonică. Dumnezeu să-i ajute pe locuitorii din Feng-tang care trăiau în subordinea sa!

Tradiţia cerea ca el să-şi rostească ultimele cuvinte, dar acestea nu aveau niciun rost, din moment ce că nimeni dintre cei prezenţi nu le-ar înţelege. Singura care conta era, cu voia Domnului, departe şi în siguranţă. „Drum bun, Troth, cu toată puterea şi inteligenţa ta. Şi, când vei ajunge în Anglia, să fii fericită”. La un semnal dat de ofiţerul lor, soldaţii îşi ridicară armele şi ţintiră, cu chipurile inflexibile şi lipsite de emoţie sub coifurile ascuţite.

Wu Chong făcu semn cu mâna şi strigă o comandă.

„În mâinile tale, Doamne, îmi încredinţez sufletul”.

Lumea se adunase în afara zidurilor, aşteptând în tăcere ca Feng-tang să scape de diavolul străin. Troth stătea la distanţă de ceilalţi, atât de tensionată, că oasele i-ar fi pocnit dacă cineva i-ar fi adresat vreun cuvânt urât. Wu Chong trebuia să-şi fi dat seama de nebunia de a ucide un european.

Chiar şi acum, se putea răzgândi în privinţa pedepsei.

În interiorul zidurilor, o voce aspră se înălţă:

— Foc!

O salvă de focuri umplu aerul dimineţii cu tunete, creând un ecou între zidurile de piatră ale complexului, în timp ce fumul negru se înălţa, Troth îşi muşcă pumnul cu dinţii, ca să-şi înăbuşe strigătul de disperare. Kyle Renbourne, viconte Maxwell şi stăpânul inimii ei, era mort.

capitolul 27

Anglia

Ajunul Crăciunului, 1832

„În zilele acelea a ieşit poruncă de la Caesar Augustus ca toată lumea să plătească taxe”.

În timp ce vocea răsunătoare a vicarului umplu bisericuţa de piatră, Troth îşi închise ochii şi absorbi cuvintele familiare. Când era copil, tatăl ei se întorcea mereu la Macao ca să-şi petreacă sărbătorile cu familia sa şi în Ajunul Crăciunului citea în faţa tuturor povestirile despre Naşterea Domnului cu un glas asemănător cu al vicarului din Var field.

Stând în strana familiei, între Dominic şi

sora lui, Lucia, avu din nou sentimentul de apartenenţă care dispăruse odată cu moartea tatălui ei. În timpul anilor petrecuţi în Canton, de Crăciun citise în secret poveştile despre Naşterea Domnului din Biblia tatălui ei, dar nu era acelaşi lucru. În seara aceasta, se simţi din nou creştină. Tatăl ei ar fi fost mulţumit.

În tradiţia chinezească, respectul ei pentru Kuan Yin şi pentru Buddha erau nealterate de bucuria Crăciunului. Kyle îi înţelesese nevoia de a onora ambele căi spirituale – în fapt, el i-o împărtăşise, dar se îndoia că mulţi alţi englezi ar face-o. Poate că Meriel ar putea – Troth o suspecta pe cumnata ei că era mai mult păgână decât creştină. În seara asta totuşi, contesa era pe deplin cuviincioasă, ascultând slujba şi corul precum un înger senin, cu părul argintat. Purta până şi pantofi.

Slujba se încheie. Vocile erau mai blânde şi zâmbetele mai calde decât de obicei. Creştinii plecau de la biserică înapoi la casele lor. Trăsurile aşteptau pentru petrecerea Warfield, dar, când Troth văzu că o ninsoare uşoară se aşternea peste dealuri, spuse:

— Voi merge pe jos până acasă. Nu e

departe, iar noaptea este atât de frumoasă.

Spre surprinderea ei, Dominic spuse:

— Te voi însoţi, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Bineînţeles că nu. Îl luă de braţ, şi se îndreptară spre cărarea care ducea către moşie, înjumătăţind distanţa străbătută de mijloacele de transport. Ca întotdeauna, ea simţi o plăcere dulce-amăruie în compania lui Dominic. Deşi se strădui să nu se gândească la Kyle, în noaptea aceea de iarnă era imposibil să nu viseze la ceea ce nu se întâmplase niciodată.

Erau la jumătatea drumului spre Warfield, când Dominic spuse încet:

— Sărbătoarea înrăutăţeşte situaţia. Nu pot să nu mă gândesc că anul trecut, pe vremea asta, Kyle era în viaţă. Şi-a petrecut Crăciunul în India şi mi-a scris că i-a lipsit o sărbătoare englezească adecvată. El… a promis că va fi aici de Crăciun, cu familia, în acest an.

— Aştepta cu nerăbdare să vină acasă şi să vă vadă pe toţi.

Degetele lui Troth strânseră braţul lui Dominic când îşi dădu seama de ce voise să fie în compania ei. Fiind singura persoană de la Warfield care îl văzuse pe Kyle în

ultimii şapte ani, prezenţa ei îl aducea un pic mai aproape de Dominic.

— E ciudat când mă gândesc că în urmă cu un an nici măcar nu îl întâlnisem pe Kyle. Cum poate o perioadă atât de scurtă să aducă o schimbare atât de mare?

Dominic zâmbi firav.

— Meriel mi-a întors lumea pe dos în decurs de câteva zile. Dragostea e de vină. Zâmbetul lui se stinse, în adâncul sufletului, încă nu pot crede că fratele meu este mort. Uneori, noaptea mă simt de parcă mă pot întinde spre el, să-l ating. Nu pare mort, dar simt o… o durere în suflet când încerc să-l găsesc.

Ea înţelegea prea bine acea durere.

— Poate că asta-i o dovadă că sufletul dăinuie dincolo de moarte. Undeva, el încă există, simţind tristeţe pentru ce a lăsat în urmă.

Dominic se uită la ea.

— Chiar crezi asta?

Ea oftă.

— Vreau să cred, da.

Ajunseră la un pârleaz. Dominic îl sări, apoi îi dădu mâna să o ajute să treacă. Faptul că îl cunoştea acum pe el o ajuta să înţeleagă gesturile manierate ale lui Kyle şi

de ce se simţise iritat să nu o poată trata cu galanteria pe care el considera că o merită o femeie. Iubise acele ocazii când Kyle avusese grijă de ea de parcă ar fi fost făcută dintr-un porţelan preţios. Un contrast atât de minunat faţă de viaţa masculină pe care o dusese pentru atât de mult timp.

Fustele ei şterseră zăpada de pe pârleaz în timp ce păşi pe pământ. Stratul de zăpadă n-avea decât vreo doi centimetri, dar era suficientă să transforme dealurile iernatice într-o lume a basmelor.

— Kyle mi-a spus că, dacă nu o să crezi că sunt soţia lui, ar trebui să te întreb despre momentul în care ai fost prins în gaura preotului, la Domleigh. Nu te-ai îndoit niciodată. Cu siguranţă, trebuie să îţi fi trecut prin minte că sunt o impostoare.

— Nicio clipă. Dominic îi luă din nou braţul în timp ce se apropiau de o porţiune cu gheaţă a cărării. Dragostea ta pentru el e de neconfundat. Niciun impostor nu ar fi putut să o imite.

Ochii ei se umplură de lacrimi, şi clipi. Era atât de evident? se întrebă dacă şi Kyle ştiuse ce simţea pentru el. În acele momente, încercase cu disperare să-şi ascundă emoţiile scandaloase. El îşi dorise

un ghid şi o amantă, nu o femeie înnebunită de dragoste. Se folosise de toate abilităţile sale atent şlefuite de înşelăciune ca să-i arate faţeta pe care voia el se vadă.

Acum, că era prea târziu, îşi dorea cu amărăciune să-i fi spus adevărul.

Cartea a doua

Lungul drum spre casă capitolul 28

Macao, China primăvara anului 1832

Îndurerată, Troth se strecură fără probleme afară din Feng-tang şi îşi văzu de drum prin zona rurală, limitându-se la cărări înguste şi la cele mai mici sate, dormind sub cerul liber ca să nu atragă atenţia asupra ei. Singura ei ambiţie era să nu fie identificată drept complicele acelui *Fan-qui*; închisoarea ar împiedica-o să îndeplinească sarcinile pe care i le încredinţase Kyle.

Neîndrăznind să călătorească prin Canton, unde putea fi recunoscută, evită vestul şi merse încă o sută treizeci de kilometri până la Macao, folosindu-se de oboseală ca să-şi înăbuşe durerea. Fu o uşurare binecuvântată când, în cele din urmă, o barcă de pescari o transportă pe ultima porţiune, de-a lungul canalului către oraşul-insulă, singurul loc din China unde

europenii aveau voie să locuiască.

Avu un sentiment dureros de întoarcere acasă, în vreme ce mergea de-a lungul cheiului Praya Grande. Pentru ea, Macao era acasă într-un mod în care Canton nu fusese niciodată. Pe străzi erau oameni de toate rasele pământului şi făpturi cu sânge amestecat care semănau cu ea. Viaţa ei ar fi fost foarte diferită dacă, după moartea tatălui său, ar fi fost luată de vreun comerciant din Macao, nu de Chenqua. Poate că acum ar fi fost căsătorită şi ar fi avut copii.

Dar nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Kyle, şi, în loc de o căsnicie fericită, ar fi putut fi forţată să se prostitueze sau poate ar fi avut o moarte timpurie. Cel mai bine era să nu pună la îndoială destinul. Găsi un colţ liniştit, aşa că scoase inelul lui Kyle din centura ei de bani şi-l puse pe un deget de la mâna stângă, lipindu-şi degetele unele de altele, ca să se asigure că nu avea să-l scape. Verigheta ei.

După câteva întrebări, urcă pe deal la reşedinţa lui Gavin Elliott. Era aproape de casa unde se născuse ea, cu o verandă mare similară şi vedere spectaculoasă asupra oraşului şi asupra râului Pearl. Rugându-se

ca Elliott să nu fi plecat din Macao într-o călătorie de tranzacţionare, ea sună la uşă.

Uşierul care răspunse aruncă o privire hainelor ei zdrenţuite şi murdare şi spuse:

— Pleacă, băiete. Nu primim cerşetori. I se tăie brusc răsuflarea când îl recunoscu pe bătrânul care fusese uşierul tatălui ei. Din moment ce înţelegea oarecum engleza şi portugheza, nu era surprinzător să-l găsească în altă gospodărie europeană. Scoţându-şi pălăria de paie zdrenţuită, ea îi spuse:

— Ce întâmpinare jalnică, bătrâne Peng.

Acesta rămase cu gura căscată.

— Domnişoara Mei-Lian?

— Într-adevăr. Intră pe lângă el în casă, ca şi când ar fi fost iar domniţa tânără. Este onorabilul domn Elliott la reşedinţă? Trebuie să vorbesc cu el.

Peng încuviinţă repede din cap.

— Da, aveţi în noroc. Încă două zile, şi va pleca în Singapore. O să-i spun că sunteţi aici.

— Anunţă-mă ca Jin Kang. Pe numele acesta mă cunoaşte.

Peng ridică din sprâncene la auzul numelui bărbătesc, dar plecă ascultător. După un minut, Gavin Elliott apăru grăbit

pe trepte, coborând câte trei deodată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că v-aţi întors, Jin! Aţi întârziat mai multe săptămâni. Unde este Maxwell?

Înghiţind în sec, Troth îi făcu semn spre salon şi închise uşa, ca să aibă parte de intimitate.

— Lord Maxwell este mort.

Chipul lui Elliott deveni palid.

— Doamne, Dumnezeule din ceruri! Am avut o presimţire rea cu privire la călătorie, dar am încercat să mă conving că îmi făceam griji inutil. Păşi apăsat spre fereastră şi privi afară, cu mâinile încleştate strâns la spate. Ce s-a întâmplat?

Cu vocea tremurândă, ea îi descrise modul în care identitatea lui Kyle fusese accidental dezvăluită, precum şi arestarea şi executarea lui. Spunând cuvintele cu voce tare pentru prima dată, moartea lui părea mai reală decât până în acel moment. Nu era un coşmar din care avea să se trezească.

— Cel puţin… a fost rapid. Elliott murmură o înjurătură. Atât de al naibii de inutil! Nu cred că Maxwell a înţeles cât de mult putea fi urât din cauza culorii pielii lui şi a formei ochilor săi.

Era adevărat. În ciuda educaţiei sale aristocratice, Kyle avusese o plăcere rară şi lipsită de prejudecăţi cu privire la diversitatea lumii.

Elliott se întoarse de la fereastră şi o privi cu tristeţe.

— Şi cu tine ce-o să se întâmple, Jin? Maxwell mi-a spus că tatăl tău a fost un comerciant scoţian, Hugh Montgomery, şi că te-ai născut aici, în Macao. Tot mai vrei să mergi în Anglia?

— Trebuie. I-am promis lui Kyle să transmit personal familiei lui vestea morţii sale.

Elliott ridică din sprâncene când o auzi folosind numele familiar. Într-un acces de sfidare, ea îşi dezlegă coada şi îşi răsfiră părul în felul în care îi plăcuse soţului ei.

— Kyle a spus că nu ştiai că Hugh Montgomery a lăsat în urmă un fiu. Asta pentru că nu a făcut-o. Tatăl meu a lăsat în urmă doar o fiică slabă, lipsită de valoare, pe nume Troth.

— Doamne, Dumnezeule! Elliott o fixă cu privirea, în toţi aceşti ani, ai fost deghizată ca bărbat? Incredibil, şi totuşi, acum, că mă uit la tine, mă întreb cum de m-am lăsat păcălit atâta timp.

— Lumea vede ce i se cere să vadă. Cu excepţia celor precum Kyle, care s-a uitat mai îndeaproape. Nu-i eram de niciun folos lui Chenqua drept femeie, aşa că Troth Montgomery a dispărut.

— La fel cum astăzi Jin Kang dispare.

Ea se relaxă un pic, recunoscătoare că înţelese atât de repede dilema care îi înnegurase viaţa vreme de atâţia ani.

— Mai e ceva, domnule Elliott. Îşi ridică mâna stângă pentru a-i arăta inelul celtic. Kyle s-a căsătorit cu mine în închisoare, cu o zi înainte de a muri. Am crezut că a înnebunit, dar mi-a spus că în Scoţia e nevoie doar de un jurământ comun. Nu ştiu dacă a fost legal, dar a fost ceea ce a vrut.

— Şi ce ai vrut şi tu, nu-i aşa? întrebă Elliott cu blândeţe.

Intuiţia lui zdrobi tăria de caracter care o ajutase pe Troth să facă faţă săptămânilor de după moartea lui Kyle. Ea începu să plângă cu lacrimi mari, născute din agonie, care îi făceau corpul să se zguduie. Îşi reveni rapid, umilită de pierderea totală a controlului, dar incapabilă să-şi înăbuşe suspinele de durere.

Braţele lui calde o cuprinseră de parcă ar fi fost un copil.

— Ai avut o viaţă de coşmar, fetiţo, murmură Elliott. Dar acum eşti în siguranţă.

Ciudat cât de diferit se purta cu ea, acum că ştia că era femeie şi jumătate scoţiană. Deşi fusese întotdeauna politicos şi respectuos faţă de Jin Kang, lui Troth Montgomery îi oferi bunătatea unui frate mai mare. Se adăposti în braţele sale, plângând pierderea unei vieţi bogate, pline de entuziasm, care avea atât de mult de oferit lumii. Pierderea bărbatului pe care îl iubise şi pe care de-abia începuse să-l cunoască.

Când rămase în cele din urmă fără lacrimi şi se trase departe, văzu că ochii lui Elliott erau umezi. Acesta pierduse nu numai un partener, ci şi un prieten.

Devenind pragmatic, el spuse:

— Voi comanda ceva ca să-ţi recapeţi forţele. Arăţi de parcă nu ai mai mâncat de o săptămână. Ceai sau ceva mai tare?

— Ceai. Şi orice de mâncare. Obosită, se afundă într-un scaun, în timp ce el sună după un servitor şi comandă o masă rapidă pentru oaspetele său, apoi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Iartă-mi impertinenţa, dar e posibil să porţi un copil care ar putea fi moştenitorul

lui Maxwell?

— Nu. Ea închise ochii. În noaptea în care descoperise acel lucru, se strânsese într-un ghemotoc de suferinţă şi plânsese până în zori. Din păcate.

— Îmi pare rău, dar în felul acesta situaţia ta este mai uşoară, spuse el pragmatic. Este puţin probabil ca familia lui Maxwell să conteste căsătoria dacă nu reprezinţi o ameninţare pentru ei. Chiar dacă îţi vor pune beţe în roate… ei bine, eu sunt dispus să te accept drept moştenitorul său, ceea ce înseamnă că deţii un sfert din Casa Elliott.

Ea făcu dintr-odată ochii mari.

— Nu… nu m-am gândit nicio clipă la asta.

— Ai avut lucruri mai importante cu care să-ţi umpli mintea. Chiar dacă familia Renbourne refuză să te recunoască drept Lady Maxwell, partea ta din Casa Elliott ar trebui să îţi asigure un venit suficient pentru a trăi confortabil. Mai mult decât confortabil, dacă lucrurile vor decurge cum vreau eu.

— Pare prea mult, având în vedere că am fost căsătoriţi timp de mai puţin de o zi.

— Maxwell s-a căsătorit cu tine pentru a-

ţi asigura viitorul. Nu te gândi că este greşit să accepţi ce a vrut el să-ţi ofere. Elliott o privi cu interes. Plănuiesc să deschid un birou în Londra. Dacă eşti partener şi locuieşti în Anglia, poţi avea un cuvânt important de spus în conducerea acestuia. Ştii lucruri despre China pe care niciun *Fan-qui* nu le va şti vreodată.

Troth îşi acoperi ochii cu mâinile, nefiind pregătită pentru această lume nouă care îşi deschidea porţile pentru ea. Era greu să înţeleagă că ea, care fusese un simplu angajat în hong, era acum parteneră într-o puternică societate americană de comerţ.

Ghicindu-i gândurile, Elliott spuse:

— Toate aceste lucruri vin probabil ca un şoc pentru tine, dar vei avea cinci sau şase luni să te pregăteşti pentru rolul de văduvă Lady Maxwell. Ia totul pas cu pas.

Pas cu pas.

— Am… am nevoie să-mi comand haine europene. Hainele de pe mine sunt tot ce am.

— Şi, cu cât sunt arse mai repede, cu atât mai bine. Ştiu o croitoreasă expertă în haine pentru europence. Se va ocupa de tine.

Un slujitor veni cu o tavă cu mâncare şi

cu un ceainic. Elliott sorbi o ceaşcă în timp ce Troth mâncă pe săturate. Nici nu-şi dăduse seama de cât de înfometată era. Când termină, ea spuse:

— Peng a menţionat că pleci către Singapore peste două zile.

Elliott se încruntă.

— Mă tem că da. Pot amâna, probabil, cu vreo zi, dar nu mai mult.

— Nu e nevoie să-ţi schimbaţi planurile din cauza mea, zise ea cu un zâmbet glacial. Sunt obişnuită să mă descurc de una singură.

— Dar acum nu mai eşti nevoită să o faci. De aceea s-a căsătorit Kyle cu tine.

Reţinându-şi cu greu lacrimile, ea îşi mai turnă încă puţin ceai.

— Cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci este să aranjezi ca trupul lui să fie recuperat, astfel încât să poată fi îngropat în Anglia. Cred că ar fi cel mai bine să mergi la domnul Boynton, din moment ce el e şeful operaţiunilor Companiei Indiilor de Est în China.

— O idee bună! El are o influenţă mai mare asupra viceregelui din Canton decât oricare alt european. Voi merge în această după-amiază şi îi voi spune toată povestea.

Din moment ce Maxwell a fost un nobil britanic, Compania Indiilor de Est va coopera pe deplin. Elliott se încruntă. Chenqua ştie ce s-a întâmplat? Când ea clătină din cap, el zise: Va trebui să-i spui.

Avea dreptate, bineînţeles. Încercase să compună mental o scrisoare în timpul călătoriei lungi din Feng-tang. Deşi nu îi plăcuse rolul pe care Chenqua îl alesese pentru ea, se purtase onorabil în calitate de căpetenie a casei lui şi de tutore al ei. Îi datora recunoştinţă pentru tot ce făcuse. Şi, deşi îi inspirase mereu o oarecare teamă, simţea respect şi afecţiune pentru el.

— Îi voi scrie înainte să plec din Macao.

— Vei sta aici, desigur, chiar şi după ce plec eu. Elliott se încruntă gânditor. Este un vas englez în port acum. Va naviga spre Londra la începutul săptămânii viitoare. Numai bine, o să ai suficient timp să te ocupi de aranjamentele necesare şi să îţi faci rost de garderobă.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îşi dorea din tot sufletul să scape de China şi de fantomele acesteia. Ridicându-se, ea întrebă:

— Este pregătită vreo cameră de oaspeţi? Sunt foarte obosită.

— Desigur. El sună după intendent, cel care administra gospodăria, apoi o conduse până la uşa salonului. Orice vrei… trebuie doar să ceri.

— Eşti foarte amabil. Kyle mi-a asigurat într-adevăr viitorul când s-a căsătorit cu mine din milă, zise ea şi zâmbi forţat.

Elliott îi ridică bărbia cu o mână şi îi studie faţa, cu o căldură surprinzătoare în ochi.

— Să ştii că nu s-a căsătorit cu tine din milă, Troth Montgomery.

După acea remarcă misterioasă, o lăsă pe mâinile intendentului, iar el plecă la sediul Companiei Indiilor de est. Recunoscătoare că moartea lui Kyle nu mai era o povară care atârna doar pe umerii ei, Troth se duse în camera ce-i fusese oferită şi căzu pe pat fără să-şi dea jos hainele murdare.

Dormi douăzeci de ore.

Deşi Troth locuise în casa unui om puternic timp de cincisprezece ani, nu se bucurase deloc de acea putere. Pe parcursul următoarelor zile, Elliott îi organiză viaţa cu o viteză şi o eficienţă ameţitoare. Până când plecă spre Singapore, cu o zi mai târziu decât planificase, călătoria ei spre Londra

fusese aranjată, iar garderoba ei era deja în lucru. De asemenea, el făcuse demersurile pentru o scrisoare de credit la banca lui din Londra, explicând că banii erau pur şi simplu profituri datorate lui Kyle. Ea se simţea cu adevărat protejată.

Croitoreasa îşi exprimase dezaprobarea atunci când Troth insistase asupra culorilor închise şi stilurilor sobre pentru garderoba ei *Fan-qui*. Deşi era o fiică nelegitimă care dusese o viaţă foarte neobişnuită, intenţiona să arate respectabil când avea să viziteze familia lui Kyle.

Obligaţiile personale erau cele mai dificile. Prima fii să compună o scrisoare pentru Chenqua în care îi explică acţiunile ei şi îl anunţă de moartea lui Lord Maxwell. Deşi implora iertare pentru nesupunerea ei, nu sugeră că avea să revină în Canton şi la fosta ei viaţă. Plătise un preţ prea mare pentru libertate ca să renunţe acum.

Apoi, merse la cimitirul protestant unde părinţii ei erau îngropaţi unul lângă altul. O enclavă de linişte, împrejmuită de pereţi, era deopotrivă grădină şi cimitir. Tatăl ei ajutase la cumpărarea terenului şi la organizarea cimitirului, care fusese extrem de necesar, deoarece singurul cimitir

creştin era catolic, şi nici catolicii, nici chinezii nu voiau să accepte ca protestanţii să fie îngropaţi în cimitirele lor.

Totuşi, Hugh Montgomery nu se aşteptase să fie îngropat chiar el însuşi aici. El vorbise uneori despre biserica de pe câmpie la care mergea familia sa şi despre priveliştea minunată asupra dealurilor din Scoţia. Cu toate acestea, ea simţise că ar fi mulţumit să se odihnească în ţara exotică unde îşi petrecuse cea mai mare a vieţii sale de adult.

— La revedere, *papa*, şopti ea în timp ce îi depuse flori pe mormânt. În cinstea ta, jur să vizitez Scoţia. Eu… mi-aş dori să mergi cu mine.

Mama ei cea frumoasă era creştină prin convenţie, dar, după tradiţia chinezească, ea se închinase şi zeilor cu care crescuse. Ei, Troth îi spuse:

— Am o tăbliţă inscripţionată cu numele tău şi al lui *papa* şi o voi onora cât timp voi trăi. Sufletul vostru nu va flămânzi şi nu va fi însetat în viaţa de apoi.

Aprinse beţişoare parfumate din lemn de santal şi le lăsă să ardă până la capăt lângă piatra de mormânt, împreună cu o ofrandă de portocale. Apoi plecă din cimitir, ştiind

că nu avea să-l mai vadă vreodată.

În cele din urmă, merse de-a lungul micii peninsule din Macao până când aceasta se restrânse la o lăţime de nouăzeci de metri ce purta numele de Tulpină de Lotus. Acolo fu oprită de zidul către China. Numit Bariera, acesta fusese construit pentru a-i împiedica pe europeni să pună piciorul pe pământ chinezesc. Prin alegerea ei, rupea în mod irevocabil orice legătură cu ţara în care văzuse lumina zilei. Se uită la zid o lungă perioadă de timp, după care se întoarse.

„Aşa să fie”.

capitolul 29

Feng-tang, *China* vara anului 1832

Astăzi, Kyle urma să fie executat… din nou. Se ruga ca de data aceasta să se întâmple cu adevărat.

Fusese pregătit să moară se armele prefectului şi se simţise şocat când constatase că era încă în picioare în timp ce fumul se înălţa. Amorţit, se întrebă dacă fusese rănit mortal, dar era prea rănit să simtă vreo durere. Apoi se uită la Wu Chong şi văzu satisfacţia nemiloasă de pe faţa bătrânului. La naiba, flintele nu fuseseră încărcate cu gloanţe, doar praf şi vată!

Execuţia fusese metoda maliţioasă şi sofisticată a lui Wu Chong de tortură mentală.

Kyle încă stătea în picioare lângă perete, ţeapăn, când comerciantul grăsuţ, Wang, veni la el şi dădu din cap în semn de scuze.

— Wu Chong consultă ghicitorul. Timp de rău augur pentru executarea unui *Fan-qui*. După luna nouă, sentinţa va fi făcută în stil chinezesc.

— O decapitare?

— Foarte rapid, fără dureri, îl asigură Wang.

Kyle prefera să fi fost împuşcat.

Ţinând cu înverşunare de rămăşiţele demnităţii sale, el merse mândru înapoi către închisoare, înconjurat de gardieni. În faţa celulei sale, mai mulţi dintre ei profitară şi se năpustiră asupra lui cu lovituri exersate, după care îl împinseră în paiele umede.

Trei săptămâni până la luna nouă.

Ca să nu înnebunească, inventă nişte exerciţii prin care să-şi menţină corpul în formă. Pentru a nu-şi pierde judecata, trecea în revistă metodic cursurile sale de la Cambridge, începând cu primul semestru din primul an. Filosofic, matematică, clasicii

limbilor latină şi greacă. Surprinzător cât de multe îşi poate aminti cineva când nu are nimic mai bun de făcut.

Încercă să evite amintirile despre Troth şi familie, pentru că erau mult mai dureroase decât să recite fragmente din *Odiseea*. Dar nu-şi putea controla visele. Noaptea, Constancia dormea lângă el, caldă şi iubitoare, sau uneori Troth, dulce, sinceră şi pasională. Sau pescuia cu Dominic ori călărea pe dealurile din Domleigh cu sora şi cu tatăl său.

Trezirea era echivalentă cu o întoarcere în iad.

Era sigur că cea de-a doua execuţie avea să fie reală. Decapitarea era, la urma urmei, metoda preferată în China, şi se spunea despre călăii chinezi că sunt adevăraţi experţi.

Perspectiva decapitării era deosebit de neplăcută, în ciuda asigurărilor lui Wang că avea să fie nedureroasă. De data aceasta îi veni mai greu să afişeze o expresie impasibilă când fu dus în curte. Barba lui aspră de om sălbatic îl ajuta să ascundă orice semn ce ar fi putut trăda lipsa de autocontrol.

Când fii forţat să îngenuncheze în faţa

călăului, se gândi la Hoshan şi la seninătatea de care se bucurase acolo. Inima lui, care amenința să-i sară din piept, aproape că întrecea bubuitul tobelor care marcau ridicarea sabiei. Aerul îi răcori faţa, în timp ce lama trecu pe lângă el şi se înfipse în pământ, la doar doi centimetri în faţa lui. Mai că se aştepta ca o a doua sabie să se abată asupra lui exact când avea să înceapă să creadă că fusese cruţat, dar Wu Chong era mai subtil de atât.

Încă o dată, Kyle fu trimis înapoi în celula sa împuţită. Era îngrozitor de cald. Începuse sezonul musonic, şi apa se prelingea pe pereţi în mod constant, în timp ce ploile alternau cu o umiditate sufocantă. În fiecare noapte, Kyle făcea o altă scrijelitură pe perete şi se întreba cât timp urma să treacă până când prefectul avea să obosească să joace jocul acesta şi avea să încheie totul o dată pentru totdeauna.

Cea de-a treia execuţie era programată prin spânzurate, o altă plecăciune a lui Wu Chong în faţa obiceiului din vest. Lui Kyle deja nu-i mai păsa, căci se îmbolnăvise de malarie. După cum ghicise de la început, închisoarea era un loc de înmulţire a molimei, iar sănătatea care îl protejase de-a

lungul călătoriilor nu mai era suficientă.

Înţelese că era bolnav în clipa când începu să simtă frisoane pe partea inferioară a spatelui, radiind de-a lungul corpului său, până când tremura de frig, în ciuda căldurii tropicale. Imperturbabil, îşi privi degetele cum căpătau o culoare cadaverică, iar unghiile i se învineţeau. Chiar şi formele uşoare de malarie puteau fi letale fără tratament.

Frisoanele erau urmate de febră mare. Disperat, îşi freca faţa de zidurile umede, dorindu-şi cu ardoare să se răcorească în timp ce tremurul muşchilor era atât de zguduitor, încât îl dureau până şi oasele. Paznicul care îi aducea mâncare îl lovi cu o cizmă înainte de a-l lăsa în voia sorţii.

La douăsprezece ore după primele simptome, febra se atenuă şi avu o perioadă scurtă de durere profundă. După ce văzuse la alţii cum se manifesta malaria, profită de fiecare masă de orez şi bău cât mai multă apă posibil. Adesea, boala venea în atacuri zilnice, cu precizia unui ceas, şi Kyle avea nevoie să-şi păstreze forţa pentru runda următoare.

Frisoanele se întoarseră la prânz, şi ciclul înfiorător se reluă: frisoane, febră

uscată, transpiraţie, iar şi iar. Pierdu şirul zilelor deoarece se simţi prea rău ca să mai scrijelească pe perete. Uneori, când tremura de frig, şi-o imagina pe Troth alături de el, încălzindu-l cu trupul ei.

Sau, atunci când zvâcnea din cauza febrei, se prefăcea că îi simţea mâinile reci pe faţă, până când mintea îi revenea la oroarea celulei.

Fu cărat până la eşafodul improvizat, dar reuşi să stea în picioare în timp ce funia îi fu pusă în jurul gâtului. A treia oare trebuia să fie cu noroc; câteva minute groaznice, şi suferinţa lui urma să ia sfârşit. „Îmi pare rău, Dom, că mi-am încălcat promisiunea de-a mă întoarce acasă”.

Dar călăul fii un amator, iar executarea, o simulare, în loc să-l lase să cadă de la o înălţime îndeajuns de mare cât să-şi rupă gâtul, cum ar fi făcut un călău britanic decent, Kyle fii lăsat strangulat de capătul corzii până când leşină. Apoi îi tăiară funia.

Era greu să fii arogant atunci când zăceai pe pământ vărsându-ţi măruntaiele, dar Kyle îşi dădu silinţa. Wrexham ar fi fost mândru. Dezamăgit că prada lui nu avea să mai reziste mult, Wu Chong făcu semn să fie dus înapoi în închisoare.

Când accesul zilnic de febră puse stăpânire pe el, singurul lucru blestemat de care Kyle se mai putea bucura era faptul că Troth şi familia sa credeau că avusese o moarte rapidă.

Îşi dorise să vadă lumea. Acum, aceasta se reducea la ziduri de piatră, boală şi disperare.

— Bea!

Se împotrivi poţiunii amare care-i era împinsă pe gură, dorindu-şi să se întoarcă la visul său despre Anglia. Dacă până şi visele lui se dovedeau necruţătoare, moarte ar fi cu adevărat o binecuvântare.

— Bea!

Tuşind şi scuipând, se trezi cât de cât şi îşi dădu seama că un chinez bine îmbrăcat încerca să-i împingă cu forţa pe gât o băutură amară. Medicament? Otravă? cum nu-i păsa ce era, înghiţi, apoi se afundă iarăşi în întuneric.

Avea un sentiment vag că era transportat, cu un zăngănit, într-un tip de vehicul. Perioadele lungi de inconştienţă erau scoase în evidenţă de scurte explozii de conştientizare febrilă.

Când îşi veni în simţiri, era într-un pat curat binecuvântat. Încet, privirea i se mută

spre paravanele sculptate şi draperiile de mătase. Pe o masă se afla un vas de porţelan cu o floare perfectă. Era în casa unui chinez bogat. Cu siguranţă nu Wu Chong, nu?

O slujnică în vârstă se uită atent la el, apoi părăsi încăperea. Câteva minute mai târziu, sosi o altă femeie. Şi aceasta era în vârstă, dar îmbrăcată ca doamna gospodăriei. În timp ce-i puse o mână rece pe frunte, el spuse cu ezitare:

— Tai-tai?

Vocea lui se reducea la un cârâit, dar ea zâmbi apreciativ, încântată că îi recunoscuse rangul. Îi dădu să bea ceva. Amărăciune din nou. De data aceasta, el îşi dădu seama că poţiunea conţinea scoarţă de chinchină. Rară şi scumpă, provenea din America de Sud şi era cel mai eficient tratament pentru malarie atunci când putea fi obţinut.

Următoarea dată când se trezi, slujnica ieşi grăbită şi se întoarse cu Chenqua, liderul Cohong. Înţelegând în cele din urmă, Kyle îşi înclină capul.

— Salutări, domnule Chenqua. Înţeleg că-ţi datorez viaţa A. Ai făcut mult mai mult decât merit.

— Într-adevăr, spuse negustorul cu o rigiditate inconfundabilă. Ofensele tale m-au costat mulţi taleri de argint, dar cel puţin trăieşti. Moartea ta m-ar costa mult mai mult.

Kyle îşi închise ochii, simţindu-se de parcă ar fi avut cinci ani şi ar fi fost certat de tatăl său.

— Îmi pare rău. A fost o greşeală din partea mea să pătrund înspre interiorul Chinei, dar… mi-am dorit foarte mult să văd templul Hoshan.

Cu voce uşor îndulcită, Chenqua spuse:

— Lesne de înţeles, dar total prostesc.

— Sunt în Canton? Când Chenqua încuviinţă din cap, el continuă: Voi fi închis din nou, acum, că mi-am revenit?

— Nu. Te duci în Macao, te întorci în Anglia. Wu Chong spune că nu a intenţionat niciodată să te omoare, ci doar să te ţină închis cât timp a trimis vorbă despre capturarea ta către Beijing, foarte încet. Expresia comerciantului deveni sarcastică. Imposibil de dovedit contrariul.

Deci Wu Chong nu avea să fie pedepsit pentru că abuzase de funcţia sa. În cazul în care Kyle ar fi murit de febră, ar fi fost o nefericite, dar prefectul nu ar fi putut fi

învinovăţit. Execuţiile simulate fuseseră simple farse, mult mai puţin decât merita un *Fan-qui* – sau astfel ar suna povestea oficială. Niciun incident diplomatic, doar un britanic care a încălcat regulile şi care a fost înapoiat poporului său de către guvernul chinez.

— Cum ai aflat despre captivitatea mea?

— Compania Indiilor de Est şi o scrisoare de la

Mei-Lian.

Deci îi datora încă o dată viaţa lui Troth, şi Chenqua ştia câte ceva despre relaţia lor. Până acum, ea trebuia să fie deja aproape de Anglia. Familia lui urma să îndure luni întregi de doliu înainte să afle că era în viaţă. Ei bine, nu avea cum să schimbe asta. Spera ca ştirea să nu-l răpună pe tatăl său – nu ar putea purta o vină ca aceasta.

Gândindu-se cât de mult îl costase pe Chenqua încălcarea regulilor, Kyle spuse:

— Îţi voi restitui banii pentru amenda pe care a trebuit să o plăteşti.

— Nu. Du-te acasă şi trăieşte cu povara preţului plătit pentru prostia ta.

Fără să zâmbească, Kyle spuse:

— Negociezi până la sânge.

— Întotdeauna. Chenqua îşi trase mantia

mai aproape, apoi ezită. Mi-ai furat cel mai bun interpret. Jură că îi vei asigura viitorul.

— M-am angajat deja la asta.

Kyle studie faţa negustorului, încercând să-i citească expresia. Ce însemnase Troth pentru el? Nu o fiică, nu tocmai un prieten, dar cu siguranţă îi purtase un soi de afecţiune.

— Ai vreun mesaj pentru Mei-Lian?

Chenqua ezită.

— Spune-i că… mi-e dor de antrenamentul de kung fii cu ea.

— O să-i spun.

După ce negustorul plecă, Kyle stătu întins, epuizat. Ultima sa mare aventură îl lăsase în umilinţă şi la un pas de moarte. Meritase oare?

Îndurase luni de suferinţă, conştientizarea zdrobitoare a propriei prostii nesăbuite, o boală care avea să-şi lase amprenta asupra lui probabil luni de zile, poate chiar ani. Se înhămase, de asemenea, la o căsătorie ce fusese menită să dureze câteva ore, nu o viaţă. Încercând să o ajute pe Troth, de fapt îi făcuse mai mult rău.

Era un nenorocit blestemat.

capitolul 30

Shropshire, Anglia începutul primăverii, 1833

Troth îşi opri calul în vârful dealului, de unde putea privi aleea lungă din Warfield. În timp ce contempla cerul albastru şi primele crenguţe înverzite firave, spuse:

— Încep să cred că şi în Anglia poate fi cald.

Alături de ea, Meriel râse.

— Nu te pot învinovăţi că ai îndoieli, dar primăvara este cu adevărat pe drum. Perioada mea preferată a anului, când întregul pământ revine la viaţă.

— Aştept cu nerăbdare să-ţi văd grădinile în toată splendoarea lor.

— Trebuie să mă ajuţi să organizez o grădină chinezească, spuse Meriel cu ochii sclipind.

Dominic îşi struni calul, dar nu se alătură conversaţiei. Părea tensionat, cu gândurile în mod clar în altă parte, deşi el sugerase această plimbare de după-amiază. El şi Meriel călăreau de parcă s-ar fi născut în şa, dar se arătară dispuşi să se acomodeze cu abilităţile de echitaţie mai modeste ale lui Troth. Deşi făcuse progrese, era încă recunoscătoare pentru natura docilă a lui Cinnamon şi pentru pasul

domol.

Trecuseră luni întregi de când venise în Anglia. Sosise timpul să plece din refugiul ei sigur. Venise vremea să-şi îndeplinească angajamentul pe care îl făcuse la mormântul tatălui său şi să viziteze Scoţia. După aceea, trebuia să decidă cum şi unde voia să trăiască.

— Trebuie să vorbesc cu Dominic şi să aflu care este situaţia mea financiară. Bănuiesc că ar trebui să îmi permit o căsuţă.

— Cu mult mai mult de atât, dar ar trebui să rămâi aici, spuse Meriel prompt. Copiii te adoră. La fel şi eu, şi Dominic.

Troth zâmbi, dar clătină din cap.

— Nu pot trăi aici pentru totdeauna.

Meriel se uită la soţul ei şi se încruntă când văzu că nu era atent la conversaţia lor.

— Dominic, s-a întâmplat ceva?

El tresări uşor, cuvintele ei smulgându-l din reverie.

— Îmi pare rău. Mă tulbură cele mai ciudate gânduri. Ezită, de parcă nu ar fi fost sigur dacă ar trebui să spună mai mult, după care continuă cu durere în glas: Eu… tot am senzaţia că o să apară Kyle călare. Chiar am şi visat asta noaptea trecută.

Ridicol, desigur, dar nu… nu pot să mă abţin să nu-mi doresc asta.

Fără să scoată niciun cuvânt, Meriel îi atinse mâna, cu ochii plini de compasiune. Troth înţelese cât de dificil îi era lui Dominic să accepte moartea fratelui său. Şi ea trecuse prin asta şi avusese propriile vise în care Kyle venea acasă călare, râzând că moartea lui fusese doar o neînţelegere şi era în viaţă şi sănătos. Ea alerga în braţele lui, iar de acolo visele ei deveneau atât de explicite, ca roşea să se gândească la ele în plină zi. Gândindu-se să-i distragă atenţia, Meriel spuse:

— Hai să călărim până la castel. Într-o zi ca aceasta ar trebui să vedem jumătate din Ţara Galilor.

Începură să coboare agale dealul exact când porţile îndepărtate ale moşiei se deschiseră şi intră o trăsură. Troth învăţase să recunoască diferite tipuri de vehicule, iar acesta nu părea să fie a unui vecin care venea în vizită. De fapt, semăna cu diligenţa închiriată care o adusese pe ea la Shropshire. Dominic scoase un sunet chinuitoare.

„Ce naiba…?”

O porni dintr-odată la galop şi coborî

dealul cu o viteză ameţitoare. După o clipă de uimire, Meriel o luă la goană după el. Întrebându-se ce naiba se întâmpla, Troth îi urmă într-un ritm mult mai potolit. Venea în vizită vreo rudă dragă? Acea trăsură nu-i aparţinea lui Wrexham sau lui Lady Lucia şi nici soţului acesteia. Troth le-ar fi recunoscut.

Dominic tăie drumul şi îi făcu semn vizitiului să oprească, apoi sări de pe cal şi deschise cu putere uşa vehiculului. O siluetă slabă îşi făcu apariţia, aproape căzând în braţele lui Dominic.

Dumnezeule, era imposibil. *Imposibil*!

Cu inima bătându-i nebuneşte, Troth dădu bice calului într-un galop sălbatic, ţinându-se de şa cu disperare, în timp ce încerca să se alăture grupului adunat în jurul trăsurii. Era imposibil, şi totuşi era acolo. Supt la faţă, Kyle îşi îmbrăţişa fratele, în timp ce lacrimile curgeau pe chipul lui Dominic.

De-abia reuşind să o oprească pe Cinnamon în siguranţă, Troth descălecă într-o rafală de fuste, apoi ezită, simţind că ar fi greşit să întrerupă reuniunea fraţilor. Cu un nod în gât, şopti:

— E imposibil aşa ceva.

Meriel se uită la ea.

— Nu l-ai văzut, de fapt, când a murit.

Comentariul ei reprezenta miezul a ceea ce se întâmplase. Troth auzise sentinţa la moarte şi ascultase explozia armelor, dar nu îl văzuse pe Kyle murind. Îşi duse o mână la gură şi acceptă că, printr-o minune, Kyle era cu adevărat acolo, numai piele şi os, dar în viaţă. În *viaţă*!

Kyle se întoarse spre cele două femei, deşi Dominic ţinea un braţ în jurul lui, deopotrivă pentru sprijin, cât şi din afecţiune. Acum nu era greu să faci diferenţa între gemeni: în timp ce Dominic strălucea de sănătate, Kyle arăta ca după o boală.

Troth îşi stăvili dorinţa de a-l îmbrăţişa când văzu că el o privea cu ochi goi, umbriţi. Cerule de sus, doar nu o uitase! Sau poate – simţi o durere în stomac, de parcă ar fi fost lovită – nu-şi mai dorea să o vadă.

Apoi o umbră de zâmbet curbă buzele lui Kyle.

— Troth. Mă bucur că ai ajuns aici în siguranţă.

Cel puţin o recunoscuse. În Anglia, la fel ca în China, afecţiunea publică dintre soţ şi

soţie era dezaprobată. Chiar şi un cuplu devotat precum Dominic şi Meriel era de obicei reţinut în prezenţa altora. Gândindu-se că el doar respecta tradiţia englezească, spuse bâlbâindu-se:

— Am… am fost sigură că ai murit, domnul meu.

— N-am crezut nicio clipă că ai murit, Kyle, declară

Dominic radiind tot. Cu toate acestea, după ce am ascultat povestea lui Troth despre execuţia ta, nu am avut de ales.

— A fost cât pe ce. Ciudat simţ al umorului are şi Wu Chong. A avut o slăbiciune pentru execuţii simulate, zise Kyle. Datorită mesajului trimis de Troth către Chenqua, am fost salvat din Feng-tang înainte ca malaria să mă şteargă de pe faţa pământului.

Se depărtă de fratele său şi fu cât pe-aci să cadă. Alarmat, Dominic îl prinse din nou.

— Arăţi ca un schelet ambulant.

— Nu e chiar aşa rău, Dom, murmură Kyle clătinându-se pe picioare. Durează mult până când malaria se vindecă total. Troth ştie cum se tratează.

— Sunt sigur că ştie, dar tu vii în casă chiar acum. O să merg cu tine. Meriel, îmi

duci tu calul înapoi?

Fără a mai aştepta un răspuns, Dominic mai că îşi luă pe sus fratele şi-l urcă în trăsură. Boala îl făcuse pe Kyle atât de rece, hotărî Troth. Era epuizat după întemniţare şi după călătoria lungă spre casă, iar malaria nu era o boală după care să te refaci rapid.

Cu toate acestea, ea simţi o durere profundă în timp ce o duse pe Cinnamon la o piatră, ca să poată încăleca din nou. O tratase ca pe o cunoştinţă oarecare, nu ca pe o soţie dragă.

În timp ce se suia în şa, conştientizarea a ceea ce însemna întoarcerea lui veni ca o lovitură: Kyle se căsătorise doar pentru a o proteja – nu intenţionase niciodată ca ea să fie cu adevărat soţia lui. Îi fusese amantă. Dacă nu ar fi existat pedeapsa cu moartea, asta era tot ce ar fi putut fi vreodată. Mâinile începură să-i tremure.

Meriel încălecă fără probleme.

— Nu trebuie să fii supărată pe legătura dintre Dominic şi Kyle, spuse ea cu seriozitate. Nu ştirbeşte cu nimic relaţia cu tine sau cu mine. Cred că apropierea lor îi face mai apţi să-şi iubească soţiile.

Troth înghiţi în sec, nefiind sigură dacă

să se bucure sau să-i pară rău că Meriel era expertă în citirea gândurilor.

— Poate că legătura lor nu ştirbeşte cu nimic relaţia cu tine pentru că Dominic te iubeşte. Cu mine şi cu Kyle... e diferit. Meriel înaintă pe alee, trăgând după ea calul lui Dominic.

— E altfel, da. Nu aţi avut ocazia să vă cunoaşteţi unul pe altul în condiţii normale. Se uită la Troth. Dar tu îl iubeşti, iar el nu ţi-ar fi propus niciodată căsătoria dacă nu i-ar fi păsa cu adevărat de tine. Deocamdată e epuizat după boală şi călătorie. Fii răbdătoare.

Troth nu avea de ales. Dar, în timp ce înainta pe alee, îşi aminti cu tristeţe de visul în care soţul ei se întorcea în mod miraculos din morţi şi o strângea puternic în braţe. Cât de proastă putuse să fie! Căsătoria realizată cu intenţii onorabile se dovedea a fi o greşeală teribilă.

Kyle se trezi gâfâind dintr-un coşmar cu închisoarea lui Wu Chong şi găsi un corp cald de femeie întins lângă el. În lumina lumânării de pe noptieră, se vedea un mănunchi de păr închis la culoare revărsându-se pe umărul lui. Îmbrăcată complet, Troth era întinsă lângă el deasupra

cuverturilor. Pesemne că stătuse cu bolnavul şi hotărâse să se odihnească un pic.

Avu nevoie de fiecare fărâmă rămasă de voinţă să se rostogolească şi să pună un braţ în jurul ei. Nu din pasiune – dorinţa îi murise în Feng-tang. Cu toate acestea, el avea încă o vagă dorinţă, disperată de a o lua în braţe pentru alinare, mai ales atunci când imagini de groază îi chinuiau mintea.

Pe lungul drum spre casă, avusese suficient timp să se gândească la Troth. Dacă uniunea lor era, dincolo de orice dubiu, legală, nu le rămânea decât să se descurce cât mai bine cu putinţă în situaţia dată, dar legalitatea ei era cel puţin îndoielnică. Asta însemna că era de datoria lui să o elibereze de la o obligaţie care nu fusese niciodată menită să dureze mai mult de câteva ore. Ea voia – şi merita – libertatea de a-şi alege propria viaţă.

Cu toate acestea, acum, că fusese public şi privat acceptată ca Lady Maxwell, ar fi teribil se dificil să anuleze uniunea lor fără scandal. Kyle îi datora lui Troth un nume fără pată, precum şi libertate. Sperase să nu o găsească la Warfield. În mod ideal, ar fi ajuns în siguranţă în Anglia, i-ar fi adus lui

Dominic vestea morţii lui, apoi ar fi plecat spre Scoţia, şi astfel el nu s-ar fi confruntat cu tentaţia de a o vedea din nou.

Fusese uluit când o văzuse cu Dominic şi cu Meriel. În costumul de echitaţie, arăta atât de frumoasă şi de englezoaică, încât la început nici nu o recunoscuse. Timidul Jin Kang şi politicoasa Mei-Lian dispăruseră complet. Dacă nu ar fi fost minunaţii ei ochi orientali, ar fi crezut că era vreo prietenă elegantă de-a lui Meriel.

El trase peste ea o pătură împăturită de la capul patului. În timp ce ziua era primăvăratică, noaptea era cu siguranţă iernatică. În clipa când o înveli, avu o amintire vie cu ea râzând în timp ce făceau dragoste. Dar acea pasiune şi veselie păreau caracteristice unui alt bărbat. Acum, el era un străin pentru ea – şi pentru el însuşi.

Deşi încercase să nu o deranjeze pe Troth, ochii i se deschiseră, şi ea îl privi cu o neîncredere inconfundabilă.

— Dominic a stat cu tine până când Meriel l-a luat cu forţa ca să-mi ofere şi mie o şansă. Sper că te simţi mai bine, domnul meu.

— Mult mai bine. Reţinerea ei era

dureroasă. Trebuia să o asigure că nu intenţionase să o forţeze să facă ceva ce ea nu îşi dorise. Îmi pare rău, Troth. Am făcut o mare harababură. În aroganţa mea, am crezut că pot vizita templul Hoshan şi să revin la Macao fără nicio bătaie de cap. În schimb, era să mori din cauza mea, am provocat o suferinţă enormă familiei mele, l-am făcut pe Chenqua să piardă o grămadă de bani şi i-am făcut de râs pe comercianţii europeni. Toate pentru că nu am ascultat glasul raţiunii.

— Trecutul e trecut, spuse ea pragmatic. Spune-mi ce s-aintâmplat.

Îi descrise succint execuţiile fictive, limitându-se la tapte. Nici câteva luni mai târziu, sub acoperirea întunericului, nu putea suporta să vorbească despre frica lui ruşinoasă şi despre suferinţa cumplită. Mai ales nu cu ea.

— Deci Chenqua te-a salvat?

— Da, deşi a durat ceva timp. La început, nu a fost nicio grabă, pentru că se presupunea că eram mort, aşa că viceregele şi birocraţii lui s-au mişcat încet. De îndată ce Chenqua a aflat că nu fusesem executat, i-a trimis pe cel mai mare fiu al său şi pe medicul său personal în Feng-tang,

împreună cu o companie de stegari, în cazul în care XXu Chong se dovedea dificil. Kyle zâmbi amuzat. Aparent, prefectul era dornic de cooperare. Şi, desigur, îl puteau lua pe diavolul străin. El scrisese la Beijing pentru instrucţii – a trimis scrisoarea prin măgar, bănuiesc –, dar, dacă viceregele era dispus să îşi asume responsabilitatea pentru prizonier, Wu era încântat să se supună. Nu că aş fi aflat ceva din toate astea la momentul respectiv.

— Dar cu Chenqua cum a fost?

— M-a certat de parcă aş fi fost un elev neastâmpărat şi a refuzat să mă lase să-i restitui amenda pe care o plătise din pricina mea.

— Era furios pentru ce am făcut?

Chipul plin de eleganţă al lui Troth era împietrit.

— A spus că-i lipsesc exerciţiile de kung fu cu tine. Ştiind cât de important era acest lucru pentru ea, îi spuse încet: Am simţit că i-a părut foarte rău să te piardă, şi nu doar pentru că îi erai utilă. Nu era supărat deloc. Doar… îi părea rău şi îţi dorea tot binele.

Expresia ei se relaxă.

— Mă bucur.

— Ai întâmpinat probleme după ce ai

plecat din Feng-tang?

— Niciuna. Gavin Elliott a fost minunat şi toţi membrii familiei tale m-au tratat cu amabilitate, chiar şi bătrânul dragon, tatăl tău.

— Bătrânul dragon – ce nume bun pentru el. Ar putea sosi în orice moment, apropo. De îndată ce am ajuns în Anglia, le-am trimis mesaj lui şi surorii mele.

Ar fi trebuit să se ducă la Domleigh prima oară, dar nici măcar nu ar fi luat vreodată în calcul această variantă. Legătura pe viaţă dintre el şi fratele său era mai puternică decât relaţia lui, de multe ori tensionată, cu tatăl său, contele. Mai puternică şi decât datoria.

Troth îşi ascunse faţa în umărul lui.

— Şi acum ce o să se întâmple?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Ce părea perfect logic într-o temniţă din China pare o nebunie aici, în Anglia. Se uită la tavan cu o privire pierdută. Întrebarea este cum să te eliberez fără să stârnesc un scandal.

Rămase nemişcată ca o stană de piatră.

— Îţi doreşti să pui capăt căsătoriei, aşa cum se prezintă?

Întrebarea nu avea legătură cu dorinţele lui, ci cu ceea ce era corect. Alegându-şi cu

grijă cuvintele, el spuse:

— Ai o lume întreagă de posibilităţi în faţă, în timp ce eu… Ei bine, nu intenţionasem să mă mai căsătoresc niciodată şi nu cred că aş” fi cine ştie ce soţ. Meriţi pe cineva mai bun.

— Cât de nobil din partea ta, spuse ea sec.

El râse slab, pentru prima dată după luni bune.

— Nu nobil. Confuz, dar încerc să fac ceea ce trebuie. Cedând ispitei, el continuă: Cu toate acestea, dacă nu te grăbeşti să pleci, putem aştepta să mă mai înzdrăvenesc, şi tu vei avea timp să decizi ce vrei. Probabil încă eşti în stare de şoc după miraculoasa mea întoarcere din morţi.

Capul ei întunecat încuviinţă energic.

El îi atinse uşor părul mătăsos.

J

— Îmi pare rău. Nu avea niciun sens să trimit vreo scrisoare, deoarece aş fi ajuns aici cam în acelaşi timp cu ea.

— Asta înţeleg. Vocea ei deveni rece. În ceea ce priveşte restul… înţeleg că nu vrei să… să ne comportăm ca soţ şi soţie până găseşti tu cea mai bună modalitate de a ne despărţi.

El tresări. Bănuia că el se temea că, dacă deveneau din nou amanţi, nu avea să mai fie în stare să o lase să plece? încercând să facă o glumă, spuse:

— De îndată ce vei ajunge la Domleigh, vei fi dornică să pui capăt căsătoriei. Este cea mai sumbră casă din Anglia.

— Dar este casa ta.

— Din cauza păcatelor mele, da. Zâmbi cu autodispreţ. Trebuie să recunosc că aştept cu nerăbdare să mă întorc. Şapte ani de stat departe reprezintă o perioadă lungă.

Suficient de lungă pentru a-şi îndeplini toate visurile, neuitând… nimic.

capitolul 31

Domleigh se ridica la nivelul reputaţiei sale. Înălţându-se maiestuos spre cerul ploios şi rece şi cu o structură extinsă, ar fi trebuit să aibă gravat pe poartă: „Voi ce intraţi aici lăsaţi orice speranţă”. Troth se retrase de la fereastra trăsurii, nefiind sigură dacă să se bucure că trista ei călătorie se termina aici sau să fi pară rău că destinaţia era la fel de neinteresantă pe cât o avertizase Kyle.

Stătea vizavi de soţul său şi de tatăl acestuia în diligenţa greoaie şi luxoasă a lui Wrexham. Împărţiseră spaţiul timp de două

zile lungi, evitând fiecare contactul vizual cu ceilalţi.

Ultimele două săptămâni fuseseră obositoare pentru toţi cei implicaţi. Trăsura lui Lord Wrexham ajunsese în Warfield Park la două zile după întoarcerea fiului risipitor, la o oră de la sosirea domniţei Lucia. În stilul său categoric obişnuit, contele fusese ca o cloşcă al cărei pui tocmai fusese regăsit.

Kyle accepta atenţia tuturor cu o curtoazie forţată, deşi Troth bănuia că ar fi preferat mai multă linişte şi intimitate.

Nu că opiniile ei ar fi contat. Din ziua în care acesta sosi şi primi o cameră a sa, se simţi mai puţin soţia lui decât atunci când fusese crezut mort. Nimeni nu era nepoliticos şi nu existase nicio aluzie că ea nu avea ce căuta la această reuniune a familiei Renbourne. Dar se simţea… în plus. În timpul zilelor lungi şi al nopţilor şi mai lungi, îşi reamintise sieşi că atitudinea lui era la fel de rezervată şi cu ceilalţi.

Singura persoană a cărei companie îi era pe plac era fratele său. Dominic era tăios şi nervos cu toţi în afară de Kyle, şi Troth simţea cumul curgea între ei, energia lui Dominic mergând să o fortifice pe cea a

fratelui său geamăn. Cu toate că era posibil ca asta să fie doar în imaginaţia ei. În Anglia reală, supoziţiile înrădăcinate în patria ei natală începeau să pară superstiţii. Din fericire, comportamentul lui Meriel nu se schimbase. O ţinuse pe Troth ocupată cu copiii, cu călăria, cu munca în sere în aşteptarea semănatului de primăvară.

Dar la Domleigh nu avea să fie nicio Meriel care să o susţină. După zece zile la Warfield, fusese stabilit ca moştenitorul Kyle să se întoarcă la reşedinţa familiei. Wrexham era nerăbdător să-l ducă acolo, de parcă doar astfel avea să fie completă întoarcerea acasă a lui Kyle. Sau poate că voia să-l separe pe Kyle de Dominic, astfel încât să fi revină lui toată moştenirea. Troth avea groaznicul sentiment că planurile contelui nu o includeau deloc.

În ciuda faptului că tânjea după afecţiunea soţului ei, Troth învăţa ce înseamnă răbdarea şi spera că situaţia avea să se îmbunătăţească odată cu sănătatea lui. Se îmbrăca, vorbea şi se comporta precum o lady britanică perfectă, străduindu-se să câştige aprobarea lui Wrexham. Ocazional, simţea privirea nedumerită a lui Kyle, de parcă abia o

recunoştea, şi ghicise că fusese surprins de felul în care învăţase să mimeze manierele unei femei bine crescute. Avusese întotdeauna darul de a se armoniza cu ceilalţi, şi mama ei o învăţase rafinamentul feminin.

Trăsura se opri în faţa moşiei Domleigh, şi un lacheu se grăbi să deschidă uşa şi coborî treptele. Troth coborî din trăsură în ploaie, simţindu-se uşurată. Deşi două zile doar cu Kyle ar fi fost pe placul ei, prezenţa lui Wrexham schimbase totul. Fără îndoială, contele simţise acelaşi lucru în ceea ce o privea. Şi Kyle? Fusese probabil bucuros să aibă trei oameni în călătorie care să-l ferească de discuţii private.

În vestibulul de la Domleigh – un vestibul răcoros, cu ecou, gol – aştepta o armată de servitori aliniaţi în cinstea întoarcerii moştenitorului. Kyle trecu pe lângă ei curtenitor, în timp ce Troth aştepta într-o parte, ţinta privirilor curioase.

Spre mirarea ei, când Kyle termină de trecut în revistă trupele de la Domleigh, o luă pe Troth de braţ, conducând-o înainte.

— Soţia mea, Lady Maxwell.

O scânteie de speranţă scăpără înăuntrul ei ca urmare a acestei

recunoaşteri publice. Însă, în vreme ce Kyle o prezenta servitorilor seniori, ea observă că Wrexham se uita cu o dezaprobare discretă. Când slujnica o conduse în camera ei, Troth îşi reînnoi promisiunea de a avea răbdare şi de a se comporta întotdeauna ca o lady britanică fără cusur.

Dincolo de asta, nu putea decât să spere şi să se roage.

O săptămână la Domleigh o făcu pe Troth să înţeleagă pe deplin de ce plecase Kyle de acolo. *Feng* shui-ul era îngrozitor – unghiuri discordante, o combinaţie între aglomerări în anumite zone şi spaţiu neocupat şi mort în altele şi o atmosferă generală mohorâtă.

Poate că asta i se potrivea soţului ei, care se plimba prin casa veche precum o stafie. Curtenitor, dar atât de detaşat încât abia dacă era prezent chiar şi în puţinele ocazii când vorbeau. În mod clar, suferea de o indispoziţie mai rea decât boala şi epuizarea. La nivel profund, spiritul lui fusese rănit grav. Curiozitatea nesfârşită şi bucuria de-a trăi ce-l caracterizau când se cunoscuseră dispăruseră pe deplin, lăsând în urma lor doar umbra unui om politicos.

Tânjea să-l ajute, dar nu ştia cum şi se

temea să nu facă vreun pas greşit. Era şi aşa greu să-şi păstreze propria dispoziţie pe parcursul unei săptămâni, închisă în acest mausoleu din cauza ploii continue.

Îşi petrecea timpul citind, explorând şi construind cu precauţie relaţii cu servitorii mai în vârstă. Mai presus de toate, aştepta un semn de încurajare de la soţul ei. Îndoielile – şi puterea – erau în mâinile lui. El trebuia să facă prima mişcare.

Cum avea să se descurce la marea recepţie pe care urma să o găzduiască Wrexham în următoarea noapte, în cinstea întoarcerii fiului acasă? Fusese invitată toată lumea importantă din zonă. Deşi Kyle îi cunoştea pe majoritatea invitaţilor, o astfel de întrunire avea să-l epuizeze mai mult ca sigur. Troth găsea această idee terifiantă şi intenţiona să stea în camera ei. Spre deosebire de balul de Crăciun de la Warfield, acum nimeni nu avea să-i simtă lipsa.

Apoi răsări soarele. În timp ce îşi pieptăna părul în acea dimineaţă, desfăcându-şi împletitura de noapte, îşi desfăta ochii cu măreţele dealuri Northamptonshire. Ploaia născuse o explozie de verdeaţă primăvăratică, şi

pâlcuri de narcise galbene strălucitoare înfloriseră sub copaci şi prin gardurile vii. Acum înţelegea de ce voise Kyle să se întoarcă – nu pentru casa sinistră, ci pentru acest teren minunat. În vreme ce îşi încolăcea părul într-un coc la ceafă, îi veni fericita idee să-l întrebe pe Kyle dacă voia să iasă să călărească. Poate că s-ar bucura să-i arate moşia. Având în vedere că guta lui Wrexham nu-l mai lăsa să călărească, ea şi soţul ei puteau avea o oră sau două de intimitate. Poate că puteau recupera o parte din conversaţia lină şi din plăcerea oferită de compania celuilalt, lucruri de care se bucuraseră în China.

Entuziasmată de această perspectivă, o chemă pe Bessy, fata ce îi fusese repartizată, şi o rugă s-o pregătească de călărie. Dacă Kyle avea să refuze invitaţia ei, avea să călărească singură. Corpul ei tânjea după activitate fizică după ce fusese sedentar atât de multă vreme.

Nu făcuse exerciţii *chi* de dinainte să viziteze templul Hoshan. Întâi fusese prea ocupată cu călătoria; apoi fusese înghesuită în cabina minusculă de pe navă. Ocazional, se gândise să înceapă din nou la Warfield, unde orice excentricitate ar fi fost acceptată

instant, dar astfel de activităţi nebritanice nu-şi aveau locul în viaţa cuviincioasei Lady Maxwell. Troth înghiţi pe fugă nişte ceai, pâine prăjită şi marmeladă. Putea să facă faţă prânzului şi cinei cu Kyle şi cu Wrexham, dar îşi permitea să servească micul dejun în camera ei ca o escapadă de la tensiunea din gospodărie.

Cu ajutorul lui Bessy, îşi luă pe ea costumul de călărie. Era de un bleumarin sumbru, dar cusătoreasa îi făcuse o bordură cu un şnur auriu în stil militar, ceea ce-i dădea un aer elegant.

Îşi ridică fustele şi coborî, simţindu-se voioasă şi optimistă. Poate Kyle avea să fie atât de surprins, încât să se arate interesat de o altă cursă, un fel galop mai intim…

Se certa pe sine pentru gândurile murdare, deşi le avea des. Kyle o fi fost prea vlăguit pentru a i se mai aprinde dorinţa, dar ea nu era şi făcea un efort constant să nu-l atingă. Să nu se avânte în braţele lui pentru un sărut, în speranţa că va aprinde flacăra dorinţei reciproce.

Trebuia să o ia pas cu pas. Văzându-l pe majordom, îl întrebă:

— Hawking, ai idee unde este Lord Maxwell?

— Este în birou, doamnă. Se uită aprobator la costumul ei de călărie.

— E o zi frumoasă pentru călărie, doamnă. Sunt sigur că lui Lord Maxwell i-ar face plăcere.

— Aşa sper şi eu.

Născut şi crescut la Domleigh, Hawking era foarte ataşat de tânărul stăpân. Troth simţi că aveau un pact nerostit în ceea ce îl privea pe Kyle. În timpul explorărilor sale din ultima săptămână, aflase că biroul era o cameră primitoare a bibliotecii principale. Cu un şemineu, un birou pentru scris şi mai multe scaune confortabile, era cea mai primitoare dintre camerele pentru public, i-ar fi plăcut să stea acolo şi să citească seara alături de Kyle…

Traversă biblioteca, şi era aproape de uşa deschisă a biroului, când auzi voci înăuntru.

Posacul Wrexham spuse:

— Aha! Aici erai, Maxwell. Nu te poţi ascunde de mine la infinit.

— Nu? răspunse Kyle relaxat. M-am descurcat bine până acum.

Din moment ce niciunul dintre bărbaţi nu o putea vedea, Troth se opri, întrebându-se dacă ar fi bine să fi lase să discute despre

afaceri. Dar era o zi prea frumoasă ca să fie irosită, mai ales că soţul ei avea nevoie de aer curat şi de soare.

Un scaun scârţâi când Wrexham se aşeză.

— Spune-mi, când ai de gând să pui la punct treaba cu fata asta?

Troth îngheţă. Kyle spuse cu o voce ameninţătoare:

— Presupun că te referi la soţia mea.

— Nu-ţi e soţie, ripostă tatăl său. Acea ceremonie ridicolă ar fi fost ilegală până şi în Scoţia. În China, nu a însemnat nimic. Trebuie să o părăseşti, ca să poţi să-ţi alegi o soţie potrivită.

— Deşi legalitatea este discutabilă, amândoi am considerat ceremonia autentică.

— A fost amanta ta! Nu ţi-o iau în nume de rău… E o fetişcană atrăgătoare şi foarte supusă, dar nu ai fi ales niciodată o asemenea prostie de căsătorie dacă nu ai fi crezut că urma să mori a doua zi.

— Este adevărat că ideea mi-a venit când eram condamnat la moarte, spuse Kyle obosit, dar este irelevant. M-am angajat cu bună-credinţă şi nu pot să o abandonez acum pur şi simplu.

— Poţi şi aşa vei face! Eram dispus să o accept ca pe văduva ta, dar nu ca pe următoarea contesă de Wrexham.

— De ce nu?

— Pentru Dumnezeu, nu face pe prostul, spuse Wrexham dezgustat. E chinezoaică, şi n-o să accept niciodată ca un viitor nobil de Wrexham să aibă ochi oblici.

Tremurând, Troth se afundă într-un scaun al bibliotecii. Toate eforturile ei de a se comporta ca o doamnă britanică fuseseră inutile. După părerea lui Wrexham, faptul că avea sânge mixt avea să conteze mai mult decât orice calităţi intelectuale sau de caracter pe care le-ar fi posedat.

— Prin natura lucrurilor, vei muri cu mult înainte ca acest copil extrem de teoretic să îşi asume onorurile tale, spuse Kyle sec. I-am promis lui Troth protecţia mea şi i-am dat de bunăvoie numele meu. Ce fel de nobil de Wrexham aş fi eu dacă mi-aş încălca promisiunea pentru că lucrurile au luat o altă întorsătură decât am prevăzut?

Nu spusese nimic despre dragoste sau pasiune, nici măcar despre prietenie. Pentru el, ea era o simplă obligaţie. O povară.

— Din moment ce te-a ajutat să ieşi din

închisoare, nu poţi pur şi simplu s-o alungi, încuviinţă Wrexham. Îţi poţi permite să fii generos. O tranzacţie de două mii de lire pe an o va face o femeie bogată. Se poate duce la Londra să-şi caute câţi iubiţi doreşte. N-ai fost tu primul şi, cu siguranţă, nu vei fi ultimul.

În timp ce ea îşi îngropa faţa arzândă în mâini, Kyle spuse cu o voce de gheaţă:

— Onoarea şi virtutea lui Troth sunt ireproşabile şi nu voi permite să fie insultată de tine sau de vreun alt bărbat. E clar?

Înmărmurită, Troth se gândi că ar trebui să-i fie recunoscătoare măcar pentru asta, dar vorbea tot din datorie, nu din iubire.

Nefiind capabilă să mai îndure, se ridică şi plecă, lăsând în urmă vocile certăreţe în vreme ce pătrunse în holul de la intrare. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă să o vadă zbughind-o înspre camera ei. Acolo, se aruncă pe pat şi se ghemui precum o minge compactă şi tremurândă.

Căsnicia ei se terminase. Căsnicie? Nici măcar atât – deşi simţise că era soţul ei, era evident că el nu se gândise niciodată la ea ca la soţia lui. Era doar un suvenir inoportun pe care îl achiziţionase în

călătoriile lui.

Chiar dacă încă ar fi vrut-o, nu putea exista nicio căsnicie în faţa dezaprobării neclintite a lui Wrexham. Kyle putea să se enerveze, dar, în cele din urmă, avea să cedeze, pentru că un fiu trebuie să-şi asculte tatăl. Locul lui Troth nu era la Domleigh, şi, din moment ce nu fuseseră niciodată căsătoriţi cu adevărat, nu avea niciun motiv să rămână.

Mai mult, nu *voia* să rămână. Să fie urâtă şi de Wrexham, şi de Maxwell! Era fiica Regatului Celest, şi respingerea lor dovedea că un *Fan-qui* era cu adevărat barbar. Ar fi preferat să moară decât să mai rămână acolo. Nu avea nevoie de mila familiei Renbourne şi nici de mila vreunui bărbat.

Cu o furie pe care nu o mai simţise, o chemă pe slujnica ei, apoi începu să împacheteze. Geamantanul era prea mare ca să-l care, dar avea două genţi de voiaj, în una împachetă garderoba de bază cu haine practice şi în alta vârî cele mai dragi dintre posesiunile ei chinezeşti. Poate că avea să trimită după restul lucrurilor mai apoi – familia Renbourne avea să fie atât de fericită că a scăpat de ea, încât expedierea

unui geamantan avea să fie o adevărată plăcere.

Nu, avea să dispară pur şi simplu. Scăpat de incomoda amantă, nu tocmai soţie, Kyle va putea lua de soţie pe una dintre acele fete blonde anoste care îi făcuseră ochi dulci în timpul slujbei de la biserica din Warfield şi să devină gras şi plictisitor, aşa cum ar trebui să fie un gentleman englez de provincie.

Când sosi Bessy, Troth ordonă:

— Ajută-mă să îmi scot costumul ăsta şi apoi cheamă-mi o trăsură.

Slujnica făcu ochii mari când văzu genţile de voiaj pe jumătate pregătite.

— Doamnă?

— Nu spui nimic nimănui!

Muşcându-şi buza, fata descheie costumul complicat, apoi plecă să cheme trăsura. Troth se schimbă într-o rochie de zi simplă, genul de vestimentaţie cu care se putea descurca fără o slujnică. Lăsă costumul într-o grămadă şifonată pe podea, să sporească puţin/engshui-ul rău de la Domleigh. Curtoazia cerea un bilet, şi ea era, cu siguranţă, mai binecrescută decât aceşti diavoli străini. Mâzgăli în grabă: „Lord Maxwell, tu şi familia ta doriţi să

scăpaţi de mine. Dorinţa vă este îndeplinită”. Semnă cu numele Mei-Lian, sub formă de caractere chinezeşti.

Cu o geantă în fiecare mână, coborî tiptil scările şi ajunse în hol, unde se uită pe o fereastră ca să vadă dacă fusese adusă trăsura. Spre uşurarea ei, deja aştepta. Se grăbi să coboare scările nevăzută. Afară, îi spuse vizitiului:

— Du-mă la cel mai apropiat han, te rog.

Asemenea lui Bessy, vizitiul se uită la bagajul ei.

— Doamnă?

Îi aruncă o privire hotărâtă de femeie *tai-tai* nemulţumită. Îi puse grăbit bagajele în trăsură, apoi o ajută să urce.

De îndată ce vehiculul porni hurducăind, se lăsă pe spate pe canapeaua tap iţa tă cu velur şi îşi permise să tremure. Se terminase. Era o amantă care îşi părăsea fostul iubit, ceea ce ar fi trebuit să facă mai devreme.

Banii pe care îi primise de la Kyle înainte de plecarea lor în călătorie şi fondurile de la Gavin Elliott îi ajungeau pentru multe luni. Avea să meargă în Scoţia. Poate că exista în Edinburgh o companie comercială care să aibă nevoie de un funcţionar vorbitor de

chineză. Dacă nu, avea să găsească ceva în Londra potrivit abilităţilor ei. Oare Gavin Elliott ar mai fi vrut să lucreze cu ea acum, că era fosta amantă a partenerului lui, nu văduva acestuia? Dacă nu, nu conta. Avea să găsească ea ceva de lucru.

Cu o privire împietrită, se uită pentru ultima dată înspre Domleigh. Îi solicitase ajutorul lui Lord Maxwell pentru a ajunge în Marea Britanie şi îl primise împreună cu suficienţi bani care să-i ajungă până când se punea pe picioare. Amândoi îşi îndepliniseră obligaţiile unul faţă de celălalt, şi acum nu mai era nimic între ei.

Nimic.

capitolul 32

Kyle făcuse tot posibilul să ignore cuvintele tatălui său, dar se trezi complet la realitate când contele merse prea departe. Kyle îşi strânse pumnii, stăpânindu-şi cu greu dorinţa de a fi violent cu propriul său tată.

— Onoarea şi virtutea lui Troth sunt dincolo de reproş şi n-o să permit să fie insultată de tine sau de vreun alt bărbat. E clar?

Wrexham rămase înmărmurit.

— Cum *îndrăzneşti* să vorbeşti aşa cu

tatăl tău!

— Datoria pe care o are un bărbat faţă de soţia sa are prioritate în faţa datoriei acestuia faţă de tatăl său, spuse Kyle hotărât. Te comporţi de parcă Troth nu e suficient de bună pentru mine. De fapt, e exact invers. Eu nu sunt suficient de bun pentru ea.

Contele făcu un gest de exasperare.

— Dacă insişti, este pură ca zăpada şi face cinste sexului frumos. Dar tot nu e soţia ta!

— Dacă n-o accepţi ca pe soţia mea, atunci nu sunt fiul tău! Dezmoşteneşte-mă!

Wrexham căpătă o nuanţă bolnăvicioasă de roşu.

— Ştii foarte bine că nu pot face asta! Titlul şi aproape toată proprietatea îţi revin. Totul trece de la cel mai mare fiu la cel mai mare fiu – aşa trebuie să fie.

Kyle îl privi cu asprime.

— Ceea ce înseamnă că pot să fac ce vreau, iar tu nu ai cum să mă opreşti.

— Da. E prea mult dacă sper să te comporţi înţelept şi onorabil?

Kyle se ridică şi începu să se plimbe nervos prin cameră, în timp ce tâmplele îi zvâcneau. Evitase să rămână singur cu tatăl

lui deoarece ştia că vor avea această discuţie în contradictoriu şi simţea că nu putea să rezolve conflictul dintre ce-i datora lui Troth şi ceea ce Wrexham credea că moştenitorul lui datorează numelui familiei. Dar problema nu mai putea fi evitată. Cum naiba putea să pună punct acestei certuri înainte ca relaţia dintre el şi tatăl său să fie distrusă iremediabil?

Relaţia lui Kyle cu contele fusese întotdeauna un amestec complex de afecţiune, datorie şi tensiune. Bărbatul mai în vârstă moştenise o moşie în pragul falimentului şi o făcuse din nou prosperă prin multă muncă chinuitoare. Devenise un proprietar corect şi inovator şi un onest membru al Camerei Lorzilor. Dar, când venea vorba despre familia lui, era extrem de protector şi sufocant de rigid. Amintindu-şi de cele mai admirabile calităţi ale contelui, spuse mai calm:

— Mi-ai lipsit cât am fost plecat, tată. Nu m-am întors ca să ne certăm din nou.

Faţa lui Wrexham se crispă.

— Nu-mi spui niciodată „tată”.

— Poate că e timpul să încep. Părerea ta contează foarte mult pentru mine, dar nu mai poţi să-mi controlezi viaţa aşa cum ai

făcut când eu şi Dominic eram copii.

— Nu vreau să-ţi controlez viaţa! Eu doar... Pur şi simplu nu vreau să faci greşeli dezastruoase.

Kyle zâmbi trist. Deşi tatăl lui era un tiran, era unul bine intenţionat.

— O judecată bună este ceva de preţuit, dar greşelile ne educă.

Gura tatălui său se curbă într-un zâmbet ciudat.

— Ştiu că ai dreptate, dar e greu să stai pe margine şi să vezi cum copiii tăi se distrug.

— La fel ca în copilăria ta, când a trebuit să stai pe margine şi să vezi cum tatăl tău ruinează întreaga familie Renbourne?

— Păi... Da, cred că da. Vrexham îşi frecă bărbia încurcat. Nu m-am gândit niciodată aşa.

În lunile petrecute în închisoarea subterană a lui Wu Chong, Kyle se gândise la multe lucruri, făcuse conexiuni pe care nu le făcuse niciodată înainte. Suferinţa, asemenea judecăţii proaste, era educativă. Era timpul să folosească înţelepciunea pe care o câştigase ca să-şi îmbunătăţească relaţia cu tatăl său.

— Mă îndoiesc că eu şi Troth putem

avea o căsnicie reală, dar alegerea îi aparţine. Dacă ea decide că va fi mai fericită fără mine, o să-mi iau rămas-bun de la ea şi o să-i dau binecuvântarea mea. Se lupta cu durerea îngrozitoare provocată de gândul că ar putea să o piardă. Dacă preferă să rămână Lady Maxwell – deşi nu cred că asta vrea o să mă căsătoresc cu ea din nou în biserica engleză, astfel încât nimeni să nu pună la îndoială legalitatea uniunii noastre. Dar este alegerea *ei*.

— Nu lăsa simţul obligaţiei să te ducă pe un drum greşit, Maxwell, spuse tatăl lui trist. O să vă fie amândurora mai bine despărţiţi. Dacă ea este modelul perfecţiunii, aşa cum pretinzi, îşi poate găsi un soţ iubitor, şi, când vei fi pregătit, îţi vei putea şi tu alege o soţie potrivită. Una care să ştie ce înseamnă să fii o contesă.

— De ce nu-ţi place de Troth? Doar pentru că este pe jumătate chinezoaică? Lumea se schimbă, tată. Lord Liverpool era un sfert indian şi a fost prim-ministru timp de cincisprezece ani. Familia regală britanică are sânge african încă din timpul regalităţii portugheze. Pe măsură ce imperiul se măreşte, vor exista din ce în ce mai multe căsătorii între oameni diferiţi. N-

ar trebui ca membrii familiei Renboume să fie lideri?

— Nu îmi displace neapărat, dar nu vreau sânge chinezesc în familie. Wrexham se încruntă. În plus, fata asta mă face să mă simt agitat. Este… prea umilă. Prea insipidă. Prea alunecoasă şi secretoasă. Simt că se întâmplă lucruri în mintea ei pe care n-am să le înţeleg niciodată, şi asta mă nelinişteşte.

— Troth… insipidă? Luat prin surprindere, Kyle se gândi la săptămânile anterioare. Era adevărat că fusese tăcută până la a deveni invizibilă, dar aşa fusese şi el. Asta pentru că se comportă cât poate de frumos într-o situaţie incertă. Dar te asigur că nu e nici insipidă şi nici secretoasă. Este unică, şi moştenirea ei o face să fie aşa specială.

După o tăcere prelungită, tatăl său spuse;

— Ţii cu adevărat la ea.

— Da. Era puţin spus, dar nu avea de gând să recunoască sentimentele profunde, complicate pe care ea le trezise în el. Soarta ne-a adus pe mine şi pe Troth împreună. Dacă mă părăseşte, aşa să fie, dar, dacă speri la nepoţi de la mine, îi voi face cu

Troth, nu cu altcineva.

Zâmbi fără pic de amuzament. Mai bine te rogi să mă părăsească.

Tatăl său se ridică de pe scaun cu greutate.

— Mă voi ruga să ai parte de mulţumire sufletească. Deşi poate cer prea mult.

Kyle se uită la uşa dinspre hol pe care Wrexham o închise în urma lui. Era tipic pentru bătrân să pună capăt unei discuţii în contradictoriu spunând ceva pătrunzător. Oare ştiuse întotdeauna cât de neliniştit era moştenitorul său?

Kyle stătu în birou multă vreme, gândindu-se la soţia sa. Fusese într-o gaură neagră de la încarcerarea lui, bântuit de coşmaruri şi paralizat de indecizie. Trebuia să se adune de dragul familiei sale.

Şi, desigur, pentru Troth, care fusese nesperat de răbdătoare şi de lipsită de pretenţii. Avea nevoie să-şi adune forţa pentru a o elibera în loc să lase tăcerea lui să o ţină închisă la Domleigh. Avea să-i lipsească aşa cum unui soldat îi lipsea un braţ retezat, dar nu avea niciun drept să o ţină închisă într-o cuşcă atâta timp cât el nu-i putea oferi întreaga inimă, aşa cum merita.

Deschise ochii şi constată că era o zi perfectă de primăvară. Poate că el şi Troth ar putea merge să călărească. Dominic spusese că ea devenise destul de pricepută în ale călăriei, şi poate o plimbare călare ar facilita o conversaţie între ei. Gândul ăsta îl făcu să se întrebe ce se întâmplase cu măgarul, Sheng. Se ataşase destul de mult de el, în ciuda coloanei lui vertebrale osoase.

Simţind un tremur de anticipare, sună după majordom. Când apăru Hawking, întrebă:

— Ştii unde este Lady Maxwell? Mă gândeam că ar vrea să călărească alături de mine.

Sprâncenele lui Hawking se ridicară.

— Nu v-a găsit doamna? Se gândise şi dumneaei la fel şi vă căuta pe aici mai devreme.

— Da? Nu am văzut-o în dimineaţa asta.

Pe Kyle îl străfulgera un gând îngrozitor. Dacă îl căutase în birou, era posibil să fi auzit discuţia cu Wrexham.

Dacă se întâmplase asta, unele dintre lucrurile care fuseseră spuse…

Alarmat, urcă repede în camera lui Troth, sperând să nu o găsească acolo

plângând. Dacă ar şti că tatăl lui Kyle o urăşte pentru sângele ei mixt, ar fi dărâmată.

Când bătu la uşă, nu primi niciun răspuns. Fiindcă nu i se răspunse nici a doua oară, învârti precaut de mâner.

Ce găsi era mai rău decât lacrimi. Dormitorul fusese întors pe dos, cu sertare cu haine larg deschise, vestimentaţii aruncate pe pat şi lăsate grămadă pe podea. Era greu de crezut că meticuloasa Troth locuia acolo. De fapt, nu locuia acolo – starea camerei era o declaraţie deschisă pe care ea o lăsase. Traversă camera şi sună după slujnica ei. Poate că fata – Bessy? – ştia unde plecase doamna lui.

În timp ce aştepta, văzu un bilet pe dulap. Pregătindu-se, desfăcu hârtia şi citi: „Lord Maxwell, tu şi familia ta doriţi să scăpaţi de mine. Dorinţa vă e îndeplinită”.

În timp ce mototolea hârtia în mână, tânăra slujnică intră şi făcu agitată o reverenţă.

— Domnule.

— Ştii unde a plecat Lady Maxwell?

Fu uimit de cât de serios suna vocea lui.

— Nu sunt sigură, domnule, dar m-a rugat să-i chem o trăsură.

— O diligenţă sau o trăsură mai mică?

— Una mai mică.

Se gândi rapid la posibilităţi. Ştiind că vizitiul n-ar fi fost de acord cu ordinul de a se avânta într-o călătorie lungă, probabil plecase spre cel mai apropiat oraş unde se ţin iarmaroace, de unde ar fi putut lua o trăsură care să o ducă la Londra. Nu, nu Londra – s-ar duce în Scoţia. Intenţionase să o ducă acolo, doar că nu avusese energia necesară să treacă la acţiune.

Ar face bine să găsească numaidecât ceva energie. Merse cu paşi mari până în camera lui şi se schimbă rapid în haine de călărie. Jos dădu peste tatăl său.

— Ai noroc, spuse cu asprime. Troth a auzit fără să vrea o parte din conversaţia noastră şi a plecat. Sper să o conving să se întoarcă, dar nu o învinovăţesc dacă refuză.

— Dar-ar boala! N-am intenţionat una ca asta. Wrexham se încruntă. S-ar putea să fie mai dornică să se întoarcă dacă plec eu. Parlamentul este în sesiune, şi ar trebui să fiu la Londra. Nu pot să lipsesc de la recepţia dată în cinstea ta, dar voi pleca în dimineaţa de după. Să vă dau ţie şi fetei timp să vă rezolvaţi problemele, dacă le rezolvaţi.

Kyle clipi, uimit de oferta tatălui său.

— Nu ştiu dacă asta va fi de ajutor, dar e un gest drăguţ din partea ta. Mulţumesc!

Wrexham zâmbi ironic.

— Presupun că nepoţii pe jumătate chinezi sunt mai buni decât niciun nepot.

Întorcându-se, înaintă în salon, urlând după secretara lui.

În grajd, Kyle puse şaua pe un murg negru care îi amintea de Pegasus. Grăjdarul-şef, Malloy, care îi învăţase pe gemeni să călărească cu mai bine de treizeci de ani în urmă, ieşea pe când Kyle strângea chingile.

— Aveţi poftă de un cal rar, domnule?

Asta nu suna promiţător.

— Are trăsături ucigătoare calul ăsta?

Grăjdarul chicoti.

— Nu, flăcăule, e doar entuziast. O să-ţi placă mult de Nelson.

Malloy avea dreptate în privinţa entuziasmului. Când Kyle se urcă în şa, Nelson izbucni într-o serie de lovituri cu copita care îl aruncară pe Kyle în cealaltă parte a curţii, unde ateriză cu o forţă zdrobitoare. În timp ce un ajutor de grăjdar îl prindea pe Nelson, Malloy se grăbi spre el, alarmat.

— V-aţi rănit, domnule?

Înjurând în şoaptă, Kyle îi făcu semn să nu-l ia în seamă.

— Sunt bine.

Se ridică, apoi se apropie de Nelson cu hotărâre. Fusese o prostie din partea îni să uite că trecuse mai bine de un an de când se urcase pe un cal. Sheng nu se punea la socoteală. Cu o bestie ageră precum Nelson, era esenţial să arate cine era şeful încă de la început. Cea mai mare parte a vieţii lui, autoritatea fusese ca o a doua natură pentru el, dar îşi pierduse acest dar în China. Stând

În mişcându-se ca un bărbat conştient de autoritatea lui, un hăţurile şi îşi petrecu câteva minute mângâind calul, nepermiţându-i să-l împingă înapoi. Când consideră că se făcuse înţeles, se urcă din nou pe cal. De această dată, era pregătit pentru testele lui Nelson şi reuşi să facă faţă oricărei provocări.

Când Kyle îl linişti pe Nelson, Malloy spuse:

— Văd că nu v-aţi pierdut îndemânarea.

— Ruginit, dar nu complet incompetent.

Kyle ieşi din curte la trap, apoi o luă la un galop antrenant de-a lungul dealurilor,

către Northampton.

Nu se îndoia că avea să o găsească pe Troth – dar ce avea să se întâmple după?

capitolul 33

Plăcerea pe care i-o oferea lui Kyle acel galop fu umbrită de epuizarea resimţită până să ajungă la Northampton. Malaria îi ştirbise forţa şi vitalitatea la fel de mult cum închisoarea din Feng-tang îi distrusese emoţiile şi spiritul. Din moment ce o luase pe scurtătură, trăsura lui Troth nu avea cum să fi ajuns cu mult înaintea lui. Cu puţin noroc, avea să o găsească la un han. Dacă plecase deja – ei bine, aspectul ei distinctiv avea să fi uşureze căutarea.

Dar ce naiba să-i spună când avea să o găsească? Aşa cum evitase să discute cu tatăl lui, la fel evitase şi să stea de vorbă cu Troth. Ştiuse că orice discuţie ar fi fost o tortură şi nu se putuse împăca nicicum cu ideea. Inevitabil, amânarea înrăutăţise situaţia. După starea dormitorului lui Troth, ghicise că plecase de la Domleigh furioasă şi, cu siguranţă, şi profund rănită.

Partea proastă era că *trebuia* într-adevăr să plece astfel încât să-şi înceapă viaţa la care visase. Loialitatea şi curtoazia o ţinuseră la Domleigh, deşi era evident că

nu-i plăcea locul. Totuşi, nu suporta să se despartă de ea cu atâta durere şi furie în suflet.

Rugându-se s-o găsească acolo, intră cu calul în curtea de antrenament a lui George, îl dădu pe Nelson unui grăjdar şi merse să-l caute pe hangiu. Când dădu de el, Kyle spuse:

— Sunt Maxwell. A venit aici de curând vreo femeie înaltă, frumoasă, cu aspect de străin?

— Da, spuse hangiul, precaut, dar reacţionând la aerul autoritar al lui Kyle. Aveţi treabă cu ea, domnule?

— Sunt soţul ei.

— Aaa. Păi, atunci nu e domnişoara Montgomery, ci doamna Maxwell. Doamna stă într-un salon privat şi aşteaptă trăsura care merge înspre nord. Pe aici, domnule.

Recunoscător că o găsise atât de uşor, Kyle îl urmă pe hangiu. Salonul privat avea o masă pentru servit cina şi o jumătate de duzină de scaune uzate, dar confortabile. Troth stătea la masă, ciugulind dintr-o farfurie cu pâine, brânză şi ceapă. Când intră Kyle, ea îşi ridică privirea şi se albi la faţă.

— Să înţeleg că l-ai auzit fără să vrei pe

tatăl meu ducându-şi încăpăţânarea la maximum în această dimineaţă, spuse Kyle direct. Îmi pare rău!

— Îţi pare rău! sări în picioare, cu ochii lucind de furie. Tatăl tău mă dispreţuieşte, în timp ce tu mă priveşti ca pe o obligaţie nefericită, ca pe un câine de vânătoare bătrân care nu mai e bun de nimic. Trebuie să îmi cer scuze familiei Renbourne pentru că am contaminat sângele englezesc pur de la Domleigh.

El se cutremură.

— Tatăl meu a spus o mulţime de lucruri dezgustătoare, dar, în cele din urmă, am ajuns să ne înţelegem unul pe altul mai bine.

Înainte ca el să fi ofere mai multe amănunte, ea io tăie:

— Să vă înţelegeţi mai bine. Aţi fost amândoi de acord că aşa-zisa căsătorie nu este validă – singura întrebare era cum să scăpaţi de o persoană incomodă. Ei bine, am rezolvat eu problema asta. După ziua de azi, n-o să te mai deranjez niciodată.

Ochii ei trădau o furie şi o durere de o profunzime terifiantă.

— Troth, nu! Se apropie de ea, incapabil să mai îndure suferinţa ei. Căsătoria a fost

reală pentru mine şi am ere» zut că şi pentru tine. Te rog, vino acasă, ca să decidem împreună ce e de făcut.

— Nu mă mai întorc niciodată în acel loc oribil! înşfăcă de pe masă un cuţit ascuţit pentru brânză. Mai bine mor!

Kyle se opri pe loc.

— Sunt sigur că situaţia nu e aşa cumplită.

Furia îi schimonosi chipul.

— Nu înţelegi *nimic*. Dar, dacă vrei ceva cumplit, asta vei avea.

Apăsă vârful cuţitului pentru brânză pe gât, apoi se aplecă astfel încât lama să o străpungă.

Îngrozit, Kyle se aruncă înspre ea, prinzând-o de încheietură şi smulgându-i cuţitul, în timp ce se prăbuşiră pe covorul ponosit. În vreme ce Troth se lupta să se elibereze, el îi împinse mâna pe spate, înspre podea, astfel încât lama să nu fie un pericol pentru niciunul din ei. Se lupta cu el furioasă, lovindu-l şi apucându-se cu mâinile de el în încercarea de a redobândi controlul asupra cuţitului.

— Să te ia naiba! icni ea. Să vă ia *naiba* pe voi toţi!

— Dumnezeule mare, Troth, nu face

asta! Nu!

Era sprintenă şi incredibil de puternică, capabilă să ţină piept asaltului venit din partea a şase bărbaţi periculoşi, însă el nu îndrăzni să folosească niciunul dintre trucurile murdare de luptă pe care le învăţase în locuri rău famate, de teamă să nu o rănească. Pentru că forţa lui era cu mult sub cea normală, trebuia să o imobilizeze folosindu-şi greutatea corporală. Când se aşeză deasupra ei, imobilizându-i braţele şi luându-i cuţitul letal, spuse disperat:

— Cum de s-a ajuns aici, când a fost atât de multă prietenie între noi?

Ea încetă să se mai împotrivească, respirând cu dificultate.

— Pentru că regreţi că m-ai cunoscut vreodată.

Începu să plângă, complet devastată.

— Tu eşti cea îndreptăţită să blesteme ziua în care ne-am cunoscut, nu eu.

Ea nu opuse rezistenţă când el îi luă cuţitul din mână şi îl aruncă, apoi se ridică şi o trase în poala lui şi-o legănă uşor.

— Jură că n-o să mai încerci aşa ceva niciodată, Troth. Sinuciderea nu este o soluţie, oricât de rău ar sta lucrurile.

— Ce rost are să trăiesc într-o lume în care nu-mi găsesc locul? întrebă ea printre hohote chinuitoare. Cel puţin în Canton aveam un loc al meu, chiar dacă era unul care nu-mi plăcea.

Vina îl chinuia pe Kyle ca pe un şoarece prins în cursă.

— Dacă aş fi avut ocazia să mă sinucid în Feng-tang, aş fi făcut-o – şi ar fi fost o greşeală. Ultimele luni nu au fost grozave, dar au fost mai bune decât perioada petrecută în închisoarea subterană al lui Wu Chong, şi, cu voia lui Dumnezeu, în timp, lucrurile se vor îmbunătăţi. Totul va fi mai bine şi pentru tine.

— Dar locul tău e aici. Al meu nu. Niciodată nu va fi.

O mângâie pe părul mătăsos, unde reflexii roşcate-cafenii străluceau în întuneric.

— Nu te învinovăţesc pentru că ai vrut să pleci de la Domleigh – este cel puţin deprimant, şi eu am fost mai mult decât inutil. Îmi pare rău. Era sarcina mea să am grijă de tine, şi am dat greş.

— Sarcina ta! Ea se ridică şi-i aruncă o privire fulgerătoare. Nu ne datorăm nimic, Lord Maxwell. Eu te-am dus la Hoshan, tu

m-ai adus în Anglia. Ne-am îndeplinit amândoi promisiunea şi suntem liberi să îşi vadă fiecare de drumul său.

— A existat mai mult decât obligaţie între noi în timpul călătoriei la Hoshan. Chinuit, îi studie faţa frumoasă, exotică, ochii alungiţi şi umflaţi din cauza lacrimilor. Dar am fost prost să cred că avea să fie la fel de simplu să devenim iubiţi cum părea atunci.

Ea îşi coborî privirea.

— A *fost* simplu să fim iubiţi – la căsătorie nici măcar nu mă gândeam. Totuşi, după acea ceremonie, am… am început să te văd ca pe soţul meu. Dar nu a fost niciodată real, nu? Aveai dreptate – nimeni nu avea niciun motiv să conteste o căsătorie atâta timp cât erai considerat mort. Acum eşti în viaţă, şi eu n-am fost niciodată soţia ta.

— Ceremonia a fost la fel de reală pentru mine precum a fost şi pentru tine. La acel moment, părea o idee minunată. Îi atinse obrazul, apoi îşi lăsă mâna să cadă când ea se retrase. Întoarce-te la Domleigh, chiar şi pentru scurtă vreme. Nu suport ideea să ne despărţim supăraţi.

Ea îşi închise ochii, şi lacrimile îi

curgeau din nou.

— Nu. Mi-am dat silinţa, dar nimic din ce fac nu va fi suficient de bun. Nu voi fi niciodată o lady engleză pentru că sunt o chinezoaică uşuratică.

— Nu spune asta! Este abject şi îngrozitor de fals.

— Nu şi pentru tatăl tău.

— El se înşală.

— Dar este totuşi tatăl tău.

Aici nu putea fi contrazisă.

— De ce naiba vrei să fii o lady engleză? Eu nu ţi-am cerut asta, şi nici Dominic, nici Meriel nu au făcut-o.

— Mi-am petrecut prea mult din viaţă fiind dispreţuită pentru că sunt diferită, şopti ea. Am crezut că în Marea Britanie mă pot adapta mai uşor. Dar sunt doar un străin aici, tot aşa cum eram în China.

Îi luă mâna între ale lui.

— Unii oameni urăsc pe oricine este diferit de ei. Alţii sunt fermecaţi şi fascinaţi de astfel de diferenţe. Pe care ai vrea să-i ai ca prieteni?

Pe ea o apucă sughiţul din cauza surprizei.

— Eu… niciodată nu m-am gândit aşa la asta.

— Este de înţeles, dat fiind că ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii simţindu-te ca un străin. N-o să te mint, Troth. Oriunde te vei duce în Marea Britanie, vei atrage atenţia pentru că arăţi diferit. Dar, dacă le dai ocazia, majoritatea britanicilor sunt cât se poate de toleranţi. Oriunde vei alege să locuieşti, îţi vei putea forma un cerc de prieteni care te vor iubi pentru femeia rară şi interesantă care eşti.

— Faci totul să pară aşa simplu.

— Poate că nu e simplu, dar nu e nici imposibil. Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei. Întoarce-te la Domleigh, şi vom găsi o cale să-ţi recapeţi libertatea fără ca reputaţia să-ţi fie afectată.

Ea strâmbă din gură.

— Domleigh a fost construit de diavol ca să asuprească spiritele.

— Atunci schimbă-l! Mi-ai povestit de… *feng shui*, nu? Arta aranjării armonioase. Ai permisiunea mea să transformi Domleigh într-un loc vesel. De fapt, orice îmbunătăţiri vei face mă vor încânta, din moment ce sunt condamnat să mor acolo.

— Mă îndoiesc că Lord Vrexham va fi de acord să-i schimb casa.

— Îţi va da permisiunea – te asigur. Şi

oricum s-a hotărât să meargă la Londra, în Camera Lorzilor. Va pleca în ziua de după recepţie.

Ea îşi muşcă buza de jos, intrigată, apoi clătină din cap.

— Ce rost are? Cu cât plec mai repede, cu atât orice urmă de scandal va pieri mai repede. Dacă mă duc în Scoţia folosind numele meu, cine va şti sau cui îi va păsa că am fost temporar Lady Maxwell?

Nu voia ca ea să plece. Dar dorinţa lui egoistă nu era un motiv suficient de bun pentru a-i cere să rămână.

— Cred că am găsit o modalitate prin care să ne separăm fără scandau. Nimeni în afară de membrii familiei mele nu ştie exact ce s-a întâmplat între noi în acea celulă şi nu vor discuta cu străinii despre viaţa noastră privată. Noi ne-am promis unul celuilalt printr-o formă foarte veche de ceremonie nupţială, dar există un alt obicei scoţian care se numeşte pact de coabitare.

— Pact de coabitare?

— Este o căsătorie de probă, care să determine dacă doi oameni se potrivesc. După un an şi o zi, pot să-şi separe drumurile, dacă unul sau ambii parteneri aşa aleg.

— Dar dacă apare un copil?

— Tatăl este responsabil cu întreţinerea lui. Adesea, cuplul decide să încheie o uniune permanentă, dar, dacă nu fac asta, se pot separa fără niciun stigmat şi-şi pot găsi mai apoi alţi parteneri.

— Scoţienii au obiceiuri nupţiale ciudate, spuse ea sec. Cum ne ajută asta pe noi?

— Putem să spunem că am vrut să te ajut să pleci din China, aşa că am încheiat un pact de coabitare. După un an şi o zi, eşti liberă să pleci. Între timp, asta explică de ce ai fost prezentată ca Lady Maxwell – momentan, chiar asta eşti. Noi nu am… coabitat, aşa că ar trebui să fie destul de uşor să spunem că am încheiat pur şi simplu o căsătorie temporară, ca să te ajut.

Ea se uită chiorâş când el menţionă coabitarea, dar spuse numai:

— Ai o minte şireată, Lord Maxwell.

— Mulţumesc.

Ea strâmbă din gură.

— Nu era un compliment.

— A fost un an greu. Iau drept complimente orice lucruri care pot fi considerate şi aşa ceva. Bucuros că vedea la ea o frântură de zâmbet, se săltă şi o ajută

să se ridice. No fi această versiune a evenimentelor literal mente adevărată, dar este suficient de apropiată de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat şi oferă o explicaţie care nu dăunează reputaţiei tale.

— Nu sunt suficient de importantă cât să-mi pese de reputaţie, dar pact de coabitare sună mai respectabil decât o căsătorie falsă.

— Asta înseamnă că te întorci la Domleigh până când se termină perioada de un an şi o zi? Asta i-ar da lui posibilitatea de-a se bucura în continuare de compania ei. Gândeşte-te la plăcerea de a transforma complet acel mausoleu şi de a-l face locuibil.

Ochii ei se mijiră în timp ce făcea socoteli.

— Cred că o să rezist un an şi o zi. În acest timp, mă duci în Scoţia? Va fi mai uşor dacă eşti cu mine.

Dacă ar vrea să le caute pe rudele tatălui său, Lady Maxwell ar fi primită cu mai mult respect decât simpla domnişoară Montgomery.

— Va fi plăcerea mea, deşi ar fi bine să aşteptăm câteva săptămâni, până se îmbunătăţeşte vremea. Cât suntem aici, aş

vrea să te duc să vezi casa noastră din Ţinuturile înalte. Dacă stai în Kinnockburn, înveţi la fel de multe lucruri despre Scoţia precum cele din poveştile tatălui tău.

— Dacă mă întorc, nu va fi în calitate de lady engleză de decor, îl avertiză ea. Mi-am petrecut o bună parte din viaţă dându-mă drept altcineva şi sunt sătulă până peste cap de prefăcătorie.

— Înţeleg. Eu a trebuit să cutreier jumătate de mapamond ca să aflu cine sunt. Şi tu la fel, aşa că poate Domleigh este un loc bun unde să-ţi descoperi adevărata natură. O strânse şi mai mult de mână. Dar, te rog, promite-mi că n-o să mai încerci niciodată să-ţi faci rău.

Ea zâmbi cu şiretenie.

— Aş fi lăsat cuţitul jos în ultimul moment, dar a trebuit să fac ceva ca să arăt cât de… cât de imensă era furia mea.

— Ţi-a reuşit. Acum probabil am ceva fire albe, spuse el. Deşi nu am avut niciodată şarmul lui Dominic, nu am împins totuşi niciodată o femeie la sinucidere ca să scape de mine. Asta face rău *amorului*.

— Crezi că fratele tău e mai şarmant?

— Cu siguranţă – are o fire mult mai plăcută. Eu am mai mult din duritatea

tatălui meu. O să încerc să mă comport mai frumos.

— O decizie înţeleaptă. Îi aruncă o privire de felină. Nu numai casa are nevoie de îmbunătăţiri.

Ieşi din încăpere, lăsându-l să-i care genţile de voiaj. Comportamentul ei se schimbase din sfios şi aproape invizibil în ceva mai măreţ şi mult mai imprevizibil. Se întreba cum avea să fie ea acum când încetase să mai încerce să fie ceea ce aşteptau alţii de la ea. Bănuia că avea să fie mult mai fermecătoare decât până atunci.

capitolul 34

Existau şi avantaje acum că se hotărâse să lase în urmă orice speranţă, îşi dădu seama Troth după ce se întoarse la Domleigh. Uitându-se în urmă, recunoştea că sperase în secret ca el să decidă că o iubeşte şi că vrea să fie soţia lui pentru totdeauna dacă ea se străduia suficient de mult, dacă se arăta respectabilă şi prietenoasă.

Iluziile ei se spulberaseră când devenise evident că el nu luase în considerare nici măcar o dată posibilitatea de a rămâne căsătoriţi. Îi plăcea de ea, voia să-i fie bine, se simţea îndatorat faţă de ea, dar nu o

vedea ca pe soţia lui. Cel puţin, spre deosebire de tatăl lui, nu luase această decizie din fanatism.

Cât de norocoasă fusese Constancia să fie iubită de un bărbat cu o asemenea inimă credincioasă.

În loc de speranţă, Troth avea o libertate aprigă şi singuratică. Cu excepţia lui Kyle, nu o mai interesa ce credea despre ea nimeni altcineva, căci oricum avea să plece curând. Pe Wrexham îl întâmpină cu un salut rece din cap, fără să se mai deranjeze să fie din cale-afară de respectuoasă, din moment ce fusese judecată pentru lucruri ce nu depindeau de ea.

Privirea lui alunecă în altă direcţie; părea ruşinat de ceea ce-i spusese fiului său, dar nu făcu nicio încercare de a se scuza. Ea se îndoia că ştia cum. Mai degrabă admiră lipsa lui totală de ipocrizie. O dispreţuia şi credea că avea să-i distrugă viaţa fiului său, şi atâta tot. Foarte direct. Ce drăguţ că pleca la Londra. Ea avea să dispară cu siguranţă înainte ca el să se întoarcă. Asta avea să-i facă fericiţi pe amândoi.

Era ironic să-şi dea seama că, de la întoarcerea lui Kyle, încercase cu disperare

să fie englezoaică, dar se trezise în postura de femeie supusă, precum cele mai docile şi mai călcate în picioare chinezoaice. De ajuns! Acum avea să se comporte ca o scoţiană încăpăţânată şi cu o voinţă de fier. Asta însemna să nu se dezică de moştenirea ei chineză şi să nu dea doi bani pe ce credeau localnicii.

Îi plăcea ideea de a sădi legende bizare despre chinezoaica nebună pe care un moştenitor Renbourne o adusese acasă din călătoriile lui. Acesta era tipul de casă unde astfel de poveşti aveau să dăinuie generaţii întregi, devenind mai misterioase cu fiecare repovestire.

În dimineaţa următoare, se trezi în zori, se îmbrăcă cu o tunică din bumbac şi cu o pereche de pantaloni pe care îi adusese din China şi ieşi tăcută în grădină. Grădiniţele şi bordurile dispuse formal nu aveau nici pe sfert imaginaţia sau şarmul grădinii lui Chenqua şi a lui Meriel, dar totul era în floare şi pământul pulsa de viaţă. Avea să fie încă o zi superbă.

Luă încet o poziţie de *tai chi*. Dumnezeule, îşi ieşise din formă! încheieturile ei erau rigide, iar muşchii erau slăbiţi, pentru că trecuseră luni de zile de

când făcuse ultima oară vreun exerciţiu.

Dacă Chenqua ar fi fost acolo, ar fi pus-o la pământ în câteva secunde.

Regreta nespus că nu aveau să se mai antreneze împreună niciodată. Deşi nu se simţise complet în largul ei cu el, avuseseră o relaţie specială, pe care era imposibil să o mai aibă vreunul din ei cu altcineva. „Mulţumesc, onorabile Chenqua, fiindcă ai găsit un loc în lumea ta pentru o femeie cu sânge mixt. M încercă să vizualizeze chi-ul ieşind din pământ spre tălpile şi prin picioarele ei. La început, fu dificil, dar începu să simtă treptat energia. Chi-ul era real, indiferent de ce credeau englezii ăia lipsiţi de imaginaţie. Pulsul vieţii era peste tot, şi echilibrul său dădea forţă şi armonie.

O oră de antrenament din ce în ce mai energică o făcu să gâfâie, dar avea o stare de bine pe care nu o mai simţise de multe luni. Cât de proastă fusese să renunţe la asta!

După baie, Troth se duse în salonul unde se servea micul dejun pentru prima oară de când sosise la Domleigh. Un sortiment impresionant de mâncare aştepta sub capace de argint. Era îndeajuns de înfometată cât să se bucure de o masă bună.

Era pe la jumătatea mesei, când apăru Kyle şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Am auzit un zvon cum că eşti aici. Pot să iau masa cu tine?

— Cum doreşti.

Era hotărâtă să nu se mai uite niciodată la el cu ochi plini de dorinţă, tânjind după prezenţa lui. Cu atât mai mult cu cât el nu observase asta niciodată. Totuşi, nu se putu abţine să-l privească în clipa când îşi puse de mân* care. Era încă prea slab şi, în acea zi, se mişca şi rigid.

— Te mişti de parcă ai fi rănit.

— Am călărit prea mult ieri, ca să nu mai spun că Nelson m-a trântit înainte să ies din grajd. Îi mai puse ceai – un *souchong* foarte bun – şi se aşează pe scaunul din faţa ei. Ieri mă gândeam să te invit să călărim, şi aşa am aflat că te gândiseşi la acelaşi lucru, cu consecinţe regretabile.

— Nu regretabile. Mai degrabă... educative şi întârziate.

— Întârziate, cu siguranţă. Se mişcă cu greutate în scaun. Ar fi bine să evit şaua o zi sau două, dar ai vrea să călărim împreună mai târziu săptămâna aceasta? Vreau să-ţi arăt proprietatea, şi trebuie să mă familiarizez şi eu din nou cu ea.

Exact ce-şi dorise atât de mult cu o zi în urmă! Universul îşi bătea joc de ea. Totuşi, i-ar face bine o asemenea ieşire.

— Mi-ar face plăcere, dacă există în grajd vreun cal care să nu fie tentat să dea cu mine de pământ.

— Sunt convins că se poate aranja. Luă o înghiţitură de ou şi şuncă. Gospodăria va fi vraişte azi din cauza recepţiei de diseară. Vii, nu?

— Nu găsesc niciun motiv să particip. Nu e ca şi cum o să devin un rezident permanent, şi nu mi-ar plăcea să se holbeze lumea la mine.

— Dacă nu apari, o să iasă discuţii că ascundem ceva, pentru că toată lumea din ţinut a auzit de tine. De fapt, asta este ocazia perfectă să spunem că am încheiat un pact de coabitare şi nu ne-am căsătorit permanent. Cu cât ştiu mai mulţi oameni povestea oficială, cu atât mai repede va fi acceptată. Îi zâmbi larg. Şi o să mă simt mai bine dacă eşti prezentă.

„La naiba cu bărbatul ăsta!” Avea să o transforme la loc într-o femeie linguşitoare. Dar cererea lui era rezonabilă.

— Foarte bine. O să fiu prezentă îndeajuns cât să mă vadă toată lumea.

El zâmbi ştrengăreşte.

— Putem să ne retragem amândoi când ne plictisim.

Adevărat. Dar aveau să se retragă fiecare în alt loc, nu împreună.

În acea seară, Troth făcu o baie lungă, apoi îşi spălă şi-şi uscă părul. Majoritatea oaspeţilor ajunseseră deja când începu ea să se îmbrace. Avea să poarte o rochie de seară de culoarea lavandei, cu imprimeu, care fusese confecţionată pentru balul de Crăciun. Era cea mai frumoasă ţinută pe care o avea.

Bessy luă cu mare grijă rochia din şifonier.

— O să arătaţi nespus de frumos îmbrăcată aşa.

Troth atinse mătasea grea, amintindu-şi de balul de

Crăciun. Fusese înspăimântată în acea seară, dar în cele din urmă se simţise bine. Însă pe atunci se simţise binevenită şi acceptată. De data asta era diferit. Gândindu-se la bal, îşi aminti ceea ce spusese Jena Curry, prietena pe jumătate hindusă a lui Meriel şi a lui Dominic: „Nu renunţa la latura ta chineză. Să fii numai englezoaică ar însemna să te limitezi”.

Troth respinsese sfatul, din moment ce cea mai mare dorinţă a ei fusese să facă parte din familia Renbourne. Dar nu avea să se întâmple asta niciodată – Lord Wrexham fusese brutal de clar în această privinţă. Deşi crezuse prosteşte că bijuteriile pe care i le oferise erau o dovadă a faptului că o accepta, Meriel punctase bine faptul că darul fusese făcut de dragul lui Kyle, nu al ei.

„Să-l ia naiba pe Lord Wrexham! ** Renunţase să încerce să-i intre în graţii, şi, oricum, căsnicia ei cu Kyle se sfârşise. În acea seară, avea să fie ceea ce voise dintotdeauna să fie – o mare doamnă chinezoaică.

— M-am răzgândit.

Deschise sertarul de jos al dulapului şi scoase darurile primite de la Kyle în Canton. Pusese acele haine din geamantan în sertar cu mâna ei, aşa că Bessy nu le văzuse niciodată.

Din dulap ieşiră lenjeria de corp, pantalonii, bijuteriile şi cosmeticele, urmate de minunata robă stacojie, brodată cu flori şi fluturi. Le întinse pe toate cu grijă pe pat. Bun, nici nu sunt prea şifonate. Bessy mângâie roba de parcă se temea să nu se

topească sub atingerea degetelor ei.

— O, doamnă! Sunt chinezeşti?

Troth încuviinţă din cap.

— O să le port în seara asta.

— Eu... eu nu ştiu cum să vă ajut să vă îmbrăcaţi cu astea, spuse Bessy îngrijorată.

— Nu am nevoie de ajutor. Hainele chinezeşti sunt mai uşor de purtat decât cele europene.

După ce luă pe ea lenjeria intimă şi pantalonii, Troth îmbrăcă roba, încheind nasturii de la umăr până la genunchi. Pentru o clipă, îşi surprinse imaginea în oglindă-o femeie îmbrăcată în stacojiu nupţial, dar care nu era o mireasă adevărată. Lăsă să-i scape un oftat.

— Ce părere ai, Bessy?

Ochii slujnicei erau cât cepele.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Dar pantalonii... păi, nu e indecent să fie purtaţi de o femeie?

— În China nu.

Troth zâmbi când se duse în faţa oglinzii de la masa de toaletă, amintindu-şi de reacţia pe care i-o stârnise rochia de seară decoltată, de culoarea lavandei. Acum era acoperită până la gât şi se simţea mult mai confortabil decât se simţise în rochia de

seară cu corset. Cu deosebită pricepere, îşi prinse părul sus, într-un stil elaborat, fixând cocul greu cu ace de păr din aur gravat. Apoi deschise cutia lăcuită de cosmetice, cu paletele în formă de lotus. Fu tentată să aplice un machiaj de curte formal, ca o mască, dar se decise să nu facă asta, deşi astfel i-ar fi scandalizat pe mulţi din Northamptonshire. În schimb, adăugă umbre artistice de culoare pe obraji şi buze şi îşi întunecă sprâncenele.

În final, îşi înnodă de două ori colierul din jad în jurul gâtului şi tamponă pe gât şi încheieturi parfum din fiola de cristal pe care i-o dăduse Kyle. În vreme ce mirosul ameţitor era eliberat de căldura corpului ei, ridică delicatul evantai ivoriu şi se întoarse către slujnica ei.

— O să-i şochez pe toţi?

Bessy încuviinţă din cap.

— N-au mai văzut o asemenea privelişte, doamnă.

— Foarte bine.

Cu un zâmbet pe buze şi o dorinţă profundă să le taie răsuflarea localnicilor, Troth coborî scările ca să se alăture petrecerii contelui.

Era plăcut să vezi vechi prieteni şi

vecini, dar totodată obositor. Foarte, foarte obositor. Însă Kyle trebuia să reziste toată seara, din moment ce lui Wrexham îi dădea bătăi de cap guta şi era posibil să se retragă devreme. Nu puteau să dispară amândoi. Din fericire, întâlnirea nu era un bal formal, dar se dansa, într-o cameră se jucau cărţi şi aveai ocazia de a discuta cu oamenii în timpul mesei sau la un pahar.

O fată blondă şi drăguţă, fiica lui Lord Hamill, care locuia lângă Kettering, veni fâstâcindu-se către Kyle. El recunoscu clanul, dar nu persoana – Hamill avea multe fete blonde şi drăguţe.

— Am pus pariu cu surorile mele că nu-ţi vei aminti cine sunt. Dovedeşte-mi că mă înşel! zise ea însufleţită.

— Eşti una dintre răpitoarele domnişoare Hamill, răspunse Kyle în timp ce se strofoca să-şi aducă aminte cine anume.

— Asta e uşor. Dar care dintre ele?

— *Cea mai* răpitoare, bineînţeles.

Ea râse şi îi lovi jucăuş mâna cu evantaiul.

— Un răspuns isteţ, dar nu suficient de bun. Cândva, îmi ştiai numele. Un indiciu – iniţialele noastre sunt în ordine alfabetică.

Fata avea în jur de douăzeci de ani, ceea ce însemna că era la şcoală când plecase el din Anglia. Probabil era cea mai tânără fiică a lui Hamill.

„Să vedem, Anne, Barbara, Chloe, Diana…”

— Eşti mai mult ca sigur domnişoara Eloise.

— Ce inteligent eşti! A meritat să pierd pariul pentru o astfel de demonstraţie de memorie şi inteligenţă.

Flutură dinjgene înspre el cu un amestec de tachinare şi seriozitate. U făcu să se simtă… foarte bătrân. Unde naiba era Troth? începea să se întrebe dacă nu cumva se răzgândise şi nu mai venea la recepţie.

Apoi auzi murmure de şoc din partea oaspeţilor din jurul lui. Se întoarse, şi îi stătu inima în loc când o văzu la intrarea în sala de bal. Înaltă şi zveltă, învăluită în stacojiu şi auriu, era un păun magnific între porumbei. Părul ei închis la culoare era ridicat, dezvăluind un gât suplu, în timp ce expresia ei enigmatică o transforma într-o femeie de un mister splendid.

Mişca uşor evantaiul în timp ce dădea roată încăperii cu privirea. Se încruntă pentru o clipă când îl văzu cu Eloise Hamill.

Uitând de existenţa fetei, de bun-simţ şi de autocontrol, Kyle traversă camera şi o luă pe Troth de mână.

— Arăţi uluitor, şopti el. Ai de gând să îngheţi pe toată lumea din Northamptonshire de uimire pentru zece ani de acum încolo?

— Deloc. În ochii ei apăru o scânteiere periculoasă, în vreme ce se uita la Xrexham, care o privea cu surprindere.

— Sunt îmbrăcată ca o doamnă chineză modestă.

— Ceea ce nu s-a mai văzut pe aici.

Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Era încântătoare în toate împrejurările, dar costumul din această seară îi accentua latura exotică. Arăta ca o concubină chinezoaică superbă, al cărei preţ era un imperiu.

O însoţi până la tatăl lui, care era într-un grup cu mai mulţi proprietari din zonă, inclusiv ducele de Candover, care era lord locţiitor în ţinut. Candover îl salută din cap.

— Mă bucur să văd că te-ai întors întreg, Maxwell.

— Nu la fel de mult ca mine. Permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, domnilor. Am făcut un pact de coabitare în China.

Wrexham se încruntă, dar Kyle decise să pună asta pe seama durerii provocate de gută şi să nu o ia drept o dezaprobare publică a nurorii lui temporare. Troth făcu o plecăciune graţioasă. Ar fi fost interesant dacă ar fi îngenuncheat complet, prosternându-se şi atingând podeaua cu fruntea, dar Kyle era bucuros că se abţinuse, înalta societate din Northamptonshire ar fi leşinat în faţa unei asemenea scene.

Candover răspunse cu o plecăciune.

— Este o plăcere să vă cunosc, Lady Maxwell.

— Cerule, ce frumuseţe! exclamă Lord Hamill.

— Am auzit că bărbaţii chinezi pot avea câte soţii şi concubine doresc, spuse Sir Edward Swithin cu interes. Ce norocoşi sunt!

Bătrânul Lord Whitby, cunoscut drept un om cu capul pe umeri, comentă:

— Un pact de coabitare ca să testezi marfa şi apoi să treci mai departe? Eşti isteţ, Maxwell.

— Din contră, spuse Troth scurt, cu accent scoţian. Pactul de coabitare a fost doar o formalitate. Situaţia mea era dificilă,

şi Lord Maxwell a intervenit galant ca să mă ajute să plec din China şi să ajung în Marea Britanie.

Se aşternu o tăcere îngheţată, în vreme ce bărbaţii digerau cuvintele ei. Ducele de Candover îşi reveni primul. Spuse cu o privire plină de amuzament:

— Stăpâniţi extraordinar limba noastră, Lady Maxwell.

Ea îi aruncă cea mai luminoasă privire de care era în stare.

— Tatăl meu a fost scoţian, aşa că am vorbit engleză încă din pruncie.

— Scoţian, ziceţi? Atunci nu e de mirare că arătaţi ca o străină, spuse Sir Edward.

Momentul incomod trecuse, şi toţi râseră, chiar şi Troth.

— Tatăl meu s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că sunt căsătorită cu un englez, dar e bine că pactul de coabitare îmi dă posibilitatea să mă eliberez de respectivul englez.

— Oricine poate să considere pactul de coabitare ilegal, dat fiind că nu a fost făcut pe teritoriu scoţian, dar au existat circumstanţe favorabile, spuse Kyle, dorindu-şi ca ea să nu mai sublinieze aşa mult natura temporară a aranjamentului

dintre ei.

— Niciun gentleman nu ar fi putut să refuze o cerere de ajutor de la o asemenea doamnă frumoasă, zise Sir Edward.

Kyle fu întristat la gândul că Sir Edward era necăsătorit, bogat şi extrem de eligibil, aşa că schimbă subiectul şi o întrebă:

— Ai vrea să dansezi, draga mea?

— Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

O conduse pe ringul de dans.

— Ai valsat la Warfield?

— Deloc – purtam doliu după soţul meu. Dar am observat dansul îndeaproape.

Ea se aşeză în poziţie de vals, plasându-şi o mână pe umărul lui şi pe cealaltă pe încheietura lui. În timp ce îl privea înfierbântată, îşi dădu seama cât de neînţelept era să valseze cu ea. În acea poziţie atât de apropiată, dorinţa latentă începu să prindă viaţă. Costumul ei chinezesc nu includea mănuşi, şi era ridicol de conştient de degetele ei goale care se odihneau în mâna lui acoperită de mănuşă.

Nu avea nevoie îndrumări la dans. Observaţiile ei, adăugate la graţia ei înnăscută, îi permiteau să înveţe repede cum să îl urmeze.

— Ai un talent înnăscut pentru asta,

remarcă el.

Ochii ei străluciră printre genele negre, cu o provocare greu de ignorat.

— Valsul nu e aşa diferit de tehnica tuing chun.

Jenat, observă că ea asta făcea acum. Era furioasă, nu pe el în mod special, nici măcar pe tatăl lui. Mai degrabă se înarmase împotriva unei lumi care nu se ridica la aşteptările visurilor ei nostalgice. Îşi amintea cu limpezime peştera-templu unde făcuseră dragoste pentru prima dată şi unde îl învăţase despre *chi*. În inima munţilor, descoperiseră amândoi fericirea pură. Dar, în cele din urmă, relaţia cu el o costase mult prea mult. Nu putea decât să spere că, pe viitor, avea să fie capabilă să renunţe la armură şi să-şi găsească fericirea alături de alt bărbat.

Pe când se roteau prin încăpere, dorinţa se intensifică. Era tot ce-i lipsea. Avea să-i lipsească îngrozitor prezenţa ei, şi dorinţa îngreuna lucrurile. Ar fi bine ca perioada de un an şi o zi să se termine înainte să-şi recapete pe deplin forţele. Era conştient că, având-o alături fără a se bucura însă de intimitate fizică, viaţa lui avea să devină din ce în ce mai grea cu fiecare zi care trecea.

Totuşi, în săptămânile ce urmau, avea să fie incapabil să stea departe de compania ei, pentru că amintirile acestea aveau să-i fie de folos după plecarea ei.

Urma să aibă nevoie de ele cu disperare.

capitolul 35

Troth se aşteptase ca reuniunea să fie solicitantă, şi aşa şi era, chiar şi cu sprijinul lui Kyle. Bărbaţii nu puneau prea mari probleme. Înţelese că pentru mulţi dintre ei ea reprezenta o fantezie exotică, aşa că erau, desigur, prietenoşi, cu excepţia câtorva bătrâni care se uitau la ea cu suspiciune.

Cu femeile altfel stăteau lucrurile. Când Kyle o prezentă unui grup de doamne influente din ţinut, o duzină de perechi de ochi o scanară cu diverse grade de curiozitate şi ostilitate. Nu numai că era o străină, dar îl furase pe unul dintre cei mai eligibili bărbaţi din Anglia, şi cele mai multe probabil nu auziseră încă de pactul de coabitare şi nu ştiau că el urma să fie liber curând.

Înainte să înceapă orice fel de conversaţie, un servitor veni la Kyle şi îi şopti ceva. Kyle se încruntă, apoi o privi pe Troth:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec pentru câteva minute. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Simţea că ezită să o lase singură la mila bolnăvicioasă a arbitrilor sociali locali. Prima care vorbi fu Lady Swithin, mama văduvă a lui Sir Edward, care spuse cu o voce politicoasă şi rece:

— Cum găsiţi Northamptonshire, Lady Maxwell?

Reprimându-şi dorinţa de a spune că era uşor de găsit, că închiriase pur şi simplu o trăsură şi că vizitiul o condusese fără probleme, Troth răspunse;

— Este fermecător, deşi vremea este mai răcoroasă decât sunt eu obişnuită.

Una dintre femei şopti ceva ce se presupunea că nu trebuia auzit:

— Ce creatură ciudată! Unde crezi că a găsit-o Maxwell?

— În niciun caz într-un loc potrivit pentru nişte doamne ca noi, sunt sigură, veni replica răutăcioasă.

Aruncându-le o privire dezaprobatoare celor care vorbeau în şoaptă, Lady Swithin spuse:

— Sunt sigură că veţi fi o adăugire remarcabilă la societatea noastră, Lady

Maxwell.

Conversaţia se stinse aproape complet. Apoi, o doamnă îmbrăcată cu o rochie pompoasă, se alătură grupului.

— Lady Swithin, prezintă-mă acestei minunate doamne, spuse ea cu voce, joasă şi călduroasă.

— Aceasta este Lady Maxwell, Excelenţa Voastră. Lady Swithin se uită la Troth. Ducesa de Candover.

Părul auriu al ducesei era legat cu o fundă argintie, şi liniile din jurul ochilor ei arătau că avea peste patruzeci de ani, dacă nu mai mult, dar era încă extraordinar de frumoasă. Judecând după reacţia celorlalte femei, era un *tai tai* al acestei societăţi. Troth făcu o plecăciune.

— Sunt onorată, Excelenţa Voastră.

— Onoarea este a mea. Întotdeauna m-a fascinat China. Sper să-mi povesteşti mai mult despre această ţară. Ducesa atinse mâneca lui Troth, şi îi făcu pe furiş cu ochiul. Vestimentaţia ta este magnifică. Nu am văzut niciodată o asemenea broderie.

Aprobarea ducesei relaxă atmosfera. Copila cu părul blond cu care vorbise Kyle cu puţin timp în urmă spuse lipsită de eleganţă:

— Am crezut întotdeauna că toţi chinezii sunt galbeni, dar tenul dumneavoastră este la fel de alb ca al unei englezoaice.

— Chinezii au diverse nuanţe, niciuna dintre ele galbenă, explică Troth. Mama mea a fost dintr-o parte a Chinei unde oamenii sunt foarte deschişi la ten, iar tatăl meu a fost scoţian.

Din moment ce gheaţa fusese spartă, mai multe dintre femeile mai tinere începură să o întrebe pe Troth despre costumul ei, cosmeticele şi viaţa femeilor din China. Îmbunătăţireaaspectului cuiva stârnea interesul femeilor de peste tot. Îşi dădu seama şi că limba engleză era cheia spre acceptare. Din moment ce vorbea ca ele, doamnele începură curând să uite de aspectul ei neobişnuit şi vorbeau de parcă era o englezoaică în toată regula. Sau cel puţin o scoţiană.

Kyle reapăru când Troth sorbea din şampanie şi vorbea cu ducesa, care nu numai că era la fel de primitoare ca Meriel, dar părea să aibă ea însăşi un trecut pitoresc. Troth se întrebă dacă aveau să ajungă să se cunoască mai bine. Probabil că nu, spre regretul ei.

Ducesa i se adresă lui Kyle:

— Ai ridicat conversaţiile din Northamptonshire la un alt nivel cu această tânără doamnă, Maxwell. Felicitări!

El îi zâmbi afectuos femeii mai în vârstă.

— Mă gândeam eu că o să vă facă plăcere să fiţi una în compania celeilalte. Îmi permiteţi să o răpesc pe soţia mea pentru un dans?

— Dacă insişti. Ducesa scrută încăperea. Este timpul să-l scot pe soţul meu din grupul ăla de plicticoşi şi să dansez eu însămi un vals.

Se îndepărtă cu un semn prietenos din mână.

Când începură să danseze, Kyle spuse:

— Dacă ducesa te place, o să fii acceptată uşor. Zâmbi cu căldură. M-am îndrăgostit nebuneşte de ea când eram la şcoală. A reacţionat blând în faţa pasiunii mele nepotrivite.

Troth bănui că el fusese întotdeauna puţin îndrăgostit de ducesă; era acel gen de femeie.

— S-a întâmplat ceva? Am văzut că ai părăsit salonul de bal.

— Tatăl meu a vrut să vorbească cu mine înainte să se retragă.

— A plecat de la propria recepţie? spuse

Troth, în timp ce Kyle o învârti ca să evite un alt cuplu.

Era, într-adevăr, un dansator excelent.

— A avut o criză de gută. Este o inflamaţie dureroasă groaznică a încheieturilor – a degetului mare în cazul tatăl meu. L-am lăsat în dormitorul lui, ţipând la valetul său.

Troth simţi o simpatie reţinută faţă de conte.

— Tatăl meu suferea uneori de gută. Există un tratament chinezesc simplu pentru asta. Nu o vindecă definitiv, dar ar putea atenua durerea.

— L-ai ajuta pe tatăl meu după felul în care te-a tratat?

— Vreau să se simtă suficient de bine cât să plece mâine, aşa cum a planificat, spuse ea sec.

Kyle zâmbi.

— Este un motiv bun. Să te duc la el?

Ea încuviinţă din cap, şi, când dansul se termină, urcară în timp ce oaspeţii mergeau să servească cina.

În dormitorul lui Wrexham, valetul său cel mai în vârstă aştepta într-un colţ, în timp ce contele stătea într-un fotoliu masiv cu rezemători laterale pentru cap. Piciorul

lui drept era ridicat pe un taburet căptuşit, şi bea un pahar de alcool. Kyle luă repede băutura şi carafa de pe masa de lângă el.

— Dacă medicul nu şi-a schimbat recomandările, nu ai voie să bei aşa ceva, cu atât mai puţin în timpul Unei crize.

— Dă-mi-o înapoi, băieţaş lipsit de respect! urlă Wrexham şi se întinse după pahar. Nu reuşi, şi căzu înapoi pe spate în scaunul său, cu faţa strălucindu-i de transpiraţie. Şi de ce dracu' ai adus-o pe ea?

— Tatăl meu a avut gută. *Tui Na*, un masaj chinezesc, îl ajuta de cele mai multe ori, explică Troth.

— Să fiu al naibii dacă te las să practici metodele tale sălbatice pe mine!

— Cum doriţi, domnule.

Făcu o plecăciune şi începu să se retragă.

— Stai! Vocea lui V/rexham o opri. Ce presupune masajul ăsta?

Dragonul bătrân era probabil într-o situaţie disperată dacă o băga în seamă.

— Linii de energie curg prin corp. Presiunea pe locurile corecte poate schimba fluxul energiei şi poate ameliora durerea, uneori chiar vindecând o afecţiune. Dar eu nu am pregătire de vindecător, înţelegeţi?

Pur şi simplu ştiu tehnicile specifice pentru gută. Făcu un gest către piciorul lui drept. O să apăs foarte tare pe mai multe puncte de pe interiorul gleznei dumneavoastră. Cu puţin noroc, durerea se va ameliora.

Contele se mişcă stângaci în scaunul său.

— Cred că nu strică să încercăm. Dar tu întoarce-te la oaspeţii tăi, Maxwell. Nu se poate să fim amândoi plecaţi.

Kyle o privi pe Troth încurajator în timp ce se îndepărtă. Ea îi făcu semn valetului să se apropie.

— Uită-te ce fac. Dacă asta ajută, o să faci la fel şi pe viitor.

Emoţionat, dar curajos, bărbatul se uită la Troth cum îngenunchează şi apasă puternic cu degetul mare pe un punct de pe interiorul gleznei contelui. Bătrânul tresări de durere, şi degetele lui se agăţară de braţele scaunului, dar nu-i ceru să se oprească. Sperând că-şi aducea aminte corect punctele de presopunctură, se apucă de lucru, explicându-i în şoaptă valetului ce făcea. După ce făcu tot ce putea, se ridică.

— Vă simţiţi mai bine?

Wrexham se uită la ea suspicios.

— Mi-a mai trecut, dar asta se putea

întâmpla oricum.

— Destul de posibil, fu ea de acord. Noapte bună, Lord Wrexham.

O opri încă o dată înainte să iasă din cameră.

— De fapt, durerea s-a diminuat destul de mult, spuse el cu voce ţâfnoasă. De ce m-ai ajutat?

— Orice creştin bun îşi ajută duşmanii. Zâmbi radiant. Şi, când cineva face asta, duşmanul este cuprins de remuşcare.

Wrexham izbucni în râs.

— Nu pot să cred că am crezut că eşti insipidă.

— Nu aţi încercat niciodată să mă cunoaşteţi, domnule.

Făcu o plecăciune, apoi se retrase, ştiind că mai câştigase puţin din respectul bătrânului dragon. Nu că ar fi contat, căci ea avea să plece curând. Dar nu ar deranja-o ca el să treacă prin chinurile remuşcării pentru felul în care se comportase.

În ciuda faptului că se culcase târziu, Troth se trezi devreme în dimineaţa următoare, ca să-şi facă exerciţiile *chi*. Aerul era ceţos, şi răcoarea îi pătrundea până la oase, aşa că fu nevoită să se mişte ca să nu îngheţe.

Îşi începea a doua formă, când apăru Kyle şi începu în linişte să-i copieze mişcările. Nu era sigură dacă să fie amuzată sau iritată.

— Mai durează până să stăpâneşti această tehnică, domnul meu, spuse ea sec în vreme ce începea forma înceată şi sinuoasă denumită „braţele cerului”.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să profit de oportunitatea de a învăţa de la singurul expert din Marea Britanie. Îi copie mişcările graţioase, tresărind puţin. Încă am dureri de la călărit. Te deranjează dacă practic şi eu cu tine? Promit să nu vorbesc, deşi înţeleg dacă preferi să fii singură cu chi-ul şi cu ceaţa.

Se bucurase de acele momente de singurătate, dar oferta lui de a pleca o făcu să-şi dea seama că savura şi mai mult compania lui.

— Cum doreşti. Apropo, cum se simte Lord Wrexham?

— Suficient de bine cât să plece la Londra astăzi. Kyle zâmbi ştrengăresc. L-ai impresionat.

Bucuroasă că dragonul bătrân nu avea să fie prin preajmă în timpul care-i mai rămăsese de stat la Domleigh, îşi reluă

rutina de *tai chi*. Kyle era rapid şi îşi amintea lecţiile luate în călătoria spre Hoshan. Până când avea să plece ea de la Domleigh, el avea să fie suficient de competent. Exerciţiul avea să-l ajute să-şi refacă echilibrul energetic, care încă era parţial blocat.

Afundându-se într-o stare meditativă, aproape că uită de prezenţa lui, în timp ce făcea exerciţiile într-un ritm tot mai intens. Apoi îl văzu căzând pe gazonul umed, ţinându-se cu mâna de o parte a corpului.

— Kyle! Se roti şi se lăsă în genunchi lângă el, punându-i mâna pe frunte. Ai o criză de malarie?

— Nimic atât de dramatic, gâfâi el, apucându-se cu o mâna de coaste. Doar un junghi în coastă de la prea mult efort. Sunt într-o stare mizerabilă, Troth.

Ea se aşeză cu fundul pe călcâie.

— De fapt, eşti chiar foarte plin de viaţă pentru un om mort.

— Veştile despre moartea mea au fost extrem de exagerate. Îşi îndreptă trunchiul cu grijă. Cel mai rău lucru legat de malarie, cred, este că recuperarea durează mult. Ultima criză am făcut-o undeva pe lângă Capul Bunei Speranţe, dar, chiar şi după

atâtea luni, aş pierde dacă m-aş lupta cu un căţeluş mai zdravăn.

— Eu te-aş putea învinge cu ambele mâini legate la spate, fu ea de acord.

— Umilitor, dar adevărat. Se ridică cu chiu, cu vai, tresărind de durere. Mai bine mă opresc aici cu exerciţiile pentru azi, ca să nu fiu cărat în casă ca un neputincios.

— Şi mie îmi e de ajuns pentru astăzi.

Soarele alungase ceaţa, şi dimineaţa se anunţa mai călduroasă, cel puţin după standardele unei primăveri britanice.

— Pe mai târziu atunci! Vreau să explorez grădinile. Am văzut foarte puţin, pentru că a plouat mai tot timpul.

El o urmă când ea începu să meargă.

— Îţi planifici schimbările care pot îmbunătăţi shwi-ul?

— Mă îndoiesc că poate fi făcut prea mult în timpul care mi-a mai rămas – o grădină capătă forma corespunzătoare în câţiva ani. Totuşi, poate e posibil să se facă ceva în ceea ce priveşte apa. Cascadele şi piscinele sunt odihnitoare.

El se uită înspre silueta cenuşie a casei.

— Mă gândeam să construim o seră de portocali asemenea celei din Warfield. Crezi că ar fi un *feng shui* bun?

— E posibil. Dacă vrei să continui cu exerciţiile du, ar trebui să incluzi un spaţiu în seră unde să te antrenezi, înconjurat de lucruri vii. Pentru un de calitate ar fi foarte utilă zonă de exersare închisă, dată fiind vremea afurisită pe care o aveţi pe această mică insulă.

— Cred că poţi ajuta cu designul. O ghidă pe o potecă din cărămidă înspre fundul grădinii. Îmi poţi explica principiile care stau la baza shui-ului sau este prea complicat?

— Nu sunt expertă, înţelegi? Dar subiectul m-a interesat, aşa că, de fiecare dată când vedeam un practicant *feng shui* la lucru, îl urmăream şi îi puneam întrebări.

De unde să înceapă? se gândi la *ba-gua* şi la diviziunea acesteia pe sectoare, la miriada de reguli care guvernau culoarea, forma, plasarea şi orice aspect al mediului.

Amintindu-şi ce-i spusese un bătrân din Macao specializat în geomanţie pe când era copil, îi zise:

— Practic, *feng* shui-ul are rolul de a încuraja un echilibru sănătos al energiei în cadrul unei structuri şi în procesul de îmbunătăţire a norocului. Parcul Warfield are un *chi* foarte bun. Meriel n-a auzit

niciodată de *feng shui*, dar ea şi Dominic sunt sensibili la împrejurimi, aşa că alegerile pe care le-au făcut au dat rezultate bune. Acelaşi lucru era adevărat şi înainte de ei, cred. Warfield pare o casă care a fost foarte iubită de cei care au locuit acolo.

— Domleigh a fost îndurat, nu iubit. Unde ai face schimbări?

Ea se uită la casa care se desluşea la orizont.

— Aş planta viţă-de-vie căţărătoare pentru atenuarea acelor margini aspre. Va dura ceva până va creşte, dar, în cele din urmă, va face casa mai primitoare.

— Iederă, ce soluţie simplă! El studie structura din piatră cenuşie. Ce altceva?

— Marginile şi unghiurile ascuţite sunt distructive. Ca să fiu mai precisă, aleea e dreaptă, de la poarta de la intrare până la uşa principală. Asta este o „săgeată veninoasă” ce se îndreaptă către inima casei.

îi aruncă o privire cu coada ochiului, întrebându-se dacă avea să fie dezamăgit de sfatul ei.

— Trebuie schimbat cursul aleii, astfel fel încât să şerpuiască uşor între poartă şi intrarea în casă.

El se gândi.

— Va fi greu de modificat partea de jos a aleii, pentru că trece printre rândurile de castani, dar partea de sus poate şerpui fără prea mult deranj, şi cred că va arăta mai bine. Ar fi suficient de bine aşa?

Ea încuviinţă din cap, din nou impresionată de flexibilitatea lui.

— Acele modificări ar schimba semnificativ exteriorul, în interior, pot fi făcute multe prin aranjamentul mobilei şi prin schimbarea culorilor şi a draperiilor. Orice s-ar face, tot ar fi o îmbunătăţire.

— Pot să te conduc pe aici şi să îţi pun întrebări?

Ea mai că zâmbi. El îşi recupera, în mod vizibil, o parte din interesul faţă de viaţă.

— Cum doreşti. Aminteşte-ţi doar că nu am toate răspunsurile.

Măcar astfel, după plecarea ei, Kyle avea să rămână cu o casă mai însufleţită. Conducând-o sub o arcadă cu un grilaj cu trandafiri căţărători, cu viţa moartă din cauza iernii, o întrebă:

— Dar acest mic templu grecesc? E o construcţie stranie, şi era locul de retragere preferat al meu şi al lui Dom.

Ea dădu din cap aprobator în timp ce

păşea în luminişul ierbos.

— E frumos aşa cum e. Se simte chi-ul bun.

Începea să înţeleagă corelaţia dintre chi-ul bun şi un mediu plăcut, atractiv. Ce comoară era Troth! Se întâmplaseră prea multe ca să poată recupera apropierea de care se bucuraseră în călătoria către Hoshan; simţea barierele pe care ea le ridicase între ei. Dar cel puţin se comportau civilizat unul cu celălalt. Chiar prietenos.

În timp ce mergeau spre templul circular, o creatură mică trecu repede pe lângă picioarele lui Troth. Faţa ei se lumină, şi îngenunche, mişcându-şi degetele.

— O pisicuţă! Vii la mine, micuţo?

Era un animal micuţ, cu o coadă groasă, aproape toată gri, cu bărbiţa, lăbuţele şi mustăţile albe. Când se apropie de Troth jucăuşă, se cuibări între palmele ei.

— Ce scumpă e! Ştii de unde vine această pisicuţă?

— De la grajduri. Am văzut-o jucându-se cu fraţii şi surorile ei. E cea mai prietenoasă dintre toţi. Şi aventuroasă dacă a venit până aici.

Pisicuţă se agăţă de mâneca lui Troth, şi ajunse să se odihnească pe umărul ei,

mustăţile albe şi mici tremurând de curiozitate. Troth o mângâie între urechile ascuţite.

— Am avut un câine cât am locuit în Macao. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat cu el când am plecat şi gospodăria a fost închisă, dar m-am temut întotdeauna că a sfârşit în oala de gătit.

Kyle se cutremură. Ştia că în China se mânca şi carne de câine, şi din punct de vedere logic nu era diferit de a mânca iepuri sau porumbei, dar era prea englez ca să nu găsească asta dezgustător.

— Poate că animalul tău a sfârşit prin a păzi o altă casă.

— Sper. Câinii de pază erau trataţi bine, pentru că erau folositori. Îmi doream un animal de companie la Chenqua, dar era imposibil să ai ceva în afară de un greier sau o pasăre mică, şi nu asta voiam eu.

Kyle înghiţi în sec în timp ce o privea cum îşi freca senzual, fără ca măcar să-şi dea seama, bărbia de blana moale.

— Poţi să iei pisicuţă asta. Este suficient de mare să plece de lângă mama ei, şi sunt sigur că grajdul adăposteşte destule pisici.

Faţa ei străluci pentru o clipă, aşa cum îşi amintea el din călătoria spre Hoshan.

— O, Kyle, chiar pot?

— Presupun că Malloy, grăjdarul-şef, îţi va mulţumi pentru că îi iei pisica de pe cap.

El ar fi acoperit-o cu plăcere pe Troth cu diamante, dar, dacă un dar mic şi vioi aducea pe chipul ei un asemenea zâmbet, putea să aibă orice pisicuţă din regat.

— Îţi place canapeaua aceea? îl întrebă Troth.

Kyle contemplă obiectul în cauză, o rămăşiţă a aşa-zisului stil egiptean, veche de câteva decade. Canapeaua se aflase în camera de dimineaţă dintotdeauna şi o acceptase ca pe un fapt de viaţă nestrămutat.

— Nu-mi place. De fapt, îmi displace nespus. Picioarele de crocodil au un oarecare şarm, dar este îngrozitor de inconfortabilă, şi nuanţa aia de verde este ordinară.

— Atunci va trebui să dispară.

Troth le făcu semn celor doi lachei, care ridicară canapeaua şi o scoaseră din cameră.

În ultimele două săptămâni, îşi făcuse drum prin încăperile principale ale casei, urmând câteva principii *feng shui* de bază: o cameră nu trebuie să conţină nimic stricat,

fără aglomerări şi fără obiecte care le displac celor care locuiesc.

În cele două secole de când fusese construit Domleigh, lucrurile se cam aglomeraseră. Troth analiză cu ochi critic grămezi de mobilă, tablouri groaznice, carpete uzate oribile şi alte obiecte care se adunaseră de-a lungul decadelor. Kyle o urma în frenezia ei, hotărând ce era de făcut cu lucrurile pe care ea voia să le elimine. Dacă se simţea ataşat de un anume obiect, îl oprea, dar el observă că, în momentul în care ea punea ceva sub semnul întrebării, era, cel mai adesea, un lucru neesenţial.

Felul în care Troth schimbă biroul proprietăţii îi formă lui Kyle o părere clară despre *feng shui*. Încăperea mică găzduia toate textele agricole şi registrele contabile, dar Kyle urâse întotdeauna locul acela. Petrecea timp acolo doar când munca de administrare a moşiei nu putea fi evitată.

După o inspectare atentă, Troth puse să fie mutat biroul astfel încât cine îl folosea să nu mai stea cu spatele la uşă. De îndată ce Kyle se aşează la birou în noua sa poziţie, înţelese cât de mult îi displăcuse sentimentul că cineva ar fi putut intra pe la

spatele lui în timp ce lucra. Troth făcu o serie de schimbări mai mărunte, inclusiv îndepărtarea a doua scaune fusiforme şi a unei mese nefolosite şi agăţarea pe perete a unui tablou cu un peisaj care lui îi plăcuse dintotdeauna. Kyle nu mai trebuia să se forţeze să facă munca de administrare a moşiei.

Cea mai mare parte a parterului beneficiase în mod similar de schimbările aduse de ea, iar noua alee fusese deja amenajată. Avea să dureze mai mult implementarea celorlalte sugestii ale ei, cum ar fi iedera, vopsirea pereţilor într-o altă culoare, plus tapetul şi draperiile din mai multe camere, dar deja se simţea mai confortabil la Domleigh.

Schimbările *feng shui* îl făceau să vadă altfel casa în care crescuse. Fusese întotdeauna pe deplin conştient de faptul că nu era decât un membru din lungul sir Renboume. Oficial, casa şi moşia aveau să fie ale lui într-o zi, dar nu era decât un gardian a cărui misiune era să aibă grijă de moştenirea sa şi să o lase urmaşului său în stare bună. Conştientizarea acestui lucru îl făcea să se simtă nervos din cauza restricţiilor care veneau la pachet cu

moştenirea lui.

Acum, schimbările aduse de Troth îl făceau să înţeleagă cât de mult putea să modifice mediul. Deşi patrimoniul său era încă o sarcină sacră, greutatea cu care apăsa Domleigh asupra minţii lui se reducea semnificativ. Pe măsură ce mobila, obiectele de artă şi suvenirele pe care le trimisese acasă din călătoriile întreprinse începeau să îşi găsească locul în noua înfăţişare a camerei, începu să se bucure de casa lui. Incredibil.

Troth însăşi era o binecuvântare. Tânjea după compania ei, şi petreceau o mare parte din fiecare zi împreună, începând cu exerciţiile *chi* în grădină sau cu o plimbare călare de-a lungul moşiei, apoi toată treaba asta cu *feng shui*ul. Era o companie plăcută şi antrenantă în cele mai diverse moduri, interesată de tot şi plină de informaţii fascinante la care avusese acces datorită trecutului ei.

Dar exista o lipsă dureroasă a legăturii personale între ei. Deşi Troth fusese întotdeauna prietenoasă, nu îşi dezvăluia propriile gânduri. Mai rău, menţiona frecvent timpul rămas până la finalul pactului lor de coabitare. Menţionarea

constantă a acestui lucru era ca o sabie a lui Damocles planând deasupra capului lui Kyle.

— Smith, sprijină asta de perete. Ce părere ai, domnul meu?

Nevoit să revină cu mintea la prezent, Kyle studie oglinda circulară înrămată pe care o ţinea un lacheu.

— Atârn-o! E interesant cum oglinda luminează spaţiul şi îl face să pară mai larg. Mai viu. Unde ai găsit-o? Nu-mi amintesc să o fi văzut vreodată.

— În pod. Este suficientă mobilă acolo cât să redecorezi casa de două ori. Se uită la el gânditoare. Este timpul să ne ocupăm de dormitorul tău.

El clipi, tresărind.

— Chiar trebuie?

— Da.

Fără să mai spună nimic, ieşi grăbită şi începu să urce scările înspre dormitorul lui.

Când o prinse din urmă, ea stătea în mijlocul camerei lui, cercetând locul cu ochii mijiţi.

— Din moment ce acesta este spaţiul tău privat, are nevoie de ajustări atente, ca să-ţi păstreze energia în armonie, spuse ea brusc. Bineînţeles că fugeai mâncând

pământul din cauza globului imens din zona cu suvenire din călătorii. Mai rău, patul este în poziţie de sicriu, şi acest lucru trebuie schimbat imediat. Nu e de mirare că nu te-ai recuperat complet nici acum.

— Poziţie de sicriu? El se uită la patul cu baldachin de pe peretele opus, cu treapta sa masivă şi gravată orientată înspre uşă.

— Cadavrele sunt aşezate cu picioarele înspre uşă înainte de înmormântare. E bine pentru cei morţi şi foarte rău pentru cei în viaţă.

Consultă busola pe care o luase pentru a-l folosi în *feng shui*.

— Pentru o odihnă optimă, patul trebuie să fie mutat pe acel perete.

— Camera a arătat aşa dintotdeauna.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Şi ai vrut întotdeauna să pleci, nu? Instinctele tale erau corecte.

Se gândi la coşmarurile groaznice din închisoare care încă îl bântuiau. Dacă un somn mai odihnitor avea să le răreasc㠄 merita să încerce.

— Foarte bine, să-l mutăm!

— Vei dormi mai bine, te vei simţi mai bine.

Cu silueta conturându-i-se lângă

fereastră, Troth era o privelişte fermecătoare în rochiile ei europene. Purta fuste cu graţie şi cu o senzualitate incitantă, savurând libertatea de a fi femeie. Kyle avu o viziune scurtă, dar tulburătoare cum o aruncă pe pat şi face dragostea cu ea.

Forţa îi revenea, asta era limpede.

În timp ce mobila era repoziţionată, Troth plecă să adune câteva obiecte decorative de care avea nevoie pentru dormitorul lui Kyle. Când se întoarse, lacheul terminase, şi Kyle stătea pe un scaun cu braţe, având-o în poală pe pisicuţa lui Troth, pe nume Pearl Blossom. Ea se gândi că el o luase pe Pearl de jos pentru ca acesteia să nu-i fie frică în agitaţia creată în jur, dar pisicuţa, micuţa trădătoare, era perfect fericită să stea şi să toarcă în poala lui.

Pe o masă din colţul de sud-est al camerei, Troth aşeză o vază din sticlă şlefuită cu flori din seră. Făcuse aranjamentul floral ea însăşi şi îi dăduse ordin slujnicei să se asigure că florile erau tot timpul proaspete. Florile ofilite stricau *feng* sh, uiul.

— Acesta e un loc favorabil pentru sticla şlefuită.

Privirea lui Kyle poposise asupra globului, aflat acum în alt loc.

— Cred că o să-mi placă modificările tale.

— O să-ţi placă.

Troth scoase la iveală o pereche de raţe mandarine din ceramică pe care le găsise împachetate în podul casei. Era gluma ei personală – sau poate cadoul ei – prin care să îmbunătăţească *feng* shui-ul din secţiunea dormitorului lui Kyle care guverna dragostea şi relaţiile. Ratele mandarine erau simbolul dragostei în cuplu şi al fidelităţii. Întotdeauna două – nu una, nu trei, ci două.

Echilibrase tăcut sectoarele care guvernau relaţiile din toată casă, fără să explice ce făcea. La cum stăteau lucrurile, Kyle ar trebui să se căsătorească în mai puţin de un an. Poate chiar şi Wrexham avea să-şi găsească o văduvă atrăgătoare după ce avea să locuiască în casa asta vreo câteva luni. Sau poate că nu. Ea şi Kyle căzuseră de acord ca spaţiile personale ale contelui să nu fie modificate fără acordul acestuia.

Ea aşează raţele lângă vaza strălucitoare.

— Aceste raţe mandarine au fost

fabricate în China. Foarte promiţător.

— Îmi place să am aici ceva din China.

Ea întoarse raţele una cu faţa spre cealaltă.

— Mai sunt douăzeci şi opt de zile.

Zâmbetul lui firav pieri cu totul.

— Unde o să te duci când pleci de aici, Troth? Ce o să faci? Ce ţi-ar plăcea să faci?

Mâinile ei se odihneau pe ornamentele lucioase.

— Poate că o să locuiesc în Scoţia. O să găsesc o casă micuţă şi o să învăţ să cresc oi.

— O viaţă singuratică.

— Dar măcar ar trebui să-mi permit să trăiesc aşa. Deşi poate că nu. Mai am din banii pe care mi i-ai dat înainte să plecăm din Canton, plus o sumă de la Gavin Elliott, ca moştenitoare a părţii tale din Casa Elliott. Practic, totul îţi aparţine şi ar trebui să ţi-i restitui. M-am gândit să caut un post de funcţionar într-o casă de comerţ din Edinburgh sau din Londra.

— N-o să fii abandonată în lume fără niciun leu, spuse el cu exasperare. Am intenţionat întotdeauna să îţi ofer un venit fix – suficient cât să duci o viaţă lipsită de griji.

Gura ei se schimonosi.

— Wrexham a sugerat două mii de lire pe an, dar asta ar fi o mare pierdere de bani. Nu e nevoie să-mi cumperi plecarea, din moment ce oricum plec şi fără bani.

— Fir-ar să fie, Troth! Eşti la fel de ţepoasă ca un arici. O aşează pe Pearl Blossom pe podea şi se ridică de pe scaun. Nu mai proiecta asupra mea ideile greşite ale tatălui meu. Nici nu se pune problema să „îţi cumpăr plecarea”. Mi-ai salvat viaţa. Din moment ce asta valorează extrem de mult pentru mine, de ce să nu-ţi dau o rentă în semn de recunoştinţă?

Recunoştinţă. O altă formă de obligaţie. Clocotind de furie, ea spuse:

— O sută de lire pe an îmi sunt de-ajuns. Nu trebuie să-ţi iroseşti patrimoniul pe o fostă amantă. E mai bine să păstrezi banii pentru fiii şi fiicele cu sânge pur.

Merse furios până la masă şi se uită la ea pe deasupra buchetului de flori.

— Dă-mi voie să repet: problema copiilor de sânge pur nu se va pune, din moment ce nu am nicio intenţie să mă recăsătoresc. Nu sunt bun la aşa ceva.

Nu-l văzuse niciodată atât de furios, nu faţă de ea. De ce îl întărâta, sugerând că el

şi familia lui se purtau urât cu ea?

Tatăl lui era un fanatic bătrân şi morocănos, dar Kyle fusese întotdeauna extrem de sincer cu ea. Nu era vina lui că nu o putea iubi. Îşi aminti rapid noaptea lor în Feng-tang, când el o forţase să plece fără el, ca să o salveze de furia mulţimii. Dacă ea îi salvase viaţa, şi el o salvase pe a ei. Nu avea niciun drept să fie mânioasă. Era timpul să lase furia deoparte, înainte să fi mănânce sufletul.

— Poate că nu plănu eşti să te recăsătoreşti, dar viaţa e plină de surprize. Fii deschis la toate posibilităţile.

Pearl Blossom alese chiar acel moment ca să sară grandios pe masă. Când pisicuţa se repezi entuziastă la aranjamentul floral, Troth o luă de pe masă.

— Mai bine ţii uşa închisă, domnul meu, altfel femelele periculoase ar putea atenta la tine şi la bunurile tale.

Cu pisica pe umăr, ocoli patul şi se îndreptă către uşă, întrebându-se ce femeie avea să împartă patul cu el în cele din urmă.

Ea nu. Ea niciodată.

capitolul 36

Să dea naiba, mutarea patului chiar îl ajuta. Coşmarurile lui Kyle se atenuară, de

la veritabile orori care îl făceau să se trezească tremurând, la coşmaruri ocazionale. O îmbunătăţire semnificativă. Şi energia lui era considerabil îmbunătăţită. Din păcate, niciuna dintre acestea nu îi era de folos în relaţia cu Troth, care îl trata cu o răceală extrem de politicoasă. Era bine că îl ţinea la distanţă, având în vedere că forţa lui crescândă era însoţită de o conştientizare dureroasă a prezenţei ei.

În acest an, Anglia fii hărăzită cu o primăvară timpurie plăcută. Mult prea curând avea să vină timpul să se îndrepte spre nord, către Scoţia – şi, când avea să se întâmple asta, simţea în adâncul sufletului său că Troth nu avea să se întoarcă împreună cu el. Dar cel puţin îl lăsa exerciţiile du. Sesiunile de dimineaţă îl făceau calm şi relaxat, gata să facă faţă provocărilor zilei. Comandase mai multe seturi de articole de îmbrăcăminte în stil chinezesc şi încă două seturi pentru Troth, ca să nu fie nevoită să poarte aceeaşi ţinută în fiecare zi. În fiecare dimineaţă, ieşea din casa tăcută precum o pisică, aparent indiferentă dacă el o însoţea sau nu. El inventase un joc încercând să-i iasă în cale când pleca sau să o găsească în grădină

când nu o prindea ieşind din casă, din moment ce varia locurile unde îşi practica exerciţiile, în funcţie de vreme şi de starea de spirit. În această dimineaţă, ea deja ieşea din casă în vreme ce el privea de la fereastră, aşa că avea să fie nevoit să o caute.

Devenise bun la ghicit, şi nu fi surprins să o găsească într-o mică livadă de pomi fructiferi, la capătul grădinii. Cu copacii înfloriţi într-o dimineaţă de primăvară perfectă, locul era irezistibil, fiecare adiere a vântului făcând ca petalele să plutească uşor înspre sol.

Se opri la marginea livezii, cu inima strânsă, în timp ce se mişca cu graţie săgetat de razele de soare care pătrundeau printre ramuri. Nu mai era nimeni ca ea – în China, în Europa sau în America. În această dimineaţă, avea părul dezlegat, şuvoiul întunecat rotindu-se ispititor în jurul umerilor, în timp ce dansa prin formele de *chi* şi-n aerul înmiresmat. Se întoarse şi îl văzu, invitându-l să i se alăture cu cel mai cald zâmbet pe care îl văzuse Kyle de săptămâni întregi. Intră cu uşurinţă în modelele toi chi, vizualizând energia care îl invada dinspre pământ. Pacea care îl

cuprindea era precum un balsam. Deşi în curând avea să exerseze singur, în feluri ascunse, Troth urma să fie mereu cu el.

După ce-i purtă prin trei proceduri, Troth ridică o ramură căzută şi rupse crenguţele scurte de pe ea.

— Acum, că eşti mai puternic, putem încerca să ne luptăm puţin. Ai văzut vreodată o luptă cu beţe?

— Nu în stilul tving chun, dar am văzut luptele cu bâte din Anglia şi lupte cu beţe în India. Îşi pregăti şi el o ramură. Se vor rupe cu uşurinţă.

— Bambusul ar fi mai bun, dar nu contează – nu suntem porniţi să facem pagube.

De îndată ce Kyle îşi pregăti băţul, ea şi-l propti pe al ei în pământ, folosind săritura ca să trimită o lovitură în sus către el. El de-abia apucă să pareze, dându-i într-o parte băţul.

Se implicară într-o rundă rapidă, jucăuşă, de lovituri şi contralovituri, complicată de faptul că beţele lor nu erau netede. Lui Kyle nu-i plăcea ideea de a o lovi pe Troth, dar ea avu mai puţine inhibiţii şi îi aplică mai multe lovituri usturătoare. Dar nici măcar ea nu lua lupta în serios – i-ar fi

putut cauza mult mai multe daune dacă ar fi vrut.

Din ce în ce mai îndrăzneţ când văzu cât de pricepută era la blocarea loviturilor lui, el începu să lupte mai agresiv. Un atac rapid o trimise departe, în ramurile joase ale unui copac, scuturând o ploaie de flori. Râzând, ea spuse:

— Bravo! Ai învăţat să lupţi cu bâta când erai copil?

El clătină din cap.

— Nu, scrimă cu cel mai bun maestru din Londra. Nu este la fel ca luptele cu beţe, dar sunt înrudite.

Cu un strigăt teatral, ea se năpusti dinspre copac, rotind băţul. El ripostă şi fii recompensat cu un pocnet puternic în clipa când ambele ramuri se rupseră.

Tristă, Troth privi bucata care îi rămăsese în mâini.

— Şi aşa se termină sesiunea de luptă cu beţe.

El aruncă ramura ruptă, nedorindu-şi ca lupta să se încheie când amândoi se simţeau atât de bine.

— Poate putem să facem exerciţiul acela cu mâinile lipicioase?

— Foarte bine. Ea îşi ridică braţele, şi el

îşi presă mâinile de ale ei. Încet, ea începu să facă cercuri în aer, în timp ce el se străduia să menţină contactul. Ceea ce simţea era oare energia ei care îl cuprindea, subtil aromată cu esenţă de Troth? Sau era pur şi simplu vrăjit de ochii ei căprui şi de corpul ei suplu, într-o condiţie fizică desăvârşită? *Chi* nu era singurul tip de energie care curgea între ei. Atracţia care se tot acumulase în ultimele săptămâni era în plină floare în această dimineaţă.

Zâmbind răutăcios, ea intensifică ritmul şi începu să adauge joc de picioare exerciţiului, dându-se în spate sau păşind cu abilitate în lateral. De câteva ori, aproape că îl ocoli, dar el reuşi să rămână cu ea.

— Ai devenit chiar bun, spuse ea, cu respiraţia uşor îngreunată. Poate că ar trebui să încerc să te arunc. Pământul este destul de moale aici, aşa că nu te vei răni.

— Eşti încrezătoare, nu? spuse el cu un zâmbet larg. Hai, dă tot ce poţi!

Ea înaintă, schimbându-şi centrul de greutate, după care îşi trecu brusc piciorul în spatele piciorului lui şi-l puse la pământ. După cum spusese, pământul era moale.

Kyle sări în picioare şi se conectă din nou la mâinile ei.

— Îmi mai trebuie câţiva ani de practică şi voi putea să-ţi fac şi eu asta.

O parte din veselia din ochii ei se estompă.

— Ai la dispoziţie doar câteva zile să înveţi, domnul meu. Douăzeci şi una, mai precis.

De ce naiba îi tot aminteade asta? Iritat, împinse cu putere în mâna ei dreaptă. În timp ce ea replică fără efort, el îşi trecu imediat piciorul sub ea, aruncând-o la pământ.

În cădere, ea îl prinse de mână şi trase brusc, făcându-l să se dezechilibreze şi să cadă amândoi, cu Troth jumătate pe el. Ea râse, cu faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Înveţi repede, domnul meu. Aminteşte-mi să nu te mai subestimez.

Părul ei căzu mătăsos peste faţa lui şi sânii îi erau striviţi de pieptul lui, ispititori ca fructul oferit de şarpe Evei. Rămaseră cu privirea aţintită unul asupra celuilalt, şi frivolitatea dispăru în timp ce emoţii profunde, primare îi învăluiau. El ar trebui să se retragă, să se ridice, să ignore ce vedea în ochii ei. În schimb, spuse răguşit:

— Mă supraestimezi dacă tu crezi că pot rezista unei ispite atât de mari. Îi trase

capul în jos şi o sărută. A trecut atât de mult timp, foarte mult timp…

Buzele ei i se deschiseră, limba ei atingând-o pe a lui. El răspunse precum un om înfometat care primea mană cerească. Cum oare putuse el uita forţa naturală care îi lega? îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, lipind-o cu putere de corpul lui.

— Dumnezeule, Mei-Lian, te-am dorit atât de mult. Să te ating, să te ţin, să te iubesc.

— Dar… ce facem cu căi-ul? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Nu vrem să riscăm să izbucnim în flăcări.

— Eu am făcut-o deja. Cu sângele zvâcnindu-i în vene, o rostogoli şi sărută curba de satin a gâtului ei. Mâinile ei alunecară sub tunica lui jargă, să-i mângâie pielea goală, cu un efect electrizant. În timp ce mâinile ei dansau pe spatele lui Kyle, el îi ridică tunica şi îi dezgoli sânii. Ea se arcui şi gemu în timp ce gura lui îi acoperi un sfârc, sugându-l după ce se întări. După o foame de aproape un an, nu se mai putea sătura de ea. Pielea ei albă şi delicată era uşor sărată, delicioasă la atingerea limbii lui. În timp ce îi scotea pantalonii largi, o briză împrăştie petale roz pe trunchiul ei, făcând chiar mai

catifelate sărutările aplicate de el pe abdomen în jos. Picioarele ei se îndepărtară sub atingerea lui, dezvăluind locurile ei feminine cele mai secrete, ca el să le venereze cu limba şi cu gura.

Ea scoase un strigăt ca reacţie la sărutul intim, şoldurile ei împingându-se nerăbdătoare, şi îşi afundă degetele în părul lui cu o putere acut de erotică.

— O, Kyle, Kyle!

Pasiunea ei îl încinse, făcându-l să vrea să i-o înapoieze de o mie de ori. Să facă acest ultim pas, oferindu-i o eternitate de plăcere, absorbind sălbăticia neîmblânzită a gâfâitului ce răsuna printre copaci. După un orgasm care dură, şi dură, şi dură, ea gemu:

— Gata, Dumnezeule, gata, altfel voi pieri.

Gâfâind, el îşi odihni capul pe abdomenul ei, absorbind aromele îmbătătoare ale sexualităţii. Mâinile ei se transformară într-o mângâiere, dându-i pe spate părul. Când îşi recăpătă suflul, ea murmură:

— Vino la mine acum, domnul meu. Şi îl trase uşor de păr. Yin-ul meu strigă după tine.

El se dezbrăcă, aerul rece de primăvară

fiind o binecuvântare pe corpul lui fierbinte. Vorbise serios, căci feminitatea ei îl completă când se pierdu în interiorul ei. Yin şi *yangy* deplinătatea corpului şi-a spiritului exprimată în mişcări feroce urmate de o nemişcare încordată.

Împreună, se înălţară mai mult şi mai mult, până când ea ajunse din nou la orgasm, purtându-l şi pe el cu ea într-un platou uimitor al extazului. Timpul se risipi, lăsând în urmă doar senzaţii – şi femeia captivantă în braţele lui. Obosind împreună, îşi încetiniră împreunarea frenetică până la un ritm domol, ca într-un flux în care respirau la unison, vibrau la unison. La un pas de epuizare, el şi îşi plecă uşor capul pentru un ultim sărut, dorindu-şi să-i inhaleze cu totul esenţa.

— La asta, domnul meu, eşti un maestru, zise ea cu buzele lipite de ale lui în timp ce îşi curbă şoldurile în sus şi îl prinse înăuntru cu o forţă voluptuoasă.

El izbucni într-o convulsie finală, iar sămânţa lui, pe care o reţinea de atâta timp, o inundă. Extazul năucitor îl paralizâ, apoi se atenuă şi făcu loc furiei pricinuite de pierderea ruşinoasă a controlului.

— La naiba! încercând să-şi recapete

răsuflarea, se rostogoli într-o parte şi o strânse puternic, ca şi cum încercuirea trupului ei cu braţele sale avea s-o protejeze de greşeala făcută. Îmi pare rău, Troth. Nu am vrut să se întâmple asta.

Cuvintele lui fură ca un torent de apă rece ca gheaţa, transformând în cenuşă bucuria ei epuizată. Cum putuse fi atât de proastă încât să nu îşi dea seama că trupul ei era cel dorit, nu ea?

— Bineînţeles că a fost un accident. Să te încurci cu o concubină n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu treaba serioasă de a face copii.

— Nu vorbi aşa. Îi cuibări capul pe umărul lui, de parcă o atingere blândă ar fi putut atenua înţepătura amară a cuvintelor lui. Problema este că nu faci copii la întâmplare, cu o femeie care nu-i vrea.

Ea se smulse din braţele lui şi se ridică în capul oaselor, cu ochii în flăcări.

— Ce dilemă ar fi dacă ai avea de ales între o soţie nedorită şi a-ţi lăsa copilul să fie un simplu bastard. Nu-ţi face griji, nu am rămas grea ultima dată în Feng-tang şi este puţin probabil să se întâmple acum. Tu şi patrimoniul tău preţios nu aveţi de ce să vă temeţi din cauza mea.

Se ridică şi el în capul oaselor, sprijinindu-se într-o mână în timp ce o privea. Părea o pocnitoare pe punctul de a exploda.

— Chiar crezi că sunt atât de intolerant încât să reneg un copil pentru că are sânge mixt?

Ea îşi plecă privirea, ştiind că fusese nedreaptă.

— Nu cred că eşti intolerant.

Dimpotrivă, era cel mai deschis bărbat pe care îl întâlnise vreodată, dar toleranţa nu era un leac pentru ceea ce îi despărţea.

— Dorinţa este inutilă – chiar periculoasă – atunci când nu există nicio fundaţie mai solidă.

Atunci când nu exista iubire. Cu toate acestea, acum, după această acuplare, cum puteau să se ţină unul departe de celălalt atâta timp cât trăiau sub acelaşi acoperiş? Avea să fie imposibil. Era o singură soluţie. Cu o siguranţă dureroasă, ea spuse:

— A venit timpul să plec.

Un şoc licări în ochii lui. Încercând să respingă adevăratul sens al vorbelor ei, el spuse:

— Am putea să ne îndreptăm spre Scoţia mâine.

— Nu există niciun plural, Kyle. Ea îi atinse obrazul într-o mângâiere îndureratăă. Suntem mai mult decât vechi amanţi, dar mult mai puţin decât parteneri. Traiul împreună ne face amândurora rău. O să merg în Scoţia singură.

Un muşchi se contractă, făcând să-i tresară falca lui Kyle.

— Nu au trecut un an şi o zi.

— Pactul de coabitare a fost o… invenţie socială. Nu are rost să continuăm să-l respectăm când ideea esenţială este că nu sunt căsătoriţi şi nu am fost niciodată. Înţelegerea poate să îşi urmeze cursul la fel de bine şi dacă nu suntem împreună. Chiar mai uşor. Se ridică, străduindu-se să-şi înfrâneze nevoia de a-l atinge. Cu sau ţără aprobarea ta, eu plec, Kyle.

Trupul său gol luminat ici şi colo de razele soarelui, stătea pe iarbă nemişcat precum o statuie grecească, cu excepţia încleştării şi descleştării unei mâini. În cele din urmă, el spuse:

— Ia trăsura pentru călătorie, va fi mult mai confortabil aşa. Şi… dacă te vei decide să te întorci, va fi gata să te aducă înapoi.

— Nu mă voi întoarce, domnul meu, spuse ea încet, ce rost ar avea?

Ea îşi trase hainele pe ea şi îşi împleti părul, întrebându-se dacă s-ar fi comportat aşa necumpătat dacă şi l-ar fi ţinut legat decent la spate în loc să-l lase desfăcut, fără niciun motiv. Nu, caracterul jucăuş al relaţiei lor fusese cel care le adusese sfârşitul.

Se ridică şi el şi se îmbrăcă, manevrând cu mâinile neîndemânatice hainele simple.

— Cel puţin îmi vei scrie din când în când? Cu siguranţă există o legătură suficient de puternică între noi pentru asta.

— Poate. Dar mai întâi trebuie să plec. Departe. Se ridică în vârful picioarelor să-l sărute pe obraz, o atingere absurd de cordială după intensitatea arzătoare care îi contopise rapid. Sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut, dragul meu domn.

El îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Şi eu pe tine. Eu… Mi-aş dori ca lucrurile să fi fost altfel.

— Şi eu, spuse ea cu un regret ce izvora din adâncul sufletului. Şi eu.

Trăsura pentru călătorie urma să-i permită să meargă precum o ţestoasă, cu toate bunurile ei lumeşti în spate.

Nu îi luă mult să împacheteze. Calmă, îşi luă rămas-bun de la slujitorii pe care îi

cunoştea mai bine, ca şi cum plecarea ei făcea parte dintr-un plan pus la cale de mult timp. Bessy, menajera, şi Hawking, majordomul, se uitară la ei cu ochi mari acuzatori, dar nu rostiră niciun cuvânt de reproş. Se întrebă cât de mult intuiseră cum stăteau cu adevărat lucrurile între ea şi Kyle.

Chiar înainte de a coborî la trăsură a doua zi dimineaţă, îşi dădu seama că încă avea pe deget inelul lui. Îl scoase şi îl puse pe dulap, apoi găsi brăţara cu model celtic din acelaşi set, pe care i-o dăduse Meriel. Comorile familiei erau puse la păstrare, iar ea nu mai era un membru Renbourne. De fapt, nu fusese niciodată. Aşează brăţara în jurul inelului, astfel încât acestea formau cercuri concentrice, precum inelele unui copac.

Depăşind orice furie, ea se întoarse şi plecă, pentru ultima oară.

capitolul 37

Existau anumite momente şi locuri potrivite pentru a te îmbăta, iar Kyle se afla acum într-un asemenea moment şi loc. Reuşise să o conducă pe Troth aşa cum se cuvenea, încărcând-o cu bani şi cu o poliţă la banca de care aparţinea el în Edinburgh,

ca să-i ajungă până când îşi găsea unde să se stabilească.

Ea se comportase cu o formalitate ce o egala pe a lui, afişând maniere impecabile şi o expresie impenetrabilă. La urma urmei, amândoi se aşteptau la asta. Numai că… nu chiar aşa curând.

După ce salută uşor din cap, Troth urcă în trăsură. Refuzase oferta de a lua cu ea o servitoare; Troth putea şi voia să îşi poarte singură de grijă. Singura-i însoţitoare era pisicuţa ei, care fusese adăpostită într-un coşuleţ acoperit.

Îşi întipări în minte profilul ei nemişcat înainte ca lacheul să închidă uşa. Era dureros să-şi amintească felul în care, cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă, stătuseră îmbrăţişaţi într-un moment de o intimitate supremă.

După ce trăsura se pierdu pe aleea cea nouă şi unduitoare, Kyle merse la etaj, în dormitorul ei. Nu intrase niciodată acolo pe parcursul şederii ei, dar nu era surprins să constate că existau diferenţe faţă de cum îşi amintea el vag camera din urmă cu şapte ani. Mobila fusese rearanjată, iar draperiile şi decoraţiunile fuseseră schimbate.

Efectul era plăcut, dar încăperea părea

atât de pustie, încât te treceau fiorii. Toate lucrurile ei se aflau în trăsura ce se îndrepta spre Great North Road. Nu mai exista nicio dovadă că ea locuise acolo, în afară de inelul şi de brăţara pe care le lăsase în urmă. Modul în care le aşezase, o bijuterie în interiorul celeilalte, crea senzaţia că totul luase cu adevărat sfârşit.

După ce îl înşeuă pe Nelson, îl încălecă şi porniră la galop peste dealuri. Gând obosiră amândoi, îşi transformă plimbarea călare într-o vizită la arendaşi, ca un adevărat proprietar care inspectează desfăşurarea însămânţării de primăvară.

Pe când era mai tânăr, se simţise sufocat de toate aceste responsabilităţi care presupuneau că avea să fie legat pentru totdeauna de moşie. În mod ciudat, acum îi plăcea munca asta, deşi nu ar putea egala vreodată pasiunea veritabilă a lui Dominic pentru cultivarea pământului. În trecut, fusese un administrator scrupulos al proprietăţilor familiei. În viitor, avea să găsească de asemenea satisfacţia de a face parte din ciclul etern al pământului.

Documentele legate de moşie şi schimbul de scrisori îl ţineau ocupat până la cină. Mânca într-o singurătate deplină, cu o

expresie impasibilă pe chip. Apoi se retrăgea să studieze şi se punea pe băut, cu scopul de a se îmbăta straşnic. Nu prea repede totuşi – asta ar fi de prost gust. Uşoara descreştere a volumului din decantorul de coniac îl aducea la o stare plăcută de beţie, până se făcea seară şi se putea retrage în dormitor, reuşind cel mai probabil să urce singur până acolo, o oră sau două mai târjsiu.

Poate ar trebui să meargă la Londra. Erau destule lucruri care să-i distragă atenţia acolo: distracţie neîntreruptă, prieteni pe care nu-i mai văzuse de ani întregi, mai mult timp petrecut cu tatăl lui. Tinere gata de măritat şi mamele lor ambiţioase care nu şi-ar dori nimic mai mult decât să-l prindă-n plasă pe cel care urma să fie conte de Wrexham.

Gândul îl înfioră. Mai bine să evite Londra în plin sezon. Era la al patrulea pahar de coniac, când auzi voci distante în holul de la intrare. Hawking şi încă cineva, probabil vreun lacheu.

Apoi Uşa biroului se deschise, şi fratele său intră purtând haine murdare de călătorie, atât de relaxat, încât ai fi crezut că doar ce luaseră cina împreună, cu o oră

în urmă.

— Ce bine, perfect. Un pahar sau două de coniac îmi vor scoate frigul din oase. A fost un drum lung.

Kyle se holba, ştiind că nu era nici pe departe îndeajuns de beat încât să aibă vedenii.

— Ce naiba cauţi aici?

— Sunt în trecere, şi m-am gândit să petrec noaptea la Domleigh.

Dom îşi turnă un pahar de coniac şi se aşează în celălalt fotoliu.

— Domleigh nu se află pe drumul de la Shropshire către nicio destinaţie unde ai putea tu să vrei să mergi.

— Atunci am minţit, spuse Dominic împăciuitor.

Un lacheu intră cu o tavă de mâncare. Dom îi spuse să o pună pe o măsuţă laterală, apoi ceru să se facă focul. Kyle aşteptă până când lacheul îndeplini aceste cerinţe şi se retrase, apoi zise sec:

— Te rog, simte-te ca acasă.

— Păi, a fost casa mea pentru mulţi ani, iar dacă vreun servitor refuză să-mi asculte ordinele, pot întotdeauna să mă prefac că sunt tu. Ar trebui să mai pui pe tine câteva kilograme totuşi. Am fost diferenţiaţi prea

uşor adineauri. Dominic îşi întinse picioarele către şemineu. Şi ar trebui să-ţi îngădui mai multe capricii, cum ar fi să faci focul, de exemplu – e o noapte friguroasă.

— Nu şi după câteva pahare de coniac.

— Aşa deci. Dominic puse deoparte paharul de coniac şi trecu la bere şi la sandvişul făcut cu pâine uscată şi felii groase de şuncă.

— Care-i problema, Kyle? Mă simt ca şi cum aş fi fost lovit în stomac încă de ieri-dimineaţă. Având în vedere că nu s-a întâmplat aşa ceva, trebuie să aibă legătură cu tine.

Kyle oftă.

— Cum de ştii întotdeauna atunci când lucrurile merg prost?

— Şi tu simţi. Pe lângă că suntem gemeni, cred că am moştenit amândoi de la mama şi ceva din previziunile scoţienilor. Îţi aminteşti atunci când am căzut destul de rău pe când vânam în Shires? Ai ştiut imediat, şi erai lângă patul meu în nici două zile, necăjindu-mă.

Kyle păstra acele momente vii în minte, precum şi frica îngrozitoare pe care o simţise atunci când fratele său luptase la Vieterloo, dar şi în zilele următoare, când

acesta dispăruse în misiune. O asemenea capacitate de percepţie reprezenta partea întunecată a legăturii care îi unea ca gemeni.

După ce sfârşiră cu schimbul de politeţuri, Dominic spuse:

— Am ştiut că ţi s-a întâmplat ceva teribil în China. Nu... nu puteam crede că muriseşi, şi totuşi mă gândeam că mă mint singur, pentru că sentimentul de oroare nu trecea. Deşi a scăzut puţin în intensitate după ce ai fost eliberat din închisoare, nu a dispărut niciodată întru totul. Pentru multă vreme, m-am întrebat dacă nu cumva sufletul tău se afla în purgatoriu. Vocea îi coborî până ajunse doar o şoaptă. Mă simt de parcă încă te-ai afla acolo.

Ultima frază rămase în aer, ca şi cum ar fi fost o întrebare indirectă. Nu avea sens să mai amâne inevitabilul:

— Troth a plecat azi-dimineaţă în Scoţia.

— Pentru cât timp?

— Nu se va mai întoarce. Niciodată.

Dominic îi aruncă o privire tăioasă.

— Aşa se explică deci decantorul de coniac.

— Nu am intenţionat niciodată să ne căsătorim cu adevărat, aşa că am spus lumii

că am încheiat un pact de coabitare, care să o ajute pe Troth să plece din China. Cum mai e puţin şi se face anul, a plecat.

Fără să se lase păcălit, Dominic spuse:

— Pentru cineva care nu dorea să se însoare, aspiri cam mult coniac în absenţa soţiei nesoţii.

Kyle închise ochii, cu tâmplele zvâcnindu-i.

— Ţin mult la Troth. Îmi va fi dor de ea.

— Deci ea a fost cea care a dorit să încheie relaţia? Ciudat! Mi-a dat impresia că ţine la tine chiar mult.

— Iubirea nu-i suficientă ca să întemeiezi o căsnicie.

Terminându-şi sandvişul, Dominic se întoarse imediat la coniac.

— O să mă faci să scot de la tine cuvânt cu cuvânt, Kyle? Voi face asta dacă este cazul, dar ar fi mai uşor pentru amândoi dacă mi-ai spune pur şi simplu care naiba a fost problema.

Kyle privi limbile de foc, preţuindu-le căldura. Nu conştientizase că îi era frig până să vină Dominic.

— A fost… greu şi pentru mine, şi pentru Troth. După cum a spus şi ea, suntem mai mult decât vechi amanţi, dar mai puţin

decât parteneri adevăraţi. Nu am fost fericit s-o văd plecând, dar era cel mai corect lucru pe care-l puteam face. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii simţindu-se ca o străină. Merită să găsească pe cineva care să o pună pentru totdeauna în centrul lumii lui.

— Şi tu nu poţi?

— Am iubit aşa o dată. Nu o pot face din nou.

— Stai să văd dacă am înţeles cum trebuie. Îmi spui că nu o iubeşti şi nu o poţi iubi pe Troth, şi, deşi te distruge faptul că o pierzi, asta nu e dragoste de fapt?

— Nu o iubesc aşa cum am iubit-o pe Constancia. Kyle închise ochii, aducându-şi aminte. Nu ţi-am spus acest lucru, dar m-am căsătorit cu Constancia chiar înainte ca ea să moară, în Spania. O parte din mine a murit atunci cu ea. Nu mai pot iubi pe nimeni aşa cum am iubit-o pe ea.

În loc să se arate compătimitor, Dominic îi spuse:

— Normal că n-o să poţi. Sentimentele tale pentru ea erau unice, înrădăcinate puternic în însuşirile care o făceau specială în ochii tăi. Mai mult decât atât, Constancia a fost prima ta dragoste, o dragoste imensă. Dar faptul că ai pierduto nu înseamnă că nu

mai poţi iubi o altă femeie întt>un mod diferit, însă la fel de intens.

— Nu am avut niciodată privirea ta rătăcitoare şi inima plină de optimism, răspunse Kyle sec.

— Până să o întâlnesc pe Meriel, nu fusesem niciodată mai mult decât doar un pic îndrăgostit, deşi chiar şi atât a fost de ajuns să mă înveţe că fiecare femeie este diferită. Slavă Cerului că nu am pierdut niciodată o mare dragoste! Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Meriel… Faţa lui Dominic se umbri pentru o clipă. Să nu vorbim despre asta. Ceea ce vreau să spun e că dragostea nu este o substanţă finită care, odată folosită, nu se mai poate reface. Felul în care ai iubit-o pe Constancia demonstrează că ai o capacitate extraordinară de a iubi. Nu este cumva posibil să o iubeşti deja pe Troth măcar puţin şi să ajungi să o iubeşti chiar mai mult odată cu trecerea timpului?

Kyle deschise gura pentru a nega, apoi se opri.

— Cum defineşti tu dragostea?

— Întrebările simple nu sunt pentru tine, nu? Dominic stropea focul cu picături de coniac, iar acestea izbucneau în flăcări

albăstrui. Pasiunea este sămânţa dragostei, şi, de-a lungul anilor, aceasta a înflorit în feluri în care nu mi-aş fi imaginat vreodată atunci când eu şi Meriel ne-am căsătorit. Dar e mai mult decât atât. Prietenie. Comunicare şi încredere. Sentimentul de nelinişte care mă cuprinde atunci când nu o văd o vreme. O tandreţe care-mi face inima să radieze de fericire doar când mă gândesc la ea. Un alt freamăt de flăcări albastre de coniac. Faptul că mi-aş da viaţa pentru a o salva pe a ei la fel de instinctiv precum respir.

Kyle reflectă asupra listei. Pasiune? El şi Troth împărtăşeau cu siguranţă asta. La fel şi prietenia, comunicarea. Numai Dumnezeu ştie cât de neliniştit devenea în absenţa ei, şi îi inspirase întotdeauna o tandreţe protectoare. Şi nici el nu ar ezita să îşi sacrifice viaţa pentru ea, dar asta venea de la sine, căci şi ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru el. Îşi riscase viaţa ca să-l viziteze în închisoare şi ar fi încercat să îl ajute să evadeze chiar dacă ştia că tentativa era sortită eşecului. Şi totuşi, niciuna dintre aceste particularităţi nu se putea măsura cu profunzimea apropierii dintre el şi Constancia.

— Nu este dragostea ceva mai mult decât suma tuturor acelor părţi?

— Ba da. Dar nu am cuvinte să descriu asta, spuse Dominic încet. Pot doar să spun că Meriel este inima mea. Şi cu toate astea, în mod ciudat, atunci când s-a născut Philip, am descoperit că există destul loc în inima mea şi pentru el, ba chiar şi pentru Gwynne, atunci când i-a venit rândul. Iar dacă vom mai avea vreun copil, îl va aştepta mai mult decât suficientă dragoste şi pe el.

— Te pricepi mai bine ca mine să iubeşti.

— Nu suntem aşa diferiţi, Kyle. E mai greu pentru tine să-ţi îngădui să simţi, cred eu – a trebuit să te protejezi mai mult pe când eram copii. Dar şi tu ai la fel de mult de dăruit – şi o nevoie la fel de puternică de a primi. Dominic privi focul, încruntându-se. Ar fi vrut oare Constancia să o plângi toată viaţa?

— Normal că nu – a fost cea mai generoasă dintre femei, iar ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost să merg mai departe şi să trăiesc cu adevărat. Dar faptul că ar aproba relaţia nu înseamnă că inima mea este în stare să fi dea ascultare.

— Tu şi Constancia aţi fost împreună mulţi ani. Însă, atunci când v-aţi cunoscut,

simţeai că nu ai mai iubi niciodată dacă ai pierde-o pe ea?

— Nu… Nu ştiu, răspunse Kyle încruntat. Nu m-am gândit niciodată la asta. Bănuiesc că nu.

Dominic nu spuse nimic, lăsându-şi ideea să vorbească de la sine. Kyle încercă să compare ce simţea pentru Troth cu ceea ce simţise pentru Constancia în primii ani ai relaţiei lor, însă îi era imposibil. Atunci când se gândea la Constancia, zece ani de experienţe împărtăşite se amestecau şi formau dragostea profundă pe care o simţise pentru ea într-un final.

Pe lângă asta, având în vedere ceea ce îi spusese Dom, poate nu ar trebui să încerce să compare ceea ce simţea pentru cele două femei.

— Deci tu spui că este prea devreme să decid că nu o voi putea niciodată iubi pe Troth la fel de mult cum am iubit-o pe Constancia. Însă, chiar dacă asta ar fi adevărat, uiţi că la mijloc sunt şi dorinţele lui Troth. Ea a fost cea care a decis că este timpul să plece.

— Foarte bine. Să ne gândim, aşadar, la dorinţele lui Troth. Care este cea mai mare dorinţă a ei?

— Să fie acceptată, răspunse Kyle fără ezitare. Să simtă că aparţine unui loc, aşa cum nu crede că va simţi aici. La o săptămână după ce am ajuns la Domleigh, a auzit din greşeală o discuţie dintre mine şi Wrexham chiar când acesta dădea dovadă de cea mai încuiată minte, şi, la nicio jumătate de oră după, a şi pornit spre Great North Road. Am reuşit să o conving să se întoarcă, dar cred că incidentul i-a întărit credinţa că nu aveam nicio şansă să legăm o relaţie de durată.

— Aşadar, distrusă şi rănită, metaforic dacă nu fizic, a decis că a venit timpul să plece. Dar dacă se simte şi ea măcar pe jumătate la fel de groaznic cum te simţi tu, ar merita să faci o ultimă încercare. Iubirea arareori îţi cade din cer. De obicei, trebuie să lupţi pentru ea.

Kyle spuse şovăielnic:

— Nu ştiu dacă am curajul să încerc şi să risc să dau greş.

— Ar fi eşecul o soartă cu mult mai rea decât să te întrebi pentru totdeauna dacă ar fi fost posibil să ai o căsnicie adevărată cu Troth? Este unică.

— După tine, asta ar putea fi valabil pentru orice altă femeie.

— Bine punctat. Toţi oamenii sunt unici, dar unii sunt mai unici decât alţii. Nu vei mai găsi o femeie ca Troth.

Ştia acest lucru, dar asta nu însemna că avea dreptul să o ţină lângă el.

— Ai întrebat ce-şi doreşte Troth. Dar tu ce îţi doreşti. Dom?

— Încă cincizeci de ani trăiţi ca acum, răspunse fratele său imediat. Meriel, copiii şi poate într-o zi nepoţii, mulţumirea dată de faptul că munca mea ca proprietar de pământ şi ca magistrat aduc o schimbare pentru locuitorii din Warfield şi Shropshire. Sunt un moşier în sufletul meu, Kyle. Va fi nevoie de mult mai mult ca să-ţi capteze atenţia, dar politica ar fi un subterfugiu care ar merge. Şansa să faci ceea ce trebuie la o scară mai mare.

Fratele său îl înţelegea perfect – să facă parte din Camera Lorzilor şi să ajute la conturarea destinului ţării era partea de moştenire pe care o aşteptase dintotdeauna cu entuziasm.

— Mai ţii minte că ţi-am promis moşia Bradshaw dacă-mi iei locul în relaţia cu logodnica mea nebună?

— Nu e ceva ce aş putea să uit, mai ales având în vedere că planul tău aiurit mi-a

schimbat viaţa.

— Intenţionam să îţi cedez oricum moşia Bradshaw. Asta a fost planul meu dintotdeauna, pentru că era singura proprietate care îmi aparţinea de drept.

Dominic ridică din sprâncene.

— Am presupus de când eram copii că-mi vei ceda o proprietate de mărime medie, însă noi eram certaţi de atâta timp, încât am ales să cred că te-ai răzgândit. Dar, dacă aveai de gând să îmi dai moşia Bradshaw, de ce naiba nu ai făcut asta mai repede şi m-ai lăsat să mă plictisesc prin Londra atâţia ani?

Kyle zâmbi de-abia perceptibil.

— Am tot sperat că-ţi vei folosi libertatea ca să faci ceva interesant, cum ar fi, să călătoreşti spre China.

Dominic râse.

— Asta era visul tău, nu al meu. E incredibil câţi ani te-am invidiat pentru că te-ai născut primul. Dar eu am fost cel norocos, nu-i aşa? Am crescut fără să fiu supus la presiunea constantă pe care ai avut-o tu de îndurat.

Wrexham monitorizase îndeaproape comportamentul şi studiile moştenitorului său, folosind chiar biciul atunci când Kyle

nu se ridica la înălţimea standardelor de conte. Fusese greu, însă Kyle îndurase totul cu stoicism. Se mândrea, de asemenea, cu faptul că de multe ori reuşise să abată furia tatălui său de la Dominic. Fiind mai mare, considerase asta ca fiind de datoria lui şi îşi îndeplinise întotdeauna îndatorirea.

Dominic zise gânditor:

— M-am întrebat uneori… dacă mă năşteam eu primul, aş fi fost eu ca tine şi tu ca mine? Vreau să zic, aş fi fost eu geamănul responsabil, în timp ce tu erai rebelul? Sau sunt oare diferenţele dintre noi inerente, astfel încât temperamentele noastre ar fi rămas la fel chiar dacă am fi fost născuţi în ordine inversă?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, Dom. Şi mă voi alege fără îndoială cu o durere de cap la noapte încercând să găsesc un răspuns.

— Dacă e să ai vreo durere de cap, ea se va datora coniacului. Dominic se ridică, înăbuşindu-şi un căscat. Iar pe mine mă ia somnul. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc că ai venit, spuse Kyle încet.

Dominic poposi pentru câteva momente cu mâna pe umărul lui Kyle.

— Te poţi alege cu o durere de cap şi

dacă te întrebi la nesfârşit ce să faci în legătură cu Troth. Poate cea mai simplă soluţie ar fi să te gândeşti dacă îţi e mai bine cu sau fără ea.

După plecarea fratelui său, Kyle puse deoparte coniacul, scopul său nemaifiind să bea până uita de toate. Nu îl ajuta cu nimic ultima sugestie a lui Dominic. Deşi lui Kyle i-ar fi mult mai bine alături de ea decât în lipsa ei, se putea ca acest lucru să nu fie valabil şi invers.

Cum fusese primul an împreună cu Constancia? Existase acea îmbătare erotică, desigur, şi nu doar fiindcă el era virgin şi ea o curtezană extrem de talentată în a oferi plăcere bărbaţilor. Felul în care făceau dragoste avusese întotdeauna un puternic element emoţional care mergea dincolo de plăcerea fizică intensă, deşi îi trebuise un deceniu ca să-şi dea seama cât de profund o iubise.

Dominic avea dreptate în legătură cu faptul că nu ar trebui să compare dragostea matură pe care o simţise pentru Constancia cu sentimentele furtunoase pe care le avea pentru Troth. Alături de Constancia trăise un sentiment profund de pace şi apartenenţă. Deşi o dorea pe Troth aşa cum

nu credea că va mai dori vreo femeie, baza relaţiei nu o constituia sentimentul de pace, ci o nevoie brută de afecţiune, pe care nu voia să o recunoască, pentru că i-ar putea distruge pe amândoi. Ar fi ajuns să se dispreţuiască pentru slăbiciunea lui, în timp ce ea l-ar fi dispreţuit pentru că s-ar fi agăţat de ea cu atâta disperare. Asta nu corespundea nici unei definiţii normale a iubirii. Dar dacă era prea laş pentru a-şi explora posibilităţile cu Troth cât încă mai putea, nu şi-ar ierta-o niciodată.

În plus, o dorea – o dorea mai mult decât dorise pe oricine sau orice vreodată. Nu avea să fie uşor să o recâştige; s-ar putea nici să nu fie posibil.

Negura de indispoziţie şi depresie care îl paralizase se ridicase în sfârşit. Poate nu era chiar aşa neajutorat sau disperat încât să o îndepărteze pe Troth în mod inevitabil.

Exista o singură cale de a afla.

capitolul 38

Melrose graniţele Scoţiei

— Am venit acasă, tată! Troth râse zgomotos în timp ce vântul se prinse de mantia ei, fluturând-o ca pe un steag întunecat în timp ce ea explora ruinele mănăstirii Dryburgh. Simţi o satisfacţie

profundă – îşi îndeplinea promisiunea pe care o făcuse la mormântul tatălui ei.

Mănăstirea era unul dintre locurile frecventate de el şi pe care i le descrisese de pe vremea când era copilă, iar acum aproape că îl putea simţi acolo, alături de ea. Numeroasele bătălii dintre scoţieni şi englezi transformaseră locaşul religios într-o dărăpănătură fără acoperiş, pe unde oile care păşteau tundeau şi iarba, conferindu-i o eleganţă fină. Decorul o făcea să se simtă ca una dintre protagonistele din poveştile de dragoste gotice pe care le citise la Warfield.

Pe aici, printre ruine, ar trebui să se ascundă un răufăcător aşteptând să atace fecioara inocentă. În ultimul moment, chiar înainte ca ticălosul să-şi facă poftele hapsâne cu ea, eroul ar apărea şi şi-ar demonstra dragostea în luptă vitejească. Desigur, Troth nu era nici pe departe o fecioară inocentă şi era perfect capabilă să se protejeze de răufăcători fără niciun ajutor, însă ideea de a fi salvată de un erou atrăgător, care să o iubească la nebunie, avea în mod sigur farmecul ei.

Se opri cu respect la mormântul lui Sir Walter Scott, care trăise în apropiere şi

fusese îngropat acolo chiar cu un an înainte. Tatăl ei îl cunoscuse pe scriitor pe când era copil. Iarnă de iarnă, devorase povestirile istorice aventuroase scrise de Scott, care descriau iubiri şi aventuri scoţiene. Scott îşi alesese un loc de veci foarte plăcut pentru a-şi odihni rămăşiţele trupeşti, deşi ziua respectivă părea lipsită şi de răufăcători, şi de eroi.

Sau poate…? Prin cadrul unei ferestre zări pentru o clipă silueta unui bărbat îmbrăcat cu haine închise la culoare, care explora ruinele. Bărbatul îi amintea puţin de Kyle, dar mulţi alţii o trimiseseră cu gândul la el în drumul ei către nord. Era bântuită de fantoma unui bărbat care era cât se poate de in viaţă.

Dacă ar fi acolo, ce rol ar juca el oare, de erou sau de răufăcător? Zâmbind la propriile fantezii, se întoarse din drum pentru a-l evita pe străin, căci prefera să fie singură. Nu avea nevoie de companie. Momentan, îi era de ajuns să se afle în Scoţia. Avusese parte de priviri curioase aţâţate de înfăţişarea ei diferită, însă scoţienii erau din fire foarte politicoşi, şi majoritatea deveniseră chiar prietenoşi odată ce o auziseră vorbind.

Hotărându-se să meargă să privească râul care curgea prin spatele mănăstirii, se îndepărtă de biserică – şi aproape că-i sări inima din loc când se trezi faţă-n faţă cu celălalt vizitator, cât pe ce să se ciocnească de el. Dumnezeule, era chiar Kyle!

Se holbă, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Domnul meu?

— În persoană. Iartă-mă! Nu am vrut să te sperii.

Potolindu-şi imaginaţia, ea întrebă cu răceală:

— Ai venit să îţi recuperezi diligenţa?

— Am venit să te văd.

Privirea lui insistentă o neliniştea.

— Cum m-ai găsit?

— Nu e aşa greu să dai de urma unei trăsuri cu blazon pe uşi, mai ales că mi-ai menţionat că familia tatălui tău a trăit în apropiere de Melrose. Iar legat de cum te-am găsit în acest loc, proprietarul hanului unde stai mi-a spus că te-ai îndreptat către mănăstire, aşa că m-am gândit să te urmez. E o plimbare plăcută.

— Dar de ce? întrebă ea neputincioasă.

— Ca să vorbesc cu tine. Se uită atent la ruine. Eşti gata să te întorci la Melrose sau doreşti să mai petreci un timp aici?

— Am văzut destul pentru ziua de azi.

— Ar fi fost imposibil să mai admire priveliştea cu Kyle alături. Îi oferi braţul, iar ea îl acceptă, incapabilă să-şi înfrâneze plăcerea provocată de prezenţa lui. După ce parcurseră o porţiune de drum în tăcere, el spuse:

— Accentul tău scoţian e deja mai puternic. Ţara s-a ridicat la nivelul aşteptărilor tale?

— În mod sigur. Înălţă capul, simţind adierea vântului rece atingându-i faţa. Locul naşterii a triumfat asupra locului unde am crescut – iubesc aerul rece şi cerul schimbător. Mă simt de parcă… m-am întors acasă. Umbrele, lumina şi dealurile sunt aşa cum mi-am imaginat. Mă simt ca şi cum aş fi trăit aici într-o altă viaţă.

— Poate aşa a şi fost.

— S-a lipit puţinlbudismul de tine.

— Cred că da. În mod clar, unele locuri cântă un cântec pe care numai inimile noastre îl recunosc. La fel mi s-a întâmplat şi mie când am văzut albumul de fotografii din China; am simţit China ca fiind parte din mine şi am fost convins că nu aş fi niciodată fericit dacă nu aş vizita ţara.

— Această pasiune a ta a avut avantajul

de a te face mai puţin închis la minte decât ceilalţi din aceeaşi clasă socială. Se uită în treacăt la el, amintindu-şi de călătoria lor la Hoshan. Ai fi vrut să rămâi în China?

— Dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi dorit să devin comerciant în China, ca tatăl tău, petrecându-mi cea mai mare parte din timp în Macao sau Canton, răspunse el gânditor. Cu toate astea, având în vedere că majoritatea îndatoririlor mele sunt legate de Marea Britanie, sunt destul de mulţumit că am avut parte măcar de vizita aia.

— Dacă ai învăţat cum să fii mulţumit, ultimul an nu a fost în zadar. Atunci când te-am întâlnit, îmi inspirai nelinişte.

El o privi din nou cu insistenţă.

— Ultimul an nu a fost categoric în zadar, oricât de dificil s-a dovedit uneori.

Dorind să evite o discuţie serioasă, îşi ridică poalele rochiei şi sări peste o baltă formată de ploaia de mai înainte.

— Ce ciudat că partea asta a Scoţiei se numeşte Lowlands[9], când este mai deluroasă decât o bună parte din Anglia.

— E-adevărat, dar dealurile astea sunt mici în comparaţie cu cele din Ţinuturile înalte, unde s-a născut mama mea. Privi

9 Traducere aproximativă, Ţinuturile Joase (n.tr.)

înspre nordul înceţoşat. În teorie, Anglia şi Scoţia sunt o singură naţiune acum, dar mă îndoiesc că asta va fi vreodată pe deplin adevărat.

— Tatăl meu ar fi fost de acord cu tine. Îşi îndreptă privirea în altă parte, întrebându-se de ce Dominic i se părea pur şi simplu chipeş, pe când Kyle îi făcea genunchii să i se înmoaie, deşi arăta exact ca fratele lui.

— Ţi-ai găsit deja vreun membru al familiei?

Degetele ei se încordară pe braţul lui.

— Ştiu că tata a avut un frate care se numea James Montgomery, însă, când l-am întrebat pe hangiul de la hanul

Au Id Bruce, mi-a spus că există cinci bărbaţi cu numele ăsta în zonă. Nu ştiu dacă vreau să mă interesez în continuare. Cred că voi rămâne în Melrose încă o zi, poate două, apoi mă voi îndrepta către Edinburgh.

— Dacă vrei, te pot ajuta să găseşti persoana pe care o cauţi, iar apoi pot merge cu tine să fi facem o vizită.

Simţindu-se stânjenită de faptul că îi putea ghici imediat temerile, reveni la întrebarea de mai devreme.

— Dă-mi un motiv mai plauzibil pentru care te afli aici, Kyle. Vrei să suferim amândoi din nou?

— Sper că nu. Ezită. Bănuiesc că mă aflu aici… ca să te curtez.

Se uită la el înmărmurită.

— Vrei să mă *curtezi*?

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Zâmbi stânjenit. Cam la douăsprezece ore de la plecarea ta, a apărut Dominic, şi, pe scurt, mi-a spus că sunt un prost în ceea ce te priveşte. Are dreptate, fără îndoială.

Ea simţi cum i se strânge inima.

— Ce vrea să însemne asta?

— Încă nu ştiu dacă sunt capabil să fiu genul de bărbat pe care îl meriţi, spuse Kyle cu o sinceritate dureroasă. Dar nu vreau să pierd ceea ce este deja între noi atâta timp cât există o şansă să devină mai mult de atât.

— Este posibil să fie prea târziu pentru asta.

Lăsă capul în jos, vrând să plângă. Îl iubea, îl iubise aproape de la început, dar deja nu mai credea în posibilitatea unui viitor împreună. De ce apăruse din nou, să complice totul, chiar când reuşise şi ea să vadă calea pe care trebuia să o urmeze?

Deşi era prea devreme pentru o dovadă convingătoare, presimţea că, atunci când făcuseră dragoste printre merii înfloriţi, concepuseră şi un copil. Se simţea diferit în feluri pe care nu le putea descrie în cuvinte. Ba chiar ar fi fost gata să ghicească sexul copilului – băiat –, deoarece simţea strălucirea energiei *yang* adânc ascunsă înăuntrul ei.

Perspectiva de-a avea copil o umplea de bucurie, dar o făcuse şi să-şi dea seama că nu ar fi dorit să-şi crească băiatul la Domleigh, cu un bunic care i-ar fi dispreţuit sângele mixt şi cu un tată care se străduise să evite să îşi lase amanta însărcinată. Copilul ei avea să fie crescut în acceptare şi iubire, chiar dacă trebuia să se întoarcă la Macao pentru a avea parte de asta.

— Eşti sigură că e prea târziu? Nu am petrecut niciodată timp împreună ca nişte oameni obişnuiţi, Troth. Ori tu te dădeai drept bărbat, ori călătoream ilegal, ori eu eram confuz şi convins că cel mai corect lucru pe care îl puteam face era să te trimit departe de mine. Nu ar fi plăcut pentru amândoi dacă doar ne-am bucura unul de compania celuilalt, fără complicaţii, şi să vedem ce iese?

— Nu-mi pot imagina cum s-ar putea ca lucrurile să decurgă simplu între noi.

— Am putea începe prin a nu fi amanţi. Zâmbi firav. Curtarea ca la carte nu ar trebui nici măcar să includă un pat.

— Nu ştiu dacă pot fi cu tine să mă gândesc şi la paturi.

O privi lung, cu o intensitate arzătoare.

— Nu e ăsta un motiv suficient ca să încercăm măcar şi să vedem ce o să iasă?

Îşi strânse haina mai pe lângă corp, neliniştită.

— Ce rost are să încercăm, Kyle? Nu fac parte din lumea ta. Nu voi face niciodată. Iar asta nu s-ar schimba nici dacă tatăl tău ar fi de acord cu relaţia noastră, deşi este evident că nu o aprobă. Cum ai putea găsi fericirea dacă nu îi respecţi dorinţele?

— Aici, în Marea Britanie, copiii sunt neascultători mult mai des decât în China. În plus, Wrexham mi-a zis înainte să plece la Londra că preferă nepoţi pe jumătate chinezi decât niciun nepot de la mine, care ar fi alternativă.

— Asta înseamnă aprobare la el? răspunse ea cu aciditate.

— În cazul lui, da. Kyle îi luă mâna, şi îşi reluară mersul, ocolind două oi care

păşteau liniştite. Wrexham nu este un socru ideal, iar viaţa pe care ai dus-o până acum s-a aflat atât de departe de tot ce îi este lui cunoscut, încât îl faci să se simtă stingherit în feluri care merg dincolo de sângele tău chinezesc. Dar, dacă alegem să ne căsătorim cum se cuvine, îţi garantez că te va accepta în familie şi te va apăra de rege însuşi dacă e nevoie. Cât despre fratele şi sora mea – ei deja te consideră o Renbourne. Îmi vor face viaţa grea dacă te las să pleci.

— Toate astea sună foarte bine, dar eu nu sunt convinsă că e aşa.

— Durează să te convingi, de asta s-a inventat curtarea. Mâna lui o strânse pe a ei. Acordă-mi timp măcar până se sfârşeşte pactul. Dacă după un an şi o zi de la pactul din Feng-tang decidem că nu avem niciun viitor împreună, ne putem despărţi elegant şi fără regrete.

Troth îşi muşcă buza. Dacă într-adevăr era însărcinată, îi datora copilului ei nenăscut să accepte această ultimă încercare de a clădi o căsnicie adevărată.

— Bine atunci. Până la sfârşitul pactului.

O întoarse cu faţa spre el şi îi ridică bărbia pentru a o săruta încet şi suav, un

sărut din care pasiunea lipsea în mod deliberat. Buzele îi erau moi şi dureros de familiare.

Deşi o parte din ea tânjea să se lipească de corpul lui cald, pe care îl iubea atât de tare, dorea chiar mai mult de atât simplitatea pe care el i-o oferea. Dar era mult prea târziu pentru asta.

Kyle făcu un pas îndărăt, respirând precipitat.

— Îţi mulţumesc, Troth. Voi face tot posibilul să fiu o companie mai plăcută în următoarele săptămâni decât am fost în ultima vreme.

— Nu ar fi greu.

— Asta e foarte adevărat. Am fost aşa o pacoste confuză în ultima lună, că de-abia mă puteam suporta eu însumi. Nu-i de mirare că ai plecat. O luă de braţ, şi continuară să meargă. Cât despre familia tatălui tău… Rişti dacă îi vizitezi, dar tu eşti genul de persoană care îşi asumă riscuri, Troth Montgomery. Vrei să mă interesez de ei?

Ea inspiră profund.

— Găseşte-i tu pentru mine, Kyle! A venit timpul să-mi cunosc singurele rude de sânge pe care le mai am.

Chiar dacă nu le era sortit să rămână împreună pentru totdeauna, ar putea măcar să profite de prezenţa lui acolo pentru a înfrunta groaza pe care i-o provoca gândul la întâlnirea cu familia.

Din fericire, hanul Auld Bruce era îndeajuns de mare încât Kyle şi Troth să poată lua cina într-un separeu, având. În vedere că erau amândoi oaspeţi acolo. Îşi aduse şi pisica din cameră pentru a-i ţine companie – sau în loc de damă de companie –, căci lui Pearl Blossom îi plăcea să i se cuibărească în poală, iar asta avea să o facă să se gândească de două ori înainte de a ceda pasiunii.

Kyle era de acord în această privinţă. Simţea nevoia să reconsidere de câteva ori fiecare gând, pentru că era cuprins de o dorinţă copleşitoare de a o strânge în braţe. Iar asta nu era de dorit, având în vedere prudenţa cu care-l ţinea la distanţă. Trebuia să acţioneze încet şi cu grijă, să-i recâştige prietenia şi încrederea, altfel risca să rateze această ultimă şansă pe care ea io acordase.

După ce se întorseseră de la mănăstire, el plecase să afle informaţii despre familia tatălui ei, dar aşteptă până terminară de mâncat pentru a-i spune noutăţile.

— Am vorbit cu preotul de pe aici şi cred că am dat de unchiul tău.

Degetele lui Troth se încordară pe ceaşcă.

— Eşti sigur?

— Absolut. Poată că sunt cinci James Montgomery, însă doar unul a avut un frate pe nume Hugh, care a fost în China pentru a face avere. După ce a plecat din Scoţia, s-a întors doar de două ori, ultima dată acum mai bine de douăzeci de ani, însă nu a fost uitat. Nu a fost greu să-l găsesc pe James Montgomery cel căutat de noi.

Troth se aplecă în faţă.

— Ce ai mai aflat despre unchiul meu?

— Asemenea tatălui său, este învăţător.

— Aşa e! Uitasem, dar îmi amintesc cum îmi spunea tata că tatăl şi fratele lui erau învăţători. Gustă din ceai, privind în gol. Bănuiesc că din acest motiv a pus tata atâta accent pe educaţia mea. M-a învăţat chiar el materii europene şi s-a asigurat că am dascăli buni cu care să învăţ limba chineză, literatură şi istorie.

— Scoţienii au avut întotdeauna o pasiune pentru educaţie. Mama mea a fost una dintre cele mai citite şi mai informate femei pe care le-am cunoscut vreodată.

Semăna cu tine.

Troth îşi coborî privirea şi îşi mângâie pisica.

— Stă aproape unchiul meu?

— Locuieşte într-o căsuţă chiar la ieşire din Melrose, cu familia sa. Se poate ajunge pe jos cu uşurinţă.

Kyle roti uşor paharul de vin, rugându-se ca acest om educat să îşi primească frumos nepoata exotică, chiar dacă naşterea ei nu se conforma standardelor englezeşti.

Iar dacă Montgomery o respingea, atunci Kyle avea să…

Nu era sigur ce avea să facă. Dar ce păcat că duelatul era ilegal!

capitolul 39

Peste măsură de încordată, Troth ţinea strâns în mână Biblia tatălui ei, în timp ce ea şi Kyle parcurgeau drumul care ducea la casa lui James Montgomery, învăţătorul.

— Acesta trebuie să fie locul.

Kyle îi arătă o casă bine întreţinută, de piatră, mai mare decât cele obişnuite de pe acolo, cu pereţii văruiţi şi cu o pisicuţă moţăind lângă uşă. Îi aruncă o privire.

— Greul trece repede.

Ea încuviinţă din cap, căci avea gura prea uscată ca să poată vorbi. Kyle bătu la

uşa solidă. Mult prea repede, le deschise un bărbat înalt, care îi întrebă cu amabilitate:

— Cu ce vă pot ajuta?

Lui Troth îi sări inima-n gât. Dumnezeule, arăta exact ca tatăl ei! Aceeaşi înălţime şi aceeaşi faţă lungă osoasă, acelaşi păr des, de culoare şaten-roşcat, acum presărat cu fire cenuşii. Avea cu câţiva ani mai puţin decât tatăl ei, aprecie ea.

— Sunteţi James Montgomery, fratele răposatului Hugh Montgomery din Macao?

Bărbatul îşi arcui sprâncenele stufoase.

— Da.

Kyle o luă pe Troth de braţ şi o trase lângă el.

— Permiteţi-mi, vă rog, să v-o prezint pe nepoata dumneavoastră, Troth Montgomery, sosită de curând în Marea Britanie.

Montgomery rămase mut de uimire, iar ochii săi cenuşii trădau un asemenea şoc, încât Troth ar fi luat-o la fugă dacă nu ar fi ţinut-o Kyle strâns de braţ. Apoi strigă pe un ton puternic, de învăţător:

— Mamă, Jeannie! Troth a lui Hugh e aici!

Prinzând-o de braţ, o trase în casă. În câteva secunde, două femei îşi făcură

apariţia din camera alăturată, ştergându-şi mâinile pline de făină pe şorţuri. Una dintre ele era o roşcată frumoasă la a doua tinereţe, mai mult ca sigur soţia lui Montgomery, iar cealaltă era o femeie în vârstă, înaltă şi foarte ţeapănă, cu păr alb ca zăpada. În timp ce doi câini începură să latre, femeia cu părul alb se apropie de Troth. Trebuie să fi avut în jur de optzeci de ani, însă privirea îi era pătrunzătoare.

— Fata lui Hugh al meu, spuse ea gânditoare. Îi dădură lacrimile. Eşti leită el, copilă.

Era o afirmaţie atât de inocentă, încât Troth începu să plângă în clipa când bătrâna o îmbrăţişa.

— Nu ştiam că am o bunică… spuse ea neajutorată.

Îşi imaginase o mulţime de scenarii, de la respingere dureroasă până la o recunoaştere plină de duşmănie, însă nu se aşteptase niciodată să aibă parte de o primire atât de plină de căldură. În vreme ce bunica ei o conduse către o laviţă de stejar, unde să poată plânge în linişte, îl auzi pe Kyle cum se prezenta ca fiind Maxwell, iar unchiul ei îşi prezentă soţia, Jean şi mama, Mairead. James spuse într-un final:

— Am crezut că te-ai înecat odată cu Hugh în naufragiu. Unde ai fost în toţi anii ăştia, fetiţo?

— În Canton, răspunse Kyle, căci Troth nu reuşea să fie coerentă. Un negustor chinez, prieten de-al tatălui ei, a luat-o la el după ce şi-a pierdut părinţii.

În timp ce Troth încerca să îşi revină, unul din cei doi câini zdrenţuroşi îşi puse labele pe genunchii ei şi îi atinse obrazul cu botul lui umed. Râzând şi plângând în acelaşi timp, se îndreptă şi începu să scotocească după o batistă. Kyle i-o înmână pe a lui.

După ce-şi suflă nasul şi se şterse la ochi, explică:

— Îmi pare rău că mă dau aşa în spectacol, dar... dar nu ştiam dacă voi fi bine primită aici.

— Unicul copil al băiatului meu să nu fie bine primit? spuse Mairead. Ce te-a făcut să crezi asemenea prostii?

Troth răspunse direct:

— Faptul că sunt pe jumătate chinezoaică, iar părinţii mei nu au fost căsătoriţi aşa cum se cuvine, după standardele scoţiene.

— Părinţii tăi s-au luat după obiceiul

scoţian, şi, chiar dacă nu ar fi fost aşa, tu rămâi fata fratelui meu, zise James.

— Părinţii mei erau căsătoriţi? întrebă Troth cu uimire.

— Da, răspunse Mairead. Hugh şi Li-Yin şi-au jurat credinţă după vechea rânduială scoţiană, doar ei doi în faţa lui Dumnezeu.

Cu tandreţe, îi aranjă părul nepoatei sale. Fascinată, Troth spuse:

— Ar fi o asemenea căsătorie legală în Macao?

— A fost destul de bună pentru el şi a fost destul de bună pentru noi, răspunse Jean cu calm. Părinţii tăi nu au vorbit despre asta niciodată?

— Nu, iar eu nu m-am gândit să întreb. Troth presupuse că Li-Yin fusese o concubină, stare socială perfect acceptabilă în China. Nu-i dăduse niciodată prin cap că era posibil să fi fost căsătoriţi.

Acum, că ştia că părinţii ei îşi juraseră credinţă, înţelegea foarte bine de ce nu-i menţionaseră niciodată nimic.

— În Macao, mulţi *Fanqui* aveau concubine chinezoaice şi copii cu sânge amestecat, dar ar fi stârnit un întreg scandal dacă un european s-ar fi căsătorit cu amanta lui. Un bărbat care a îndrăznit să

facă asta a fost forţat să plece de la compania la care lucra. Tatăl meu trebuie să fi decis că era mai sigur să îşi păstreze jurămintele secrete.

O striga pe Li-Yin „doamna mea”, ceea ce ei i se păruse întotdeauna curtenitor şi romantic. Acum, că se gândea puţin, îşi dădu seama că valorile morale ale tatălui ei nu l-ar fi lăsat să trăiască în păcat, aşa că se căsătorise cu Li-Yin printr-o ceremonie tradiţională, spunând adevărul doar familiei lui din Scoţia. Nu era nevoie să afle şi comunitatea europeană din Macao că o luase de soţie pe amanta sa, ceea ce ar fi fost considerat un gest scandalos.

— Cred că e timpul pentru o ceşcuţă de ceai. Jean, care fusese până la bucătărie, apăru cu o tavă pe care se aflau o farfurie cu fursecuri şi un uriaş ceainic aburind. Prea multă dramă îţi face poftă de mâncare.

Neliniştea o împiedicase pe Troth să mănânce mai devreme, aşa că primi cu bucurie ceaiul întăritor şi fursecurile acelea dumnezeieşti, proaspăt scoase din cuptor. Erau la fel de bune cum i le descrisese tatăl ei. După ce îşi potoli foamea, studie cu atenţie cercul rudelor ei de-abia găsite.

— Nu aveţi nicio îndoială că sunt cine

spun că sunt? Am la mine Biblia tatălui meu, dacă doriţi să o vedeţi.

Mairead refuză.

— Nu-i nevoie. Arăţi exact ca el, cu tot sângele tău de chinezoaică. Ai urechile lui şi ceva din forma feţei şi pur şi simplu ai expresia feţei lui. Hugh ştia cât de mult mi-am dorit să-mi văd nepoata, aşa că îmi scria de tine adesea. Spunea că era mândru de cât de frumoasă şi de inteligentă erai şi că aveai să fii cu adevărat de folos afacerii cu cele două limbi învăţate. Clătină din cap cu tristeţe. I-am spus să vină cu familia să ne facă o vizită, dar nu a vrut să te separe de mama ta, şi credea că o asemenea călătorie i-ar fi făcut rău ei.

Avusese dreptate – mama ei ar fi urât să facă o călătorie lungă pe mare până în această ciudată ţară din nord, deşi ar fi acceptat asta pentru Hugh. Însă tatăl ei nu ar fi silit-o pe Li-Yin să facă un lucru care nu-i era pe plac. Refuzul de a forţa o femeie să facă ceva împotriva voinţei ei era o calitate deosebită la un bărbat, pe care Kyle o împărtăşea.

— Acum, că eşti aici, îţi pot înmâna averea tatălui tău, şi e aşa bine că mă voi elibera de ea, spuse James. În testament, el

ţi-a lăsat totul ţie, dar, crezând că te-ai înecat, averea a revenit familiei.

— Dar de unde ar putea proveni aceşti bani? întrebă Troth, surprinsă. Atunci când a murit, tatăl meu era plin de datorii. Nu se poate ca Chenqua, comerciantul care m-a luat la el, să mă fi minţit când mi-a spus că nu am niciun ban.

— Chenqua nu o fi ştiut de contul lui Hugh din Marea Britanie, spuse James. Şi-a trimis cea mai mare parte din profituri la o bancă din Edinburgh şi a păstrat în Macao doar atât cât să mai cumpere marfă. Poate prietenul tău, comerciantul, ştia doar de acei bani.

— Asta trebuie să se fi întâmplat, consimţi Kyle. Chiar dacă Chenqua ar fi ştiut de contul din Marea Britanie, ar fi presupus oricum că nu ai niciun ban, pentru că femeile din China nu au dreptul la moştenire, nu-i aşa?

Troth acceptă uşurată explicaţia lui. Bineînţeles că aşa se întâmplase. Nu şi l-ar fi putut imagina pe Chenqua drept o persoană necinstită. Era comerciant de patruzeci de ani şi nu folosise niciodată vreun alt contract în afară de cel verbal, cuvântul lui. Studie din nou chipurile

primitoare ale celor din familia Montgomery. Cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă s-ar fi gândit cineva din comunitatea britanică de comerţ să o trimită la familia tatălui ei! Ar fi crescut aici, iubită şi acceptată, ba chiar ar fi fost şi un fel de moştenitoare.

— Cât a lăsat tatăl meu?

— O parte din sumă a fost cheltuită, spuse James. Dar au mai rămas cam zece mii de lire.

Troth amuţi de uimire. Zece mii de lire erau o mică avere. Îndeajuns cât să-i asigure o viaţă decentă dacă avea grijă cu banii. Nu ar mai fi săracă – sau neajutorată – niciodată. Cu vocea tremurându-i de emoţie, întrebă:

— Dar credeaţi că sunteţi moştenitorii de drept. De ce nu aţi cheltuit mai mult? Aţi fi putut cumpăra o proprietate sau v-aţi fi putut muta în Londra ori în Edinburgh.

Mairead păru surprinsă.

— De ce să fi făcut un lucru aşa prostesc? Melrose este casa noastră, şi avem tot ce ne dorim aici.

— Am folosit o parte din bani ca să ne trimitem cei doi băieţi, verii tăi, la facultate, adăugă James. Cel mai mare, Jamie, este

doctor în Edinburgh, iar celălalt, pe nume Hugh, după unchiul lui, studiază tot acolo. Vrea să se întoarcă aici şi să predea. Fetele noastre au primit ca zestre propriile lor case atunci când s-au măritat, că e lucru tare bun să deţii acoperişul ce-ţi stă deasupra capului. Îi trecu prin minte un gând care îl readuse cu picioarele pe pământ. Îţi vom da banii înapoi, desigur, dar va dura ceva.

— Şi, nu uita, am folosit din banii lui Hugh şi pentru a construi noua bucătărie, spuse Jean, îngrijorarea citindu-i-se în ochi. Trebuie să facem calculele ca la carte pentru Troth.

— Prostii! sări Troth de îndată. Tatăl meu şi-ar fi dorit ca nepoţii lui să aibă parte de educaţie şi ca voi să aveţi o bucătărie mare, sunt convinsă. Şi, chiar dacă nu, îmi doresc eu asta.

Jean se relaxă.

— Eşti generoasă, copilă.

Troth zâmbi.

— E uşor să fiu generoasă cu bani de care nu am avut habar.

— Şi acum ce planuri ai? Bănuiesc că vei sta cu noi un timp, nu?

Ea îi aruncă o privire lui Kyle.

— Ne gândeam să vizităm casa lui Kyle din Ţinuturile înalte, apoi să petrecem un timp în Edinburgh.

— Dar, desigur, mai stăm câteva zile aici, spuse Kyle. Şi te poţi întoarce la Melrose după ce vizităm Kinnockburn.

— Perfect! Avem timp să organizăm o mare reuniune *ceilidh* pentru a-l primi aşa cum se cuvine pe mielul nostru pierdut, spuse Mairead cu însufleţire.

Troth se încruntă.

— Ce este o „kay-lee”?

— Este o festivitate cu muzică, mâncare şi dansuri, explică Jean. Îi vom chema şi pe Jamie, şi pe Hugh din Edinburgh. Vor vrea să-şi cunoască verişoara pierdută.

— Ar trebui să-l invităm şi pe Caleb Logan, vechiul partener al lui Hugh, sugeră James.

— E în vizită acasă, şi mi-a trimis un bilet prin care m-a înştiinţat. Ce frumos din partea lui. Îţi aduci aminte de el de când locuiai în Macao, Troth?

Îl cunoscuse în Canton, dar încă nu era pregătită să discute despre acea parte a vieţii ei.

— Mi l-a menţionat tata pe Logan de câteva ori, dar eu şi mama nu i-am cunoscut

niciodată pe asociaţii lui.

În afară de Chenqua, care o vizita uneori pe Li-Yin şi îi înmâna cu solemnitate mici atenţii lui Troth.

— Atunci, aşa rămâne, facem *ceilidh*. Mairead le aruncă o privire fiului şi nurorii ei. Desigur, Troth va sta aici cât timp se va afla în Melrose. Camera din pod unde au locuit fetele este o încăpere mică, dar tare confortabilă. Ţi-ar plăcea?

— Aş fi încântată! exclamă Troth, debordând de fericire.

Mairead îi goni apoi dintr-o mişcare pe fiul ei şi pe Kyle.

— Atunci plecaţi odată! James, du-te şi spune-le vestea surorilor tale. Eu şi Jean trebuie să vorbim cu fata noastră. Troth se uită la Kyle strălucind de atâta fericire, încât el simţi un junghi în inimă. Aşa obişnuia să îl privească şi pe el la început.

Ghicind ce avea în minte bunica lui Troth, Kyle nu fu surprins atunci când James se opri afară pe cărare ca să-şi aprindă o pipă din lut şi spuse:

— Nu cred că aţi menţionat relaţia pe care o aveţi cu nepoata mea, domnule Maxwell. Sunteţi logodiţi?

— Suntem prieteni. Kyle consideră că

asta era cea mai potrivită versiune a adevărului. Asemenea lui Troth, sunt pe jumătate scoţian, şi, pentru a o ajuta să plece din China, km sugerat să facem un pact de coabitare. Legalitatea lui e discutabilă, dar, după un an şi o zi urmează să se sfârşească, iar atunci va fi liberă.

Şi, în clipa când avea să se întâmple asta, bănuia că avea să se stabilească la Melrose pentru totdeauna, înconjurată de afecţiunea familiei după care tânjise atâta timp. Era fericit pentru ea – cine ar fi putut să fi vadă chipul radiind de fericire şi să nu fie bucuros? – , însă îşi dădu seama cu mâhnire că acum, când îşi descoperise familia, plus o modestă avere, nu mai avea nevoie de el.

Învăţătorii sunt din fire foarte pricepuţi la detectarea minciunilor şi a eschivărilor.

— Sunt multe lucruri pe care nu mi le spui, băiete, zise James cu perspicacitate. Plănuieşti să vă căsătoriţi aşa cum trebuie? Păreţi să fiţi mai mult decât prieteni.

— Mi-a salvat viaţa în China. Am fost considerat mort şi m-am întors în Anglia cu câteva luni mai târziu decât ea. Acum încercăm să ne dăm seama dacă vrem să fim căsătoriţi cu adevărat.

— Dar eşti dispus să faci ceea ce se cuvine?

— Dispus sunt. Ea are îndoieli, bine întemeiate, de altfel. Răspunzând privirii întrebătoare a lui James, Kyle adăugă: Nu sunt vreun destrăbălat, dacă la asta te gândeşti, dar sunt Lord Maxwell, nu domnul Maxwell. Sunt moştenitorul contelui de Wrexham, iar Troth nu este sigură că s-ar adapta la lumea din care fac parte. Sau că vrea măcar să încerce.

— A moştenit înţelepciunea tatălui ei, precum şi generozitatea lui. Este un miracol să o văd aici. James pufăi gânditor din pipă. Dacă se hotărăşte să se mărite cu tine, măcar nu trebuie să îşi facă griji că umbli după averea ei, căci a fost evident o surpriză şi pentru tine cum a fost şi pentru ea.

— O surpriză, însă una plăcută. Orice s-ar întâmpla, Troth are acum îndeajuns de mulţi bani cât să îşi asigure viitorul. Oricum, nu am nevoie de moştenirea ei. Averea mea e mai mare decât şi-ar putea dori orice om sănătos la minte.

James se uită la el cu viclenie.

— Deci ai învăţat că banii sunt un blestem, nu doar o binecuvântare. De asta

nu am folosit mult din moştenirea lui Hugh. Prefer ca fiii mei să fie doctori şi învăţători decât nişte filfizoni desfrânaţi. Făcu semn cu pipa la următoarea casă. Aici stă sora mea, Annie. Are trei fete, aşa că fii pregătit să auzi ţipete de bucurie când la voi da vestea. Nu în fiecare zi afli că ai o nouă verişoară încântătoare.

Nu în fiecare zi pierzi o femeie încântătoare – însă Kyle simţea plin de durere cum se întâmpla asta, centimetru cu centimetru.

capitolul 40

Familia Montgomery organiză o *ceilidh* de neuitat. Avu loc în sala de întruniri anexată hanului, unde se găseau munţi de mâncare, râuri de băutură şi o ceată de muzicieni, pe lângă ceea ce părea să fie jumătate din populaţia din Berwickshire.

Ca oaspete de onoare, Troth era tot timpul invitată la dans sau să poarte conversaţii. Kyle o privea dintr-un colţ liniştit. Asta era noaptea ei, şi merita să se bucure de fiecare moment. Era frumoasă aşa, îmbujorată şi cu părul zburându-i în toate părţile. Chibzuită, îşi alesese una dintre rochiile mai puţin fastuoase, ca să nu fie prea elegant îmbrăcată pentru ocazie, şi,

datorită graţiei ei, prinse din zbor exuberanţii paşi specifici dansului scoţian.

Arăta de parcă se născuse ca să se afle aici, în locul ăsta, alături de oamenii ăştia. De fapt, aşa şi era. Doar că îi luase mult timp să găsească drumul către casă. De când se mutase de la han în casa bunicii ei, Kyle o văzuse mult mai rar şi întotdeauna însoţită de către cineva. Se aşteptase la mai mult în faza asta de curtare. Dar poate aşa era mai bine. Se obişnuia cu ideea dureroasă că el avea nevoie de ea, dar ea chiar nu avea nevoie de el. Două femei de vârstă mijlocie care treceau pe hol se opriră în faţa lui. Una din ele, privind-o pe Troth, spuse:

— Pare o fată drăguţă, dar arată aşa exotic.

— Pe de-alde Montgomery nu pare să-i deranjeze, răspunse cealaltă. Deşi clar nu l-aş însura pe fii-meu cu ea.

— Chiar dacă se spune că e moştenitoarea unei averi considerabile?

— Ah, aş fi o mamă îngrozitoare dacă m-aş pune în calea fericirii fiului meu, zise prietena ei în batjocură.

Kyle fii tentat să le înfrunte pe cele două femei, dar nici Troth, nici familia ei nu ar

aprecia dacă ar face o scenă în mijlocul petrecerii, aşa că se îndepărtă. Deşi familia Montgomery o primise cu căldură pe nepoata generoasă, unii localnici judecau mai aspru.

— Maxwell! Hai cu mine la o duşcă!

Se întoarse şi îl văzu pe Caleb Logan, negustorul din China care venise din Edinburgh, apropiindu-se cu o sticlă de băutură şi două păhărele în mână. Deşi se întâmplase să îl întâlnească constant în Canton, nu ştiuse că Logan fusese la un moment dat partenerul lui Hugh Montgomery; dacă ar fi ştiut, ar fi făcut discret investigaţii ca să afle cât mai multe despre tatăl lui Troth.

— Să bem pentru Scoţia şi pentru cea mai neobişnuită fătucă de prin părţile astea, spuse Logan cu veselie şi îi întinse un pahar de whisky limpede precum chihlimbarul.

— Pentru Scoţia şi pentru Troth!

Kyle dădu pe gât esenţele aprige, bucuros că nu băuse prea mult înainte. Logan era unul dintre cei mai de succes comercianţi din Canton şi avea toate calităţile tipice meseriei: era viclean, pragmatic şi hotărât să facă o avere destul de consistentă încât să-şi permită să se

retragă în Scoţia în stil mare.

— Îmi pare bine să te revăd. Cum a fost călătoria din China spre casă?

— Plăcută. Am venit cu o încărcătură din cel mai bun ceai de Bobea şi am vândut-o la un preţ de zile mari. Logan îşi termină băutura şi îşi turnă alt pahar. Hugh ar fi mulţumit să ştie că fiica lui a venit acasă, în Scoţia.

— Atunci când Montgomery a murit în naufragiu, nu s-a gândit nimeni să o trimită pe Troth înapoi familiei ei? întrebă Kyle curios.

Logan clătină din cap.

— Nu din câte ştiu eu. Le ţinuse pe amândouă secrete. Nici măcar eu nu am văzut-o pe Troth, deşi eu şi Hugh lucram împreună în fiecare zi pe vremea aia, când ajunsesem pentru prima dată în Orient. După ce Hugh s-a înecat, Chenqua mi-a spus că fata urma să locuiască la nişte rude din China, ceea ce părea destul de rezonabil. Nu era cazul să o înstrăineze pe fată şi să o trimită în capătul celălalt al lumii când avea rude în apropiere.

Chenqua spusese că Troth avea rude în China? Ce ciudat! Li-Yin venise din nord şi nu păstrase legătura cu familia după ce

fusese vândută drept concubină.

Lui Kyle îi trecu prin cap o idee care îl neliniştea. Era oare posibil ca Chenqua să fi fi spus lui Logan că Troth avea familie acolo ca să se poată folosi de abilităţile ei lingvistice? Nu voia să creadă că Chenqua o transformase practic pe Troth într-o sclavă din motive egoiste. Desigur, din punctul de vedere al lui Chenqua, el îi făcuse lui Troth o favoare dându-i unei fete inutile, cu sânge amestecat, şansa să fie folositoare la ceva.

— Bănuiesc că afacerea voastră a avut de suferit atunci când Montgomery şi vasul lui s-au scufundat.

— Aşa-i, a trebuit să muncim mult, să facem tot felul de manevre financiare, dar ne-a ajutat şi cooperarea lui Chenqua pentru a împiedica falimentul. În decursul unui an, lucrurile se îmbunătăţiseră, şi de atunci mi-a mers bine.

Amintindu-şi ce-i spusese Gavin, Kyle îi zise:

— În Canton, am auzit zvonuri despre un scandal legat de Montgomery. Despre ce a fost vorba?

Logan îl privi cu reproş.

— Nu are rost să-i vorbim de rău pe morţi.

— A făcut Montgomery ceva rău?

Logan negă clătinând din pahar.

— Să nu crezi că Hugh făcea ceva ilegal. Era un om al naibii de bun în multe feluri. Doar că era… puţin făţarnic.

Făcuse oare Montgomery comerţ cu opiu, chiar dacă se opunea făţiş practicii? Sau era vorba despre vreun alt vechi scandal? Logan avea dreptate – nu avea rost să dezgroape poveşti de mult îngropate, mai ales unele care o puteau răni pe Troth. Spera să nu audă niciodată nimic de negustorii din China care l-ar fi discreditat pe tatăl ei. Schimbând subiectul, întrebă:

— Familia ta se află aici, în Scoţia?

— Da. Soţia mea m-a însoţit la Macao la început, dar ura clima, aşa că, după ce am făcut vreo doi copii, a decis să se întoarcă acasă de frica febrei şi a bolilor de acolo. De-aia şi revin aici la intervale regulate – să reamintesc familiei cine este stăpânul şi posesorul lor. Râse satisfăcut. Normal, când sunt aici mi-e dor de fata mea din China, însă mă va aştepta o primire pe cinste când mă întorc la Macao. Privirea i se opri asupra lui Troth. Au ceva anume femeile din China, ceva cu care femeile europene nu pot concura.

— Poate ar fi trebuit să-ţi aduci concubina cu tine, ca să te distreze, răspunse Kyle sec.

— M-am gândit la asta, dar aici ar fi fost iadul pe pământ după aceea. Fiindcă veni vorba, ce tot aud despre tine şi fiica lui Hugh? Unii spun că sunteţi căsătoriţi, alţii că nu.

Kyle expuse încă o dată varianta oficială a poveştii.

— Am făcut doar un pact de coabitare, ca ea să poată veni în Marea Britanie. Termenul va expira în curând.

— Da, are sens. E frumuşică fătuca, desigur, dar este evident că un bărbat cu poziţia ta nu s-ar putea căsători cu ea cu adevărat.

Dacă Logan ar fi făcut vreun comentariu prin care să insinueze că pactul avusese loc doar ca el să se poată culca cu Troth, iar apoi să se lepede de ea, Kyle i-ar fi spart sticla de whisky în cap. Din fericire, Logan era prea înţelept pentru asta. În schimb, îi aruncă o privire şireată lui Kyle.

— Am băut puţin din ceaiul Amestecul Contelui, al Casei Elliott. Calitate pură. Ar trebui să meargă de minune. Ce e în el?

Kyle zâmbi.

— Nu oi fi eu negustor adevărat, dar ştiu că nu trebuie să nu răspund la o asemenea întrebare.

— Merita să încerc. Oricum, nu contează. Dă-mi puţin timp şi o să-mi dau seama singur de amestec, spuse Logan cu mândrie. Totul e permis în dragoste, război şi afaceri.

— Când te întorci în China?

— În iulie, ca să pot ajunge în Canton chiar când se deschide noul sezon comercial. Am vrut să petrec primăvara în Scoţia. Îmi lipsesc verile, dar nu şi iernile. Am înţeles că tu şi soţia ta, conform pactului, veţi face o excursie până în Ţinuturile înalte?

— Plecăm poimâine înspre Kinnockburn, la nord de Stirling. Mama mea era de acolo, şi a lăsat în urmă o proprietate.

— Să te asiguri că o duci pe fata lui Hugh şi la Castelul Doom[10], este în drum. Asta îi va conferi o imagine rară a zonei Ţinuturilor înalte. Tu ai fost acolo fără îndoială, nu-i aşa?

Castelul Doom era porecla ruinelor unei fortăreţe în vârful unui deal cumplit de abrupt oferind una dintre cele mai frumoase

10 Cuvântul doom în engleză înseamnă „pieire, sfârşit, condamnare14, (n.tr.)

privelişti asupra centrului Scoţiei.

— Au trecut ani buni de când l-am vizitat, dar ai dreptate, Troth ar fi încântată. Ne vom opri acolo în drum spre Kinnockburn.

Era hotărât să facă din această călătorie una de neuitat, pentru că bănuia că asta era ultima şansă de a-i cuceri inima lui Troth.

*

Troth era atât de bine dispusă, încât uită de precauţii, se repezi la Kyle, îl luă de mâini şi îi spuse:

— Haide, domnul meu, jur că eşti singurul bărbat de aici cu care nu am dansat încă.

— Nici cu *mine* nu ai dansat, zise Caleb Logan, ochii scânteindu-i discret de dorinţă.

Era unul dintre acei bărbaţi care se excitau la gândul de a încăleca femei exotice, suspecta Troth.

— Troth Montgomery, ţi-l prezint pe Caleb Logan, fostul partener al tatălui tău, zise Kyle cu seriozitate.

— Bună seara, domnule Logan.

Troth făcu o reverenţă graţioasă, ca şi cum nu l-ar fi văzut atât de des în Canton. Însă Logan nu făcuse legătura între interpretul Jin Kang şi fiica vechiului său

partener, iar ea nu avea de gând să-l lumineze.

— Am auzit de dumneata de la tatăl meu, desigur, dar asta a fost acum mulţi ani.

— Şi ce ţi-a spus? întrebă Logan curios.

— Că ai potenţial şi că vei ajunge un om bogat.

Logan râse.

7 Hugh trebuie să fi fost un clarvăzător în devenire.

În vreme ce negustorul chicotea, Troth îl trase pe Kyle şi îl conduse pe ringul de dans chiar când începu muzica.

— Sper că nu ai băut aşa mult whisky încât să cazi beat la pământ.

Îi zâmbi cu subînţeles.

— Sunt îndeajuns de scoţian încât să pot dansa chiar mai bine după ce am băut un păhărel, sau două, sau trei.

Şi ăsta era adevărul. Dansa pe piesele scoţiene cu pasiune şi avea un joc de picioare iute şi sigur, dar şi strânsoarea îi era atât de puternică, încât pe Troth o luă ameţeala din cauza apropierii dintre ei în momentele când trebuia să o învârtă. La naiba cu consecinţele! Se lăsă acaparată de magia momentului, căci dansul era singurul lucru la fel de intim precum amorul pe care

îndrăznea să îl împărtăşească acum cu el.

Când dansul se termină, o luă de braţ şi o conduse la masă, unde se servea limonadă rece. În timp ce sorbeau din băuturi, el întrebă:

— Îţi mai faci exerciţiile *ch*? Am trecut pe lângă grădina familiei Montgomery în ultimele două dimineţi şi nu te-am văzut.

— Nu, din păcate. Bunica şi mătuşa mea m-au ţinut prea ocupată. Nu aveam nici cea mai vagă idee că există atâţia veri pe lume, spuse ea, simţindu-se vinovată, căci ştia că, dacă ar fi vrut, şi-ar fi găsit timp.

Însă trecuse prea puţină vreme de când fusese prezentată familiei tatălui ei şi nu voia să facă nimic ciudat, cum ar fi să exerseze poziţiile *chun* în grădină.

Deşi o acceptaseră pe Troth Montgomery fără nicio ezitare, dorea să aştepte puţin înainte să le-o prezinte pe Mei-Lian.

— Nu ar fi Mairead o minunată

Kyle râse.

— Cred că e deja.

James Montgomery sări pe scaun şi strigă:

— Acum, că suntem cu toţii aici, aş dori să propun un toast, aşa că, dacă n-aveţi un

pahar în mână, faceţi rost!

După ce se supuseră cu toţii, James ridică paharul în cinstea lui Troth.

— Bucurie să te întâlnesc, durere să ne despărţim şi bucurie când ne-om revedea. Fie ca soarele să strălucească pentru totdeauna asupra ta, nepoată, căci mi-ai adus fratele acasă!

Cu ochii în lacrimi, Troth strânse paharul cu limonada în mână, şi toţi băură în cinstea ei. Ar fi vrut să spună şi ea ceva, dar nu putea scoate un sunet. Kyle zise apoi cu un gas ce pătrunse până în colţurile camerei:

— Şi pentru familia Montgomery din Melrose, care a demonstrat că nu există nicăieri în lume aşa ospitalitate ca în Scoţia.

Lumea bău cu încântare şi pentru asta. Pe Troth aproape că o podidiră lacrimile când Kyle îi zâmbi discret. Nimeni altcineva în întreaga lume nu putea înţelege cât însemna pentru ea seara aceasta.

Un sunet ascuţit de cimpoi întrerupse conversaţia, făcându-i pe toţi cei prezenţi să încremenească.

— A sosit cimpoierul! Da, a sosit cimpoierul!

În timp ce oamenii se îmbulzeau să iasă

în curte, Kyle ţinu în continuare braţul pe după mijlocul lui Troth, ca să nu fie împinsă. Întotdeauna prezenţa lui îi conferea un sentiment de siguranţă când apărea vreun pericol fizic. Dar era precaută în privinţa sentimentelor. Flacăra torţelor din curte se legăna în vânt, luminând apropierea cimpoierului din Ţinuturile înalte, care avea toate cele necesare, kiltul fluturându-i şi cimpoiul urlând de-ţi ridica părul pe spate. Troth îl asculta fermecată. Nu era de mirare că soldaţii ar fi urmat cimpoierul până-n iad şi înapoi. Înţelegea şi de ce se cânta afară la instrumentul respectiv – sunetul ţi-ar distruge nervii într-un spaţiu închis. După ce se sfârşi prima melodie şi în timp ce mulţimea aplauda, ea îl întrebă pe Kyle discret:

— Dar nu erau cimpoaiele mai degrabă de prin Ţinuturile înalte?

— Ba da, dar scoţienii au suferit atunci când costumul şi obiceiurile de acolo au fost interzise, după răscoala din 1745. Acum, kilturile şi cimpoaiele fiind din nou legale, ele sunt apreciate peste tot în Scoţia, mai ales de când regimentele din acele ţinuturi au primit înalte onoruri pentru lupta lor împotriva lui Napoleon. Le spuneau celor de

aici „diavoli în fuste”.

James Montgomery răsări din mulţime cu două săbii pe care le încrucişă ceremonios pe pământ, apoi anunţă:

— Bărbatul surorii mele Annie, care a luptat cu soldaţii Gordon Highlanders la Waterloo, vă va arăta dansul sabiei.

Troth îl cunoscuse pe Tam Gordon, un unchi prin căsătorie, slab şi tăcut, însă nu ştia nimic despre trecutul lui militar. Cimpoierul începu să cânte, iar Tam ieşi din mulţime. Picioarele mişcându-i-se cu o agilitate care îţi fura privirea, dansa cu săbii, cu braţele ridicate şi cu bucuria întipărită pe chip.

Kyle îi şopti lui Troth:

— Pe vremuri, dacă dansul putea fi făcut fără să se atingă una dintre săbii, asta prevestea victoria de a doua zi.

— Tu poţi face dansul sabiei?

— Am învăţat pe când eram copil, dar ai nevoie de kilt pentru a-l executa cum trebuie. Pantalonii sunt prea strâmţi pentru un dans autentic. Puse o mână caldă pe umărul ei. Dominic este destul de ataşat de Scoţia, dar ţinutul nu i-a vorbit niciodată inimii aşa cum mi-a vorbit mie. Poate pentru că eu am primit un nume scoţian, iar el nu.

Troth şi-l imagină, pentru o fracţiune de secundă ameţitoare, pe Kyle îmbrăcat în costumul specific zonei. Ar fi o imagine care ar da palpitaţii oricărei femei. Fu străbătută de fiori când îşi aminti cum făcuseră dragoste sub merii de la Domleigh. Acolo, pentru scurt timp, gândurile şi îndoielile se ţinuseră departe de ei…

După ce dansul sabiei luă sfârşit, cimpoierul începu să cânte o altă melodie. Începură să se formeze cupluri, iar Kyle o prinse pe Troth de mijloc şi o învârti în ritmul muzicii.

— Ar trebui să ai o inimă de piatră ca să nu te simţi scoţian în noaptea asta.

— Iar inima mea nu este de piatră, domnul meu! Râzând, se lăsă condusă de el, rochia legănându-se şi părul desprinzându-i-se în timp ce dansau cu libertatea plină de însufleţire de care strămoşii lor se bucuraseră. Sub cerul negru şi în lumina torţelor care pâlpâiau, ea uită şi de trecut şi de prezent, uită de tot în afară de urletul ascuţit al cimpoiului şi de bărbatul ale cărui mâini încrezătoare şi al cărui corp puternic îi încălzeau noaptea şi îi aprindeau toate simţurile.

Încercă să-şi aducă aminte toate

motivele rezonabile pentru a nu se culca din nou cu el. Dar durerea şi mândria păreau acum departe şi ireale, pe când chemarea sângelui era fierbinte şi insistentă şi de o mie de ori mai convingătoare.

Poate că puteau avea totuşi o ultimă aventură în călătoria lor către Ţinuturile înalte – şi la naiba cu toate consecinţele!

capitolul 41

Deşi stătuse până târziu la Troth se trezi suficient de dimineaţă în ziua următoare ca să plece pe furiş din casă şi să-şi facă exerciţiile şi ţi/ing *chun*. Aproape spera să vină şi Kyle, dar acesta nu apăru. Probabil renunţase la ea.

După dansul energic din seara precedentă, muşchii ei preferau exerciţiile *chi* mai blânde, deşi era răcoare. Chiar şi în perioada asta de primăvară târzie, Scoţia era răcoroasă dimineaţa devreme. Nu era cel mai plăcut lucru pentru exerciţiile făcute afară. Cu toate acestea, mişcările familiare o încălziră şi o alinară.

Fu trezită din starea de vis de vocea bunicii ei.

— Asta e vreun fel de dans păgân, fetiţă?

Troth se întoarse, uşor stânjenită să fie surprinsă în veşmintele ei chinezeşti largi.

— Nu e chiar dans. În China, există credinţa că cKi-ul, energia vieţii, este în toate lucrurile, şi tipul corect de mişcare ajută la echilibrarea ei.

Sprâncenele lui Mairead se ridicară sceptic.

— Da, se prea poate că mişcarea e bună, dacă nu faci aprindere la plămâni dansând în pantalonii ăia indecenţi. Am ieşit să te întreb dacă vrei să iei micul dejun după o asemenea noapte energică.

— A fost un *ceilidh* extraordinar, şi micul dejun mi-ar prinde bine.

Tremurând puţin, acum că nu se mişca, Troth o însoţi pe bunica ei înăuntru, apoi se grăbi să se schimbe într-o rochie, în timp ce Mairead prăjea ouă şi pâine.

Îmbrăcată corespunzător, se bucură de masă şi de timpul relaxant petrecut doar cu bunica ei, din moment ce James şi Jean erau amândoi plecaţi de acasă. Tocmai termina de mâncat, când Mairead dispăru pentru o clipă, apoi se întoarse şi aşeză un pachet legat cu panglică pe masa de bucătărie din lemn de pin.

— Mă gândeam că ai vrea să citeşti câteva dintre scrisorile tatălui tău, zise Mairead şi turnă mai mult ceai.

Lui Troth i se tăie răsuflarea în timp ce luă prima scrisoare din pachet. Era clar că fusese citită de nenumărate ori, dar ar fi recunoscut oriunde scrisul de mână îndrăzneţ al tatălui său. Din moment ce propriul lui tată fusese profesor, şi el fusese instruit să scrie frumos.

Prima propoziţie spunea triumfător: „Avem o fiică! Li-Yin este bine, deşi ruşinată că nu mi-a dăruit un fiu, scumpa de ea, km dat copilului numele Troth Mei-Lian („Salcie Frumoasă”) şi m-am îndrăgostit de ea în momentul în care am văzut-o pentru prima oară, căci e cel mai ciolănos copil pe care şi-l poate imagina cineva”.

Muşcându-şi buza, Troth citea scrisorile, vocea tatălui ei răsunându-i în urechi. În timpul anilor petrecuţi în Canton, uitase cât de mult fusese iubită în copilărie.

Când lacrimile îi înceţoşară ochii, nu mai putu să citească, şi bunica ei îi întinse o batistă.

— Ai fost lumina ochilor lui, Troth. Mi-aş fi dorit ca Hugh să trăiască şi să te aducă el însuşi acasă.

Troth îşi îngropă faţa în pătratul moale şi brodat pe margini, întrebându-se dacă era un semn de sarcină faptul că plângea

atât de uşor.

— Mulţumesc mult că mi-ai dat voie să citesc scrisorile, bunico. Simt că stă chiar aici, lângă mine.

— Uneori, când nu mai puteam suporta gândul că e mort, citeam scrisorile şi mă prefăceam că e în viaţă, în celălalt capăt al lumii. Mairead luă cu grijă panglica din jurul pachetului de scrisori. Nu e uşor de îndurat să trăieşti mai mult decât copiii tăi.

Simţindu-se foarte apropiată de bunica sa şi vrând să vorbească despre ceea ce o preocupa, Troth spuse ezitant:

— Eu… eu cred că sunt însărcinată.

Mairead îşi ridică privirea iute.

— Eşti sigură?

— E prea devreme să fiu sigură – dar inima mea îmi spune că aşa e.

— Atunci, probabil aşa este. O femeie ştie înainte să aibă dovezi. Mairead zâmbi. Atunci o să te căsătoreşti cu Maxwell definitiv. Presupun că e al lui. Nu mi-ar plăcea să cred altceva despre nepoata mea.

— Este al lui, dar am îndoieli în ceea ce priveşte căsătoria definitivă.

Sprâncenele lui Mairead se apropiară.

— A vorbit James cu el, şi Maxwell a spus că vrea să facă ceea ce e corect. E un

englez mincinos?

„Ceea ce e corect”. Rezistenţa pe care o opunea Troth deveni şi mai aprigă.

— Sunt sigură că şi-ar face datoria, dar nu vreau să mă căsătoresc din obligaţie. Nici nu ştiu dacă vreau să mă căsătoresc. Credeam că pactul de coabitare nu-i aduce ruşine unei femei dacă acel cuplu decide să nu rămână împreună. Kyle nu trebuie să ştie, din moment ce eu îmi pot întreţine copilul fără el.

— Asta e valabil pentru sălbaticii care trăiesc în Ţinuturile înalte, dar pactul de coabitare este rar pe aici, mai ales în rândul oamenilor educaţi. Ce e în neregulă cu Maxwell? Te bate?

— Doamne, Dumnezeule, nu! A fost întotdeauna blând şi atent.

— Atunci, ai face bine să găseşti un motiv mai serios pentru a nu te căsători cu el, altul decât capricii romantice. Mairead îşi înălţă capul. Sau o fi vreun mod chinez de a gândi?

Troth zâmbi fără tragere de inimă.

— Dimpotrivă. În China mi s-a spus prea mult timp cum să mă comport, aşa că nu vreau să mi se dicteze şi acum.

— Se vede că eşti fata lui Hugh. Mairead

bătea cu degetele în masă. Eşti femeie în toată firea, şi nu te putem forţa să acţionezi împotriva voinţei tale. Dar trebuie să gândeşti pe termen lung şi să fii înţeleaptă, dacă ţii să faci cum vrei tu indiferent de preţ. E nevoie de doi oameni pentru a concepe un copil. O să-l privezi pe copilul tău de tatăl lui şi pe Maxwell de copilul lui? Nu pare genul de bărbat căruia să nu-i pese.

Troth nu ar fi trebuit să aducă subiectul în discuţie. Desigur, sarcina nu era ceva ce putea fi ţinut secret mai mult de câteva luni.

— Dacă mă hotărăsc să nu mă căsătoresc cu Maxwell, o să mai fiu bine-venită aici?

Expresia lui Mairead se îmbună.

— O să fii tot nepoata mea, fetiţă. Dar vor există oameni în oraş care nu vor fi de acord, cu pact de coabitare sau fără. Asta ar putea îngreuna viaţa copilului tău, dacă îl vei creşte aici. Şi ce-o să faci dacă o să vrei mai mulţi copii?

Troth strânse din dinţi.

— Aş putea să mă căsătoresc cu altcineva.

— Mă îndoiesc că există pe aici bărbaţi pe gustul tău. Presupun că te-ai putea duce

la Edinburgh – nepotul meu, Jamie, se învârte prin cercuri bune, şi poate ai cunoaşte pe cineva acolo.

Se ridică şi începu să cureţe masa.

— Dar întreabă-te ce vrei de la un soţ şi Maxwell nu are. El pare genul care poate face o femeie virtuoasă să se gândească să-şi încalce jurămintele.

— Bunică! exclamă Troth scandalizată.

Bătrâna femeie zâmbi cu şiretenie.

— Poate că sunt o văduvă de optzeci de ani, dar nu am murit încă, fetiţo. Dacă nu-l vrei pe Maxwell, s-ar putea să mă hotărăsc să aflu dacă-i plac femeile mai în vârstă.

Râzând, Troth se retrase în mansardă ca să-şi facă bagajele pentru călătoria în Ţinuturile înalte. Dar o mică parte încăpăţânată din ea se opunea ideii de a se căsători cu Kyle pur şi simplu pentru că era ceva la care se aştepta toată lumea. Venise în Marea Britanie să fie liberă. Nu avea să renunţe la libertate atât de uşor.

— Ne vedem peste două săptămâni.

Mairead o îmbrăţişa strâns pe Troth, care o strânse la rândul ei în braţe, apoi se întoarse s-o îmbrăţişeze pe mătuşa ei Jean. Deja îi era dor de ele, şi nici nu plecase. Cea mai mare parte a posesiunilor ei, precum şi

Pearl Blossom, aveau să rămână acolo, aşteptând întoarcerea ei. Simplul fapt că bagajele ei puteau să rămână sub acel acoperiş o făcea să radieze.

— O să am mare grijă de ea, îţi promit, spuse Kyle.

— Aşa să faci, spuse cu ţâfnă Mairead în timp ce Kyle o ajuta pe Troth să urce în brişcă mică şi solidă pe care o închiriase pentru călătoria până la Kinnockburn.

Troth se sui pe banchetă şi se întoarse pentru a le face cu mâna, până când ieşi din raza vizuală a bunicii şi mătuşii ei. Când nu mai putu să le vadă, se întoarse şi se aşeză comod.

— Sper ca Pearl Blossom va fi bine cât sunt plecată.

— Sunt convins că va fi bine. Bunica ta a crescut patru copii. Cu siguranţă poate avea grijă de o pisică supraponderală timp de două săptămâni. Chiar şi una pusă pe şotii ca Pearl Blossom. Kyle ieşi de pe alee şi o luă pe drumul principal din Melrose. Te-ai hotărât să locuieşti aici?

— Asta înseamnă că ai renunţat la ideea de a mă curta?

Răspunsul lui întârzie.

— Pari atât de fericită şi de împlinită în

Melrose. E greu de imaginat că ai nevoie de un soţ.

Pentru o clipă, visă la o căsuţă aproape de bunica, mătuşile, unchii şi verişorii ei. Plănuise să înveţe cum să gătească şi să grădinărească, să comande cărţi de la Edinburgh, să cumpere un cal liniştit cu care să călărească pe dealuri. Acei oameni care se uitau chiorâş la faţa ei străină aveau să se obişnuiască în scurt timp cu ea şi cu copilul ei, care probabil avea să arate mai mult ca un scoţian.

Dar conversaţia pe care o avusese cu Mairead în ziua precedentă o trezise din visare. Încântată fiindcă fusese bine primită de familia tatălui ei, nu luase în calcul faptul că existau niveluri diferite de acceptare. Nu se îndoia că legătura de sânge era puternică, dându-i dreptul să fie iubită şi sprijinită de familia Montgomery. Dar asta nu însemna că ei aveau să vadă întotdeauna lumea cum o vedea ea sau că aveau să fie de acord cu acţiunile ei. Melrose era un orăşel unde se ţineau iarmaroace, cu populaţie mică şi omogenă. Chiar şi cineva din Ţinuturile înalte, precum unchiul ei Tam Gordon, era considerat străin. Indiferent de ceea ce făcea, avea să fie întotdeauna fata

chineză a lui Hugh Montgomery. Nu numai că nu avea să fie niciodată un membru cu drepturi depline în comunitate, dar vecinii ei nu aveau să fie, probabil, interesaţi de lumea largă de dincolo de Scoţia. Chiar şi cu o familie prietenoasă, avea să se simtă izolată în multe feluri.

— Nu m-am hotărât încă, spuse ea, forţându-se să pară voioasă. Melrose este minunat, dar mic. Ar fi dificil să am iubiţi secreţi care să îmi suplimenteze viaţa cu energie *yang*.

— Yin şi yang reprezintă o zonă în care noi n-am avut niciodată probleme.

— Dar nu este de ajuns. Dându-şi seama că ar trebui să lămurească lucrurile – sau cel puţin să-şi stabilească limitele – la începutul acelei călătoriei, ea continuă: Nu te înţeleg, Kyle, şi nu îţi înţeleg nici reţinerile faţă de căsnicie. De ce crezi că nu ai fi potrivit ca soţ?

— Observ că acea subtilitate orientală a fost înlocuită de francheţea scoţiană, spuse el sec, întorcându-şi privirea către drum.

— Asta nu e un răspuns.

— Dacă aş avea un răspuns clar, ţi l-aş da. Un muşchi al maxilarului îi zvâcni. Mă tem că… că lipseşte o parte din mine.

Cât timp străbătură următorul deal, Troth se gândi la ce spusese el. Hotărându-se să încerce o abordare mai indirectă, întrebă:

— De ce ţi-ai dorit atât de mult să călătoreşti? Doar ca să vezi ciudăţeniile lumii sau ai avut motive mai profunde?

— Şi una, şi alta. Opri trăsura atunci când dădură peste o turmă de oi care traversa drumul. Mi-a plăcut să văd ţinuturi diferite şi să învăţ despre obiceiuri şi moduri de gândire, dar, mai mult decât cunoaştere, am căutat… înţelegere.

Cunoaşterea putea fi găsită în orice carte, dar înţelegerea era mult mai subtilă.

— Şi ai găsit-o?

— Uneori, îndeosebi la Hoshan, unde am simţit o pace profundă. O umbră de înţelegere cu privire la locul meu în univers. Dar tot ce am crezut că am găsit a dispărut în Feng-tang.

— Ceea ce lipseşte reprezintă, probabil, o parte din sufletul tău, căci el este fundaţia unui om, şi o gaură în fundaţie slăbeşte întreaga structură, spuse ea meditativ.

— Probabil ai dreptate. Dar cum se repară o gaură în suflet?

Reuşi să domolească fără efort caii

agitaţi din pricina turmei de oi care îi încercuise.

Acum, că am discutat despre caracterul meu nepotrivit pentru căsătorie, spune-mi despre tine! Ai îndoieli în ceea ce priveşte viaţa în lumea mea. Ce parte din ea îţi displace?

— Nu mă pot imagina în rolul de contesă şi, în niciun caz, în rolul de mare gazdă la Londra, spuse ea, alegând bariera cea mai evidentă.

— De ce nu? Din cauza timidităţii, a lipsei de abilităţi sociale sau din pricina faptului că eşti străină?

— Toate la un loc.

— Totuşi, când îţi pui în gând, poţi să uimeşti o sală de bal plină cu aristocraţi cu frumuseţea, isteţimea şi şarmul tău. Ai dovedit-o la Domleigh şi ai putea face la fel la Londra, dacă ai încerca.

— I-am impresionat pe vecinii tăi din Northamptonshire pentru că eram prea furioasă ca să-mi pese de ceea ce cred ei.

— De fapt, secretul multor mari frumuseţi este chiar acesta – nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă impresionează pe cineva sau nu. Pentru că denotă încredere în sine şi o indiferenţă

cutezătoare dacă sunt pe placul doar câtorva oameni, sunt fermecătoare chiar dacă nu sunt frumoase – şi de cele mai multe ori nu sunt, cel puţin nu obiectiv.

— Dacă frumuseţea nu este o cerinţă obligatorie, cel puţin aici mă încadrez.

— Dimpotrivă. Ai o frumuseţe care le taie răsuflarea bărbaţilor şi o modestie care le face pe alte femei să te placă. Ai fost cu adevărat strălucitoare la *ceilidh*, aşa cum ai făcut-o şi la Domleigh. El îi aruncă o privire ironică. De asemenea, ai părut să te distrezi chiar foarte bine.

Jenată, recunoscu adevărul în spusele lui; se distrase cu ambele ocazii.

— Din ceea ce mi-ai spus, înţeleg că de la tatăl tău nu pot aştepta vreodată decât cel mult toleranţă. Nu vreau asta şi nu vreau ca tu să fii prins între datoria faţă de el şi datoria faţă de mine, pentru că trebuie să-ţi onorezi în primul rând părinţii.

— Aici nu suntem în China. Se întoarse cu faţa la ea, cu ochii aprinşi de exasperare. Ascultă-mă bine, Troth Montgomery. În calitate de soţie a mea, ai fi întotdeauna pe primul loc. Dacă nu vrei să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu tatăl meu, aşa să fie. Putem sta în altă parte. Dacă alegi să eviţi

înalta societate, aşa să fie, deşi cred că, atunci când te vei obişnui cu acea nouă lume, vei deveni o doamnă adevărată şi foarte admirată. Dacă nu vrei să locuieşti la Londra în lunile în care eu am sesiune în parlament, poţi sta în Melrose, deşi mi-ar fi dor de tine aşa cum unui foc îi lipseşte combustibilul. Îţi răspunde asta la obiecţiile tale de a ne căsători?

Ea îl ţintui cu privirea, zguduită de pasiunea din ochii lui. Devenea bărbatul pe care-l întâlnise prima dată în Canton – plin de viaţă şi de convingere. Şi, dacă avea să continue să-i spună că era frumoasă, într-o zi avea să-l şi creadă.

— Eu… eu nu ştiu ce să spun.

— Nu este nevoie să spui nimic deocamdată. Avem suficient timp în care tu să vii şi cu alte obiecţii, iar eu să le contracarez. Dar, în timp ce te gândeşti, ia în consideraţie ce ţi-am spus.

O cuprinse cu braţele şi o trase strâns la pieptul lui, gura lui cerându-i o sărutare. Buzele ei se deschiseră sub ale lui, şi îl prinse strâns de braţe în timp ce-i răspundea la sărut aproape împotriva voinţei ei. La mănăstirea Dryburgh, o sărutase făcându-i promisiuni tandre. De

această dată, îi marca fiecare fibră din fiinţa ei cu amintiri ale intimităţii, miracolului, pericolului şi extazului pe care le împărtăşiseră.

Ajunsese să-şi preţuiască independenţa… Şi totuşi, cum ar putea să fie vreodată independentă abandonându-se *acestor* lucruri? Când fuseseră iubiţi, ea se purtase precum sclava lui, fiind dispusă să facă orice îi cerea.

Atunci el ceruse foarte puţin – doar şansa de a-i face ei pe plac. Dar dacă ar afla că ea îi poartă copilul, i-ar revendica trupul şi i-ar cere supunere pentru tot restul vieţii, şi nu era pregătită să fi ofere asta. Cel puţin nu supunerea ei. Trupul ei era dispus să se predea chiar în acel moment…

Se desprinse de ea, respirând precipitat, dar nu avea nicio urmă de triumf în privire – doar aceeaşi dorinţă reflectată şi în ai ei.

Ea îşi şterse nesigur gura cu dosul palmei.

— Credeam că ai propus o curtare fără relaţii intime.

— Asta nu e seducţie. E pur şi simplu ceva la care să te gândeşti.

Turma de oi trecuse drumul în sfârşit, aşa că trăsura se puse din nou în mişcare.

— Mă gândeam că, dacă eu sunt înfierbântat, să te fac şi pe tine la fel.

Se holbă la el cu o indignare furioasă. Dacă voise că o facă să se înfierbânte, reuşise.

„Să-l ia naiba. Să-l ia *naiba*!”

capitolul 42

Castelul Doom

Ţinuturile înalte

Kyle îşi puse mâna streaşină la ochi în timp ce studia silueta îndrăzneaţă a castelului care încorona piscul din faţa lor.

— Uitasem cât de ameninţător e locul ăsta. Îţi dă fiori până la oase.

— Totuşi, ţi-ai amintit corect cât de abrupt e dealul, spuse Troth. Caii pot urca până acolo?

— Nu le-aş cere aşa ceva. O să mergem pe jos, şi-o să vedem dacă exerciţiile *chi* au avut vreun efect.

Se dădu jos şi o ajută pe Troth să coboare, apoi priponi cei doi cai astfel încât să poată bea apă de la un pârâiaş.

— De unde vine numele? Sună ca o romanţă gotică.

— Numele iniţial era cu câteva silabe mai lung şi în galică, dar prima silabă era Doom şi s-a potrivit atât de bine, încât aşa a

rămas. Este o fortăreaţă a clanului Campbell, care a fost distrusă de englezi după revolta iacobină din 1745. Nu a mai locuit nimeni aici de atunci.

Scoase un coş de picnic. Mâncarea fusese împachetată de soţia proprietarului micului han unde poposiseră în noaptea precedentă. Călătoria lor înspre nord fusese liniştită, cu ocoluri ample, pentru a vedea lucruri despre care el credea că aveau să-i placă lui Troth.

După cum sperase, normalitatea călătoriei lor crease o atmosferă relaxată, plăcută, pe care ei nu o mai împărtăşiseră până atunci. Cu excepţia momentelor când o săruta de noapte bună. În spiritul răzbunării feminine, ea se obişnuise să fi răspundă la sărut cu o deplinătate care amenința să-l aducă în genunchi, cerşindu-i să îl primească în patul ei.

Partea grea era că ştia că probabil l-ar fi primit bucuroasă. Dar miza lui era mult mai mare decât o singură noapte de plăcere, aşa că se întorcea întotdeauna singur în camera sa.

Pe când traversau un pod de lemn nefinisat ce trecea peste râu, Troth spuse:

— Parcă e sfârşitul lumii, şi nimeni n-a

mai trecut pe aici de decade întregi.

— Puţini trec pe aici – este destul de departe de drumul principal, şi ultimul drum drept pe care am trecut a fost aproape prea mult chiar şi pentru o trăsură aşa cum e a noastră. Se uită cu ochii mijiţi înspre cer. Ce se ridică din castel era oare un fuior de fum? Nu, probabil că era doar un nor. Au trecut mulţi ani de când am venit aici în vizită cu Dominic, dar mă îndoiesc că s-a schimbat castelul în vreun fel. Totuşi, nu departe de aici, în insulele Hebride, vapoare moderne transportă chiar acum oameni printre insule, în lux. Este un contrast izbitor.

— Vapoare? Aş vrea să călătoresc cu un vapor într-o zi. Dar îmi place mai mult sălbăticia de aici.

Conversaţia încetă când începură să urce pe drumul accidentat care şerpuia până sus pe deal, ducând la castel. După un sfert din drum, Kyle spuse fără suflare:

— Hai să luăm o pauză. Am nevoie să mă odihnesc şi să-mi trag sufletul puţin. Pun pariu că oamenii care au locuit în castel nu coborau niciodată, căci asta însemna să urce ca să se întoarcă!

Troth se sprijini recunoscătoare de

peretele jos din piatră care proteja călătorii ca să nu cadă.

— Mă bucur că mi-ai sugerat să port pantaloni chinezeşti. Asta nu e o excursie de femeie.

— Cu siguranţă nu pentru cei cu inimă şi plămâni slăbiţi.

Şi Kyle la acel moment chiar aşa era; aparent, încă nu se refăcuse complet după malarie.

Încălzită de urcuş, Troth slăbi tartanul pe care-l purta în jurul siluetei ei zvelte. Fusese fermecată de un magazin de tartan pe care îl găsiseră în Stirling, apoi dezamăgită că nu era o stofă potrivită pentru Montgomery. Kyle o înveselise cu un pled Campbell, spunând că avea dreptul să o poarte din moment ce mama lui fusese o Campbell. Troth şi pledul cu imprimeu verde deveniseră inseparabili. Când îl purta cu pantaloni şi o tunică chinezească, efectul era neaşteptat, dar încântător.

— Sunt două râuri, nu unul, zise ea uitându-se dincolo de zid. Curg împreună în spatele dealului.

— Cel de dedesubt se numeşte Bum of Grief1, iar celălalt e Burn of Despair1[11]. Un

11 în traducere aproximativă, Izvorul Disperării (n.tr.)

alt motiv pentru care acest castel să se numească Doom.

Chipul ei se schimonosi.

— Ce înfiorători erau aceşti oameni din Ţinuturile înalte!

— Există un sâmbure de adevăr în povestirile romantice ale lui Walter Scott şi ale altora despre aceste locuri, dar viaţa a fost întotdeauna grea. El se uită înspre nord, către Kinnockburn. Cred că mama s-a căsătorit cu tata din dorinţa de-a aduce bani englezi în zona ei, pentru ca micii arendaşi să nu moară de foame. Ea era Domnişoara din Kinnockburn – căpetenia moştenitoare a ramurii ei din clanul Campbell. Singura posesiune pe care o avea era frumuseţea ei, aşa că a plecat la Londra şi a găsit un lord atât de îndrăgostit, încât să fie de acord că o ia de soţie în condiţiile stabilite de ea.

— Wrexham, îndrăgostit lulea? întrebă Troth uluită.

— Greu de imaginat, dar adevărat. O adora.

Kyle îi oferi mâna şi îşi reluară urcuşul.

— În înţelegerea matrimonială dintre ei era specificat ca moştenirea ei să fie pusă sub tutelă permanentă, astfel încât să nu fie niciodată asimilată, şi micii arendaşi să nu

fie forţaţi să plece din zonă, ceea ce se întâmplase în multe locuri din Ţinuturile înalte.

— Tatăl tău a acceptat aşa ceva? S-ar putea să sfârşesc prin a-i da dreptate, în ciuda părerii mele despre el.

— Este dificil, dar simţul dreptăţii de care dă dovadă e admirabil. A înţeles ataşamentul neclintit al mamei mele faţă de această vale şi nevoia ei de a ajuta oamenii. Ea petrecea mai multe luni pe an în Scoţia în calitate de Lady a ţinutului Kinnockburn, alergând de colo-colo cu picioarele goale şi îmbrăcată în pled scoţian, ca orice nevastă de mic arendaş. Şi noi, copiii, petreceam o bună perioadă de timp acolo. Mai ales eu, din moment ce era responsabilitatea mea să mă asigur că valea era prosperă.

— Şi tu mergeai în picioarele goale?

— Da.

— Asta explică multe, spuse Troth gânditoare. Micii arendaşi sunt norocoşi că mama ta a fost dispusă şi capabilă să facă o asemenea înţelegere. Ea şi tatăl tău se iubeau?

— Cred că da. Fiecare dintre ei îşi punea datoria mai presus de plăcerile personale. Asta a fost probabil unul dintre lucrurile

care i-au legat cel mai mult.

— Ce femeie straşnică a fost mama ta!

— Ţi-ar fi plăcut de ea, Troth. Şi ea te-ar fi iubit.

Troth se înfăşură mai strâns în pledul Campbell.

— Mi-ar fi plăcut să o cunosc.

— Lucia seamănă foarte mult cu ea. Noi trei toţi semănăm cu cei din Ţinuturile înalte.

Pe măsură ce drumul devenea din ce în ce mai abrupt, începură să urce în zigzag, ceea ce mărea distanţa, dar făcea urcuşul mai uşor. Deşi se mai opriră de câteva ori pentru a se odihni, Troth nu sugeră niciodată să se întoarcă.

Chiar şi aşa, când trecură prin poarta stricată care se deschidea la cel mai de jos dintre cele trei niveluri ale castelului, Troth se îndreptă clătinându-se înspre umbra celui mai apropiat copac.

— Data viitoare când menţionezi un deal abrupt, gâfâi ea, adu-mi aminte să o iau la sănătoasa în direcţia opusă.

Fu cât pe ce să cadă la pământ când o felină sări din tufişul de lângă copac, arătându-şi dinţii şi mârâind feroce. Troth ţipă îngrozită şi se dădu înapoi.

— Ce e asta?

El o prinse de braţ şi o trase deoparte.

— O pisică sălbatică. Vezi dungile şi mustăţile? De fapt, este un văr apropiat al motanului bunicii tale. Are blana zbârlită, dar în realitate nu e cu mult mai mare decât o pisică obişnuită.

— Diferenţa este că motanul bunicii mă place. Se pare că pisica ta sălbatică vrea să mă mănânce la cină.

în traducere aproximativă, Izvorul Durerii (n.tr.)

Troth înconjură copacul, fiind foarte atentă la pisica fioroasă.

— E perioada în care fată, şi ascunzişul ei probabil e aproape de copac. Un ascunziş făcut aşa aproape de drum dovedeşte că pe aici trec puţini oameni – de obicei, pisicile sălbatice sunt foarte timide.

— Dragostea maternă face o femelă să fie periculoasă?

— Aşa se zice. Tu ai fi o mamă fioroasă, sunt convins.

Ea îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse cu spatele.

— Sunt moartă de foame. Putem să mâncăm aici, înainte să urcăm până la ruinele cele mai de sus?

Înfometat el însuşi, desfăcu coşul, scoţând prima dată o pătură aspră pe care o întinse sub alt copac, de unde puteau să admire dealurile colţuroase şi ruinele pitoreşti. În timp ce mâncau, vântul începu să bată, foşnind frunzele şi trimiţând norii deasupra lor.

— Se pare că se apropie o furtună. Ar trebui să terminăm de vizitat tot şi să ne întoarcem la trăsură înainte să înceapă.

— Vremea e tare schimbătoare, ripostă ea. N-am ştiut niciodată cum e să stai la soare şi să te plouă până când n-am venit în Scoţia. Nu e de mirare că ai închiriat o trăsură care poate fi acoperită.

— Face parte din experienţa aia scoţiană romantică pe care ţi-o doreai.

Troth era o parteneră perfectă, astfel că îi era greu să-şi imagineze cum ar fi fost fără ea. I-ar fi plăcut s-o ducă în Italia, în Franţa, în Spania. Peste tot. Totuşi, ea avea probabil să anunţe în curând că pactul de coabitare s-a încheiat şi că era timpul să dispară din viaţa ei. Gândul i se păru atât de dureros, încât simţi un impuls puternic de-a o seduce chiar în acel moment, făcând-o să-şi amintească pasiunea rară care îi unise. Era pe punctul de a se apleca pentru un

sărut, când ea puse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un căscat, apoi se ghemui pe pătură.

— Am timp să dorm puţin? Sunt obosită de la urcuş.

El îşi relaxă forţat muşchii încordaţi.

— Avem timp. Din câte îmi dau seama, nu mai e mult de mers.

Ea împături o parte din pled sub cap şi puse restul pledului peste ea, pe post de pătură. Deşi era mai înţelept să se ţină la distanţă de ea, el rămase o vreme privind-o cum moţăia, la fel de sfioasă ca o pisicuţă. Ce amestec frumos de Orient şi Occident era pe chipul ei, cu trăsăturile ei fascinante şi pielea mătăsoasă. Avea părul legat la spate cu o panglică, iar soarele dădea firelor rebele o nuanţă de mahon intens şi strălucitor. Şi acel corp suplu, feminin, pe cât de puternic, pe atât de elegant…

Cu burta plină, luă ce rămăsese dintr-o plăcintă cu carne de vită şi rinichi din care Troth doar gustase şi se duse în locul unde văzuseră pisica sălbatică. Puse plăcinta pe pământ, apoi se retrase şi aşteptă. Nu dură mult, că pisica sălbatică ieşi din tufişuri şi se uită cu precauţie în jur, înainte de a lua plăcinta şi de a se face din nou nevăzută. El

zâmbi. Ea şi puiuţii ei aveau să ia o cină bogată.

Alegând să o aştepte pe Troth să se trezească înainte de a vizita turnul principal, se plimbă încet prin primul nivel. În ciuda luminii soarelui, încă simţea o nelinişte.

Castelul ocupa întregul vârf al piscului. La acest nivel fuseseră mai mult grădini, dar găsi o capelă ascunsă în colţul din spate. Surprinzător, clădirea mică din stâncă era intactă, având chiar şi acoperişul din plăci în stare bună. Soldaţii englezi care prădaseră Castelul Doom pentru ca acesta să nu mai fie o ameninţare pe viitor probabil deciseseră să lase capela neatinsă. Poate că se temuseră de mânia divină.

La prima lui vizită, nici măcar nu observase capela. Luându-se la întrecere ca să vadă cine ajungea primul în vârful fortăreţei, el şi Dominic nu dăduseră atenţie acestui nivel. Creaturi fără minte, băieţii ăştia. Evident, ajunseseră la nivelul cel mai înalt practic în acelaşi timp. Competiţia ar fi putut fi mai puţin acerbă dacă ei doi nu s-ar fi potrivit atât de bine.

Uşa largă se dădu de perete, scoţând un sunet ruginit. Intră într-un sanctuar al păcii

şi-al luminii. Deşi păsările îşi făcuseră cuib în cristelniţă, crucea simplă, din lemn, stătea pe altar, şi scaunele din stejar masiv erau la locul lor, pline de praf. Micii arendaşi de pe dealurile învecinate ar fi trebuit să se îngrijească de capelă.

Se aşeză pe un scaun din rândul din faţă, aşa prăfuit cum era. Gând avea să-şi angajeze un alt valet, acesta avea să se apuce probabil să-i ardă întreaga garderobă la cât de uzată era.

Vitraliile nu mai existau de multă vreme, lăsând în urmă motivele decorative din piatră care formau umbre de o frumuseţe nespusă când razele soarelui pătrundeau înăuntru. Închise ochii, simţind în această capelă simplă şi abandonată aceeaşi sacralitate pe care o experimentase în spaţiile aurite din Hoshan. Secole de rugăciune o sfinţiseră.

„În sfârşitul meu îmi aflu începutul”. Cuvintele care îi sunaseră în minte la Hoshan îşi purtau din nou ecoul prin el. În acea clipă, se gândi că era ironic să călătorească în jurul lumii ca să experimenteze profunzimea spirituală pe care o ratase în propria lui biserică. Acum se întorsese acasă, cercul se închisese.

Templul Hoshan îl făcuse să simtă acut transformarea, iar acest loc stârnea în el un flux lent, dar puternic de conştienţă.

Fluxul se ridică, umplându-l de căldură şi bucurie domoală. Mintea îi umbla spre alte locuri sfinte pe care le vizitase şi care îl atinseseră în profunzime. Poate că sufletul nu era o fundaţie, ci un mozaic compus dintr-o miriadă de observaţii mărunte şi momente transcendentale. Călătorise prin lume colectând piese pentru mozaicul său personal şi acum putea să intuiască tiparul general. Deşi nu auzise paşii ei pe podeaua de piatră, nu fu surprins când mâna lui Troth se strecură într-a lui. Când se aşeză pe scaunul de alături, el deschise ochii.

— Cred că am găsit piesa lipsă din sufletul meu.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Cum s-a întâmplat asta?

— În Hoshan, am experimentat o stare de conştienţă spirituală profundă, spuse el fără grabă. A început cu o recunoaştere devastatoare a eşecurilor şi a neajunsurilor mele. Numai când toată aroganţa şi mândria mea au fost îndepărtate, am reuşit să mă bucur de compasiunea divină la un nivel atât de profund, încât mi s-au iertat

toate slăbiciunile şi am fost umplut cu lumină. Pentru aceia dintre noi care nu sunt nici pe departe sfinţi, cred că este imposibil să rămânem într-o stare de o asemenea exaltare, dar am plecat din Hoshan simţindu-mă mai aproape de graţia spirituală decât fusesem vreodată. Apoi am fost întemniţat, şi a fost ca şi cum am pierdut tot ce învăţasem. Abia acum înţeleg că în închisoare mi se dădea o altă lecţie esenţială.

— Sporirea compasiunii prin suferinţă?

— S-a întâmplat şi asta, desigur, dar cel mai important lucru a fost că am îndurat pierderea completă a controlului. Zâmbi confuz. Cea mai mare parte a vieţii mele am avut puterea de-a da formă lumii mele. În închisoare, am fost total lipsit de putere. Când şi ce mâneam, posibilitatea de-a mă mişca, chiar şi propria mea existenţă erau toate în mâinile altora. Când m-a lovit febra, nici măcar pe propriul corp nu mai eram stăpân. Până la sfârşitul perioadei de captivitate, m-am rugat să mor. Mă simţeam de parcă fusesem golit de însăşi esenţa fiinţei mele.

— Aha, zise ea şi răsuflă încetişor. Nu e de mirare că erai într-o asemenea stare

când te-ai întors în Anglia. Sufletul tău fusese separat de propriul corp, şi a durat ceva vreme până s-au regăsit.

— Ai spus-o foarte bine. El îi studie faţa. Experienţa ta a fost similară, nu? Captivitatea ta a fost mai blândă, celula mai largă, dar şi tu ai fost încarcerată, incapabilă să te comporţi ca o femeie sau să îţi dezvălui ambele părţi ale moştenirii tale. Nu e de mirare că acum, că ai scăpat dintr-o închisoare, te gândeşti de două ori înainte să intri în alta.

Ea făcu ochii mari.

— Da. Exact aşa e. Căsătoria îmi pare o închisoare.

— N-o să te ţin niciodată într-o cuşcă, Troth Mei-Lian, spuse el blând. Dacă experienţa mea în Feng-tang m-a învăţat ceva, acel lucru este să nu îmi controlez viaţa decât în măsura în care îmi permite Dumnezeu. Aş fi nebun să încerc să controlez un spirit liber cum eşti tu.

Ea înghiţi în sec.

— Eşti un bărbat periculos de convingător, Lord Maxwell.

— Dimpotrivă. Privirea lui se îndreptă către crucea de pe altar. Sunt un om stângaci care trebuie să-şi înveţe lecţiile iar

şi iar.

— Cu fiecare lecţie, discipolul avansează încă puţin în studiile sale spirituale. Îl strânse şi mai tare de mână. Ţi-ai fi dorit să devii preot în biserica ta?

— N-aş fi bun de nimic într-o casă parohială. Rolul meu, cred, este să folosesc puterea pe care am moştenit-o cu dreptate şi compasiune. Şi, în ceea ce mă priveşte, ei bine, pe viitor îmi voi aminti să vizitez locuri precum acesta suficient de des cât să nu se mai formeze şi alte găuri în spiritul meu. Îi ridică mâna şi îi sărută încheieturile. Ne continuăm urcuşul până în vârful castelului?

Troth îl privi cu un zâmbet uluitor.

— Da, domnul meu.

Odată ajunşi în cel mai înalt loc, de unde puteau vedea pe o distanţă de kilometri în toate direcţiile, avea să o ceară în căsătorie, îşi propuse el. Până la urmă, scopul curtării era căsătoria.

Şi dacă nu avea să accepte în acea zi – ei bine, avea să o ceară din nou în ziua următoare.

capitolul 43

De mână cu Kyle, Troth urcă la următorul nivel al castelului, simţindu-se optimistă de la fluxul chi-ului lui pur şi

curat. Chiar dacă el nu ar fi vorbit, ea ar fi ştiut că acea capelă îi cristalizase vindecarea spirituală. Deplinătatea venise treptat, îşi dădu ea seama, pe măsură ce el se luptase să-şi recapete sănătatea fizică şi emoţională după calvarul îndurat în China.

Cu mâhnire, îşi dădu seama că nu îi fusese de prea mare ajutor. Ea trecuse de la slugărnicie tensionată la furie acerbă, sărind peste etapa intermediară în care să-i fie prietenă grijulie şi de nădejde – sau poate chiar o adevărată soţie. Nu fusese de folos nici pentru el, dar nici pentru ea. Săptămânile scurse de la întoarcerea lui fuseseră dificile pentru amândoi. Cu toate acestea, depăşiseră momentele grele şi îşi redobândeau armonia interioară. Unde i-ar putea duce destinul?

La doilea nivel al castelului se găseau mai multe barăci de piatră joase, în paragină, care fuseseră folosite cândva ca depozite, ateliere de lucru şi adăpost pentru animale. În loc să exploreze, continuară să urce şi intrară prin poarta celui de-al treilea nivel. Turnul fortificat, camerele de pază şi alte structuri esenţiale, toate fără acoperiş acum, erau organizate de-a lungul a trei laturi ale curţii. A patra latură, spre sud, era

reprezentată de zidul înalt de piatră prin care tocmai trecură, care separa nivelul principal de atelierele de lucru.

Furtuna care se apropia înăspri vântul într-atât încât ar fi făcut să zboare pălăria unui bărbat, dar asta intensifica splendoarea primitivă a aşezării. Troth îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs de fericire. Castelul Doom era la fel de sălbatic şi de liber ca vântul.

Turnul principal se întindea de-a lungul peretelui estic din dreapta lor, dar Kyle făcu semn spre stânga treptelor de piatră care duceau până la crenelurile din colţul de sud-vest al curţii.

— Dacă mai eşti în stare să faci o ultimă urcare, vei avea ocazia să vezi jumătate din centrul Scoţiei.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi-i spuse pentru a-l tachina:

— Eu o să fiu în stare, dar nu sunt atât de sigură în ceea ce te priveşte.

Înainte să poată răspunde, un bubuit asurzitor străpunse aerul. Troth tresări, gândindu-se că fusese un tunet ce anunţa furtuna.

În timp ce un alt bubuit zgudui cerul, Kyle o apucă de talie şi o trase prin intrarea

fără uşă a turnului. Se auziră şi mai multe tunete, moment în care el o smuci în partea stângă a uşii şi o lipi de peretele de piatră. Nedumerită, ea îl întrebă mirată:

— Ce se întâmplă?

— Este cineva acolo care vrea să ne împuşte, spuse el înnegurat.

Înainte ca Troth să poată protesta, se auziră mai multe bubuituri, şi ea văzu cum zboară bucăţi din pământul din faţa intrării, la mai puţin de un metru distanţă de ei. Se uită cu groază la pământul găurit.

— De ce ar trage cineva în noi?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu. Poate că e un nebun care s-a stabilit aici şi urăşte intruşii.

Îi simţea bătăile inimii când o strângea ia piept. Îşi dădu seama că o proteja. Niciun glonţ nu putea s-o lovească fără să treacă mai întâi prin el.

— Cum de ţi-ai dat seama atât de repede?

— În India, m-am alăturat unor patrule militare la frontiera de nord-vest. Foarte educativ. Afganii sunt nişte ţintaşi excelenţi. Nu uiţi cum sună o puşcă atunci când este îndreptată spre inima ta.

Ea putea să parieze că nu-i pomenise

niciodată tatălui său despre astfel de expediţii. Gândul că el fusese acolo o îngrozi – şi nici măcar nu-l cunoştea pe Kyle pe vremea aia.

Împuşcăturile încetară odată ce ei nu mai erau la vedere, aşa că el se dădu un pas înapoi şi îşi scoase haina, o făcu ghemotoc şi o împinse în dreptul intrării, la nivelul capului. Se auzi o nouă repriză de împuşcături, şi, după modul în care materialul fu smucit, ea ghici că cel puţin un glonţ lovise momeala lui Kyle. Când îşi puse iar haina pe el, văzu prin găurile arse cămaşa albă.

— Cred că trebuie să fie cel puţin doi oameni şi au puşti cu repetiţie, spuse el imperturbabil. Probabil sunt în sala paznicilor, vizavi de noi, de unde pot supraveghea întreaga curte, inclusiv poarta care duce la un nivel inferior. Vom fi ciuruiţi de gloanţe înainte să parcurgem trei metri spre poartă.

— Nu ştiam că există puşti cu repetiţie.

— Câţiva dintre cei mai scumpi armurieri din Londra fac aşa ceva. Nu este genul de armă pe care să îl aibă un pustnic scoţian sărac şi nebun.

Încercând să se agaţe de o fărâmă de

speranţă, ea îl întrebă:

— Tu călătoreşti mereu înarmat, nu-i aşa?

— Da, dar nu am decât un pistol cu un singur foc, care ar fi folositor doar la distanţe foarte mici. Inutil împotriva a doua puşti.

Când dădu să pună o altă întrebare, el îi puse mâna la gură şi îşi încordă auzul. Singurul sunet era vuitul vântului. Dacă cineva se mişca pe furiş de-a lungul curţii spre refugiul lor din turn, nu se putea distinge niciun sunet de avertizare. Conştientizarea faptului că atacatorul s-ar putea apropia chiar în acel moment, o făcu pe Troth să o treacă toţi fiorii.

Kyle îşi scoase pistolul de călătorie şi ridică trăgaciul, ţintind în direcţia uşii în timp ce strigă:

— Dacă v-am invadat proprietatea, vă rog să-mi acceptaţi scuzele cele mai profunde. Permiteţi-ne să plecăm nevătămaţi, şi nu vă vom mai deranja niciodată.

— Bine atunci, tună o voce groasă cu accent scoţian. Ieşiţi de acolo şi veţi pleca în siguranţă dacă juraţi că nu vă mai văd tălpăşiţa pe-aci.

Troth se încruntă, căci vocea îi era familiară, dar chipul lui Kyle se încordă.

— Nu am încredere că o să ne laşi să plecăm nevătămaţi, Caleb Logan, îi strigă înapoi.

Troth rămase cu gura căscată când recunoscu vocea fostului partener al tatălui ei. Dar ce căuta el aici, încercând să-i omoare?

— Deci ştii că sunt eu, spuse Logan voios, revenind la accentul lui normal. Şi ai ghicit, n-o să plecaţi din Castelul Doom în viaţă. V-a luat ceva timp să ajungeţi aici. Eu şi Scouse ne-am plictisit de moarte aşteptându-vă.

— La naiba! Logan mi-a sugerat să te aduc aici, zise Kyle în şoaptă. Mi s-a părut o idee atât de bună, că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ne întindea o capcană. Dumnezeu ştie de ce ne vrea morţi. Ai idee cine e Scouse?

Troth încuviinţă din cap.

— Unul dintre căpitanii de vas ai lui Logan. Se spune că e un diavol vicios.

— Un aliat de încredere pentru crimă, cu alte cuvinte.

Kyle cercetă structura turnului care era deopotrivă adăpost şi închisoare. Înalt de

patru etaje şi cea mai mare dintre clădirile în ruină, turnul era aripa de est a unei serii de structuri în formă de U, toate fără acoperiş şi de diferite înălţimi. Intrarea pe care o folosiseră ei era singura deschidere de la nivelul de jos. Toate celelalte uşi şi ferestre erau cu două sau mai multe etaje mai sus, pe perete. Constructorii Castelului Doom nu îşi doriseră ca duşmanii să poată intra cu uşurinţă.

Privirea lui zăbovi pe cea mai mică fereastră de la sud. Două etaje mai sus, avea vedere spre nivelurile inferioare ale castelului. Apoi clătină din cap.

— Am putea probabil să urcăm până la acea fereastră şi apoi să coborâm pe partea exterioară a turnului, dar, odată ajunşi la nivelurile inferioare ale castelului, vom fi ţinte uşoare. Dacă am urca din partea din spate a turnului şi am coborî pe stânci… Ei bine, voi încerca dacă nu mai există nicio altă opţiune, dar nu avem prea mari şanse.

Ea era atât de îngrozită, că abia mai putea respira, dar reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

— Vrei să spui că nu există nicio cale de ieşire şi este doar o chestiune de timp până când Logan sau Scouse o să intre în turn şi

o să ne împuşte ca pe nişte şobolani.

— Aş merge pe varianta cu stâncile, dar cred că există una mai bună. Se uită în ochii ei. Dumnezeule, urăsc să-ţi sugerez asta!

— Vom încerca varianta cea mai bună, orice ar presupune asta. La ce te gândeşti?

— Eşti agilă ca o maimuţă şi poţi doborî orice bărbat. Făcu un gest prin care cuprinse turnul şi capătul din nord al castelului. Ruinele se desfăşoară pe trei laturi ale curţii, şi cineva s-ar putea ascunde după ele ca să le ocolească şi să ajungă la sala paznicilor, aflată în spate. Dacă îl ţin pe Logan de vorbă şi îi distrag atenţia, crezi că îţi poţi face drum prin ruine şi să fi ataci de la spate? Tehnicile kung nu-ţi sunt de ajutor împotriva unui puşcaş de la distanţă, dar, dacă poţi ajunge la ei fără să te vadă, avem o şansă.

Pe toţi zeii, avea suficientă încredere în ea încât să-i sugereze aşa ceva! Se lăsă cuprinsă de calm, iar panica ei iniţială se făcu nevăzută.

— Pot s-o fac!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, dragostea mea. O sărută rapid şi apăsat. Să nu te şocheze nimic din ce o să spun. Acum du-te!

Dându-şi jos pledul, ca să nu fie stânjenită în mişcări, ea alergă pe lungimea turnului în timp ce Kyle strigă:

— Poate că aveţi voi puşti, dar am şi eu pistol. Oricare dintre voi vine aici primul este un om mort.

— Ne-am gândit că e posibil să fii înarmat. Dacă nu, am fi fost acolo deja. Dar putem să aşteptăm şi să te împuşcăm, aşa că spune-ţi rugăciunile, Maxwell.

— Din moment ce aşteptarea va fi lungă, ai putea să-mi satisfaci curiozitatea între timp. Ce naiba am făcut de te-ai hotărât să mă omori?

— Ai venit în China.

În timp ce conversaţia răsuna cu ecou printre ruine, Troth supraveghe deschiderea aflată cu două etaje în sus pe perete. Urcarea până acolo avea să fie dificilă, dar mortarul care lega pietrele se deteriorase odată cu trecerea anilor, lăsând găuri de susţinere a picioarelor pentru cineva slab, agil şi disperat. Începu să se caţăre cu băgare de seamă.

După o pauză lungă, Kyle strigă:

— Mi-am stors creierii, dar al naibii să fiu dacă-mi amintesc să fi făcut ceva care să te fi jignit atât în asemenea hal. De-abia ne

cunoşteam. Dacă ţi-am insultat onoarea, voi fi fericit să-ţi cer scuze sau să rezolvăm problema într-un duel.

Logan scoase un râset lătrat.

— Afacerile onorabile sunt pentru voi, aşa-numiţii domni, nu pentru cei ca mine. Eu sunt doar un comerciant umil, aşa că îmi iau direct ce vreau şi nu mă joc de-a moartea.

Troth ajunse la pragul uşii şi se trase înăuntru, ţinându-şi răsuflarea în timp ce se gândea la următorul pas. Clădirea adiacentă era mai mică şi mai joasă decât turnul şi nu avea nicio intrare la nivelul solului. Cea mai bună şansă era să îşi croiască drum până la ea şi de acolo în sus pe peretele din spate al clădirii. Putea să se deplaseze rapid de-a lungul acoperişului, după care urma o urcare scurtă până în vârful peretelui clădirii următoare, care era puţin mai înaltă. Trase adânc aer în piept şi se balansă din uşă către perete, astfel încât faţa îi era lipită de piatra rece, umedă. Deşi nervii ei îi ţipau să se grăbească, se asigură că noile ei puncte de susţinere erau sigure înainte de a le da drumul celor vechi. Nu te puteai grăbi când te deplasai pe perete ca un păianjen. Trăgând din nou de timp până

să răspundă, Kyle strigă:

— Să-mi porţi pică din pricina originii nu mi se pare un motiv prea întemeiat, mai ales că şi eu sunt implicat în comerţ. Poţi spune cu mâna pe inimă că am arătat vreodată lipsă de respect faţă de tine sau faţă de oricare alt comerciant din Canton?

— Poate că nu, spuse Logan cu ranchiună. Dar refuzi să-ţi pătezi mâinile de aristocrat comercializând opiu. Când îţi vei ocupa locul în Camera Lorzilor, vei fi în poziţia de a ne pune în pericol afacerea, poate chiar să o distrugi cu totul. Păcat că nu am reuşit să te omor în Colonie.

Troth rămase nemişcată pentru o clipă. Deci Logan fusese *Fan-qui*-ulcare îi angajase pe asasini ca să-l aţa ce pe Kyle! „Fie ca demonii să-i mănânce ficatul cât de curând”.

— Îmi supraestimezi foarte mult potenţială influenţă în cadrul parlamentului.

— Faptul că ai fost în Canton şi ai văzut comerţul îndeaproape va face diferenţa, replică Logan. Nenorociţii tăi de lorzi vor da crezare obiecţiilor tale. Până şi unii dintre comercianţii din Canton au început să spună că poate aveai dreptate. Eşti al naibii de convingător.

Cu membrele tremurându-i din cauza efortului, Troth ajunse în la capătul peretelui din spate şi se trase în sus. Apoi făcu greşeala de a privi în jos la hăul de dedesubt. Dacă ar cădea…

Îşi închise ochii pentru a alunga ameţeala, amintindu-şi cu voce slabă că dedesubt era o limbă de pământ de care probabil s-ar lovi în cădere. Avea de ales între o moarte posibilă şi sfârşitul sigur după o cădere de acolo, în plus, nu avea de ce să cadă; zidurile acestei fortăreţe vechi erau toate late de mai multe palme, fiind uşor de mers de-a lungul lor.

Cele mai important dintre toate, *trebuia* să facă asta, altfel atât ea, cât şi Kyle urmau să moară în acest loc. Fără să-şi mişte capul, se ridică şi începu să meargă de-a lungul peretelui cât de repede îndrăznea în vântul aspru. Nori de furtuna se apropiau cu rapiditate, iar ploaia avea să-i facă înaintarea mult mai periculoasă.

— Am o înţelegere pentru tine, Maxwell, strigă Logan. Aş prefera ca trupul tău să fie găsit fără găuri de gloanţe în el. Dacă îţi arunci pistolul şi ieşi de acolo, poţi muri într-o cădere rapidă de pe stâncă, nu împuşcat în măruntaie şi urlând din cauza

agoniei.

Kyle râse de parcă discutau despre un simplu pariu, nu despre o crimă.

— Oricum ar fi, sunt un om mort. Cu ce mă aleg dacă mă predau ca un mieluşel la tăiere?

Troth ajunse la capătul celei de-a doua clădiri. Structura fără acoperiş din faţa ei era mai înaltă, dar nu cu mult. În timp ce vântul îi flutura hainele, ea se întinse spre marginea celei de-a treia clădiri şi se opri să mai arunce o privire cercetătoare. Ajunsese la colţul din nord-vest şi avea o privelişte bună asupra unei mari părţi din curte. Clădirea pe care se cocoţă era chiar lângă sala paznicilor, ambele clădiri fiind construite din parapete. Uitându-se în jos şi în dreapta ei, îi văzu clar pe Logan şi pe Scouse, care trândăveau înarmaţi cu puştile la intrarea în sala paznicilor. La mică distanţă de ei era uşa de la turn, unde Kyle stătea ascuns, imediat la stânga. Din moment ce avea doar un pistol, Logan şi Scouse nu erau nevoiţi să se ascundă. Chiar dacă prada lor ar ieşi din turn, arma lui nu ar fi eficientă de-a lungul curţii celei lungi. Îl recunoscu pe Scouse din Canton. Voinic şi cu capul mic şi rotund, era renumit în

localurile cu gin şi în bordelurile din Colonie. Pornise ca simplu corăbier la catarg şi devenise căpitan de vas prin forţă brută şi prin viclenie. Chiar dacă ea ştia wing chun, el putea fi un adversar foarte periculos.

— Avantajul cooperării este că jur pe mormântul mamei că voi avea grijă ca trupul să-ţi fie descoperit, astfel încât familia ta să ştie că eşti mort, răspunse Logan, în caz contrar, vei dispărea pur şi simplu, şi ei nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat.

Troth îşi ţinu răsuflarea, ştiind cât de mult îl afecta pe Kyle o asemenea ameninţare. Prea supărat ca să mai întârzie răspunsul, Kyle strigă:

— Fiu de căţea!

Logan auzi furia din vocea lui şi râse zgomotos.

— Ei haide, acum o insulţi pe mama, care a fost cea mai ursuză şi mai cinstită femeie care a trăit pe pământ. Dintr-odată, nu mai părea amuzat. Cu cât mă faci să aştept mai mult, cu atât mai probabil voi decide să-ţi ascund corpul pe dealuri, unde să nu te găsească nimeni în afară de ciori. O să mori, Maxwell, dar, dacă te predai

îndeajuns de repede, cel puţin vei avea un cuvânt de spus cu privire la modul în care are să se întâmple asta.

Ea porni de-a lungul marginii ultimului perete. De îndată ce ajungea la capăt, putea să coboare până la culoarul de patrulare ce ducea în interiorul parapetelor, şi de acolo putea intra în sala paznicilor, sărind la atac. Dar deocamdată trebuia să fie atentă la fiecare pas. Dacă Logan sau Scouse s-ar întoarce, ar putea să o vadă. I se făcu pielea de găină când se gândi ce ţintă uşoară ar fi.

Ajunsese la mijlocul zidului, când furtuna lovi într-o rafală de ploaie care mai că o doborî. Se ghemui imediat ca să-şi recapete echilibrul şi fu udată până la piele în câteva secunde. Cu frigul în oase, începu să se târască din nou.

Logan şi Scouse se puseră pe înjurat. Instinctiv, ea se întinse pe burtă de-a lungul peretelui chiar înainte ca ei doi să se întoarcă pentru a se uita la nori. Furtuna întunecase cerul îndeajuns încât aceştia să nu o observe agăţată pe perete şi îngrozită. Cu hainele ei îmbibate de apă, se contopea probabil cu pietrele neregulate.

În timp ce stătea întinsă acolo, cu inima bătându-i nebuneşte, Scouse îi spuse ceva

lui Logan, făcând un gest cuprinzător către parapete şi peretele din sud al curţii. Discutară câteva clipe, şi ea avu impresia că se certau. Apoi Logan ridică din umeri, făcând o concesie. Scouse se duse spre partea din spate a camerei de pază şi începu să urce scările abrupte de piatră care duceau spre culoarul de patrulare.

Îngrozită, ea îşi dădu seama că Scouse îi sugerase lui Logan că ar putea termina mai repede dacă ar merge pe culoarul de patrulare până la peretele de sud, care separa curtea de etajul inferior al castelului. Traversarea peretelui sudic l-ar duce la fereastra cea mai joasă de la capătul de sud al turnului, de unde l-ar putea ucide pe Kyle dintr-o singură încercare. Era mai uşor să scape de cadavre dându-le ciorilor să le mănânce decât să stea să aştepte în ploaie.

Conştientă că, dacă Scouse ajungea la fereastra turnului, Kyle nu avea nicio şansă, Troth se ridică şi se repezi fără să mai chibzuiască spre căpitanul de vas, rugându-se să poată coborî pe culoarul de patrulare şi să-l prindă din urmă înainte de a fi prea târziu. Vijelia se domoli rapid, transformându-se într-o ploaie domoală, ceea ce o ajută să se deplaseze mai bine,

dar presupuse că era doar liniştea dinaintea furtunii.

— Poate că voi coopera la propria-mi moarte, dar cu o condiţie, strigă Kyle.

— Da?

— Cruţă-i viaţa lui Troth Montgomery. Ea nu are nicio legătură cu asta.

Încă un râset înspăimântător din partea lui Logan.

— O, dar are. Va fi supărată foc să afle că eu am trimis-o în Canton după moartea tatălui ei, nu înapoi în Scoţia.

După un moment de uluială, Kyle spuse:

— Deci tu ai fost în spatele tărăşeniei. Ai avut ceva de-a face cu moartea lui Hugh Montgomery?

— Nu eu am produs taifunul care i-a scufundat nava, dar, când intendentul lui mi-a spus că fata avea puţină febră, i-am trimis lui Hugh o scrisoare în Singapore anunţându-l că fiica lui preţioasă ar putea fi pe moarte. Logan râse. Asta poate că l-a făcut să se întoarcă în Macao mai repede decât ar fi fost înţelept în timpul sezonului de furtuni.

Şocul fu atât de mare, că Troth alunecă pe pietrele umede şi se dezechilibra. Reuşi să se răsucească şi să se lipească de zid, cu

răsuflarea tăiată. Stătea atârnată acolo, uimită să afle că Logan orchestrase moartea tatălui ei. Logan nu riscase nimic. În cazul în care tatăl ei ar fi ajuns la Macao în siguranţă, partenerul său ar fi putut spune că înţelesese greşit gradul de severitate al bolii lui Troth, dar Domnul fie lăudat, fetiţa era în regulă atunci. Se comportase diabolic!

— Spune-mi, de ce ai făcut aşa ceva? strigă Kyle cu voce tremurândă.

— Hugh era de treabă, dar era un prost. La fel ca tine, nu credea în comerţul cu opiu. Cu el mort, am luat banii şi am cumpărat cinci sute de lăzi din cel mai bun opiu indian. Acea zi a marcat începutul vieţii mele avute.

Deci aşa se explică de ce tatăl ei murise aparent fără niciun ban. Tot Logan răspândise probabil şi zvonurile care îi pătaseră numele tatălui ei, din moment ce discreditarea lui Hugh Montgomery îl făcuse pe mojicul său partener să arate mai bine. Înfuriată la maximum, Troth se ridică şi parcurse cei patru metri până la capătul clădirii, apoi îşi luă avânt şi începu să coboare către culoarul de patrulare. Avea câţiva metri lăţime, aşa că, odată ajunsă

acolo, urma să-l poată prindă din urmă pe Scouse în câteva secunde.

— Eşti un bărbat inteligent, Logan, spuse Kyle, cu o voce care imita bine admiraţia dezinteresată. Şi ştii cum e şi China. Fiica lui Montgomery este mai mult chinezoaică decât europeană. Dacă o cruţi, ea va merge de bunăvoie cu tine la Macao.

— Vrea să se întoarcă acolo?

— Nu mai poate de nerăbdare. Este foarte dezamăgită de Scoţia, şi m-a pus să-i promit că o s-o trimit înapoi. Este al naibii de frig în Marea Britanie, şi este supărată pentru că tatăl ei a pretins că familia lui era bogată. I-ai văzut, sunt puţin mai răsăriţi decât micii arendaşi, însă ea îşi doreşte mai mult decât atât. Dacă o iei drept concubină, îţi garantez că nu vei regreta. A fost una dintre femeile lui Chenqua, şi este cea mai bună femeie în pat pe care am cunoscut-o vreodată. Şi, crede-mă, am avut parte de ceva femei la viaţa mea. Ar fi păcat să pierzi un asemenea talent ucigând-o.

În timp ce Troth se minuna de minciunile lui Kyle, văzu că Logan devenea interesat, dar răspunsul lui fu unul precaut:

— Cum pot fi sigur că n-o să-mi taie gâtul ca să se răzbune?

— Logan, e *chinezoaică*, spuse Kyle cu o răbdare elaborată. A fost antrenată să se supună total stăpânului ei. De îndată ce mă omori, va fi evident pentru ea că eşti un stăpân superior. Va face tot ce vrei contra unor bijuterii din când în când şi, poate, a unei sclave pe care s-o bată. Înţelegi la ce mă refer când spun că va face orice?

Din postura lui Logan, Troth bănui că tonul sugestiv al lui Kyle lansase un şuvoi de închipuiri febrile.

— Deci a fost una dintre curvele lui Chenqua, spuse comerciantul cu glas aspru. Nu-i de mirare că el s-a grăbit s-o ducă înapoi în Canton chiar dacă era doar un copil. Desfrânat dezgustător!

Ce bine că fusese avertizată de Kyle să nu se lase influenţată de nimic din ce spunea! sări pe ultimii metri până pe culoarul de patrulare şi alergă după Scouse cât de repede putu. Din moment ce el nu se grăbea, putea să-l ajungă din urmă chiar înainte să ajungă la peretele dinspre sud.

— O fi el un desfrânat, dar a instruit-o foarte bine. Dacă te saturi vreodată de fată, o să obţii un preţ bun dacă o s-o vinzi altui *Fan-qui*.

— Foarte bine, o s-o iau. Dacă e aşa

bună precum spui tu, o voi face *tai-tai* în Macao. Vocea lui Logan se înăspri. Te-ai ales cu o afacere, aşa că hai, ieşi. Mai ţine-mă mult aici, pe vremea asta, şi s-ar putea să mă răzgândesc.

Troth aproape că putea atinge spatele larg al lui Scouse când căpitanul de vas se întoarse brusc, alertat de zgomotul paşilor ei. Avea puşca în mâini, dar, pentru o clipă decisivă, pur şi simplu se holbă la ea, aparent neputând să creadă că reprezenta o ameninţare.

Ou o lovitură brutală de picior, îi azvârli arma din mâini. Aceasta căzu cu zgomot pe piatră, apoi se rostogoli spre hău. Când el scoase un strigăt, ea îl lovi cu pumnul în gât, însă asta nu-l afectă prea tare – gâtul lui era o coloană tare ca piatra de muşchi vânjoşi.

— Chinezoaica naibii!

Cu ochii injectaţi de dorinţa de a o omorî, înaintă apăsat. În timp ce ea aştepta atacul lui, se rugă la toţi zeii Orientului şi ai Occidentului să-i ofere puterea de-a câştiga cea mai dificilă luptă din viaţa ei.

capitolul 44

Auzind strigăte, Kyle se lăsă în genunchi şi privi încordat prin cadrul uşii, sperând că,

dacă îşi ţine capul jos, Logan şi Scouse nu aveau să-i zboare creierii în cazul în care aveau puştile ţintite spre uşă.

Primul lucru pe care îl văzu a fost ţeava armei lui Logan. După aceea o zări pe Troth prinsă într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Scouse, sus pe culoarul de patrulare. Inima lui Kyle mai că încetă să bată. Părea ca un copil pe lângă căpitanul de vas furios. Deşi îi evita loviturile cu pricepere, Scouse ar fi făcut-o fărâme dacă ar fi reuşit să o prindă.

În timp ce ea se trase înapoi, Scouse se aruncă înainte cu un urlet, bazându-se pe greutatea lui ca să o imobilizeze sub el. Ea se retrase într-un crenel şi îl lovi cu piciorul, folosindu-se de energia lui ca să-l trântească pe pasarela îngustă de piatră.

Dar căpitanul de vas învăţase să se lupte în porturile cele mai periculoase din lume şi ştia o groază de trucuri murdare. Se repezi la glezna ei, o prinse şi o trânti la pământ. Kyle auzi impactul când ea căzu pe culoarul de patrulare, fiind incredibil de aproape de-a se prăbuşi de la înălţimea aia de vreo patru metri. Troth se eliberă din strânsoare şi se ridică, iar Scouse făcu acelaşi lucru. Auzind cu întârziere agitaţia, Logan veni grăbit să investigheze ce se întâmpla

deasupra lui. Puşca se întoarse odată cu el, şi ţinti iute către Troth, înţelegând pericolul, ea se apropie de Scouse, astfel încât Logan să nu poată trage, căci risca să-şi împuşte căpitanul.

Dar Logan trase oricum. În timp ce Kyle o luă la fugă de-a lungul curţii, Scouse se zdruncină când glonţul îl pătrunse. Şi cel de-al doilea glonţ îl lovi tot pe el. Troth se întinse pe pasarela de piatră, în timp ce Scouse căzu pe spate peste zid, ţipătul lui prelungit încheindu-se cu o bruscheţe înfiorătoare.

Dar parapetele nu o proteja deloc pe Troth de Logan, în timp ce el îşi ţinti puşca spre ea, Troth se aruncă de pe pasarelă în curte, căzând în zona îngustă dintre sala paznicilor şi peretele dinspre sud. Instantaneu, Logan se grăbi să o împiedice să scape din capcana în care o prinsese. Făcu doar câţiva paşi şi o avu din nou în vizor. Troth se repezi înainte într-o încercare sortită eşecului de a ajunge la Logan înainte ca acesta să poată trage. Kyle strigă cu disperare:

— Logan, eşti un om mort!

După cum sperase, Logan se întoarse să se confrunte cu noua ameninţare. Ţeava

puştii lui părea enormă când ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Kyle se aruncă într-o parte, trăgând cu pistolul în timp ce era în aer.

Troth ţipă când trei focuri de armă răsunară asurzitor în curte. Logan se învârti, sângele stacojiu pătându-i cămaşa albă. Încet, articulaţie după articulaţie, se prăbuşi, scăpând puşca.

Troth împinse puşca într-o parte, pentru cazul în care Logan încă trăia, apoi se duse lângă Kyle, chiar când se porni o nouă rafală de ploaie.

— Nu poţi muri, domnul meu, nu *poţi*.

În timp ce încerca să-l rostogolească pentru a vedea unde era rănit, el aruncă pistolul şi o cuprinse cu braţele.

— Nu intenţionez să o fac, spuse el icnind. Dumnezeule, Troth, eşti bine? Am crezut că inima o să-mi cedeze pe loc când a început să tragă în tine.

Stăteau îmbrăţişaţi, indiferenţi la ploaia care răpăia.

— A ratat, spuse ea nesigură. Dar cum e posibil? A tras de trei ori de la mică distanţă.

— De două ori. Am plonjat ca să-i evit gloanţele şi am tras cu pistolul în acelaşi

timp. Kyle se mişcă puţin, dar nu se desprinse din îmbrăţişare.

Determinarea care o făcuse să reziste în ultima jumătate de oră infernală dispăru pe dată. Troth începu să tremure violent, lacrimile ei amestecându-se cu ploaia.

Kyle o ţinu până când tremuratul i se mai domoli.

— Ar trebui să mergem în capelă, acolo ne putem adăposti de ploaie. Poţi să mergi? Când încuviinţă din cap, el se ridică şi o ajută şi pe ea să o facă. Aşteaptă aici o clipă.

Înţepenită de frig, privi cum el îi verifica pulsul lui Logan.

— Dreptatea l-a ajuns din urmă pe Caleb Logan, spuse Kyle încruntat.

Se ridică şi se duse în turn, de unde apăru o clipă mai târziu cu pledul ei.

Punându-şi un braţ în jurul umerilor ei, o conduse pe panta alunecoasă, la cel mai de jos nivel al castelului. Cu dinţii clănţănind, Troth îl întrebă:

— Cum ai reuşit să-l împuşti de la aşa depărtare? Credeam că pistolul nu e precis după o anumită distanţă.

— Sunt un trăgaci foarte bun, spuse el simplu.

Ar fi trebuit să ghicească asta. Recunoscătoare pentru braţul care-o susţinea, merse împleticit alături de el până când ajunseră la adăpostul capelei. Nu numai că era un refugiu bine-venit de la ploaie, dar calmul binecuvântat al chi-ului armonios o cuprinse pe Troth precum amintirea îndepărtată a braţelor mamei sale.

De îndată ce ajunseră înăuntru, Kyle început să-i scoată hainele ude. Smulsă din amorţeala care-o cuprinsese, ea încercă să-l oprească.

— Ce crezi că *faci1*

El zâmbi cu subînţeles.

— Nu ce-ţi închipui tu, domniţă cu gânduri murdare. Suntem amândoi uzi până la piele, şi, la cum a scăzut temperatura, riscăm să facem pneumonie dacă nu ne încălzim repede.

Dându-şi seama că avea dreptate, ea spuse:

— Mă descurc. Scoate-ţi şi tu hainele.

El se supuse, dar se opri când văzu că ea se dezbrăcase deja şi înfăşură pledul aproape uscat în jurul pielii ei reci ca gheaţa. Lână aspră se dovedi de folos, dar ea încă mai tremura dureros de violent.

Apoi, el se descotorosi de ultimul articol de îmbrăcăminte impregnat cu apă. Fiindcă lăsase aici coşul, pătura de picnic era uscată. Şi-o puse în jurul umerilor, se aşează în fund lângă perete şi o trase în jos în poala lui, apoi înfăşură pătura în jurul amândurora, acoperindu-i cu grijă picioarele.

Ea se lipi de corpul lui cald şi îşi odihni obrazul pe părul lui mătăsos de pe piept. Mirosul lui familiar o făcu să se simtă în siguranţă.

O legănă uşor, şi, pentru o lungă perioadă de timp, niciunul dintre ei nu spuse nimic, ropotele de ploaie de pe acoperiş fiind singurele sunete care se auzeau. Ea ghici că, la fel ca ea, Kyle încerca să-şi revină după violenţa şocantă la care asistaseră şi după ce văzuseră moartea cu ochii. El era mult mai puţin înfrigurat decât ea, şi treptat căldura lui început să o încălzească şi pe ea.

— Nici nu-mi vine să cred că doi bărbaţi zac morţi acolo, în ploaie, şopti ea.

— Mi-aş dori să nu fi trecut prin aşa ceva, spuse el încordat. Când mă gândesc că ceea ce am spus în Canton a avut asemenea urmări, aici, la jumătate de lume

distanţă, şi te-a adus atât de aproape de moarte…

O strânse mai tare. Ea îşi deschise ochii ca să alunge imaginea lui Logan prăbuşindu-se pe spate, cu sângele ţâşnindu-i din piept.

— Dar am supravieţuit, şi nu îmi pare rău că Logan este mort. Dacă nu ar fi trimis acel mesaj fals, tatăl meu ar putea fi încă în viaţă.

El îi mângâie ceafa şi spatele, frecând-o uşor într-un mod care o dezmorţi pe dată.

— Mie nu îmi pare rău pentru niciunul dintre ei, spuse el. Nu am nicio îndoială că şi Scouse a comis o sumedenie de păcate. În ceea ce-l priveşte pe Logan, nu numai că a fost indirect responsabil pentru moartea tatălui tău, dar acţiunile lui aproape că te-au făcut sclavă în China, când ai fi putut fi aici, iubită de familia ta.

Troth se gândi cum ar fi fost să crească alături de familia tatălui ei: biscuiţi şi supă de orz, veri care i-ar fi fost precum fraţii. Acceptare.

— Ar fi fost minunat să trăiesc alături de ei şi mult mai uşor decât traiul meu în China, spuse ea încet. Şi totuşi… nu îmi pare rău că destinul m-a purtat în Canton.

Dacă nu aş fi trăit acolo atâţia ani, mi-aş fi pierdut o bună parte din latura mea de chinezoaică. Acum, sunt cu adevărat chinezoaică şi scoţiană deopotrivă.

El râse uşor.

— Slavă Domnului pentru asta! Nu este o altă femeie în lume ca tine, Troth Mei-Lian Montgomery.

— Probabil că nu.

Şi nu exista un alt bărbat în lume care să accepte pe deplin ambele aspecte ale firii ei, aşa cum o făcea Kyle. Familia Montgomery o privea ca pe scoţiană cu unele trăsături ciudate, dar inofensive. Şi Chenqua o considerase ciudată, dar utilă, demnă de a se bucura de protecţia şi de respectul său datorită abilităţilor neobişnuite – şi datorită tatălui ei.

Dar Kyle avusese încredere în ea ca într-un egal, trimiţând-o să se lupte cu inamicul fiindcă ştia că ea putea ataca mai eficient decât el. Şi, când fusese faţă în faţă cu moartea sigură, el atrăsese glonţul nimicitor al lui Logan către el. Ar fi putut fi ucis…

Simţindu-i fiorul care îi cutremură corpul, el spuse:

— Încă îţi e frig?

— Nu, sunt în regulă.

Mai mult decât atât, pentru că era în braţele lui Kyle. Panglica îi scăpase de mult din păr, aşa că el îi dădu pe spate părul umed.

— Pericolul are darul de a limpezi lucrurile. Când am crezut că o să mori, mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine, cum trebuie şi ca la carte de data asta?

Troth îşi dădu capul pe spate ca să-i poată vedea faţa.

— Credeam că nu mai poţi iubi din nou.

— Chiar am crezut asta, spuse el confuz. Uneori, mintea mea funcţionează foarte încet. Ştiam că tu stârneşti în mine mai multă pasiune şi afecţiune decât am experimentat în ultima vreme şi că râvneam la compania ta. Dar pentru că sentimentele astea erau diferite de ceea ce am simţit pentru Constancia, eram convins că nu poate fi genul de dragoste pe care o meriţi.

Ea presupuse că fantoma Constanciei avea să fie, inevitabil, mereu cu ei.

— Pot fi pe locul al doilea atâta timp cât mă iubeşti, domnul meu.

— Nu eşti pe locul al doilea! îi cuprinse faţa în mâini. Dragostea nu poate fi măsurată şi cântărită, şi nu ar trebui

niciodată comparată. Constancia a fost inima mea, dar tu, draga mea fată, eşti sufletul meu.

Buzele lui se lipiră de ale ei, sincere şi dulci, într-o declaraţie mai presus de cuvinte. Când ea îşi recăpătă răsuflarea, spuse:

— Te-am iubit dintotdeauna, Kyle. Simţind nevoia să-l atingă, îşi strecură mâinile în jos, sub pătură, pe pielea goală* De la început ai fost domnul trupului, al inimii şi al sufletului meu.

El nu intenţionase mai mult decât un sărut, nu într-o capelă sfântă, după ce abia scăpaseră de teroare şi de ameninţarea morţii, dar pasiunea izbucni într-un infern care putea fi stins numai printr-o celebrare a iubirii şi a supravieţuirii. În timp ce se sărutau cu ardoare, mâinile lui îi găsiră sânii sub faldurile largi ale pledului, şi simţi ritmul rapid al inimii ei în umflăturile moi din palmele sale. Mişcările ei aşa cum stătea la el în poală îl înnebuniră, până când ea se întoarse şi îl încălecă.

În vreme ce el o săruta pe gât, ea se legănă încet înainte şi înapoi, fierbinţeala lichidă dezmierdându-l până când el nu mai putu rezista. Rămase fără suflare când el se

pierdu în ea.

Pe durata a douăsprezece bătăi de inimă, se ţinură în braţe fără să se mişte, tremurând de tensiune. Apoi şoldurile lui începură să zvâcnească dezlănţuit. Ea se lipea de el, pe măsură ce pasiunea se transforma în împlinire imperioasă. Ţipară la unison, vocile lor amestecându-se cu ploaia şi cu bubuitul îndepărtat al tunetelor.

Cu ea topindu-i-se în braţe, el simţi o împlinire mai presus de orice visase vreodată. Se rostogoli într-o parte şi o strânse la piept. Şi apoi, epuizaţi, adormiră la adăpostul căldurii pledului Campbell.

Nu ştia cât timp trecuse, dar, când se trezi, capela era invadată de soare. Rezemându-se într-un cot, el admiră jocul de lumini de pe chipul ei minunat. Era unică, cea mai rară şi mai frumoasă floare a Orientului şi a Occidentului.

Ea deschise ochii.

— Nu sunt sigură că oamenii care au construit această capelă ar fi de acord, dar a fost o modalitate foarte bună de a ne încălzi.

— Nu cred că Dumnezeu ne învinuieşte prea mult din moment ce el a fost cel care ne-a dat acest dar divin al iubirii. O sărută

pe vârful nasului ei minunat. Dar ar trebui să pornim la drum dacă vrem să ajungem într-un loc cald şi sigur înainte de lăsarea întunericului. 1

Ea îi zâmbi într-un mod care îl stârni din nou.

— Voi fi fericit să nu mai calc vreodată pe la Castelul Doom.

— Sper că împreunarea de mai devreme este semn că mi-ai acceptat propunerea. Fără tragere de inimă, el se depărtă de corpul ei delicios. Pentru că e posibil să fi conceput un copil chiar astăzi. Sper.

Ea se ridică şi îl privi cu o intensitate ca de felină în timp ce îşi trase pe ea hainele ude.

— Sunt destul de sigură că am făcut asta deja, la Domleigh.

— Dumnezeule! El îşi vâra cămaşa umedă peste cap, şi mai că se strangulă în efortul de-a o trage mai repede în jos, ca să se poată uita la ea. Când aveai de gând să-mi spui despre asta?

— Urma să-ţi spun dacă hotărâm să ne căsătorim, spuse ea, cu o privire provocatoare.

Îşi trase pe el pantalonii groaznic de uzi, dorindu-şi să fie la fel de largi ca

îmbrăcămintea chinezească a lui Troth.

— Cu alte cuvinte, dacă te-ai fi decis să nu te căsătoreşti cu mine, era posibil să nu aflu niciodată că am un copil. Nu ai vrut să mă folosesc de asta pentru a te constrânge să ne căsătorim.

Văzând că nu era supărat, Troth se relaxă.

— Îţi merge mintea bine. Nu am vrut să am un soţ doar pentru că toată lumea crede că asta ar fi o idee bună, replică ea şi se înfăşură în pled.

El clătină din cap cu regret.

— Eşti o scoţiană adevărată, Troth, dispusă să plăteşti orice preţ pentru a face totul în felul tău, fără să-ţi pese de consecinţe.

El vârî pătura în coşul de picnic, şi ieşiră în aerul proaspăt şi curat. Adierea vântului scutura stropii de ploaie de pe florile primăvăratice, iar Ţinuturile înalte se zăreau în orizontul îndepărtat în straturi vagi de albastru şi violaceu. Apa se prelingea pe mijlocul potecii, aşa că mergeau pe o margine, mână în mână.

— Vreau doar să confirm că *ai fost* de acord să te căsătoreşti cu mine. Nu-i aşa?

Troth se uită în sus la el, cu ochii

aproape aurii în lumina soarelui de după-amiază.

— Da, dragul meu domn, îţi voi fi soţie şi mă voi împrieteni cu bătrânul dragon – şi poate chiar o să devin minunata gazdă care ai pretins că aş putea fi.

Era el fericit şi înainte, dar nimic nu se compara cu exaltarea care-l cuprinse când îi auzi răspunsul. Aruncă deoparte coşul şi îi luă ambele mâini în ale lui.

— Atunci, hai să ne căsătorim aici! Wrexham va dori probabil ceva mult mai formal, dar avem apă curgătoare şi suntem în Scoţia, aşa că de data asta nu va fi nicio îndoială cu privire la legalitatea ceremoniei. Vreau să-mi fii soţie, draga mea iubire, şi nu pot suporta să mai aştept.

Râzând, ea traversă drumul, ca apa să curgă printre ei. Strângându-i cu fermitate mâinile, ea spuse solemn:

— Kyle Renbourne, îţi jur credinţă şi îţi ofer inima, trupul, loialitatea şi fidelitatea mea atâta timp cât vom trăi amândoi.

El zâmbi privind-o în ochi, gândindu-se la acel prim schimb de jurăminte, care îi legase mai profund decât îşi dăduseră ei seama.

— Troth Mei-Lian Montgomery, îţi jur să

te iubesc, să te protejez şi să-ţi fiu fidel pentru eternitate şi dincolo de ea. El îi ridică mâinile, o sărută pe una, apoi pe cealaltă. Acum ştiu de ce am fost atât de dornic să cutreier lumea. Ca să te găsesc pe tine, mireasa mea din China.

— Planul divin, dragul meu domn, zise ea şi afişă un zâmbet strălucitor. *Yin* şi *yang*, unul şi de nedespărţit.

Bărbat şi femeie, în echilibru perfect. Pentru totdeauna.

nota autoarei

Mama a locuit în China pe când era copil, şi eu am crescut ascultând povestiri despre iepurele de pe Lună şi despre faptul că mama era translatorul pentru părinţii ei. Avea ureche muzicală pentru a surprinde subtilităţile limbii chineze, în care mici modificări în inflexiunea vocii pot schimba complet sensul unui cuvânt.

La ocazii speciale, aveam permisiunea să port câteva dintre bijuteriile chinezeşti ale mamei şi articolele de îmbrăcăminte superb brodate pe care bunica le cumpărase de la „omul cu mătăsuri”. (Ţineam în mod special la o splendidă pălărie cu pană de cocoş). Nimic din toate acestea nu m-au făcut nici pe departe expertă în civilizaţia chineză, dar

mi-au insuflat un interes permanent faţă de cea mai veche şi mai fascinantă cultură.

Deşi acţiunea din M *ireasalhina* se petrece mai mult în Marea Britanie decât în China, a trebuit să fac cercetări amănunţite pentru a putea reda aşa cum se cuvine aspectele asiatice ale poveştii. Având în vedere că este un roman de dragoste, am căutat ideile şi detaliile care să evidenţieze cel mai bine personajele şi decorul, fără a îngreuna povestea cu prea multe explicaţii.

Templul Hoshan a fost inventat de mine, dar e bazat pe descrierea unor templuri reale. Călătoria lui Troth şi a lui Kyle prin China este, de asemenea, într-o oarecare măsură un produs al ficţiunii.

În Scoţia, Castelul Doom a fost inspirat de Castelul Campbell, aflat în apropiere de Dollar, la care se face adesea referire sub numele de Castelul Gloom1. Această structură atât de romantică supraveghează Burn of care şi Burn of Sorrow1[12].

Încă din timpul Imperiului Roman, Drumul Mătăsii a devenit canalul pentru transportul mărfurilor dintre Asia şi Europa. Chiar şi pe atunci, guvernele se plângeau că o prea mare parte din averile naţionale erau

12 în traducere aproximativă, Izvorul Afecţiunii şi Izvorul Durerii (n.tr.)

cheltuite în străinătate pe bunuri de lux. De îndată ce comerţul între Orient şi Occident a fost reluat, în secolul al XVII-lea, echilibrul comerţului a devenit din nou o problemă pentru europenii care doreau să cumpere ceai şi alte mărfuri de la independentul Imperiu Chinez, care nu se arăta prea interesat de ceea ce avea Europa de oferit. De aici, şi sistemul comercial cantonez creat de China pentru a limita posibila contaminare cu idei străine.

Europenii care considerau comerţul un drept firesc urau modul în care sistemul le restricţiona orice mişcare. Aceştia aveau nevoie şi de mărfuri pe care să le comercializeze, iar aici a intervenit opiul. Dornici de profit, comercianţii europenii transportau cu nemiluita opiu ilegal în China, creând milioane de dependenţi. Războiul Opiului a început în 1839, la câţiva ani după acţiunea din Mireasa *din China*. Marea Britanie şi-a folosit forţa militară pentru a obţine concesii comerciale din partea guvernului chinez, şi a durat un secol ca europenii să fie daţi afară de acolo, iar China să-şi recapete suveranitatea. Acestea nu au fost momentele de glorie ale Occidentului. Am evitat să reproduc

limbajul comercial stâlcit din sudul Chinei pentru că sună urât urechii moderne. Totuşi, din lipsă de termeni mai buni şi pentru că sunt potriviţi din punct de vedere istoric, am folosit uneori cuvinte *asiatice* şi, chiar dacă termenii au căpătat în timp unele conotaţii negative.

Sper că v-a făcut plăcere să vedeţi cum Kyle şi Troth Mei-Lian au construit propria lor punte între Orient şi Occident.

mulţumiri

Chiar şi trimiterile sporadice la China necesită o documentare temeinică pentru a putea fi folosite într-o carte, şi nu am fost niciodată nevoită să apelez la un număr atât de mare de specialişti. Mulţumiri speciale pentru Ye Ling-Ling (Suntree Faprathanchai), Shirley Chan, Hannah Lee, Brenda „Wang Clough şi Lisa Wong, care au făcut eforturi deosebite pentru a mă ajuta să surprind în această poveste o parte din bogăţia şi complexitatea culturii chineze.

Karan Gerecht merită mulţumiri pentru sfaturile sale legate de *feng shui*, Julie Booth pentru tot ce ţine de domeniul artelor marţiale şi Betsy Partridge pentru tehnicile de masaj Tui Na. În final, dar cu aceeaşi recunoştinţă, îi mulţumesc lui Susan King,

care m-a ajutat cu tot ce are legătură cu Scoţia şi m-a susţinut şi încurajat la tot pasul.

Specialiştii la care am apelat au dat ce-i mai bun în ei. Pentru orice fel de greşeală, vina îmi aparţine.

În colecţia

CÂRJI ROMANTICE

vor mai apărea[13]

Danielle Steel

Trădarea

Tallie îşi trăieşte viaţa prin muncă şi este dedicată cercului ei de oameni dragi: familia, partenerul de viaţă care îi e totodată şi producător şi asistenta şi prietena ei cea mai bună.

După o serie cutremurătoare de dezvăluiri, Tallie trebuie să se confrunte cu adevărul crud din spatele vieţii ei aparent fără cusur: uneori încrederea poate fi cea mai mare iluzie.

Nora Roberts

Misterele nopţii

Declan Fitzgerald nu-şi poate explica propriul impuls de a cumpăra Manet Hall, un conac dărăpănat de la marginea oraşului New Orleans. Dorind să-i readucă gloria de

13 Titlurile nu sunt prezentate în ordinea apariţiei lor pe piaţa şi pot suferi modificări.

odinioară, Declan începe de unul singur renovarea, însă viziuni şi sentimente teribile îl copleşesc – şi ştie că acestea nu îi aparţin. Numai compania fermecătoarei Angelina Simone îi poate distrage atenţia de la acest mister, însă şi ea are legături surprinzătoare cu ciudata casă.